

Liane Moriarty

**Marile minciuni
nevinovate**

virtual-project.eu

LIANE MORIARTY

**MARILE MINCIUNI
NEVINOVATE**

Original: *Big Little Lies* (2014)

Traducere din engleză și note de:
MARIANA PIROTEALĂ

virtual-project.eu

3
TREI
2015

*M-ai plesnit, m-ai plesnit,
acum să-mi dai un pupic.*

Cântecel din curtea școlii

Capitolul 1

— Nu pare tocmai un concurs școlar de cultură generală, îi spuse doamna Patty Ponder Mariei Antoaneta. Mai degrabă pare o revoltă.

Pisica nu răspunse. Moțăia pe canapea și considera concursurile școlare de cultură generală triviale.

— Nu te interesează, nu? Să mănânce prăjituri⁽¹⁾! La asta te gândești? Chiar mănâncă multe prăjituri, nu-i așa? Atâtea tarabe cu prăjituri. Doamne sfinte! Deși eu nu cred că mamele chiar le mănâncă vreodată. Ele sunt atât de aranjate și de slăbănoage, nu? Așa, ca tine.

La acest compliment, Maria Antoaneta făcu o mutră disprețuitoare. Povestea cu „să mănânce prăjituri” era depășită demult și, de curând, îl auzise pe unul dintre nepoții doamnei Ponder zicând că mai corect ar fi fost să spună „să mănânce briose” și, de asemenea, că Maria Antoaneta nici măcar nu spusese vorba aceasta.

Doamna Ponder luă telecomanda și reduse volumul televizorului, la care era difuzată emisiunea *Dansez pentru tine*. Mai devreme, îl dăduse mai tare din cauza zgomotului ploii torențiale, dar acum aceasta se domolise.

Auzea oameni care strigau. Urlete furioase izbucneau în noaptea liniștită și rece. Într-un fel, era dureros pentru doamna Ponder să audă acele zgomote, de parcă toată furia aceea era îndreptată împotriva ei. (Doamna Ponder fusese crescută de o mamă furioasă.)

— Doamne sfinte! Crezi că se ceartă din cauza capitalei Guatemalei? Tu știi care este capitala Guatemalei? Nu? Nici eu. Ar trebui să căutăm pe Google. Nu strâmba din nas la mine.

Maria Antoaneta pufni.

— Hai să vedem ce se petrece, spuse doamna Ponder cu vioiciune. Era neliniștită și de aceea se arăta veselă în fața pisicii, la fel cum se purta mai demult cu copiii ei, când soțul era plecat și se auzeau zgomote ciudate noaptea.

Doamna Ponder se ajută de cadrul de mers să se ridice. Maria Antoaneta își strecură consolatoare trupul lunecos printre picioarele doamnei Ponder (nu se lăsa dusă de nas de aparenta ei vioiciune), în timp ce stăpâna ei împingea cadrul pe coridor spre dosul casei.

Camera ei de cusut dădea direct spre curtea Școlii publice Pirriwee.

— Mamă, ai înnebunit? Nu poți să trăiești așa de aproape de o școală primară, îi spusese fiica ei când doamna Ponder se gândise la început să cumpere casa.

Dar îi plăcea să audă flecăreala veselă a copiilor când și când de-a lungul întregii zile și nici nu mai conducea, așadar nici că-i păsa că strada era înțesată de acele mașini uriașe, ca niște camionete, pe care le foloseau acum cu toții, cu femei cu ochelari mari de soare, aplecate peste volan ca să strige informații teribil de urgente despre ora de balet a lui Harriette și despre ședința de logopedie a lui Charlie.

În zilele noastre, mamele își luau atât de în serios rolul acesta! Fețele lor mici și agitate. Fundulețele harnice care intrau țațoșe în școală, înghesuite în hainele sport

mulate. Codițele bălăbănindu-se. Ochii carele scrutau telefoanele mobile adăpostite în palmă, ca niște busole. Toate acestea îi stârneau hohote doamnei Ponder. Dar erau hohote afectuoase. Cele trei fiice ale ei, deși mai vârstnice, erau exact la fel. Și toate erau așa de drăguțe.

— Ce mai faceți în dimineața asta? striga ea întotdeauna, dacă era pe veranda din față cu o ceașcă de ceai sau uda grădina, în timp ce mamele treceau.

— Suntem ocupate, doamnă Ponder! Până peste cap! răspundeau ele întotdeauna, în timp ce-și vedeau de drum, smucindu-și copiii de mână.

Erau plăcute și prietenoase și doar puțintel înfumurate, fiindcă nu se puteau abține. Ea era așa de bătrână! Iar ele erau așa de ocupate!

Tații, iar în prezent din ce în ce mai mulți își duceau copiii la școală, erau altfel. Rareori se grăbeau și treceau pe lângă casa ei cu o nepăsare cumpănită. Nu-i mare lucru. Totul e sub control. Acesta era mesajul. Doamna Ponder râdea și de ei, afectuos, pe îndeaproape.

Dar acum se părea că părinții copiilor de la Școala publică Pirriwee făceau năzdrăvăanii. Se duse la fereastră și dădu într-o parte perdeaua din dantelă. De curând, școala îi plătise montarea unui grilaj după ce o minge de crichet îi spărsese geamul și aproape că o lăsase lată pe Maria Antoaneta. (Un grup de băieți de clasa a III-a îi dăduse un carton desenat de mână, prin care își cereau scuze, iar ea îl păstra pe frigider.)

Era o clădire din gresie, cu nivel, așezată pe partea cealaltă a terenului de joacă, având o sală de evenimente la etaj și un balcon mare cu vedere spre ocean. Doamna Ponder fusese acolo la câteva evenimente: o conferință susținută de un istoric local, un prânz găzduit de Prietenii bibliotecii. Era o încăpere destul de frumoasă. Uneori, foștii elevi își organizau acolo nunta. Acolo avea loc și concursul școlar de cultură generală. Strângeau fonduri pentru table interactive, ce-or mai fi fost și alea. Doamna Ponder fusese invitată, ca de obicei. Faptul că locuia așa de aproape de școală îi conferea un straniu statut onorific, deși ea nu avusese niciodată vreun copil sau vreun nepot la școala aceea. Refuzase politicos invitația. Era de părere că evenimentele școlare la care nu participau și copiii erau lipsite de sens.

În aceeași încăpere, copiii își țineau reuniunea școlară săptămânală. În fiecare vineri dimineață, doamna Ponder se instala în camera de cusut cu o ceașcă de ceai English Breakfast și cu un biscuit cu ghimbir. Întotdeauna îi venea să plângă când auzea glasurile copiilor cântând, plutind de la etajul clădirii. Credea în Dumnezeu numai când îi auzea pe copii cântând.

Însă acum nu cânta nimeni.

Doamna Ponder auzea, în schimb, multe înjurături. Nu era o mironosiță în privința înjurăturilor, fiica ei cea mai mare înjura ca o cătană, dar era deranjant și deconcertant să auzi pe cineva strigând ca un nebun cuvântul acela din trei litere într-un loc în mod normal plin de râsetele și strigătele copiilor.

— V-ați îmbătat cu toții? spuse ea.

Fereastră ei stropită de ploaie era la nivelul ușilor de la intrarea în clădire și, deodată, oamenii începură să se reverse din ea. Luminile de securitate străluceau pe

zona pavată din jurul intrării școlii, dându-i aerul unei scene pregătite pentru o piesă. Norii de ceață amplificau efectul.

Era o imagine stranie.

Părinții de la Școala publică Pirriwee aveau o preferință uluitoare pentru petrecerile în costume de carnaval. Nu era de ajuns un concurs obișnuit de cultură generală. Știa din invitație că un geniu decisese ca seara să fie pe tema „Audrey și Elvis”, ceea ce însemna că toate femeile trebuiau să se îmbrace ca Audrey Hepburn și bărbații ca Elvis Presley. (Acesta era un alt motiv pentru care doamna Ponder refuzase invitația. Dintotdeauna urâse costumele de carnaval.) Se pare că versiunea cel mai des întâlnită a lui Audrey Hepburn era cea din *Mic dejun la Tiffany*. Toate femeile purtau rochii lungi și negre, mănuși albe și coliere din perle. La rândul lor, bărbații aleseseră, în general, să-i aducă un omagiu lui Elvis din ultimii ani. Purtau cu toții salopete strălucitoare albe, pietre false scânteietoare și decolteuri adânci. Femeile arătau adorabil. Bieții bărbați erau complet ridicoli.

Sub privirile doamnei Ponder, un Elvis îl pocni pe un altul în falcă. Acesta se dădu înapoi clătinându-se, lovind o Audrey. Doi Elviși îl apucară de dinapoi și îl traseră. O altă Audrey își afundă fața în mâini și se întoarse într-o parte, de parcă n-ar fi suportat să privească. Cineva strigă:

— Încetați!

Într-adevăr. Ce-ar gândi frumoșii voștri copii?

— Oare să sun la poliție? se întrebă doamna Ponder cu glas tare, dar apoi auzi vaietul unei sirene în depărtare și, în același timp, o femeie de pe balcon începu să țipe.

Gabrielle: Nu se poate spune că erau doar mamele, înțelegeți? Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu se implicau și tații. Dar cred că mamele *au început*. Noi eram eroinele principale, să zic așa. Mămicile. Nu suport cuvântul „mămică”. Este un cuvânt expirat. Prefer cuvântul „mamă”. Pare mai suplu. Ar trebui să trecem la grafia americană^{2}. Că veni vorba, am probleme cu imaginea corporală. În definitiv, cine nu are?

Bonnie: A fost doar o neînțelegere uriașă. Cineva s-a simțit jignit și apoi totul a scăpat de sub control. Cum se întâmplă. Toate conflictele izbucnesc din faptul că cineva s-a simțit jignit, nu credeți? Divorțul. Războaiele mondiale. Acțiunile în justiție. Mă rog, poate că nu toate acțiunile în justiție. Doriți un ceai de plante?

Stu: Vă spun eu exact cum s-a întâmplat. Femeile nu se lasă cu una, cu două. Nu spun că bărbații nu au și ei partea lor de vină. Dar dacă fetele nu s-ar fi supărat pentru o nimica toată, și poate că par misogin, dar nu e așa, e o realitate, întrebați-l pe orice bărbat, nu din ăsta amator de New Age, genul prețios, care își dă cu creme, mă refer la un bărbat adevărat, întrebați un bărbat adevărat și o să vă spună el că femeile sunt campioane la ranchiună. S-o vedeți pe nevastă-mea în acțiune. Și, pe lângă altele, ea e mic copil.

Domnișoara Barnes: Părinți-elicopter^{3}. Înainte să încep să lucrez la Școala publică

Pirriwee, credeam că e o exagerare că părinții se implică prea mult în educația copiilor lor. Mama și tata mă iubeau, *se interesau* de mine, când eram copil în anii '90, dar nu erau *obsedați* de mine.

Doamna Lipmann: Este o tragedie și este profund regretabil, și încercăm cu toții să mergem mai departe. Nu mai am nimic de declarat.

Carol: Eu zic că de vină este Clubul cărții erotice. Dar asta e doar părerea mea.

Jonathan: Vă dau eu un pont, gratis, Clubul cărții erotice nu avea nimic erotic.

Jackie: Știți ceva? Eu consider că este o chestiune feministă.

Harper: Cine a spus că e o chestiune feministă? Ce naiba? Vă spun eu de la ce a început. De la *incidentul* din ziua orientării școlare.

Graeme: Din câte înțeleg eu, totul a pornit de la bătălia dintre mamele casnice și cele cu o carieră. Cum se numesc? Războaiele dintre mămici. Soția mea nu a fost implicată. Nu are timp de așa ceva.

Thea: Voi, jurnaliștii, vă înnebuniți după pista cu bona franțuzoaică. Am auzit pe cineva la radio vorbind astăzi despre „menajera franțuzoaică”, iar Juliette nu era categoric așa ceva. Renata avea și o menajeră. Ce norocoase sunt unele. Eu am patru copii și nu am la dispoziție „personal” care să mă ajute! Desigur, nu mă deranjează *în sine* chestiunea mamelor care lucrează, dar mă întreb și eu de ce s-au mai deranjat să devină mame.

Melissa: Știți ce cred că a pus pe toată lumea pe jar? Povestea cu păduchii. Dumnezeule, nici nu vreau să încep să discut pe tema asta.

Samantha: Păduchi? Ce legătură are? Cine v-a spus așa ceva? Pun pariu că Melissa, nu-i așa? Biata de ea a suferit de sindromul de stres posttraumatic după ce copiii ei s-au tot infestat. Scuze. Nu e amuzant. Nu e deloc amuzant.

Sergentul criminalist Adrian Quinlan: Haideți să ne lămurim. Aici nu suntem la circ. Investigăm o crimă.

Capitolul 2

CU ȘASE LUNI ÎNAINTE DE CONCURSUL ȘCOLAR DE CULTURĂ GENERALĂ Patruzeci. Madeline Martha Mackenzie împlinea astăzi patruzeci de ani.

— Am patruzeci de ani, spuse ea tare în timp ce conducea.

Lungi cuvântul cu lentoare, ca pe un efect sonor.

Paaatruzeeci.

Îi surprinse privirea fiicei ei în oglinda retrovizoare. Chloe zâmbi larg și-și imită mama:

— Am cinci ani. Ciiinci.

— Patruzeci! scoase Madeline un tril de cântăreață de operă. Tra la la la!

— Cinci! nu se lăsă Chloe mai prejos.

Madeline încercă o versiune rap, bătând ritmul pe volan.

— Am patruzeci de ani, *yeah*, patruzeci...

— Ajunge, mămico! spuse Chloe cu fermitate.

— Scuze, răspunse Madeline.

O ducea pe Chloe la cursul de orientare de la grădiniță „Hai să-i pregătim pe prichindei!” Nu că fiica ei ar fi avut nevoie de orientare înainte de începerea școlii din luna ianuarie. Era deja foarte bine orientată în Școala publică Pirriwee. Azi-dimineață, când îl lăsase la școală pe fratele ei Pred, Chloe se ocupase de acesta, care avea cu doi ani mai mult, dar deseori părea mai mic. „Pred, ai uitat să-ți pui ghiozdanul în coș! Așa. Acolo. Ce băiat cuminte!”

Fred își lăsase, supus, ghiozdanul în coșul corespunzător, după care fugise să-l înhațe pe Jackson de cap. Madeline se prefăcuse că nu observă gestul. Probabil că Jackson o merita. Mama lui Jackson, Renata, nu-l văzuse nici ea, deoarece era absorbită de o conversație cu Harper, și amândouă discutau încruntate despre stresul de a educa niște copii așa de înzestrați. Renata și Harper participau la același grup de sprijin săptămânal destinat părinților cu copii înzestrați. Madeline și-i imagina pe toți stând în cerc, frământându-și mâinile, în timp ce ochii le scânteiau de o mândrie secretă.

În timp ce Chloe avea treabă, o făcea pe șefa cu ceilalți copii la cursul de orientare școlară (talentul ei era s-o facă pe șefa, într-o bună zi avea să conducă o corporație), Madeline avea să bea o cafea și să mănânce prăjituri cu prietena ei Celeste. Gemenii lui Celeste începeau și ei școala anul viitor, așa că la ziua de orientare aveau să o ia complet razna. (Talentul lor era urlatul. După cinci minute petrecute în compania lor, Madeline avea dureri de cap.) Celeste cumpăra întotdeauna cadouri foarte rafinate și scumpe pentru ziua de naștere, așa că avea să fie foarte drăguț. După aceea, Madeline urma s-o lase pe Chloe la soacra ei, apoi să ia prânzul cu niște prieteni, înainte ca aceștia să o zbughească la școală să-și ia copiii. Soarele strălucea. Ea purta noii și superbii ei pantofi cu tocuri-cui Dolce & Gabbana (cumpărați de pe internet, cu o reducere de treizeci la sută). O aștepta o zi superbă.

„Să înceapă Sărbătoarea lui Madeline!”, spusese soțul ei Ed în această dimineață când îi adusese cafeaua la pat. Madeline era recunoscută pentru dragostea față de zilele de

naștere și sărbătorile de toate soiurile. Orice pretext era bun pentru șampanie.

Totuși. Patruzeci de ani.

În timp ce mergea pe drumul bine cunoscut spre școală, medita la magnifica vârstă proaspăt împlinită. Patruzeci. Încă simțea acest „patruzeci” ca pe vârsta de cincisprezece ani. Era o vârstă așa de lipsită de nuanțe. Naufragiat în mijlocul vieții. Nimic nu mai conta așa de mult când aveai patruzeci de ani. Nu aveai sentimente autentice la patruzeci de ani, pentru că te cuibăreai în amărăciunea celor patruzeci de ani ai tăi.

„Femeie de patruzeci de ani găsită moartă.” Dumnezeu!

„Femeie de douăzeci de ani găsită moartă.” Tragedie! Mâhnire! Găsiți criminalul!

Madeline fusese forțată de curând să adopte o mică schimbare în mintea ei când auzise la știri despre o femeie care murise la patruzeci de ani. Stai puțin, puteam fi eu! Ce trist ar fi! Oamenii s-ar întrista dacă aș muri! Ba chiar ar fi distruși. Iată, lumea asta obsedată de vârstă. Poate că am eu patruzeci de ani, dar sunt iubită.

Pe de altă parte, era poate pe deplin firesc să te întristeze mai tare moartea unui om de douăzeci de ani decât a unuia de patruzeci. Cel de patruzeci se bucurase de douăzeci de ani în plus de viață. De aceea, dacă ar da nas în nas cu un pistolar în libertate, Madeline s-ar simți obligată să-și arunce persoana răscoaptă în fața celui de douăzeci de ani. Încasează un glonț de dragul tinereții. Așa era corect.

Ei bine, ar face-o dacă ar fi sigură că e un tânăr de treabă. Nu un nesuferit din ăla, precum copila care conducea micul Mitsubishi albastru din fața lui Madeline. Nici măcar nu se deranja să ascundă faptul că butonează mobilul în timp ce conduce, probabil trimitea un mesaj sau posta pe Facebook.

Puștoaica asta nici nu l-ar fi remarcat pe pistolarul în libertate! Și-ar fi privit absentă mobilul, în timp ce Madeline își sacrifică viața pentru ea! Era exasperant.

Mașina micuță, cu semnul șoferului începător înclinat pe lunetă, părea înțesată de tineri. Erau cel puțin trei în spate, capetele li se bălăbăneau și gesticulau. Ceea ce se agita pe acolo era un picior? O tragedie era pe cale să se întâmple. Trebuia să se concentreze cu toții. Nu mai departe de săptămâna trecută, Madeline băuse iute o cafea după cursul „Undă de șoc” și citise un articol dintr-un ziar despre faptul că toți tinerii mureau pentru că trimiteau mesaje în timp ce conduceau. *Sunt pe drum. Aproape am ajuns!* Acestea erau ultimele lor cuvinte prostești, deseori scrise cu greșeli de ortografie. Madeline plânsese când văzuse fotografia mamei îndurerate a unei adolescente care ținea, într-un gest absurd, mobilul fiicei ei spre cameră, un avertisment pentru cititori.

— Prostuți mici, spuse ea tare, în timp ce mașina șerpuia periculos de aproape de banda cealaltă.

— Cine-i prostuț? întrebă Chloe de pe bancheta din spate.

— Fata care conduce mașina din fața mea e o prostuță, pentru că folosește mobilul în timp ce conduce.

— Cum faci tu când trebuie să-l suni pe tăticul că întârziem, conchise Chloe.

— O singură dată am făcut așa! protestă Madeline. Și am fost foarte atentă și foarte rapidă! Și am *patruzeci* de ani!

— Azi, spuse Chloe cu înțelepciune. Azi ai patruzeci de ani.

— Da! De asemenea, am sunat rapid, nu am trimis un mesaj! Ca să trimiți un mesaj, trebuie să-ți iei ochii de la drum. E ilegal și o obrăznicie să trimiți mesaje, și trebuie să-mi promiți că niciodată, niciodată n-ai s-o faci când vei fi adolescentă.

Glasul îi tremură la gândul că fiica ei Chloe era adolescentă și conducea mașina.

— Dar ai voie să dai un telefon rapid, se asigură Chloe.

— Nu! Și asta e ilegal.

— Deci asta înseamnă că ai încălcat legea, spuse Chloe cu încântare. Ca un *tâlhar*.

În prezent, Chloe era îndrăgostită de ideea de tâlhar. Cu siguranță avea să umble cu băieți răi într-o zi. Băieți răi călare pe motociclete.

— Alege băieții buni, Chloe! spuse Madeline după o clipă. Ca tăticul. Îți vând un pont, băieții răi nu-ți aduc cafeaua la pat.

— Ce tot bălmăjești, femeia lui Dumnezeu? oftă Chloe.

Împrumutase fraza de la tatăl ei și-i imita tonul plictisit la perfecție. Făcuseră greșeala să râdă prima oară când zisese, așa că o ținea una și bună și o spunea destul de des, și exact la momentul oportun, așa că nu se puteau abține și râdeau de fiecare dată.

De data aceasta, Madeline reuși să nu râdă. În prezent, Chloe era la delicatul hotar dintre adorabil și obraznic. Probabil că Madeline se afla și ea la același hotar.

Madeline opri în spatele micului Mitsubishi albastru la semafor. Tânăra șoferiță *încă* își privea mobilul. Madeline apăsă pe claxon. Văzu că șoferița se uită în oglinda retrovizoare, în vreme ce toți pasagerii suceau gâtul să privească în spate.

— Lasă mobilul! strigă ea.

Sugeră trimiterea de mesaje împungându-și palma cu degetul.

E ilegal! E periculos!

Fata ridică degetul, semnul clasic pentru „ba pe-a mă-tii”.

— Bine!

Madeline trase frâna de mână și aprinse luminile de avarie.

— Ce faci? întrebă Chloe.

Madeline își desfăcu centura de siguranță și împinse energic portiera.

— Trebuie să mergem la orientare! spuse Chloe panicată. O să întârziem. Of, tunete și fulgere!

„Of, tunete și fulgere” era o replică dintr-o carte pentru copii pe care i-o citeau lui Fred când era mic. Acum o folosea întreaga familie. Chiar și părinții lui Madeline o împrumutaseră, și unii dintre prietenii lui Madeline. Replica asta se lua ca râia.

— Stai liniștită, spuse Madeline. Durează doar o clipă. Salvez viețile unor tineri.

Merse furioasă cu noii ei pantofi cu toc până la mașina fetei și bătu în geam.

Fereastra coborî, iar șoferița se metamorfoză dintr-o siluetă incertă într-o fată reală cu pielea albă, un inel strălucitor în nas și rimel prost aplicat, cu cocoloașe.

Își înălță privirea spre Madeline cu un amestec de agresivitate și frică.

— Ce problemă ai?

Încă ținea relaxată mobilul în mâna stângă.

— Lasă telefonul ăla! Puteți muri și tu, și prietenii tăi!

Madeline avu exact același ton pe care îl folosea cu Chloe când era foarte neastâmpărată. Se întinse în mașină, apucă telefonul și îl aruncă spre fata cu gura

căscată de pe scaunul pasagerului.

— Da? Încetează!

Le auzea hohotele de râs în timp ce se întorcea la mașină. Nu-i păsa. Simțea o înflăcărare plăcută. O mașină opri în spatele mașinii ei. Madeline ridică mâna în chip de scuză și se grăbi spre mașină înainte să se schimbe lumina semaforului.

Glezna i se răsuci. Acum își făcea datoria de gleznă, acum se răsucea într-o poziție bolnăvicios de nerecomandabilă. Madeline căzu pe-o parte ca un sac de cartofi. Of, tunete și fulgere!

•

Fără doar și poate, în acest moment începea povestea.

Cu răsucirea stângace a unei glezne.

Capitolul 3

Jane opri la semafor în spatele unui SUV mare și strălucitor cu luminile de avarie licărind și văzu o femeie brunetă zorindu-se pe marginea șoselei spre mașina ei. Purta o rochie ușoară și albastră de vară și pantofi cu barete și cu tocuri înalte și-i făcu cu mâna lui Jane, fermecătoare, în chip de scuză. Soarele dimineții îi pica pe un cerel și i-l făcea să strălucească, de parcă ceva celest s-ar fi pogorât asupra ei.

Era o fată lucitoare. Era mai mare decât Jane, dar categoric lucitoare. Toată viața ei, Jane le privise pe fetele de soiul ăsta cu o curiozitate științifică. Poate și cu o oarecare venerație. Și puțină invidie. Nu erau neapărat cele mai drăguțe, dar se împodobeau cu atâta afecțiune, ca niște brazi de Crăciun, cu cercei atârnați, brățări zgomotoase și eșarfe delicate și complet inutile. Te atingeau des pe braț când vorbeau. Cea mai bună prietenă a lui Jane la școală fusese o fată lucitoare și Jane avea o slăbiciune față de ele.

Apoi femeia căzu, de parcă cineva i-ar fi tras pământul de sub picioare.

— Ah! făcu Jane și apoi își feri iute privirea, ca să nu lezeze demnitatea femeii.

— Te-ai lovit, mămico? întrebă Ziggy de pe bancheta din spate.

Mereu își făcea griji pentru ea să nu se lovească.

— Nu, spuse Jane. Doamna aceea de-acolo s-a lovit. A căzut.

Așteptă ca femeia să se ridice și să se întoarcă la mașină, dar aceasta încă zăcea la pământ. Își dăduse capul pe spate spre cer, iar pe față i se zărea aerul acela crispat al omului aflat în mare suferință. Se aprinse lumina verde a semaforului, iar mașina cu semnul începătorului care fusese în fața SUV-ului porni rapid, cu scârțâit de roți.

Jane semnaliză că vrea să ocolească mașina. Se duceau la noua școală unde Ziggy avea zi de orientare, iar ea nu știa unde trebuie să meargă. Și ea, și Ziggy erau emoționați, dar se prefăceau că nu ar fi. Voia să ajungă acolo cu suficient timp înainte.

— Doamna e bine? întrebă Ziggy.

Jane simți strângerea aceea ciudată de inimă pe care o încerca uneori când viața o distrăgea și atunci ceva (deseori Ziggy) o făcea să-și amintească exact la timp cum trebuie să se poarte un adult de treabă, obișnuit și bine-crescut.

Dacă n-ar fi fost Ziggy, ar fi plecat. Ar fi fost așa de concentrată la scopul ei de a-l duce la orientarea de la grădiniță, încât ar fi lăsat-o pe o femeie să zacă pe șosea, zvârcolindu-se de durere.

— Mă duc să văd cum se simte, spuse Jane, de parcă asta i-ar fi fost intenția de la bun început.

Aprinse și ea luminile de avarie și deschise portiera, conștientă în acest timp de un sentiment egoist de împotrivire. *Ești o pacoste, femeie lucitoare!*

— Vă simțiți bine? strigă ea.

— N-am pățit nimic!

Femeia încercă să se îndrepte și scânci, cu mâna pe gleznă.

— Ah! Rahat! Mi-am sucit glezna, nimic mai mult. Sunt o *idiotă*. Am ieșit din mașină să mă duc să-i spun fetei din fața mea să înceteze cu mesajele. Așa îmi trebuie dacă am făcut-o pe șeful clasei.

Jane se ghemui lângă ea. Femeia avea părul negru lung până la umăr, bine tuns, și o presărare discretă de pistrui pe nas. Pistruii îi dădeau un aer agreabil, parcă îi aminteau de verile din copilărie, și aceștia erau frumos completați de ridurile fine din jurul ochilor și de cerceii ridicoli care se bălăbăneau.

Împotrivirea lui Jane se risipi complet.

Îi plăcea femeia aceasta și voia s-o ajute.

(Deși ce însemna acest lucru? Dacă femeia ar fi fost o cotoroanță știrbă, cu negi pe nas, oare i-ar mai fi purtat pică? Ce nedreaptă era lumea! Și ce crudă! Avea să fie mai drăguță cu această femeie pentru că îi plăceau pistruii ei.)

Rochia femeii avea un model floral elaborat, decupat, brodat de-a lungul decolteului. Jane vedea prin petale pielea bronzată și pistruiată.

— Trebuie să punem imediat gheață pe ea, spuse Jane.

Se pricepea la glezne suferinde din vremea în care juca netball și vedea că glezna femeii începe să se umfle.

— Și s-o țineți ridicată.

Își mușcă buza și privi împrejur plină de speranță după altcineva. Nu știa cum să gestioneze situația ca să facă acest lucru posibil.

— E ziua mea de naștere, spuse femeia cu tristețe. Împlinesc patruzeci de ani.

— La mulți ani! spuse Jane.

Era drăguț că o femeie de *patruzeci de ani* se deranja măcar să menționeze că e ziua ei de naștere.

Privi pantofii cu barete ai femeii. Avea unghiile de la picioare lăcuite cu un turcoaz lucios. Tocurile ei cui erau ascuțite ca niște scobitori și periculos de înalte.

— Nu e de mirare că v-ați sucit glezna, spuse Jane. Nimeni nu ar putea merge cu niște pantofi ca ăștia!

— Știu, dar nu-i așa că sunt superbi?

Femeia își răsuci piciorul să-i admire.

— Ah! *Futu-i*, ce doare. Scuze. Îmi cer scuze că am înjurat.

— Mămico!

O fetiță cu părul negru și cârlionțat, cu o coroniță strălucitoare, scoase capul pe fereastra mașinii.

— Ce faci? Ridică-te! Întârziem!

Mamă lucitoare, fiică lucitoare.

— Mersi pentru compasiune, draga mea! spuse femeia și-i zâmbi trist lui Jane. Mergem la grădiniță, la orientarea școlară. Abia așteaptă.

— La Școala publică Pirriwee? întrebă Jane.

Era uluită.

— Dar acolo merg și eu. Fiul meu Ziggy începe școala anul viitor. Ne mutăm aici în decembrie.

Părea greu de crezut că ea și femeia aceasta aveau ceva în comun sau că viețile lor se puteau intersecta în vreun fel.

— Ziggy! Ca Ziggy Stardust^[4]? Ce nume extraordinar! spuse femeia. Apropo, eu sunt Madeline. Madeline Martha Mackenzie. Dintr-un motiv sau altul, pomenesc mereu și

numele Martha. Nu mă întreba de ce.

Întinse mâna.

— Jane, spuse Jane. Jane Chapman. N-am și un al doilea nume.

•

Gabrielle: Până la urmă, școala s-a împărțit în două. Parcă era, nu știu cum să zic, un război civil. Fie erai în echipa Madeline, fie în echipa Renata.

Bonnie: Nu, nu, e îngrozitor. Nu s-a întâmplat niciodată așa ceva. Nu au existat *tabere*. Suntem o comunitate foarte unită. A fost prea mult alcool la mijloc. De asemenea, mai era și lună plină. Toată lumea o ia un pic razna când e lună plină. Vorbesc serios. E un fenomen ușor de demonstrat.

Samantha: Era lună plină? Ploua cu nemiluita, asta știu sigur. Aveam părul umflat.

Doamna Lipmann: Asta-i o aiureală și o jignire. Nu mai am nimic de spus.

Carol: Știu că o țin una și bună cu Clubul cărții erotice, dar sunt sigură că s-a întâmplat ceva la una dintre „întâlnirile” lor, între ghilimele.

Harper: Auzi, *am plâns* când am aflat că Emily este înzestrată. Mi-am spus că o luăm de la capăt! Mai trecusem prin asta cu Sophia, așa că știam la ce mă înham! Renata era în aceeași situație. *Doi* copii înzestrați. Nimeni nu înțelege ce stres presupune asta. Renata își făcea griji că poate Amabella nu se va adapta la școală, că poate nu va fi stimulată îndeajuns. Așa că, atunci când copilul cu numele ăla ridicol, Ziggy, a făcut ce-a făcut, și asta că era doar ziua orientării! Ei bine, firește, a fost supărată. De acolo a început totul.

Capitolul 4

Jane își adusese o carte din care să citească în mașină, în timp ce Ziggy era la orientare, dar a însoțit-o pe Madeline Martha Mackenzie (parcă era numele unei fetițe zglobii dintr-o carte pentru copii) la o cafenea de pe plajă, pe nume Blue Blues.

Cafeneaua era o clădire mică, hidoasă și caraghioasă, aproape ca o peșteră, chiar pe aleea din scânduri de lângă plaja Pirriwee. Madeline mergea cu picioarele goale, șchiopătând, și se sprijinea greoi și fără rușine pe brațul lui Jane, de parcă ar fi fost prietene de când lumea. Era o atmosferă intimă. Îi simțea parfumul lui Madeline, o aromă delicioasă de lămâie. În ultimii cinci ani, Jane nu fusese atinsă prea mult de alți adulți.

Imediat ce deschiseră ușa cafenelei, un bărbat destul de tânăr ieși cu brațele întinse din spatele barului. Era îmbrăcat complet în negru, avea părul blond, cârlionțat și ciufulit, și o podoabă pe o nară.

— Madeline! Ce-ai pățit?

— Sunt grav rănită, Tom, spuse Madeline. Și e ziua mea.

— Of, tunete și fulgere! spuse Tom.

Îi făcu cu ochiul lui Jane.

În timp ce Tom o așeza pe Madeline într-un separeu din colț, îi aducea gheață înfășurată într-o cârpă de bucătărie și îi sprijinea piciorul pe un scaun cu o perniță, Jane privi cafeneaua. Era „de-a dreptul fermecătoare”, după cum ar fi spus mama ei. Pereții albastru-deschis, inegali erau traversați de rafturi șubrede pline cu cărți de la mâna a doua. Scândurile podelei străluceau aurii în lumina dimineții, iar Jane simți mirosul îndrăzneț și amestecat al cafelei, al prăjiturilor, al mării și al cărților vechi. Fațada cafenelei era din sticlă, iar scaunele erau aranjate așa încât, oriunde te așezai, stăteai cu fața spre plajă, de parcă te-ai fi aflat acolo ca să asiești la un spectacol al mării. În timp ce Jane privea în jurul ei, avu sentimentul acela de nemulțumire pe care îl încerca deseori când se afla într-un loc nou și frumos. Nu se putea exprima decât astfel: *De-aș fi aici...* Micuța cafenea de pe plajă era așa de cochetă, încât își dorea să fie cu adevărat acolo, atât că, desigur, chiar *era* acolo, așa că era illogic.

— Jane, ce să-ți ofer? întrebă Madeline. Fac cinste cu o cafea și cu bunătăți, ca să-ți mulțumesc pentru tot!

Apoi i se adresă barmanului, care se agita de colo-colo:

— Tom! Ea e Jane! E cavalerul meu cu armură strălucitoare. Cavalerița mea.

Jane le condusese pe Madeline și pe fiica ei la școală după ce mai întâi parcase neliniștită mașina uriașă a lui Madeline pe o străduță laterală. Luase un scaun pentru copii din mașina lui Madeline pentru Chloe și îl pusese în spatele micii ei mașini cu cinci uși, lângă Ziggy.

Fusese o întreprindere importantă. O micuță criză depășită.

Faptul că incidentul i se păruse puțin cam palpitant era o tristă dovadă a vieții ei banale.

Și Ziggy fusese uimit și rușinat de noutatea de a avea un alt copil pe bancheta din

spate alături de el, în special unul așa de efervescent și de fermecător precum Chloe. Fetița pălăvrăgise neobosită tot drumul, explicându-i lui Ziggy tot ce trebuia să știe despre școală, cine aveau să-i fie profesorii, că trebuia să se spele pe mâini înainte să intre în clasă, cu un *singur* șervețel de hârtie, unde stăteau să-și ia prânzul, că nu aveai voie să mănânci unt de arahide, deoarece unii aveau alergie la el și puteau să *moară*, și că ea avea deja cutia ei pentru prânz și că era cu exploratoarea Dora. Și cu ce era cutia lui Ziggy?

— Cu Buzz Lightyear, răspunsese Ziggy prompt, politicos și complet fals, căci Jane nu-i cumpărase încă o cutie pentru prânz și nici măcar nu discutaseră despre necesitatea unei asemenea cutii.

În prezent, era la cămin trei zile pe săptămână și primea acolo de mâncare. Pregătirea cutiei cu prânzul avea să fie o noutate pentru Jane.

Când ajunseseră la școală, Madeline stătuse în mașină în timp ce Jane dusesse copiii înăuntru. De fapt, Chloe fusese cea care le arătase drumul, mergând înaintea lor, iar coronița îi strălucea în lumina soarelui. La un moment dat, Ziggy și Jane făcuseră schimb de priviri, spunându-și parcă: „Cine *sunt* oamenii aceștia minunați?”

Jane fusese puțin neliniștită din cauza orientării școlare a lui Ziggy și conștientă de faptul că va trebui să-și ascundă emoțiile în fața lui, deoarece el era o fire mai anxioasă. Era de parcă ar fi început o slujbă nouă, aceea de mamă a unui copil de primară. Avea să se confrunte cu reguli, hârțoage și proceduri.

Totuși, pe când intra în școală alături de Chloe, se simțea de parcă ar fi avut un paspartu. Două alte mame îi abordară imediat.

— Chloe! Unde e mama ta?

Apoi se prezentară lui Jane, iar ea le povesti despre glezna lui Madeline. Educatoarea, domnișoara Barnes, vru s-o audă, prilej cu care Jane se trezi în centrul atenției, lucru destul de plăcut, la drept vorbind.

Școala era frumoasă, cocoțată la capătul promontoriului, așa că albastrul oceanului din depărtare părea să scânteieze permanent la coada ochilor lui Jane. Clasele se aflau în niște clădiri lungi și joase din gresie, iar terenul de joacă cu copaci înfrunziți părea plin de locuri încântătoare și secrete care făceau imaginația să zburde: lăcașuri între copaci, alei acoperite, ba chiar și un labirint micuț, ca pentru copii.

După ce plecase, Ziggy intrase într-o clasă de mână cu Chloe, cu fețișoara roșie și fericit, iar Jane mersese la mașină, aprinsă și ea la față și veselă, iar pe scaunul pasagerului era Madeline, făcea cu mâna și zâmbea încântată, de parcă Jane ar fi fost buna ei prietenă, așa încât Jane simțise o ușurare, o eliberare.

Acum stătea lângă Madeline în Blue Blues și aștepta să-i vină cafeaua, privea oceanul și simțea lumina soarelui pe față.

Poate că mutarea aici avea să însemne un început sau un sfârșit, ceea ce era și mai bine.

— Prietena mea Celeste sosește curând, spuse Madeline. Poate ai văzut-o la școală, când și-a lăsat băieții. Doi drăcușori blonzi. E înaltă, blondă, frumoasă și agitată.

— Nu cred, spuse Jane. De ce e agitată dacă e înaltă, blondă și frumoasă?

— Exact, spuse Madeline, de parcă asta răspundea la întrebare. Și mai are și un soț la

fel de superb, bogat. Încă se mai țin de mână. Și mai e și de treabă. Îmi cumpără până și mie cadouri. Sincer, nu știu de ce mai sunt prietenă cu ea.

Își privi ceasul.

— E un dezastru. Mereu întârzie! În orice caz, am să te interoghez pe tine cât timp așteptăm.

Se aplecă înainte și-i acordă lui Jane toată atenția.

— Ești proaspăt sosită în peninsulă? Nu-mi pari deloc cunoscută. Întrucât avem copii de-o vârstă, ai zice că ar fi trebuit să ne întâlnim la centrul educativ, la cercul de lectură sau altele.

— Ne mutăm aici în decembrie, spuse Jane. Acum locuim în Newtown, dar am decis că ar fi frumos să trăim aproape de plajă o vreme. Cred că a fost un capriciu de moment.

Cuvântul „capriciu” îi veni așa din senin și o încântă, dar o și stânjeni, deopotrivă.

Încercă să spună povestea într-un stil nostim, de parcă ea chiar ar fi fost o fată nostimă. Îi spuse lui Madeline că într-o bună zi, cu câteva luni în urmă, îl duse pe Ziggy în excursie la plajă, văzuse semnul „de închiriat” în fața unui bloc de locuințe și se gândise: „Ce-ar fi să locuim aproape de plajă?”

În definitiv, nu era o minciună. Nu în totalitate.

Petrecea o zi la plajă, își tot spusese ea, iar și iar, în timp ce conducea pe șoseaua lungă și abruptă, de parcă cineva i-ar fi ascultat gândurile, îndoindu-se de motivele ei.

Plaja Pirriwee era în topul 10 al celor mai frumoase plaje din lume! Văzuse acest lucru pe undeva. Fiul ei merita să vadă una dintre plajele din topul 10 al celor mai frumoase plaje din lume. *Frumosul* și *extraordinarul* ei fiu. Îl tot privise în oglinda retrovizoare, cu inima îndurerată.

Nu-i spuse acest lucru lui Madeline în timp ce mergeau ținându-se de mână înapoi la mașină, nisipos și lipicios, cuvântul „ajutor” îi urla neștiut în minte, de parcă ar fi cerșit ceva, o soluție, un leac, o păsuire. O păsuire de la ce? Un leac la ce? O soluție la ce? Respirația îi devenise superficială. Simțea broboane de sudoare pe frunte, la rădăcina părului.

Atunci văzuse semnul. Li se termina contractul de închiriere a apartamentului din Newtown. Apartamentul cu două dormitoare era într-un bloc din cărămidă roșie urât și fără suflet, dar era la cinci minute de plajă. „Ce-ar fi să ne mutăm chiar aici?” îi spusese lui Ziggy; lui i se luminase privirea și, deodată, păruse că apartamentul era soluția la toate neajunsurile ei. Lumea o numea o „schimbare de aer”. De ce să nu aibă ea și Ziggy parte de o schimbare de aer?

Nu-i spuse lui Madeline că închinase diferite apartamente pentru șase luni prin tot orașul Sydney încă de când Ziggy era bebeluș, în încercarea de a găsi o viață pe placul ei. Nu-i spuse că poate în tot acest timp dăduse târcoale plajei Pirriwee.

Și nu-i spuse lui Madeline că, atunci când ieșise din agenția imobiliară după semnarea contractului de închiriere, observase pentru prima oară genul de oameni care locuiau în peninsulă, cu pielea aurie și coafura iubitorilor de plajă, și se gândise la picioarele ei albe ca brânza pe sub blugi, apoi se gândise că părinții ei ar fi neliniștiți în timp ce conduc pe șoseaua șerpuitoare de pe peninsulă, că articulațiile tatălui ei ar fi albe pe

volan, dar că tot nu s-ar da bătuți, fără să se plângă, și în același timp Jane fusese convinsă că făcuse o greșală perfect condamabilă. Dar era prea târziu.

— Așa că iată-mă-s, încheie ea deloc convingător.

— O să-ți placă aici, se entuziasmă Madeline.

Își aranjă gheața pe gleznă și se înfioră.

— Ah! Faci surfing? Dar soțul tău? Sau partenerul, ar trebui să spun. Iubitul? Iubita? Sunt deschisă la toate posibilitățile.

— Nu am soț, spuse Jane. Nici partener. Sunt singură, îmi cresc singură copilul.

— Serios? întrebă Madeline, de parcă Jane ar fi anunțat un lucru îndrăzneț și minunat.

— Da.

Jane zâmbi prosteste.

— Știi? Oamenii uită întotdeauna, dar și eu mi-am crescut singură copilul, spuse Madeline.

Își ridică bărbia, de parcă i s-ar fi adresat unei mulțimi dezaprobatore.

— Fostul meu soț m-a părăsit când fiica mea mai mare era bebeluș. Abigail. Are paisprezece ani. Și eu eram destul de tânără, la fel ca tine. Aveam numai douăzeci și șase de ani. Deși mi se părea că sunt prea bătrână. A fost greu. E *greu* să-ți crești singură copilul.

— Eu o am pe mama și...

— Sigur, sigur. Nu spun că nu am avut sprijin. Și pe mine m-au ajutat părinții. Dar, Dumnezeu, erau nopți când Abigail era bolnavă sau când eu eram bolnavă, sau, și mai rău, când eram amândouă bolnave și... în orice caz.

Madeline se întrerupse și ridică din umeri.

— Fostul meu soț s-a recăsătorit acum cu altcineva. Au o fetiță de-o vârstă cu Chloe, iar Nathan a devenit tatăl anului. Așa se întâmplă adesea cu bărbații când primesc o a doua șansă. Abigail îl consideră minunat pe taică-său. Numai eu îi mai port dușmănie. Se spune că e bine să renunți la dușmănie, dar nu știu ce să zic, eu țin destul de mult la dușmănia mea. O îngrijesc ca pe un animal de companie.

— Nici eu nu prea mă înnebunesc după iertare, spuse Jane.

Madeline zâmbi larg și își îndreptă lingurița spre ea.

— Bravo! Nu ierta și nu uita niciodată. Asta e deviza mea.

Jane nu-și dădea seama în ce măsură glumea.

— Și tatăl lui Ziggy? continuă Madeline. El este în peisaj?

Jane nu tresări. Avusese la dispoziție cinci ani în care să capete experiență. Simți cum înțepenește.

— Nu. De fapt, nu am fost împreună.

Își rosti replica la perfecție.

— Nici măcar nu știam cum îl cheamă. A fost o...

Stop. Pauză. Privește într-o parte, parcă incapabilă să stabilească un contact vizual.

— Un fel de... o dată, și gata.

— Adică o aventură de-o noapte? spuse Madeline imediat, cu compasiune, iar pe Jane aproape că o bufni râsul de uimire.

Majoritatea oamenilor, în special a celor de vârsta lui Madeline, reacționau cu o expresie delicată și ușor dezagreabilă, care spunea cam așa: am înțeles și nu mă deranjează, dar acum te încadrez într-o altă categorie. Pe Jane nu o deranja niciodată aerul lor dezagreabil. I se părea și ei dezagreabil. Voia doar să încheie acel subiect de discuție o dată pentru totdeauna, iar de cele mai multe ori exact asta se întâmpla. Ziggy era Ziggy. Nu exista niciun tată. Și acum să trecem mai departe.

„De ce nu spui pur și simplu că te-ai despărțit de tată?” întrebuse mama ei la început.

„Minciunile complică lucrurile, mamă”, spunea Jane. Mama ei nu se pricepea la minciuni. Așa punem capăt discuției.

— Încă îmi amintesc de aventurile mele de-o noapte, spuse Madeline visătoare. Doamne sfinte, la ce mă dedam în anii '90. Sper să nu afle niciodată Chloe. Of, tunete și fulgere! A ta a fost plăcută?

Lui Jane îi luă o clipă până să înțeleagă întrebarea. O întreba *dacă fusese plăcută aventura ei de-o noapte*.

Pentru o clipă, Jane se afla din nou în liftul acela ca o bulă de sticlă care urca în liniște prin centrul hotelului. Mâna lui pe gâtul sticlei de șampanie. Mâna cealaltă, pe spatele ei, o împingea înainte. Râdeau amândoi în hohote. Ridurile adânci din jurul ochilor lui. Era slăbită de atâta râs și de dorință. Mirosuri rafinate.

Jane își dresе glasul.

— Presupun că a fost plăcut, spuse ea.

— Scuze, spuse Madeline. Am fost frivolă. E din cauză că mă gândeam la propria mea tinerețe irosită. Sau poate din cauză că tu ești așa de tânără și eu așa de bătrână și încerc să fiu *cool*. Câți ani ai? Te deranjează că întreb?

— Douăzeci și patru, spuse Jane.

— Douăzeci și patru, șopti Madeline. Eu am împlinit patruzeci astăzi. Ți-am spus deja, nu? Probabil te gândești că tu nu vei avea niciodată patruzeci de ani, nu?

— Eu *sper* să ajung la patruzeci de ani, spuse Jane.

Mai observase și cu alte ocazii că femeile între două vârste erau obsedate de subiectul vârstei, mereu râdeau de asta, se plâneau, dezbăteau subiectul fără încetare, de parcă procesul îmbătrânirii era un puzzle complicat pe care încercau să-l rezolve. De ce li se părea așa de deconcertant? Prietenele mamei lui Jane nu păreau să mai aibă și alt subiect de discuție sau cel puțin nu păreau să aibă altul când vorbeau cu Jane. „Ei, tu ești așa de tânără și de frumoasă, Jane” (când în mod evident nu era așa; era de parcă ar fi crezut că una nu poate exista fără cealaltă, dacă erai tânără, erai automat și frumoasă). „Ei, ești așa de tânără, Jane, tu poți să-mi repari și mie telefonul/computerul/aparatul foto” (când, de fapt, prietenele mamei ei se pricepeau mai mult la tehnologie decât Jane). „Ei, ești așa de tânără, Jane, tu ai atâta energie” (când ea era așa de obosită).

— Auzi? Cum te întreții? spuse Madeline cu îngrijorare, îndreptându-se, de parcă ar fi fost o problemă care nu suporta amânare. Lucrezi?

Jane aprobă din cap.

— Lucrez pe cont propriu, sunt contabil liber-profesionist. Acum am o bază frumoșică de clienți, multe firme mici. Sunt rapidă, așa că predau repede proiectele. E de ajuns să-

mi plătesc chiria.

— Fată deșteaptă, spuse Madeline aprobatoare. Și eu mă întrețineam singură când era Abigail micuță. În tot cazul, în mare măsură. Din când în când, Nathan își făcea curaj și mai trimitea câte un cec. Era greu, dar îmi aducea satisfacții, aveam sentimentul că i-am tras-o eu lui. Știi ce vreau să zic.

— Sigur, spuse Jane.

Jane nu-și trăia viața de mamă singură sub imperiul lui „ți-am tras-o eu ție”. Sau cel puțin nu în sensul la care făcea referire Madeline.

— Cu siguranță vei fi una dintre mamele mai tinere de la grădiniță, medită Madeline. Sorbi din cafea și zâmbi drăcește.

— Ești chiar mai tânără decât adorabila soție a fostului meu soț. Promite-mi că nu te împrietenești cu ea. Eu te-am descoperit prima.

— Sunt convinsă că nici măcar n-am să mă întâlnesc cu ea, spuse Jane nedumerită.

— Ba da, spuse Madeline cu o grimasă. Fiica ei începe grădinița odată cu Chloe. Îți imaginezi așa ceva?

Jane nu-și putea imagina.

— Mămicile de la grădi vor bea cafea împreună și va fi de față și soția fostului meu soț, de partea cealaltă a mesei, sorbind din ceaiul de plante. Stai liniștită, nu se va lăsa cu păruială. Din nefericire, totul e așa de plictisitor, de amical și cumplit de matur. Bonnie mă sărută chiar când ne vedem. E amatoare de yoga, chakre și alte rahaturi de genul ăsta. Știi că ideea e să-ți urăști mama vitregă și rea, nu? Ei bine, fiică-mea o *adoră*. Bonnie e așa de „calmă”, înțelegi? Opusul meu. Are un glas din ăla blând... domol... melodios... de-ți vine să tragi pumni în zid.

Jane râse de imitația glasului domol și melodios.

— Probabil că o să te împrietenești cu Bonnie, spuse Madeline. E imposibil s-o urăști. Mă pricep de minune să-i urăsc pe oameni, dar până și mie mi-e greu. Chiar trebuie să pun mult suflet să-mi reușească.

Își mută din nou gheața pe gleznă.

— Când o să audă Bonnie că mi-am sucit glezna, o să-mi aducă ceva de mâncare. Profită de orice pretext să-mi aducă ceva gătit în casă. Probabil pentru că Nathan i-a spus că gătesc execrabil, așa că vrea să accentueze lucrul ăsta. Deși, probabil cel mai rău la Bonnie e că nu încearcă să accentueze nimic. Este doar dubios de drăguță. Mi-ar plăcea să-i arunc mâncarea fix la coș, dar e prea delicioasă. Soțul și copiii mei m-ar ucide.

Expresia lui Madeline se schimbă. Deveni radioasă și făcu cu mâna.

— Ah! A venit în sfârșit! Celeste! Aici! Hai să vezi ce-am făcut!

Jane își ridică privirea și se dezumflă toată.

Nu ar fi trebuit să conteze. Știa că nu ar fi trebuit să conteze. Dar problema era că unii oameni erau așa de inacceptabil, de dureros de frumoși, încât ți se făcea și rușine. Inferioritatea ta se expunea nerușinată în ochii tuturor. Așa trebuia să arate o femeie. Exact așa. Ea avea dreptate, iar Jane se înșela.

„Ești doar o puștoaică foarte grasă și urâtă”, îi spuse la ureche o voce stăruitoare, cu o răsuflare fierbinte și fetidă.

Se cutremură și încercă să-i zâmbească femeii oribil de frumoase care venea spre ele.

•

Thea: Presupun că deja ați auzit că Bonnie e măritată cu fostul soț al lui Madeline, Nathan, nu? Așa că era complicat. Poate vreți să investigați aspectul ăsta. Desigur, nu vă spun eu cum să vă faceți meseria.

Bonnie: Asta nu are *nicio* legătură cu absolut *nimic*. Aveam o relație prietenească. Chiar azi-dimineață am lăsat o lasagna vegetariană la ușa lor pentru sărmanul ei soț.

Gabrielle: Eu eram nou-sosită în școala asta. Nu cunoșteam pe nimeni. „Vai, oamenii din școala asta sunt foarte drăguți”, mi-a spus directoarea. Bla, bla, bla. Ascultați aici la mine, primul cuvânt care mi-a venit în gând când am mers pe terenul de joacă la orientarea școlară a fost „clică”. Clică în cel mai înalt grad. Nu e de mirare că cineva și-a găsit sfârșitul. Mă rog. Cred că exagerez. Am fost puțin surprinsă.

Capitolul 5

Celeste împinse ușa de sticlă de la Blue Blues și o zări imediat pe Madeline. Era la masă cu o fată micuță, slăbuță, care purta o fustă albastră de blugi și un tricou alb cu anchior. Celeste nu o recunoștea pe fată. O cuprinse brusc un sentiment de dezamăgire. „Doar noi două”, spusese Madeline.

Celeste își modifică așteptările față de dimineața aceea. Inspiră adânc. De curând, remarcase că i se întâmpla ceva ciudat când vorbea cu grupuri de oameni. Nu mai știa cum să fie. Se întreba: „Oare am râs prea tare? Am uitat să râd? Tocmai m-am repetat?”

Dintr-un motiv necunoscut, când era doar ea cu Madeline, totul era în regulă. Personalitatea ei părea intactă când erau doar ele două. Era așa pentru că ea și Madeline se cunoșteau de atâta timp.

Poate că avea nevoie de un întăritor. Așa ar fi spus bunica ei. Ce era acela un întăritor?

Șerpui printre mese în drum spre ele. Încă nu o observaseră. Erau prinse în discuție. Vedea clar profilul fetei. Era prea tânără să fie o mamă de la școală. Probabil era bună sau au pair. Probabil au pair. Poate europeană? Care nu prea știe engleză? Așa s-ar explica felul ușor rigid și încordat în care stătea, de parcă ar fi făcut eforturi să se concentreze. Desigur, poate că nu avea nicio legătură cu școala. Madeline străbătea cu ușurință zeci de cercuri sociale suprapuse, făcându-și pe drum prieteni pe viață și deopotrivă inamici; probabil mai mulți din a doua categorie. Madeline se hrănea cu conflictele și nu era niciodată mai fericită decât atunci când era revoltată.

Madeline o văzu pe Celeste și fața i se luminează. Unul dintre lucrurile cele mai frumoase la Madeline era felul în care i se transforma fața când te vedea, de parcă ai fi fost exact persoana pe care își dorea s-o vadă.

— Bună, sărbătorito! strigă Celeste.

Însoțitoarea lui Madeline se răsuci pe scaun. Avea părul negru întins dureros de tare pe spate, de parcă ar fi fost din armată sau poliție.

— Ce-ai pățit, Madeline? întrebă Celeste când se apropie destul de mult, încât să vadă piciorul lui Madeline sprijinit pe scaun.

Îi zâmbi politicos fetei, iar aceasta păru să se facă mică, de parcă Celeste ar fi rânjit, nu ar fi zâmbit. (Doamne, chiar îi zâmbise, nu?)

— Ea e Jane, spuse Madeline. Ea m-a salvat de pe marginea drumului când mi-am sucit glezna, în timp ce încercam să-i salvez pe niște tineri. Jane, ea e Celeste.

— Bună, spuse Jane.

Fața lui Jane părea dezgolită și iritată, de parcă fusese frecată prea tare. Mesteca gumă cu mișcări discrete ale fălcii, de parcă ar fi fost secretul ei.

— Jane e o mămică nouă de la grădiniță, spuse Madeline, în timp ce Celeste se așeza. Ca tine. Așa că e datoria mea să vă pun pe amândouă la curent cu tot ce trebuie să știți despre politica Școlii publice Pirriwee. E un câmp minat, fetelor. Un câmp minat, ascultați la mine.

— Politica școlii?

Jane se încruntă și-și trase tare de codiță, așa că acum avea părul și mai întins.

— Eu nu mă implic în nicio politică a școlii.

— Nici eu, îi dădu dreptate Celeste.

•

Jane avea să-și amintească întotdeauna cu câtă nesăbuiță provocase Soarta în ziua aceea. „Eu nu mă implic în nicio politică a școlii”, spusese ea, iar cineva de sus auzise din întâmplare și nu-i plăcuse atitudinea ei. Era prea sigură pe sine. „Mai vedem noi”, spusese cel cu pricina, apoi se lăsase pe spate și râsesse cu poftă pe seama ei.

•

Cadoul lui Celeste de ziua lui Madeline era un set de pahare de șampanie din cristal Waterford.

— Dumnezeu, mor după ele. Sunt superbe! spuse Madeline.

Scoase cu grijă unul din cutie și-l ținu în lumină, admirând modelul complicat, șirurile de luni micuțe.

— Cred că te-au costat o avere.

Era gata să zică: *Slavă Domnului că ești așa de bogată, dragă*, dar se opri la timp. Ar fi zis, dacă ar fi fost doar ele două, dar presupunea că Jane, mamă tânără și singură, nu avea o situație prea bună și, desigur, era nepoliticos să vorbești despre bani de față cu altcineva. De fapt, știa și ea asta. (Îi spuse aceste cuvinte soțului ei pe un ton defensiv în mintea ei, deoarece el era cel care îi amintea mereu de normele sociale pe care ea insista să le neglijeze.)

De ce trebuia să trateze ca toți cu atâta precauție subiectul banilor lui Celeste? Era de parcă bogăția ar fi fost o boală rușinoasă. La fel se întâmpla și cu frumusețea lui Celeste. Necunoscuții îi aruncau lui Celeste aceleași priviri piezișe rezervate oamenilor cu mădulare lipsă, iar dacă Madeline menționa vreodată aspectul lui Celeste, reacția acesteia semăna cu rușinea. „Șșș”, făcea ea, privind împrejur temătoare, în caz că auzise cineva. Toți oamenii voiau să fie bogați și frumoși, dar cei cu adevărat bogați și frumoși trebuiau să pretindă că sunt la fel ca toți ceilalți. Era o lume ciudată.

— Așadar, fetelor, să vorbim despre politica școlii, spuse ea, în timp ce puneau cu grijă paharul la loc în cutie. Să începem de sus cu Boburile blonde.

— Boburile blonde?

Celeste miji ochii, de parcă după aceea ar fi trebuit să dea un test.

— Boburile blonde conduc școala. Dacă vrei să fii în asociația Părinți și Cetățeni, trebuie să fii blondă și tunsă bob.

Madeline exemplifică tunsoarea necesară cu mâna.

— Este un fel de regulă.

Jane scoase un chicot mic și sec, iar Madeline își dori cu ardoare s-o facă iar să râdă.

— Și sunt de treabă femeile astea? întrebă Celeste. Sau ar trebui să ne ferim de ele?

— Sunt bine intenționate, spuse Madeline. Foarte, foarte bine intenționate. Sunt, hmmm, cum să zic eu? Sunt un fel de mame-șefe de clasă. Își iau foarte în serios rolul de mame cu copii de școală. Este religia lor. Sunt mame fundamentaliste.

— La grădiniță sunt Boburi blonde? întrebă Jane.

— Hai să vedem, spuse Madeline. Da, Harper. E Bobul blond prin excelență. Face

parte din Părinți și Cetățeni și are o față cumplit de înzestrată, cu o ușoară alergie la nuci. Așa că este în spiritul vremurilor, norocoasa de ea.

— Fii serioasă, Madeline, ce mare noroc e să ai un copil cu alergie la nuci? spuse Celeste.

— Așa e, spuse Madeline.

Știa că se dădea în spectacol în dorința ei de a o face pe Jane să râdă.

— Glumeam și eu. Hai să vedem. Cine mai este? Carol Quigley. Ea e obsedată de curățenie. Tot timpul se perindă prin clasă cu un produs de curățenie.

— Nu se poate! spuse Celeste.

— Ba da!

— Și tăticii?

Jane desfăcu un pachet de gumă de mestecat și-și strecură încă una în gură, de parcă ar fi fost de contrabandă. Părea obsedată de gumă, deși, de fapt, n-o vedea mestecând. Nu o privi pe Madeline în ochi când puse întrebarea. Spera poate să cunoască un tătic burlac?

— Am auzit zvonuri că anul ăsta avem cel puțin un tătic casnic la grădiniță, spuse Madeline. Soția lui e importantă în lumea corporatistă. Jackie nu-știu-cum. E directoarea unei bănci, cred.

— Doar nu vorbești despre Jackie Montgomery, spuse Celeste.

— Ba da.

— Dumnezeule! șopti Celeste.

— Probabil că n-o s-o vedem niciodată. Este greu pentru mamele care lucrează cu normă întreagă. Cine mai lucrează cu normă întreagă? Ah. Renata. E din cele care lucrează în domeniul finanțelor, acțiuni sau nu știi, opțiuni de cumpărare? Există așa ceva? Sau e poate analist. Cred că asta e. Analizează chestii. Ori de câte ori îi cer să-mi explice cu ce se ocupă, uit să ascult. Și copiii ei sunt niște genii. Evident.

— Deci Renata e un Bob blond? întrebă Jane.

— Nu, nu. E femeie de carieră. Are o bonă cu normă întreagă. Cred că tocmai și-a importat una nouă din Franța. Îi plac lucrurile europene. Renata nu are timp să dea o mână de ajutor la școală. Ori de câte ori vorbești cu ea, fie tocmai a fost la o întrunire a consiliului, fie tocmai se întoarce de la o întrunire a consiliului, fie se pregătește pentru o întrunire a consiliului. Dumnezeule, cât de des trebuie să se întâlnească și consiliile astea?

— Păi depinde de..., dădu să spună Celeste.

— Era o întrebare retorică, o întrerupse Madeline. Vreau să spun că nu rezistă mai mult de cinci minute fără să menționeze o întrunire a consiliului, așa cum Thea Cunningham nu rezistă cinci minute fără să pomenească faptul că are patru copii. Și ea are copii la grădiniță, apropo. Nu poate să treacă peste faptul că are patru copii. Par o nemernică?

— Da, încuviință Celeste.

— Scuze, spuse Madeline.

Și chiar se simțea puțin vinovată.

— Încercam să fiu nostimă. De vină e glezna. Serios acum, e o școală drăguță, toată

lumea e foarte drăguță, ne vom distra cu toții foarte bine și ne vom face noi prieteni foarte, foarte drăguți.

Jane chicoti și mestecă iar discret guma. Se părea că bea cafea și mesteca gumă în același timp. Ciudată treabă!

— Și copiii ăștia „înzestrați și talentați”, întrebă Jane. Îi testează?

— E un întreg proces de identificare, spuse Madeline. Și au programe și „ocazii” speciale. Sunt în aceeași clasă, dar li se dau teme mai grele, presupun, iar uneori sunt luați din clasă ca să facă lecții cu un profesor specialist. Evident, nu vrei să îți se plictisească deloc copilul în clasă, în timp ce așteaptă ca restul să țină pasul. *Chiar* înțeleg lucrul ăsta. Dar mi se pare... uite, de exemplu, anul trecut am avut un mic conflict, să zic așa, cu Renata.

— Madeline *adoră* conflictele, îi spuse Celeste lui Jane.

— Cine știe cum, Renata a găsit timp între întrunirile consiliului să le ceară profesorilor să organizeze o mică excursie doar pentru copiii înzestrați, să meargă să vadă o piesă de teatru. Serios acum, nu trebuie să fii înzestrat să îți placă *teatrul*. Eu sunt directoare de marketing la Pirriwee Peninsular Theatre, așa mi-a ajuns la urechi.

— Și ai câștigat, desigur, spuse Celeste cu un zâmbet larg.

— Sigur că am câștigat, spuse Madeline. Am obținut o reducere specială pentru grupuri, au mers toți copiii, am făcut rost de șampanie la jumătate de preț pentru la pauză pentru toți părinții și ne-am distrat de minune.

— Ah! Apropo! zise Celeste. Era să uit să-ți dau șampania! Oare am..., ah, da, uite-o.

Scotoci prin geanta ei voluminoasă din paie în felul ei obișnuit, disperat, și-i dădu o sticlă de Bollinger.

— N-am cum să-ți dau pahare de șampanie fără șampanie.

— Hai să bem un pic acum!

Madeline ridică sticla de gât, cuprinsă brusc de inspirație.

— Nu, nu, spuse Celeste. Ai înnebunit? E prea devreme să bem. Trebuie să-i luăm pe copii peste două ore. Și nu e rece.

— Luăm un mic dejun cu șampanie! spuse Madeline. Totul stă în felul în care o prezinți. Bem șampanie cu suc de portocale. O jumătate de pahar de fiecare! Sunt mai mult de două ore. Jane? Te tentează?

— Cred că aș putea să gust *nițel*, spuse Jane. Imediat mă cherchelesc.

— Pun pariu că așa e, pentru că ai vreo zece kilograme, spuse Madeline. O să ne înțelegem bine. Îmi plac cei care se cherchelesc repede. Îmi rămâne mie mai mult.

— Madeline, spuse Celeste. Păstrează-o pentru o altă ocazie.

— Dar e Sărbătoarea lui Madeline, spuse Madeline trist. Și sunt suferindă.

Celeste dădu ochii peste cap.

— Dă-mi și mie un pahar.

•

Thea: Jane era cherchelită când l-a luat pe Ziggy de la orientare. Știți, asta creează o anume imagine, nu-i așa? Mamă tânără, singură, care bea dimineața la prima oră. Și mai și mesteca gumă. Nu a făcut o impresie prea bună. Atât spun.

Bonnie: Pentru numele lui Dumnezeu, nu era nimeni beat! Au luat un mic dejun cu șampanie la Blue Blues, pentru că Madeline împlinea patruzeci de ani. Erau doar un pic bine dispuse. Cel puțin eu așa am auzit, noi n-am ajuns la orientare, fiindcă eram în Byron Bay la un refugiu pentru familii defavorizate. A fost o experiență spirituală fantastică. Vreți adresa site-ului?

Harper: Îți dădeai seama încă din prima zi că Madeline, Celeste și Jane erau o gașcă. Au venit ținându-se de braț ca niște puștoaice de doisprezece ani. Eu și Renata nu am fost invitate la mica lor petrecere, deși o cunoșteam pe Madeline de când copiii noștri erau colegi de grădiniță, dar, după cum i-am spus Renatei în noaptea aceea, când degustam un meniu divin la Remy's (apropo, asta a fost *înainte* să-l descopere restul orașului), nici că-mi păsa.

Samantha: Eu eram la serviciu. Stu a dus-o pe Lily la orientare. Mi-a pomenit că unele mame tocmai veniseră de la un mic dejun cu șampanie. Am zis: „Mda. Cum se numesc? Par a fi pe gustul meu”.

Jonathan: Am ratat povestea asta. Eu stăteam de vorbă cu Stu despre crichet.

Melissa: Dacă vă întreabă cineva, nu v-am spus eu, dar *se pare* că Madeline Mackenzie s-a îmbătat așa de tare, încât a căzut și și-a scrântit glezna.

Graeme: Cred că urmați o pistă greșită. Nu văd în ce fel un mic dejun neinspirat cu șampanie ar putea duce la crimă și scandal.

Nu e niciodată o greșeală să bei șampanie. Aceasta fusese întotdeauna deviza lui Madeline.

Apoi, Madeline s-a întrebat dacă nu cumva de data aceea fusese o mică greșeală. Nu pentru că erau bete, căci nu erau. Ci pentru că, atunci când intraseră toate trei în școală, râzând (Madeline decisese că nu vrea să stea în mașină și să n-o vadă pe Chloe ieșind, așa că intrase și ea șchiopătând, ținându-se de umerii lor), lăsaseră în urma lor inconfundabila aromă a *petrecerii*.

Oamenilor nu le place niciodată să rateze o petrecere.

Capitolul 6

Jane nu era beată când ajunsese înapoi la școală să-l ia pe Ziggy. Băuse cel mult trei guri din șampania aceea.

Dar era într-o stare de euforie. Ceva din pocnetul dopului de șampanie, ștrengăria situației, surprinzătoarea dimineată, acele frumoase și fragile pahare lungi pe care pica lumina soarelui, barmanul cu înfățișare de surfer care le adusese trei madlene cu lumânări, mirosul oceanului, sentimentul că poate se împrietenea cu aceste femei, care într-un fel erau așa de diferite de oricare dintre celelalte prietene ale ei: mai în vârstă, mai bogate, mai sofisticate.

— Îți vei face noi prietene când începe Ziggy școala! îi tot spusese mama ei, entuziasmată și enervantă, iar Jane trebuise să facă un mare efort să nu dea ochii peste cap și să nu se comporte ca o adolescentă îmbufnată, emoționată, care începe școala la un nou liceu.

Mama lui Jane avea trei bune prietene pe care le cunoscuse cu douăzeci și cinci de ani înainte, când fratele mai mare al lui Jane, Dane, începuse grădinița. Merseseră toate să bea o cafea în acea primă dimineată, și de atunci erau de nedespărțit.

— N-am nevoie de prietene noi, îi spusese Jane mamei ei.

— Ba da. Trebuie să fii prietenă cu alte mame, spusese mama ei. Vă sprijiniți una pe cealaltă! Ele înțeleg prin ce treci tu.

Dar Jane încercase acest lucru cu grupul mamelor și eșuase. Pur și simplu nu putea stabili o legătură cu acele femei inteligente și vorbărețe, cu conversațiile lor efervescente despre soți care nu se „ridică la înălțime” și renovări care nu sunt gata înainte de nașterea copilului, și despre acel moment așa de amuzant, când erau așa de ocupate și de obosite încât *plecaseră de acasă fără să se fardeze!* (Jane, care în momentul acela nu era fardată și nu se farda niciodată, își menținuse un aer neutru, în timp ce în adâncul ei strigase: Ce mama *dracului?*)

Și totuși, în mod straniu, se simțea legată de Madeline și Celeste, deși în realitate nu aveau nimic în comun, doar faptul că odraslele lor începeau toate grădinița și, deși era destul de sigură că nici Madeline nu ar fi plecat niciodată de acasă fără să se fardeze, deja simțea că ea și Celeste (care la rândul ei nu se farda, din fericire, fiindcă frumusețea ei era deja destul de șocantă fără îmbunătățiri) o puteau tachina pe Madeline în legătură cu acest subiect, iar ea ar fi râs și le-ar fi tachinat și ea, de parcă ar fi fost deja prietene de când lumea și pământul.

Așa că Jane nu era pregătită pentru ceea ce se întâmplase.

Nu era în gardă. Era prea ocupată să cunoască Școala publică Pirriwee (totul era așa de drăguț și de compact; astfel, viața părea așa de simplă), se bucura de lumina soarelui și de mirosul încă nou al mării. Pe Jane o cuprindea plăcerea la gândul zilelor de școală ale lui Ziggy. Pentru prima oară de la nașterea lui, responsabilitatea de a se ocupa de copilăria lui Ziggy nu o mai apăsa așa de greu. Noul ei apartament era la câțiva pași de școală. Aveau să meargă pe jos la școală în fiecare zi, trecând pe lângă plajă și urcând dealul pe care se înșirau copaci.

La școala ei primară din suburbii, avusese parte de priveliștea unei autostrăzi cu șase benzi și de mirosul puiului la grătar de la magazinul de alături. Nu existaseră locuri de joacă umbroase și inteligent concepute, cu mozaicuri fermecătoare, colorate, din plăci de ceramică cu delfini și balene zâmbitoare. Cu siguranță că nu existaseră picturi murale care reprezentau scene subacvatice sau sculpturile în piatră ale unor țeptoase în mijlocul gropilor de nisip.

— Școala asta e așa de drăguță, îi spuse lui Madeline, în timp ce ea și Celeste o ajutau pe Madeline să Țopăie până la un scaun. E *magică*.

— Exact. La concursul de cultură generală de anul trecut s-au strâns bani pentru refacerea curții școlii, spuse Madeline. Boburile blonde știu cum să strângă fonduri. Tema a fost „vedete plecate dintre noi”. A fost foarte distractiv. Jane, tu te pricepi la concursurile de cultură generală?

— Sunt extraordinară, spuse Jane. Concursurile de cultură generală și puzzle-urile sunt cele două specialități ale mele.

— Puzzle-urile? întrebă Madeline, în timp ce se așeza pe o bancă din lemn vopsită în albastru, construită în jurul trunchiului unui smochin Moreton Bay și întinse un picior înainte. Mai repede mi-aș înfige ace în ochi.

Curând, în jurul lor se strânseseră și alți părinți, iar Madeline deveni centrul atenției, în timp ce le prezenta pe Jane și pe Celeste mamelor cu copii mai mari pe care le cunoștea deja și le povestea tuturor cum își scrântise glezna în timp ce salva tineretul.

— Tipic pentru Madeline, îi spuse lui Jane o femeie pe nume Carol.

Era o femeie mai plinuță, cu o rochie de vară înflorată cu mâneci bufante și o pălărie mare de paie. Ai fi zis că e în drum spre biserica albă cu șindrila din *Căsuța din prerie*. (Carol? Nu era cea despre care Madeline spusese că îi place să facă curățenie? Carol cea curată.)

— Madeline adoră certurile, spuse Carol. Se ia la trântă cu oricine. Băieții noștri joacă fotbal împreună, iar anul trecut s-a luat la ceartă cu un tată uriaș. Toți soții se ascundeau, dar Madeline era aproape de el și-i înfingea degetul în piept așa, nu ceda un centimetru. Mare minune că nu i s-a tras din asta.

— Ah, te referi la *coordonatorul copiilor sub șapte ani*!

Madeline scupă cuvintele „coordonatorul copiilor sub șapte ani” de parcă ar fi spus „criminal în serie”.

— O să-l urăsc pe omul ăsta până mă duc de pe lumea asta!

Între timp Celeste stătea puțin mai într-o parte și pălăvrăgea în stilul ei îngrijorat și ezitant, despre care Jane începea deja să înțeleagă că-i era caracteristic lui Celeste.

— Cum ai zis că-l cheamă pe fiul tău? o întrebă Carol pe Jane.

— Ziggy, spuse Jane.

— Ziggy, repetă Carol nesigură. E un nume străin?

— Bună, eu sunt *Renata*!

O femeie cu părul cenușiu proaspăt tuns, simetric și cu niște ochi căprui pătrunzători ascunși în spatele unor ochelari eleganți cu rame negre apăru în fața lui Jane, cu mâna întinsă. Era de parcă ar fi abordat-o un politician. Își spuse numele ciudat de apăsător, de parcă Jane ar fi avut întâlnire cu ea.

— Bună! Eu sunt Jane. Ce mai faci?

Jane încercă să fie la fel de entuziastă ca ea. Se întrebă dacă era directoarea școlii.

O femeie blondă bine îmbrăcată, despre care Jane crezu că probabil se încadra în categoria Boburilor blonde ale lui Madeline, dădu buzna cu un plic galben în mână.

— Renata, spuse ea, ignorând-o pe Jane. Am raportul despre educație, acela de care vorbeam la cină...

— Stai o clipă, Harper, spuse Renata cu o oarecare nerăbdare.

Apoi se întoarse din nou spre Jane.

— Jane, mă bucur că te-am cunoscut! Sunt mama Amabellei și îl mai am pe Jackson, în clasa a II-a. Apropo, o cheamă *Amabella*, nu *Annabella*. E un nume franțuzesc. Nu l-am inventat noi.

Harper continuă să zăbovească lângă Renata, dând respectuos din cap în timp ce aceasta vorbea, asemenea celor care stau în spatele politicienilor la conferințele de presă.

— Voiam să ți-o prezint pe bona Amabellei și a lui Jackson, care din întâmplare e și ea franțuzoaică! *Quelle coïncidence!* Ea e Juliette.

Renata îi arată o față minionă cu părul scurt, roșcat și cu trăsături stranii, izbitoare, dominate de o gură enormă cu buze seducătoare. Semăna cu un extraterestru foarte drăguț.

— Mă bucur să te cunosc!

Bona îi întinse o mână vlăguită. Avea un accent franțuzesc puternic și părea plictisită de moarte.

— Și eu, spuse Jane.

— Mereu am fost de părere că e frumos ca bonele să se cunoască între ele.

Renata le privi veselă pe amândouă.

— Să fie ca un mic grup de sprijin, să zicem! Tu din ce țară ești?

— Nu e bonă, Renata, spuse Madeline de pe bancă, izbucnind în râs.

— Atunci au pair, spuse Renata enervată.

— Renata, ascultă ce spun, e *mamă*, zise Madeline. Atât că e tânără. Știi tu, cum eram și noi pe vremuri.

Renata o privi jenată pe Jane, de parcă s-ar fi crezut victima unei farse, dar, înainte ca Jane să aibă ocazia să spună ceva (căci simțea că ar trebui să-și ceară scuze), cineva zise:

— Uite-i că vin!

Și toți părinții înaintară impetuos, în timp ce o educatoare blondă, drăguță și cu gropițe, care părea o actriță aleasă pentru rolul de educatoare, îi scotea pe copii dintr-o clasă.

Doi băieței blonzi dădură năvală afară primii, de parcă ar fi fost lansați prin țeava unui pistol, și porniră direct spre Celeste.

— Hă, gemu Celeste când două căpșoare i se izbiră de abdomen.

— Îmi plăcea ideea de a avea gemeni până să-i cunosc pe drăcușorii lui Celeste, îi spusese Madeline lui Jane când beau șampanie cu suc de portocale, în timp ce Celeste zâmbea cu gândul aiurea, aparent deloc deranjată.

Chloe ieși cu pas agale din clasă, ținându-se de braț cu alte două fete ca niște prințese. Jane cercetă neliniștită mulțimea de copii în căutarea lui Ziggy. Oare Chloe îl abandonase? Iată-l! Era unul dintre ultimii care ieșeau, dar părea fericit. Jane ridică degetul mare în semn de „toate bune?”, iar Ziggy le ridică pe amândouă și zâmbi larg.

Brusc se stârni agitație și toată lumea se opri să privească.

Cauza era o fetiță cârlionțată, ultima care ieșise din clasă. Plângea în hohote, avea umerii căzuți și se ținea de gât.

— Ooo, șoptiră mamele, deoarece fetița te umplea de milă, era drăguță și avea părul așa de frumos.

Jane o privi pe Renata cum se duce în grabă spre ea, urmată, cu un pas mai relaxat, de bona cu aspect ciudat. Mama, bona și educatoarea drăguță și blondă coborâră toate la înălțimea fetei ca s-o asculte.

— Mămico!

Ziggy veni în fugă la Jane, iar ea îl ridică în brațe. Părea că nu-l mai văzuse de o veșnicie, ca și când ar fi fost amândoi în călătorie pe tărâmurile exotice. Își afundă nasul în părul lui.

— Cum a fost? Te-ai distrat?

Înainte să apuce să răspundă, educatoarea strigă:

— I-aș ruga pe toți părinții și copiii să asculte o clipă. Am petrecut o dimineață frumoasă, dar trebuie să discutăm ceva. E destul de serios.

Gropițele educatoarei se cutremurară pe obraji, de parcă femeia ar fi încercat să le pună deoparte pentru un moment mai potrivit.

Jane îl lăsă iar pe Ziggy jos.

— Ce se întâmplă? întrebă cineva.

— Cred că i s-a întâmplat ceva Amabellei, spuse o altă mamă.

— Of, Doamne, spuse cineva ușurel. Acum s-o vezi pe războinica de Renata.

— Cineva i-a făcut rău Annabellei. Scuze, Amabellei, și vreau ca vinovatul să vină și să-și ceară scuze, pentru că noi nu le facem rău prietenilor noștri de la școală, nu-i așa? spuse educatoarea cu glasul ei profesoral. Iar dacă o facem, ne cerem întotdeauna iertare, pentru că așa procedează copiii mari de grădiniță.

Se lăsă liniștea. Copiii fie o priveau inexpresivi pe educatoare, fie se bălăbăneau înainte și înapoi, privindu-și picioarele. Unii dintre ei își îngropară fețele în fusta mamei.

Unul dintre gemenii lui Celeste o trase de bluză:

— Mi-e foame!

Madeline veni ținându-l de la banca de sub copac și se opri lângă Jane.

— De ce durează atât?

Privi în jur.

— Nici măcar nu știu unde e Chloe.

— Cine a fost, Amabella? o întrebă Renata pe fetiță. Cine ti-a făcut rău?

Fetița spuse ceva inaudibil.

— Poate a fost din greșeală, Amabella? întrebă educatoarea disperată.

— N-a fost din greșeală, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Renata.

Fața i se aprinsese de o furie îndreptățită.

— Cineva a încercat s-o sugrume. Îi văd urmele pe gât. Cred că o să se învinețească.

— Sfinte Doamne! spuse Madeline.

Jane o privi pe educatoare cum se ghemuiește la nivelul fetei, cuprinzând-o cu brațul pe după umeri, cu gura aproape de urechea ei.

— Ai văzut ce s-a întâmplat? îl întrebă Jane pe Ziggy.

Acesta clătină energic din cap.

Educatoarea se ridică iar în picioare și se jucă puțin cu cerceul, în timp ce li se adresa părinților:

— Se pare că unul dintre băieți... mă rog. Problema mea este că, evident, copiii încă nu-și cunosc numele unii altora, așa că Amabella nu-mi poate spune exact care băiețel...

— Asta nu rămâne așa! o întrerupse Renata.

— În niciun caz! îi dădu dreptate prietena ei blondă care nu o slăbea o clipă.

Harper, gândi Jane, încercând să țină minte numele. *Râia de Harper*.

Educatoarea inspiră adânc.

— Nu, nu va rămâne așa. Oare le-aș putea cere tuturor copiilor, de fapt, poate doar băieților, să vină o clipă?

Părinții își împinseră ușor fiii de la spate, dintre omoplați.

— Fugi acolo, îi spuse Jane lui Ziggy.

El o prinse de mână și o privi implorator.

— Sunt gata, putem merge acasă.

— Stai liniștit, spuse Jane. Durează doar o clipă.

Se duse în față și se opri lângă un băiat cam cu un cap mai înalt decât Ziggy, cu un păr negru cârlionțat și umeri mari și puternici. Părea un mic gangster.

Băieții formară un șir dezordonat în fața educatoarei. Erau vreo cincisprezece, de toate formele și mărimile. Gemenii blonzi ai lui Celeste stăteau la capăt: unul dintre ei își plimba mașinuța Matchbox peste capul fratelui său, în vreme ce celălalt o alunga ca pe o muscă.

— Parcă ar fi o recunoaștere din grup de la poliție, spuse Madeline.

— Termină, Madeline! chicoti cineva.

— Ar trebui să stea cu fața, apoi să se întoarcă într-o parte și să-și arate profilul, continuă Madeline. Dacă e vreunul dintre băieții tăi, Celeste, nu o să poată face diferența. Va trebui să luăm probe de ADN. Stai puțin, gemenii identici au același ADN?

— Ție îți vine să râzi, Madeline, că doar copilul tău nu e suspect, spuse o altă mamă.

— Au același ADN, dar amprente diferite, spuse Celeste.

— Bun, atunci va trebui să prelevăm amprente, spuse Madeline.

— Șșș, făcu Jane, abținându-se să nu râdă.

Îi părea atât de rău pentru mama copilului care avea să fie umilit în public.

Fetița pe nume Amabella o ținea pe mama ei de mână. Bona roșcată își încrucișă brațele și făcu un pas înapoi.

Amabella cercetă șirul de băieți.

— El e, spuse ea imediat, și-l arătă pe micul gangster. El a încercat să mă strângă de gât.

Știam eu, gândi Jane.

Dar atunci, cine știe din ce motiv, educatoarea puse mâna pe umărul lui Ziggy, fetița aprobă și Ziggy clătină din cap.

— Ba n-am fost eu!

— Ba da, spuse fetița.

•

Sergentul criminalist Adrian Quinlan: În momentul de față are loc o autopsie, care va stabili cauza morții, dar în faza aceasta pot confirma că victima are coastele din dreapta fracturate, pelvisul distrus și a suferit fracturi la baza craniului, piciorul drept și vertebrele inferioare.

Capitolul 7

Of, tunete și fulgere, gândi Madeline.

Minunat. Tocmai se împrietenise cu mama unui mic bătauș. În mașină păruse așa de drăguț și de dulce. Slavă Domnului că nu încercase s-o stranguleze pe Chloe. Ar fi fost stânjenitor. Pe de altă parte, Chloe l-ar fi doborât cu un croșeu de dreapta.

— Ziggy n-ar face *niciodată...*, spuse Jane.

Se albise de tot la față. Părea îngrozită. Madeline îi văzu pe ceilalți părinți făcând pași mici înapoi, formând un gol în jurul lui Jane.

— Stai liniștită. Madeline îi puse mâna pe braț lui Jane, încurajatoare. Sunt copiii! Încă nu sunt civilizați!

— Scuzați-mă.

Jane trecu pe lângă alte două mame și ajunse în mijlocul micii mulțimi, de parcă ar fi pășit pe o scenă. Puse mâna pe umărul lui Ziggy. Lui Madeline i se rupea inima de mila amândurora. Jane părea destul de tânără încât să-i fie fiică. De fapt, Jane îi amintea puțin de Abigail, avea aceeași țâfnă și același umor timid și sec.

— Vai, Doamne! se frământă Celeste lângă Madeline. E groaznic.

— N-am făcut nimic, spuse Ziggy cu un glas limpede.

— Ziggy, vrem doar să-i ceri scuze Amabellei, nimic mai mult, spuse domnișoara Barnes.

Bec Barnes îi fusese educatoare lui Fred când era la grădiniță. Fusese primul ei an de după absolvirea colegiului pedagogic. Era bună, dar încă foarte tânără și puțin prea dornică să le fie pe plac părinților, lucru perfect în regulă când părintele în cauză era Madeline, dar nu Renata Klein, un părinte pornit pe răzbunare. Deși, cinstit, orice părinte ar vrea să audă scuze dacă un alt copil ar încerca să-i strângă de gât copilul. (Probabil că nu ajutase nici faptul că Madeline o pusese pe Renata într-o postură ridicolă când crezuse că Jane era bona. Renatei nu-i plăcea să pară ridicolă. În definitiv, copiii ei erau niște genii. Avea o reputație de întreținut și ședințe de consiliu la care să participe.)

Jane o privi pe Amabella.

— Draga mea, ești sigură că băiatul ăsta ți-a făcut rău?

— I-ai putea cere scuze Amabellei, te rog? Chiar i-ai făcut rău, îi spuse Renata lui Ziggy.

Vorbea frumos, dar cu fermitate.

— Apoi putem pleca acasă cu toții.

— Dar n-am fost eu, spuse Ziggy.

Vorbi foarte limpede și exact și o privi pe Renata drept în ochi.

Madeline își scoase ochelarii de soare și le ronțăi brațul. Poate că totuși nu fusese el? Oare se înșelase Amabella? Bine, dar ea era înzestrată! Și, de fapt, era și o fetiță adorabilă. Fusese la joacă împreună cu Chloe și era foarte liniștită. O lăsa pe Chloe să-i bage pe gât rolul secundar în orice joc.

— Nu minți! îl repezi Renata pe Ziggy.

Renunțase la fațada de om bine-crescut, care se arăta drăguț cu copiii altora chiar și atunci când le făceau rău propriilor copii.

— Trebuie doar să-ți ceri scuze.

Madeline văzu reacția instantanee, instinctivă a corpului lui Jane, precum înălțarea bruscă a unui șarpe sau atacul neașteptat al unui animal. Spatele i se îndreptă și ridică bărbia.

— Ziggy nu minte!

— Eu te asigur că Amabella spune adevărul.

Micii spectatori înțepeniră. Chiar și ceilalți copii erau tăcuți, cu excepția gemenilor lui Celeste, care se alergau pe terenul de joacă, strigând ceva despre ninja.

— Bun, se pare că am ajuns într-un impas.

Era clar că domnișoara Barnes nu știa ce să facă. Pentru numele lui Dumnezeu, avea doar douăzeci și patru de ani.

Chloe își făcu din nou apariția lângă Madeline, răsuflând greu de la efortul depus pe cățărătoare.

— Vreau să înot, anunță ea.

— Șșș, făcu Madeline.

— Pot să înot, te rog, mămico? oftă Chloe.

— Șșș.

Pe Madeline o durea glezna. Până la urmă, nu era o aniversare prea frumoasă. Mersi frumos! Se alesese praful de Sărbătoarea lui Madeline. Simțea o mare nevoie să se așeze din nou. În schimb, merse șchiopătat în mijlocul acțiunii.

— Renata, spuse ea. Știi de ce sunt în stare copiii...

Renata întoarse capul s-o săgeteze pe Madeline cu privirea.

— Copilul trebuie să-și asume responsabilitatea pentru faptele lui. Trebuie să vadă că există consecințe. Nu poate să strângă de gât alți copii și să pretindă că nu e el de vină! În orice caz, ce legătură are asta cu tine, Madeline? Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala.

Madeline se zbârli. Încerca doar să dea o mână de ajutor! Și *nu-ți băga trasul unde nu-ți fierbe oala* era o expresie de tocilari. De la conflictul stârnit de excursia la teatru pentru copiii înzestrați și talentați de anul trecut, ea și Renata aveau o relație tensionată, deși, aparent, erau încă prietene.

De fapt, Madeline o plăcea pe Renata, dar de la bun început în relația lor existase o anume concurență. „Vezi tu, sunt genul de om care s-ar plictisi de moarte dacă ar trebui să fie mamă cu normă întreagă”, îi mărturisea Renata lui Madeline și nu voia s-o jignească, căci, de fapt, Madeline *nu era* mamă cu normă întreagă, lucra cu jumătate de normă, dar totuși, întotdeauna se presupunea că Renata era cea inteligentă, cea care avea nevoie de mai multă stimulare intelectuală, deoarece ea avea o *carieră*, în timp ce Madeline avea o *slujbă*.

Nu ajuta nici faptul că fiul mai mare al Renatei, Jackson, era faimos în școală pentru câștigarea concursurilor de șah, în vreme ce fiul lui Madeline, Fred, era faimos prin faptul că era singurul elev din istoria Școlii publice Pirriwee destul de curajos încât să se cațăre în uriașul smochin Moreton Bay și apoi să sară pe incredibila distanță până pe

acoperișul sălii de muzică pentru a recupera treizeci și patru de mingi de tenis. (Fusese nevoie să cheme pompierii să-l salveze. Dar popularitatea lui Fred în școală era uriașă.)

— Nu contează, mămico.

Amabella își privi mama cu ochii înlăcrimați încă. Madeline vedea urmele roșii de degete pe gâtul bietului copil.

— Ba contează! spuse Renata.

Apoi i se adresă lui Jane.

— Te rog, fă-ți copilul să-și ceară scuze!

— Renata! spuse Madeline.

— Nu te băga, Madeline.

— Da, nu cred că ar trebui să te bagi, Madeline, spuse Harper, care, în mod previzibil, era în apropiere și își dedica întreaga viață aprobării Renatei.

— Îmi pare rău, dar nu pot să-l oblig să-și ceară scuze pentru ceva ce spune că n-a făcut, zise Jane.

— Copilul tău minte! spuse Renata, iar ochii îi fulgerară în spatele ochelarilor.

— Ba eu nu cred, spuse Jane, ridicându-și bărbia.

— Vreau să merg acasă, te rog, mămico, spuse Amabella și începu să plângă de-a binelea.

Noua și ciudata bonă franțuzoaică a Renatei, care nu scosese un sunet în tot acest timp, o ridică în brațe, iar Amabella își încolăci picioarele în jurul taliei tinerei și-și afundă fața în gâtul ei. Pe fruntea Renatei se zbătea o venă, iar femeia își încleșta și-și descleșta mâinile.

— Este complet... inacceptabil, îi spuse bieteii domnișoare Barnes, care era consternată și se întreba, probabil, de ce nu învățase la colegiul pedagogic despre asemenea situații.

Renata se aplecă, așa încât fața îi ajungea la numai câțiva centimetri de Ziggy.

— Dacă te mai atingi vreodată de fetița mea, o să ai mari probleme!

— *Hei!* făcu Jane.

Renata o ignoră. Se ridică și-i spuse bonei:

— Hai să mergem, Juliette.

Traversară terenul de joacă, în timp ce toți ceilalți părinți se prefăceau că se ocupă de copiii lor.

Ziggy le privi cum se îndepărtează. Își privi mama, se scărpină pe nas și spuse:

— Nu cred că mai vreau să vin la școală.

•

Samantha: Toți părinții trebuie să meargă la secția de poliție și să dea o declarație. Încă nu mi-a venit rândul. Mi se face rău când mă gândesc. Probabil vor crede că sunt vinovată. Serios, mă simt vinovată și atunci când o mașină de poliție oprește lângă mine la semafor.

Capitolul 8

CU CINCI LUNI ÎNAINTE DE CONCURSUL ȘCOLAR DE CULTURĂ GENERALĂ

— Renii au mâncat morcovii!

Madeline deschise ochii în lumina dimineții și în fața ochilor văzu un morcov mâncat pe jumătate. Ed, care sforăia ușurel lângă ea, ronțăise pe îndelete și cu grijă morcovii azi-noapte, pentru ca mușcăturile de ren să pară cât mai autentice. Chloe stătea comod călare pe burta lui Madeline, îmbrăcată în pijamale, cu părul ca un mop, un zâmbet larg și ochi strălucitori deloc somnoroși.

Madeline se frecă la ochi și se uită la ceas. Șase dimineața. Probabil era varianta cea mai bună la care puteau spera.

— Crezi că Moș Crăciun i-a lăsat lui Fred un cartof? întrebă Chloe plină de speranță. Fiindcă a fost cam neastâmpărat anul ăsta!

Madeline le spusese copiilor că, dacă sunt neastâmpărați, Moș Crăciun le-ar putea lăsa un cartof împachetat și se vor întreba întotdeauna ce cadou minunat ar fi putut înlocui cartoful. Cea mai arzătoare dorință de Crăciun a lui Chloe era ca fratele ei să primească un cartof. Probabil că i-ar fi făcut mai mare plăcere decât căsuța de păpuși de sub brad. Madeline se gândise serios să le împacheteze amândurora cartofi. I-ar fi stimulat să se poarte frumos tot anul viitor. „Nu uitați de cartof”, putea spune. Dar nu o lăsase Ed. Era enervant de drăguț.

— Fratele tău s-a trezit deja? o întrebă pe Chloe.

— Îl trezesc eu! strigă Chloe și, înainte să apuce Madeline s-o oprească, dispăru, tropăind pe hol.

Ed se mișcă.

— Nu e dimineață, nu? Nu se poate să fie dimineață deja.

— „Împodobește pereții cu ceva și ilex!⁴⁵” cântă Madeline. Tra la la la la la la!

— Îți dau o mie de dolari dacă încetezi cu zgomotul ăla imediat, spuse Ed și-și puse perna pe față.

Pentru un bărbat așa de drăguț, era surprinzător de dur cu felul în care cânta ea.

— N-ai tu o mie de dolari, spuse Madeline și, în continuare, atacă *Noapte de vis*.

Telefonul mobil îi anunță primirea unui mesaj, iar Madeline îl luă de pe noptieră, cântând încă.

Era de la Abigail. Anul acesta petrecea ajunul Crăciunului și dimineața cu tatăl ei, cu Bonnie și cu sora ei vitregă, Skye, care se născuse la trei luni după Chloe, era o fetiță blondă, cam ciudată, care o urma pe Abigail peste tot, ca un cățel iubitor. De asemenea, semăna mult cu Abigail în copilărie, lucru care o stânjenea pe Madeline și uneori o făcea să-i dea lacrimile, de parcă ceva prețios i-ar fi fost smuls. Era clar că Abigail o prefera pe Skye lui Chloe și lui Fred, care refuzau s-o idolatrizeze, iar deseori Madeline gândea: „Abigail, Chloe și Fred sunt frații tăi *adevărați*, pe ei ar trebui să-i iubești mai mult!”, ceea ce practic nu era adevărat. Madeline nu putea crede că toți trei se situau la același nivel ca frații vitregi ai lui Abigail.

Citi mesajul:

Crăciun fericit, mamă! Tata, Bonnie, Skye și cu mine suntem cu toții la Adăpost de la 5:30 dimineața! Am curățat deja patruzeci de cartofi! E frumos să poți contribui la așa ceva. Mă simt atât de norocoasă. Cu drag, Abigail.

— N-a curățat un nenorocit de cartof măcar în viața ei, mormăi Madeline în timp ce răspundea: *Minunat, draga mea. Crăciun fericit și ție, ne vedem curând, pupici!*

Lăsă telefonul pe noptieră cu zgomot, brusc epuizată, și încercă apoi cât se pricepu de bine să-și stăpânească șuvoiul de furie din spatele ochilor.

Mă simt atât de norocoasă... E frumos.

Asta venea din partea unei fete de paisprezece ani care se plângea dacă i se cerea să aranjeze masa. Fiica ei începea să semene cu Bonnie.

— Îhh, făcu ea cu glas tare.

Bonnie îi spusese lui Madeline săptămâna trecută că aranjase ca întreaga familie să facă muncă de voluntariat la un cămin de oameni fără adăpost în dimineața de Crăciun. „Detest spiritul *comercial* cras al Crăciunului, tu nu?” spusese Bonnie când se întâlniseră în magazine. Madeline făcuse cumpărături de Crăciun și avea încheieturile mâinilor pline de zeci de sacoșe. Fred și Chloe mâncau amândoi acadele și aveau buzele roșu strident. Pe de altă parte, Bonnie avea un bonsai micuț într-un ghiveci, iar Skye mergea pe lângă ea și mânca o *pară*. (O *pară*, în mama mă-sii, îi spusese Madeline lui Celeste mai târziu. Indiferent de motiv, nu-i ieșea deloc din minte *para* aceea.)

Cum Dumnezeuului reușise Bonnie să-l scoată din pat pe fostul soț al lui Madeline la ora aceea matinală ca să meargă să muncească la căminul celor fără adăpost? Nathan nu se trezea înainte de ora opt dimineața când erau căsătoriți. Probabil că Bonnie îi făcea felații organice.

— Abigail zice că e „frumos” cu Bonnie la căminul celor fără adăpost, îi spuse Madeline lui Ed.

Ed își luă perna de pe față.

— E revoltător, spuse el.

— Exact asta zic și eu, spuse Madeline.

De aceea îl iubea.

— Cafea, spuse el înțeleghător. Îți aduc o cafea.

— CADOURI! strigară Chloe și Fred de pe hol.

Chloe și Fred nu se mai săturau de spiritul comercial cras al Crăciunului.

•

Harper: Vă imaginați cât de ciudat trebuie să fi fost pentru Madeline ca fiica fostului ei soț să fie la aceeași grădiniță cu copilul ei? Îmi amintesc că eu și Renata am vorbit pe tema asta la masă. Eram îngrijorate că acest lucru va afecta bunul mers al clasei. Desigur, lui Bonnie îi plăcea să pretindă că totul era frumos și prietenesc. „Ah, luăm împreună masa de Crăciun.” Mai scutește-mă. Le-am *văzut* eu la concursul școlar. Am văzut-o pe Bonnie *aruncând* băutura pe Madeline!

Capitolul 9

Tocmai se lumina de ziuă când Celeste se trezi în dimineața de Crăciun. Perry dormea dus și nu auzea niciun zgomot din camera alăturată în care se odihneau băieții. Fuseseră aproape nebuni de entuziasm că Moș Crăciun îi găsise în Canada (îi fuseseră trimise scrisori Moșului, în care era informat de schimbarea adresei), iar, dat fiind că ceasul biologic le fusese dat peste cap, ei și lui Perry le fusese teribil de greu să-i culce. Băieții împărțeau un pat dublu și se hârjoniseră în stilul lor isteric, în care râsetele o dădeau în lacrimi și apoi iar în răs, iar Perry strigase din camera alăturată: „La culcare, băieți!” și deodată se așternuse liniștea. Când Celeste trecuse pe la ei câteva secunde mai târziu, zăceau amândoi pe spate, cu mâinile și picioarele întinse, de parcă epuizarea i-ar fi lăsat lați pe amândoi odată.

— Hai să vezi, îi spusese lui Perry, iar acesta venise, stătuse lângă ea și îi priviseră amândoi timp de câteva minute dormind, apoi își zâmbiseră și ieșiseră pe vârfuri, mergând să bea ceva ca să sărbătorească ajunul Crăciunului.

Acum Celeste ieși de sub plapuma din fulgi și merse la fereastra care dădea spre lacul înghețat. Puse palma pe geam. Îl simțea rece, dar în încăpere era cald. În mijlocul lacului era un brad uriaș de Crăciun, care strălucea de la luminile roșii și verzi. Fulgii de zăpadă cădeau ușor. Era totul așa de frumos, încât parcă îi simțea gustul. Când își va aminti de această vacanță, avea să-i vină în minte aroma ei: plină și fructată, ca vinul fiert cu mirodenii pe care îl băuseră mai devreme.

Astăzi, după ce băieții își desfăceau cadourile și lua micul dejun în cameră (clătite cu sirop de arțar!), aveau să iasă să se joace în zăpadă și să facă un om de zăpadă. Perry le rezervase o plimbare cu sania. Perry avea să posteze pe Facebook fotografiile cu ei, hârjonindu-se prin zăpadă. O să scrie ceva de genul: „Băieții petrec primul Crăciun cu zăpadă!” Adora Facebookul. Toată lumea îl tachina din cauza asta. Bancher important, de succes postează fotografiile pe Facebook și scrie comentarii hazlii la rețetele postate de prietenii soției lui.

Celeste se uită înapoi la patul în care dormea Perry. Întotdeauna dormea cu o mică încruntare uluită pe față, de parcă l-ar fi nedumerit visele pe care le avea.

Imediat ce se trezea, avea să fie nerăbdător să-i dea lui Celeste cadoul. Îi plăcea foarte mult să facă daruri. Își dăduse seama pentru prima oară că vrea să se mărite cu el când îi văzuse nerăbdarea de pe față în timp ce-și privea mama desfăcând un cadou pe care i-l cumpăraseră de ziua ei. „Îți place?” izbucnise el imediat ce aceasta rupsesse hârtia, și toată familia râsesse de el pentru că păruse un copil.

Celeste nu va trebui să-și disimuleze plăcerea. Indiferent ce alegea el, avea să fie perfect. Întotdeauna se mândrise cu priceperea ei de a alege cadouri inspirate, dar Perry o depășea. În ultima călătorie peste hotare găsise dopul de șampanie cel mai ridicol de roz din cristal. „Când l-am văzut, mi-am spus că e pentru *Madeline*”, explicase el. Desigur, lui Madeline îi plăcuse la nebunie.

Ziua de azi avea să fie perfectă în toate privințele. Fotografiile de pe Facebook nu vor minți. Așa de multă bucurie. Avea o viață așa de plină de bucurii. Era un fapt

demonstrabil.

Nu era nevoie să-l părăsească până nu terminau băieții liceul.

Acela avea să fie momentul potrivit să plece. Ziua în care terminau ultimele examene. „Jos pixurile”, avea să spună supraveghetorul de la examen. Atunci avea să pună și Celeste capăt căsniciei ei.

Perry deschise ochii.

— Crăciun fericit! zâmbi Celeste.

•

Gabrielle: Am ratat începutul concursului școlar de cultură generală, deoarece fostul meu a întârziat ca de obicei, așa că a trebuit să parchez la dracu-n praznic pe potopul ăla. În orice caz, din întâmplare i-am observat pe Celeste și pe Perry, stăteau în mașina parcată, chiar aproape de intrarea în școală. Era cam ciudat, fiindcă priveau amândoi înainte, nu vorbeau, nu se priveau, îmbrăcați frumos în costume. Celeste arăta superb, desigur. Am văzut-o cu ochii mei cum se îndoapă cu carbohidrați, de zici că intrau zilele în sac, așa că să nu-mi spună mie cineva că există dreptate pe lumea asta.

Capitolul 10

Pe Jane o trezire strigătele oamenilor de pe strada de sub fereastra apartamentului ei, care își urau „Crăciun fericit!” Se ridică în capul oaselor în pat și-și trase de tricou; era umed de transpirație. Visase că zăcea întinsă pe spate, în timp ce Ziggy stătea lângă ea, cu pijamalele scurte cu Ben 10 și îi zâmbea, cu un picior pe gât.

„Dă-te jos, Ziggy, nu pot să respir!” încercase să spună, dar el își ștersese zâmbetul de pe față și o studiasse cu un interes blajin, de parcă ar fi desfășurat un experiment științific.

Își duse mâna la gât și inspiră adânc.

Era doar un vis. Visele nu înseamnă nimic.

Ziggy era în pat lângă ea. Spatele lui cald era lipit de ea. Se întoarse cu fața spre el și puse un deget pe pielea moale și fragilă chiar de deasupra pomeților.

În fiecare noapte se ducea la culcare în patul lui și în fiecare dimineață se trezea într-al ei. Niciunul nu-și mai amintea cum ajunsese acolo. Poate prin farmec, hotărâseră ei. „Poate că o vrăjitoare bună mă aduce în fiecare noapte”, spusese Ziggy, cu ochii larg deschiși, dar cu un zâmbet, deoarece credea doar pe jumătate în felul acela de lucruri.

„Într-o zi o să înceteze pur și simplu”, spunea mama lui Jane, ori de câte ori Jane pomenea despre faptul că Ziggy încă mai venea în patul ei în fiecare noapte. „N-o să mai facă așa la cincisprezece ani.”

Pe nasul lui Ziggy apăruse un pistrui pe care Jane nu-l observase până atunci. Acum avea trei pistrui pe nas și împreună formau o corabie.

Într-o bună zi, o femeie va sta în pat lângă Ziggy și-i va studia fața adormită. Pe buza de sus va avea firicele negre de mustață. În loc de umerii aceia slăbuți de băiețel, va avea un piept lat.

Ce fel de bărbat va fi?

Va fi un bărbat blând, *adorabil*, exact ca bunicul, spunea mama ei, cu încăpățănare, de parcă ar fi fost o certitudine.

Mama lui Jane credea că Ziggy este dragul ei tată, reincarnat. Sau cel puțin așa se prefăcea că ar crede. Nimeni nu-și putea da exact seama cât de serios vorbea. Bunicul murise cu șase luni înainte să se nască Ziggy, exact când mama lui Jane ajunsese la jumătate cu lectura unei cărți despre un băiețel care se presupunea că este un pilot pe un avion de luptă din al Doilea Război Mondial reincarnat. Îi intrase în cap ideea că nepotul ei ar putea fi propriul ei tată. Asta o ajutase să facă față durerii.

Și desigur, nu exista niciun ginere pe care să-l supere discuția că fiul lui era, de fapt, bunicul soției.

Jane nu încuraja discuția despre reincarnare, dar nici nu o descuraja. Poate că Ziggy *chiar era* bunicul. Uneori sesiza ceva din acesta pe fața lui Ziggy, în special când se concentra. La fel i se boțea și lui fruntea.

Mama ei fusese furioasă când Jane o sunase să-i spună ce se întâmplase la orientarea școlară.

— E revoltător! Ziggy n-ar strânge *niciodată* un copil de gât! Copilul ăsta n-a făcut

niciodată rău nici măcar unei muște. E exact ca bunicul. Mai ții minte că tăticul nu suporta să alunge muștele? Bunică-ta ȝopăia de colo-colo, ȝipând: „Omoar-o, Stan! Omoară afurisenia aia!”

Atunci se făcuse liniște, ceea ce însemna că mama lui Jane fusese răpusă de un val de chicote. Era genul care chicotea în liniște.

Jane așteptase să-i treacă, până când mama ei se întorsese la telefon și spusese tremurat:

— Oh, ce bine a fost! Râsul face minuni la digestie. Unde rămăseserăm? Ah, da! Ziggy! Ce obraznicătură! Desigur, nu mă refer la Ziggy, ci la fetița aia. Cum să-l acuze pe dragul nostru Ziggy!

— Asta zic și eu, spuse Jane. Dar problema e că nu părea o obraznicătură. Mama a fost îngrozitoare, dar fiica a părut drăguță, nu o obraznicătură.

Își simțise incertitudinea din glas, pe care o sesizase și mama ei.

— Draga mea, doar nu crezi sincer că Ziggy a încercat să strângă de gât un copil, nu?

— Sigur că nu, spusese Jane și apoi schimbase subiectul.

Își aranjă perna și se așeză într-o poziție mai comodă. Poate reușea să adoarmă la loc.

— O să te trezească Ziggy cum se crapă de ziuă, spusese mama ei, dar Ziggy nu părea prea entuziasmat de ideea de Crăciun anul acesta, iar Jane se întreba dacă îl dezamăgise în vreun fel.

Deseori avea un sentiment neliniștitor că, într-un fel, îi simula o viață, că-i oferea o falsă copilărie. Se străduia pe cât putea să creeze mici ritualuri și tradiții de familie pentru ziua de naștere și vacanțe. „Hai să-ți atârnăm ciorapul!” Dar unde? Se mutaseră prea des, așa că nu exista un loc obișnuit pentru așa ceva. La capătul patului? De mânerul ușii? Umblase de colo-colo, iar glasul îi devenise ascuțit și chinuit. Totul părea fals. Ritualurile nu erau autentice ca în alte familii, în care existau o mamă, un tată și cel puțin un copil. Uneori simțea că Ziggy îi cântă, de fapt, în strună, că o citește ca pe o carte deschisă și, de fapt, știa că îl păcălește.

Îi privi pieptul care i se înălța și cobora.

Era așa de frumos. Era imposibil să-i fi făcut rău fetiței aceleia și să fi mințit.

Dar toți copiii erau frumoși când dormeau. Chiar și copiii oribili erau probabil frumoși când dormeau. De unde putea fi ea sigură că nu o făcuse? Își cunoștea cineva cu adevărat copilul? Copilul tău era un mic necunoscut, veșnic în schimbare, dispărând și prezentându-se din nou în fața ta. Noi trăsături de caracter puteau apărea peste noapte.

Și mai era și...

Nu te gânde la asta. Nu te gânde la asta.

Amintirea i se zbātu în minte ca un fluturaș prins în plasă.

Se lupta cu disperare să scape de când fetița îl indicase pe Ziggy. Simțise o presiune în gât. Groaza intensificându-se, inundându-i mintea. Un ȝipăt înăbușit.

Nu, nu, nu.

Ziggy era Ziggy. Nu putea. Nu avea cum să facă așa ceva. Își cunoștea copilul.

Acesta se mișcă. Pleoapele lui străbătute de vinișoare albastre se zbătură.

— Ghici ce zi este, spusese Jane.

— Crăciunul! strigă Ziggy.

Se ridică așa de repede, încât o lovi pe Jane cu capul în nas și aceasta căzu înapoi pe pernă, cu lacrimile șiroindu-i.

•

Thea: Dintotdeauna mi s-a părut că e ceva în neregulă cu copilul ăla. Cu Ziggy. Avea ceva ciudat în privire. Băieții au nevoie de un bărbat care să le servească drept model. Îmi pare rău, dar așa stau lucrurile.

Stu: La naiba, a fost multă tevatură din cauza puștiului ăluia, Ziggy. Nu știam ce să cred.

Capitolul 11

— Tu zbori la fel de sus ca avionul ăsta, tăticule? întrebă Josh.

Erau în avion de vreo șapte ore, mergeau dinspre Vancouver înapoi acasă, în Sydney. Până acum, totul era în regulă. Nu se certaseră. Îi așezaseră pe băieți de o parte și de alta a lor pe scaunele separate de la fereastră, iar Celeste și Perry stăteau pe locurile alăturate dinspre culoar.

— Nț. Nu mai ții minte că ți-am spus? Trebuie să zbor foarte jos ca să nu mă detecteze radarul, spuse Perry.

— Ah, da.

Josh întoarse iar fața spre fereastră.

— De ce trebuie să nu te detecteze radarul? întrebă Celeste.

Perry clătină din cap și îi zâmbi complice, dar tolerant, în chip de „ce ți-e și cu femeile astea!” lui Max, care stătea lângă Celeste și se aplecase să audă discuția.

— E evident, nu-i așa, Max?

— E strict secret, mămico, îi spuse Max cu blândețe. Nimeni nu știe că tăticul poate să zboare.

— Ah, sigur, spuse Celeste. Scuze. Ce prostuță sunt.

— Vezi tu, dacă mă prind, probabil vor vrea să mă supună la tot soiul de teste, spuse Perry. Ca să afle cum am dezvoltat aceste superputeri, apoi vor vrea să mă ia în forțele lor aeriene și ar trebui să merg în misiuni secrete.

— Mda, și nu vrem așa ceva, spuse Celeste. Tăticul călătorește și așa destul.

Perry se întinse peste culoar și-și puse mâna peste a ei, cerându-și parcă scuze fără cuvinte.

— Nu poți să zbori cu adevărat, spuse Max.

Perry ridică din sprâncene, căscă ochii și dădu ușor din umeri.

— Nu?

— Eu nu *cred*, spuse Max nesigur.

Perry îi făcu cu ochiul lui Celeste peste capul lui Max. Le spunea gemenilor de ani de zile că avea puterea secretă de a zbura, dând detalii ridicole despre felul în care își descoperise puterile secrete la vârsta de cincisprezece ani, când probabil aveau să învețe și ei să zboare, presupunând că îi moșteniseră aceste puteri și dacă mâncau destul broccoli. Băieții nu-și dădeau niciodată seama dacă vorbea serios sau nu.

— Și eu am zburat ieri când am sărit cu schiurile pe pista aia înaltă, spuse Max.

Arătă cu mâna care îi fusese traiectoria.

— Fffum!

— Da, ai zburat, spuse Perry. Era să fac infarct.

Max chicoti.

Perry își împreună mâinile înaintea și-și îndreptă spatele.

— Of! Încă sunt înțepenit pentru că am încercat să țin pasul cu voi. Sunteți prea rapizi cu toții.

Celeste îl studie. Arăta bine: era bronzat și relaxat de la ultimele cinci zile de schiat și

săniuș. Asta era problema. Încă era iremediabil și teribil de atrasă de el.

— Ce e?

Perry o privi.

— Nimic.

— Frumoasă vacanță, nu?

— A fost o vacanță minunată, spuse Celeste cu căldură. Magică.

— Cred că o să avem un an bun, spuse Perry.

O privi în ochi.

— Nu crezi? Băieții încep școala, să sperăm că tu vei avea mai mult timp pentru tine, iar eu...

Se opri și-și trecu degetul mare pe brațul scaunului, de parcă i-ar fi verificat calitatea. Apoi își ridică privirea spre ea.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri să avem un an bun, spuse, apoi zâmbi rușinat.

Așa făcea uneori. Spunea sau făcea ceva, iar ea se simțea înnebunită după el, cum fusese în primul an când se întâlniseră la acel prânz de afaceri plictisitor, unde înțelesese pentru prima oară semnificația celor trei cuvinte: *leșinată după el*.

Celeste simți cum o învăluie liniștea. O stewardesă venea pe culoar și le oferea fursecuri cu fulgi de ciocolată preparate la bordul avionului. Aroma era delicioasă. Poate că avea să fie cu adevărat un an bun pentru ei.

Poate *reușea* să rămână. Întotdeauna se simțea așa de ușurată când își îngăduia să creadă că ar putea rămâne.

— Haideți să mergem la plajă când ajungem acasă, spuse Perry. Construim un castel de nisip. Om de zăpadă într-o zi, castel de nisip în următoarea. Dumnezeu, copii, ce viață frumoasă duceți!

— Mda.

Josh căscă și se întinse comod pe scaunul lui de la clasa business.

— E destul de frumoasă.

•

Melissa: Îmi amintesc că i-am văzut pe Celeste, pe Perry și pe gemeni pe plajă în timpul vacanței școlare. I-am spus soțului meu: „Cred că e una dintre noile mame de la grădiniță”. Mai că i-au ieșit ochii din cap. Celeste și Perry erau afectuoși, râdeau și-și ajutau copiii să construiască un castel de nisip foarte elaborat. Parcă ți se făcea și greață, sincer. Cum ar veni, chiar și *castelele lor de nisip* erau mai frumoase decât ale noastre.

Capitolul 12

Sergentul criminalist Adrian Quinlan: Analizăm toate variantele, toate mobilurile posibile.

Samantha: Deci chiar luăm serios în considerare cuvântul... *crimă*?

CU PATRU LUNI ÎNAINTE DE CONCURSUL ȘCOLAR DE CULTURĂ GENERALĂ

— Vreau să mă joc cu Ziggy, anunță Chloe într-o noapte călduroasă de vară din noul an.

— Bine, spuse Madeline.

Avea privirea ațintită asupra fiicei ei mai mari. Lui Abigail îi luase o veșnicie să-și taie friptura de vită în cuburi mici și exacte, iar acum le împingea de colo-colo, de parcă ar fi alcătuit din ele un mozaic complicat. Nu mâncase nici măcar o bucățică.

— Ar trebui să te joci cu Skye.

Abigail își lăsase furculița și vorbea cu Chloe.

— E foarte bucuroasă că ți-e colegă de clasă.

— Drăguț, nu? spuse Madeline cu glasul acela al ei chinuit, dulceag pe care știa că îl adopta ori de câte ori fiica fostului ei soț apărea în discuție.

Ce drăguț!

Ed bolborosi în vin, iar Madeline îi aruncă o privire otrăvită.

— Skye mi-e într-un fel soră, nu-i așa, mami? întrebă Chloe.

Spre deosebire de mama ei, ea fusese bucuroasă să afle că avea să fie colegă de grupă la grădiniță cu Skye și pusese întrebarea aceasta de vreo patruzeci de mii de ori.

— Nu, Skye e sora vitregă a lui *Abigail*, spuse Madeline cu o răbdare de sfânt.

— Dar și eu sunt sora lui Abigail! spuse Chloe. Deci asta înseamnă că probabil eu și Skye suntem surori! Am putea fi gemene, ca Josh și Max!

— Apropo de asta, ai văzut-o pe Celeste de când s-au întors din Canada? întrebă Ed. Erau extraordinare fotografiile alea pe care le-a postat Perry pe Facebook. Ar trebui să mergem și noi de un Crăciun într-o țară cu zăpadă. Când câștigăm la loterie.

— Brrr, făcu Madeline. Păreau înfrigurați.

— Aș fi *tare de tot* la snowboard, spuse Fred visător.

Madeline se cutremură. Fred era micul ei iubitor de adrenalină. Dacă era ceva ce putea fi escaladat, încăpea pe mâna lui Fred. Nu mai suporta să-l vadă dându-se cu skateboardul. La doar cei șapte ani ai săi, sărea, se răsucea și-și lansa trupușorul slăbuț prin aer ca un puști de două ori mai mare decât el. Ori de câte ori îi vedea la televizor pe tipii ăia cool, relaxați, dând interviuri despre ultimele lor aventuri de *BASE jumping*, alpinism și „cum să ne venim mai repede de hac”, se gândea că exact așa era Fred. Chiar și arăta ca genul acela de oameni, cu părul prea lung, ciufulit, ca de surfer.

— Trebuie să te tunzi, spuse ea.

Fred își încreți dezgustat nasul pistruiat.

— Nu e adevărat!

— O s-o sun pe mama lui Ziggy, îi spuse Madeline lui Chloe. Aranjez să vă jucați împreună.

— Madeline, ești sigură că e o idee bună? întrebă Ed ușor. Pare puțin cam dur. Nu el a... știi tu.

— Nu știm sigur, spuse Madeline.

— Dar ai zis că Amabella Klein l-a indicat pe el din șir.

— Au mai fost indicați și alți nevinovați la recunoașterea din grup, spuse Madeline.

— Dacă puștiul ăla o atinge măcar cu un deget pe Chloe...

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Ed! spuse Madeline. Chloe poate să-și poarte și singură de grijă!

Privi farfuria lui Abigail.

— De ce nu mănânci?

— Ne plac Renata și Geoff, spuse Ed. Așa că, dacă fiica lor spune că puștiul ăsta, Ziggy, i-a făcut ceva, ar trebui să-i sprijinim. Și, în orice caz, ce nume mai e și ăsta, Ziggy?

— Nu ne plac Renata și Geoff chiar așa de mult, spuse Madeline. Abigail, *mănâncă!*

— Nu? întrebă Ed. Eu credeam că-mi place Geoff.

— Îl tolerezi, spuse Madeline. El e ornitologul, nu jucătorul de golf.

— Serious?

Ed părea dezamăgit.

— Ești sigură?

— Tu te referi la Gareth Hajek.

— Da? spuse Ed încruntat.

— Mda, spuse Madeline. Chloe, nu-ți mai tot flutura furculița. Era să-i scoți un ochi lui Fred adineauri. Abigail, ți-e rău? De-asta nu mănânci?

Abigail își lăsă cuțitul și furculița.

— Cred că mă fac vegană, spuse ea solemn.

Bonnie era vegană.

— Peste cadavrul meu, spuse Madeline.

Sau, în orice caz, peste cadavrul cuiva.

•

Thea: Știți că Madeline are o fiică de paisprezece ani, Abigail, dintr-o căsătorie anterioară? Mi-e așa de milă de copiii care provin din căsnicii destrămate. Dumnezeuastră nu? Mă bucur așa de mult că le pot oferi copiilor mei un mediu stabil. Sunt sigură că Madeline și Bonnie se certau din cauza lui Abigail la concursul școlar.

Harper: De fapt, am auzit-o pe Madeline spunând: „Până se termină seara asta, am să-i fac felul cuiva”. Am presupus că avea legătură cu Bonnie. Nu că aș indica eu vreun vinovat, desigur.

Bonnie: Da, Abigail e fiica mea vitregă și este perfect adevărat că Abigail avea câteva, să zicem, probleme, problemele tipice ale unei adolescente, dar eu și Madeline

lucram ca o echipă să o ajutăm. Simțiți miros de mirt-lămâios? Încerc un fel nou de tămâie pentru prima oară. Ajută la stres. Inspirați adânc. Așa. Aș zice că trebuie să vă relaxați un pic, dacă îmi permiteți observația.

Capitolul 13

Era genul ăla de zi. Trecuse ceva timp de atunci. Nu se mai întâmplase de dinainte de Crăciun. Celeste avea gura uscată și parcă găunoasă. Capul îi zvâcnea ușor. Îi urmă pe băieți și pe Perry prin curtea școlii cu trupul rigid, grijuliu, de parcă ar fi fost un pahar înalt și fragil în pericol să se spargă.

Era conștientă în exces de toate, de aerul cald pe brațele goale, de bretelele sandalelor între degete, de marginile frunzelor curmalului Moreton Bay, fiecare dintre ele desenate apăsate pe albastrul cerului. Toate îi aminteau de sentimentul acela intens pe care îl încercai când erai proaspăt îndrăgostită sau proaspăt însărcinată, sau conduceai singură mașina pentru prima oară. Totul părea important.

— Tu și Ed vă certați? o întrebase odată pe Madeline.

— Precum câinele și pisica, îi spusese Madeline veselă.

Celeste își dădea seama într-un fel că vorbea despre cu totul altceva.

— Putem să-i arătăm mai întâi lui tati cățărătoarea? strigă Max.

Școala reîncepea peste două săptămâni, dar magazinul școlii era deschis timp de două ore în dimineața aceasta, așa că părinții puteau lua ce le trebuia pentru noul an. Perry avea o zi liberă, iar după ce luau uniforme pentru băieți, aveau să meargă pe la promontoriu, să-i ducă pe băieți la snorkelling.

— Sigur, îi spuse Celeste lui Max.

Acesta fugi, iar în timp ce-l privea plecând, realizează că nu era Max. Era Josh. Își pierde controlul. Credea că se concentrează prea mult, când, de fapt, nu se concentra de ajuns.

Perry își trecu degetul pe brațul ei și ea se înfioră.

— Te simți bine? o întreabă.

Își ridică ochelarii de soare pentru ca ea să-i vadă ochii. Albul ochilor era foarte alb. Ochii ei erau mereu injectați în dimineața de după o ceartă, dar ochii lui Perry erau mereu limpezi și strălucitori.

— Bine, spuse ea și-i zâmbi.

Îi zâmbi și el, și o trase aproape.

— Arăți foarte bine cu rochia asta, îi spuse el la ureche.

Așa se purtau întotdeauna unul cu celălalt a doua zi: cu tandrețe și emoție, de parcă ar fi trecut împreună prin ceva cumplit, ca un dezastru natural, de parcă abia scăpaseră cu viață.

— Tăticule! strigă Josh. Hai să ne vezi!

— Vin! strigă Perry.

Se lovi cu pumnii în piept ca o gorilă și alergă după ei, cu spatele încovoiat și cu brațele bălăbănindu-i-se, scoțând sunete de gorilă. Băieții, deopotrivă îngroziți și încântați, o rupseră la fugă.

A fost doar o ceartă urâtă, își spuse ea. Toate cuplurile se ceartă.

Cu o noapte în urmă, băieții stătuseră peste noapte la mama lui Perry. „Luați și voi o cină romantică fără bandiții ăștia mici”, spusese ea.

Totul începuse de la computer.

Celeste verifica ora de deschidere a magazinului școlii când computerul îi dăduse un mesaj despre o „eroare catastrofală”.

— Perry! strigase ea din birou, are ceva computerul! Și o părticică din ea o avertizase: *Nu, nu-i spune. Dacă nu-l poate repara?*

Mare prostie. Ar fi trebuit să-și dea seama. Dar era prea târziu. El intrase în birou zâmbind.

— Dă-te la o parte, femeie, spusese el.

El se pricepea la computere. Îi plăcea să-i poată rezolva problemele, iar dacă l-ar fi putut repara, totul ar fi fost bine.

Dar nu putuse.

Minutele se scurgeau. Își dăduse seama după umerii lui că nu era bine.

— Nu-ți face griji, spusese ea. Lasă-l.

— Pot să-l repar, zisese el.

Mișcase de mouse înainte și înapoi.

— Știi care e problema, dar trebuie să... la naiba!

Iar înjurase. La început ușor, apoi mai tare. Glasul lui devenise o lovitură. Ea tresărise de fiecare dată.

Iar, pe măsură ce furia lui creștea, și în ea se intensifica o furie pe măsură, deoarece vedea exact cum avea să se desfășoare noaptea și cum s-ar fi putut desfășura dacă nu ar fi făcut o „eroare catastrofală”.

Platoul cu fructe de mare pe care îl pregătise avea să rămână neatins. Prăjitura Pavlova avea să ajungă direct de pe tavă în coșul de gunoi. Cât timp, efort și bani risipiți. Detesta risipa. Îi întorcea stomacul pe dos.

Așa că, atunci când îi spusese:

— Te rog, Perry, *lasă-l*, în glas i se simțise frustrarea.

Era vina ei. Poate dacă i-ar fi vorbit frumos. Ar fi fost mai răbdătoare. Nu ar fi spus nimic...

El răsucise scaunul spre ea. Ochiul îi fulgerau deja de furie. Prea târziu. Îl pierduse. Se terminase totul, adio.

Și totuși *nu bătuse în retragere*. Refuzase să bată în retragere. Se luptase până la sfârșit, pentru că era așa de nedrept, de ridicol. *Îi ceruse s-o ajute să repare computerul*. Nu ar trebui să fie așa, o parte din ea continua să se înfurie în adânc, în timp ce începeau țipetele, inima îi bubuia și mușchii i se încordau în așteptare. Nu e drept. Nu e bine.

Era chiar și mai rău decât de obicei, deoarece băieții nu erau acasă. Nu trebuiau să vorbească încet, să șuiere unul la celălalt în spatele ușilor închise. Casa era prea mare să-i audă vecinii țipând. Era de parcă amândoi ar fi savurat ocazia de a se certa fără constrângeri.

Celeste mersese spre cățărătoare. Era într-un colț de jos, umbros și răcoros al terenului de joacă. Băieților le va plăcea să se joace aici când vor începe școala.

Perry făcea tracțiuni pe cățărătoare, în timp ce băieții numărau. Umerii i se mișcau grațios. Trebuia să-și țină picioarele ridicate mult, deoarece cățărătoarea era atât de

aproape de pământ. Întotdeauna fusese sportiv.

Oare exista vreo parte bolnăvicioasă, stricată din Celeste căreia chiar îi plăcea să trăiască așa și își dorea această căsnicie odioasă și mizerabilă? Așa o considera ea. De parcă ea și Perry ar fi avut preferințe sexuale ciudate, dezgustătoare și perverse.

Sexul făcea și el parte din această ecuație.

Întotdeauna făceau sex după aceea. Când se termina totul. Pe la cinci dimineața. Sex furios și frenetic, cu lacrimi care se prelingeau pe fața celuilalt, iertări tandre și cuvinte rostite iar și iar: *Nu o să se mai întâmples, jur, pe viața mea, nu o să se mai întâmples, trebuie să înceteze, trebuie să încetăm, ar trebui să apelăm la ajutor, nu o să se mai întâmples.*

— Haideți, le spuse ea băieților. Haideți la magazinul școlii până nu închide.

Perry sări cu ușurință la pământ și prinse câte un geamăn la fiecare subraț.

— Te-am prins!

Oare îl iubea la fel de mult pe cât îl ura? Îl ura la fel de mult pe cât îl iubea?

— Ar trebui să apelăm la un alt consilier, îi spusese ea în acea dimineață, devreme.

— Ai dreptate, spusese el, de parcă aceasta chiar ar fi fost o posibilitate. Când mă întorc. Vorbim atunci.

A doua zi pleca. La Viena. Era un „summit” sponsorizat de firma lui. Ținea discursul principal pe o temă foarte complexă și cuprinzătoare. Urma să fie multe acronime și un jargon încifrat, iar el avea să stea acolo cu un mic arătător, plimbând un punct roșu luminos pe prezentarea în PowerPoint pe care i-o pregătise asistentul său executiv.

Perry era adesea plecat. Uneori părea o aberație a vieții ei. Un vizitator. Adevărata ei viață se desfășura când el era plecat. Ceea ce se petrecea nu conta niciodată așa de mult, fiindcă era mereu pe picior de plecare, a doua zi sau săptămâna următoare.

Cu doi ani în urmă, merseseră la un consilier. Celeste fusese animată de speranță, dar imediat ce văzuse canapeaua ieftină din vinilin și aerul înflăcărat și pătruns al consilierii, își dăduse seama că era o greșală. Îl văzuse pe Perry cum își cântărește inteligența și poziția socială superioare față de cele ale consilierii și înțelesese că era prima și ultima vizită.

Niciodată nu-i spusese consilierii adevărul. Vorbeau despre faptul că pe Perry îl enerva că Celeste nu se trezește destul de devreme și că întârzie mereu. Celeste spunea că uneori „Perry se pierde cu firea”.

Cum să recunoască de față cu un necunoscut ceea ce se petrecea în căsnicia lor? Rușinea unui asemenea gest. Hidoșenia comportamentului lor. Erau un cuplu frumos. Așa li se spunea de ani de zile. Erau admirați și invidiați. Aveau toate privilegiile din lume. Călătorii peste hotare. O casă frumoasă.

Era urât, o lipsă de recunoștință din partea lor să se poarte așa.

— Încetați pur și simplu, ar fi spus cu siguranță femeia drăguță și înflăcărată, dezgustată și dezaprobată.

Celeste voia ca aceasta să ghicească. *Voia să pună ea întrebările potrivite.* Dar ea nu o făcuse niciodată.

După ce plecaseră din biroul consilierii, erau amândoi așa de bucuroși că scăpaseră de acolo, că spectacolul lor se terminase, încât se duseseră la barul unui hotel în plină zi, băuseră ceva, flirtaseră unul cu celălalt, neputând să nu se atingă unul pe altul.

Deodată, când ajunsese la jumătatea paharului, Perry se ridicase, o luase de mână și o condusesse la recepția hotelului. Și apoi chiar își luaseră o cameră, la propriu. Ha, ha. Ce amuzant, ce sexy. Era de parcă acea consilieră chiar ar fi îndreptat situația. Căci, în definitiv, câte cupluri făceau *așa ceva*? După aceea, ea se simțise obosită, sexy, răvășită și disperată.

— Unde e magazinul școlii? întrebă Perry, în timp ce porneau înapoi spre curtea principală dreptunghiulară a școlii.

— Nu știu, spuse Celeste.

De unde să știu? De ce aș ști eu?

— Magazinul școlii ați spus? E acolo.

Celeste se întoarse. Era femeiușcă aceea aprigă cu ochelari de la orientarea școlară. Cea a cărei fiică spusese că Ziggy încercase s-o sugrume. Fetița cărlionțată era cu ea.

— Sunt Renata, spuse femeia. Ne-am întâlnit la orientarea școlară de anul trecut. Ești prietenă cu Madeline Mackenzie, nu-i așa? Amabella, termină. Ce faci?

Fetița se ținea de cămașa albă a mamei ei și-și răsucea timidă trupușorul în spatele femeii.

— Hai să saluți. Băieții vor fi unii dintre colegii tăi. Sunt *gemeni identici*. Nu-i așa că e interesant?!

Îl privi pe Perry, care îi lăsase pe băieți jos.

— Cum Dumnezeu vi faceți diferența dintre ei?

Perry întinse mâna.

— Perry, zise el. Nici noi nu facem diferența dintre ei. Habar n-avem care e unul și care e celălalt.

Renata îi strânse mâna lui Perry cu entuziasm. Femeile îl îndrăgeau întotdeauna pe Perry. Cauza era zâmbetul acela ca al lui Tom Cruise, care-i dezvelea dinții albi, și felul în care știa să le acorde toată atenția lui.

— Renata! Mă bucur foarte mult să te cunosc. Ați venit să le luați băieților uniforme? Super! Amabella trebuia să vină cu bona ei, dar ședința de consiliu s-a terminat devreme și am decis să vin chiar eu.

Perry încuviință din cap, de parcă l-ar fi fascinat cu adevărat cuvintele ei.

Renata coborî glasul.

— Amabella e puțin cam neliniștită de la incidentul de la școală. Ți-a spus soția? Un băiețel a încercat s-o sugrume în ziua orientării școlare. Avea vânătași pe gât. Un băiețel pe nume Ziggy. Ne-am gândit foarte serios să reclamăm la poliție.

— Îngrozitor! spuse Perry. Iisuse. Biata fetiță!

— Taaată, spuse Max, trăgându-și tatăl de mână. Grăbește-te!

— De fapt, îmi pare rău, spuse Renata și o privi radioasă pe Celeste. Se poate să fi făcut o gafă! Nu cumva tu ai fost la o mică petrecere cu Madeline și cu mama băiatului ăluia? Jane? Așa o chema? O fată foarte tânără. Am confundat-o cu o au pair. E foarte posibil să fiți cele mai bune prietene! Am auzit că ați băut împreună șampanie! De dimineață!

— Ziggy? se încruntă Perry. Nu cunoaștem niciun Ziggy, nu?

Celeste își drese glasul și îi spuse Renatei:

— Am cunoscut-o pe Jane în ziua aceea. A dus-o pe Madeline cu mașina după ce și-a scrântit glezna. Era... mă rog, părea foarte de treabă.

Nu ținea neapărat să fie asociată cu mama unui bătaș, dar, pe de altă parte, o plăcuse pe Jane, iar bieteii fete păruse să i se facă rău când fiica Renatei îl indicase pe Ziggy.

— Își face iluzii, asta e problema ei, spuse Renata. A refuzat categoric să accepte că odorul ei a făcut ceea ce a făcut. I-am spus Amabellei să se ferească de acest Ziggy. Dacă aș fi în locul vostru, le-aș spune și băieților voștri să se ferească de el.

— Probabil e o idee bună, spuse Perry. Nu vrem să între în cârdășie cu golani în încă din prima zi.

Tonul lui fusese vesel și comic, de parcă nu ar fi luat în serios nimic din toate acestea, deși, cunoscându-l pe Perry, probabil că veselia lui era o aparență. Era extrem de susceptibil la bătași, din cauza experienței lui din copilărie. Când venea vorba despre băieții lui, se comporta ca un lucrător al serviciilor secrete, privirea îi țâșnea bănuitoare, cerceta parcul sau terenul de joacă în căutarea puștilor duri, a câinilor periculoși sau a pedofililor care pozau în bunici.

Celeste deschise gura.

— Ăă, făcu ea. *Au cinci ani. Nu e un pic exagerat?*

Dar, pe de altă parte, Ziggy avea ceva ciudat. Îl văzuse doar pentru scurt timp la școală, dar avea ceva care o descumpănea, care îi trezea neîncrederea. (Dar era un băiețel frumos de cinci ani, exact ca băieții ei. Cum putea crede așa ceva despre un copil de cinci ani?)

— Haide, mămico! spuse Josh, trăgând-o pe Celeste de mână.

Celeste își duse mâna la umărul drept. Au! Pentru o clipă durerea fusese așa de ascuțită, încât trebuise să lupte cu o senzație de greutate.

— Ai pățit ceva? întrebă Renata.

— Celeste? spuse Perry.

Văzu în ochii lui că-și dăduse seama, rușinat, de ceea ce se petrecea. Știa exact de ce o duruse așa de tare. La întoarcerea din Viena, va avea în geantă o splendidă bijuterie pentru ea. Încă o bijuterie avea să se adauge la colecția ei. Ea n-o va purta niciodată, iar el n-o va întreba niciodată care era motivul.

O clipă, Celeste nu putu scoate un cuvânt. Gura îi fusese invadată de cuvinte mari și bolovănoase. Își imagina cum ar fi să le elibereze.

Soțul meu mă lovește, Renata. Niciodată la față, desigur. Este mult prea stilat.

Pe tine te lovește soțul tău?

Iar dacă te lovește, și asta e întrebarea care mă interesează cu adevărat, tu ripostezi?

— N-am nimic, spuse ea.

Capitolul 14

— I-am invitat pe Jane și pe Ziggy pe la noi, să se joace copiii.

Madeline o sună pe Celeste imediat ce termină convorbirea cu Jane.

— Cred că ar trebui să vii și tu cu băieții. În cazul în care ni se epuizează subiectele de discuție.

— Mda, spuse Celeste. Mersi mult. Să se joace cu băiețelul care...

— Da, da, spuse Madeline. Micul strangulator. Dar știi, nici copiii noștri nu sunt întruchiparea sfioșeniei.

— Ieri m-am întâlnit cu mama victimei când le cumpăram băieților uniforme, spuse Celeste. Cu Renata. Îi spune fiicei ei să evite să aibă ceva de-a face cu Ziggy și mi-a sugerat să le spun și eu același lucru băieților mei.

Mâna lui Madeline se încleștă pe telefon.

— N-are niciun drept să-ți spună așa ceva!

— Cred că era doar îngrijorată...

— Nu poți să-l pui pe un copil pe lista neagră de dinainte să fi început măcar școala!

— Nu știu, într-un fel poți să înțelegi, din punctul ei de vedere, adică, dacă i se întâmpla lui Chloe, vreau să spun că presupun că...

Madeline își lipi telefonul de ureche pe când glasul lui Celeste începu să se piardă. Celeste făcea așa adesea; discuta absolut normal, apoi, brusc, gândul îi pleca aiurea.

Așa se cunoscuseră, pentru că Celeste se pierduse în visare. Copiii lor mergeau împreună la lecții de înot când erau bebeluși. Chloe și gemenii stăteau pe mica platformă de la capătul piscinei, în timp ce profesorul făcea o tură cu fiecare copil ca să exerseze stilul câinesc și plutirea. Madeline o observase pe mama superbă care privea lecția, dar niciodată nu se deranjase să vorbească cu ea. În mod normal, Madeline era atentă la Fred, care la vremea aceea avea patru ani și era un neastâmpărat. În ziua aceea, Fred era bucuros, ocupat cu o înghețată, iar Madeline o privea pe Chloe cum plutește ca o stea de mare, când observă că pe platformă mai era un singur geamăn.

— Hei! strigase Madeline la profesor. *Hei!*

O căutase pe mama cea frumoasă. Stătea pe margine, privea în gol.

— Băiețelul tău! țipase ea.

Oamenii întorseseră capul cu încetinitorul. Supraveghetorul piscinei nu se zărea pe nicaieri.

— În mama mă-sii! spusesse Madeline și sărise direct în piscină, îmbrăcată complet, cu tot cu pantofii cu tocuri-cui, și-l scosese de pe fundul piscinei pe Max, care se sufoca și bolborosea.

Madeline strigase la toți cei care se zăreau, în timp ce Celeste își strângea la piept băieții uzi și plângea înnebunită, mulțumindu-i, recunoscătoare. Școala de înot își ceruse scuze cu umilință și fusese groaznic de evazivă. Copilul nu era în pericol, dar le părea rău că așa păruse, și cu certitudine aveau să-și revizuiască procedurile.

Își retrăseseră amândouă copiii de la școala de înot, iar Celeste, fostă avocată, scrisese o scrisoare școlii, cerând daune pentru pantofii stricați ai lui Madeline, pentru

rochia care se curăța doar chimic și, desigur, pentru returnarea tuturor taxelor plătite.

Și astfel deveniseră prietene, iar Madeline înțelesese când Celeste i-l prezentase pentru prima oară pe Perry și îi fusese limpede că îi spusese soțului ei doar că se cunoscuseră la lecțiile de înot. Nu era întotdeauna obligatoriu să-i spui soțului toată povestea.

Acum Madeline schimbă subiectul.

— Perry a plecat unde trebuia să se ducă? întrebă ea.

Deodată, glasul lui Celeste redeveni vioi și limpede.

— La Viena. Da. Este plecat trei săptămâni.

— Deja ți-e dor de el? întrebă Madeline.

Era o glumă.

Urmă un moment de liniște.

— Mai ești aici? întrebă Madeline.

— Îmi place pâinea prăjită la cină, spuse Celeste.

— Ah, da, eu la cină mănânc iaurt și biscuiți cu ciocolată ori de câte ori Ed e plecat, spuse Madeline. Dumnezeu, de ce par așa de obosită?

Vorbea la telefon în timp ce stătea pe pat în biroul/ camera auxiliară în care împătura întotdeauna rufe și tocmai își zărise imaginea în oglinda de pe dulapul aflat pe o latură a peretelui. Coborî din pat și se duse la oglindă, cu receptorul lipit încă de ureche.

— Poate pentru că ești obosită, sugeră Celeste.

Madeline se apăsă sub ochi.

— Am dormit extraordinar azi-noapte! spuse ea. În fiecare zi îmi zic: Doamne, pari un pic obosită azi, și numai de curând mi-am dat seama că nu sunt obosită, ci că *așa arăt eu acum*.

— Nu cumva scapi de umflături cu castraveți? spuse ea în treacăt.

Madeline știa că Celeste era complet dezinteresată de o parte însemnată a vieții cu care se desfăta Madeline: haine, îngrijirea pielii, machiajul, parfumurile, bijuteriile și accesoriile. Uneori Madeline o privea pe Celeste cu părul ei lung, roșu-auriu dat pe spate la întâmplare, și-și dorea s-o înșface și să se joace cu ea de parcă ar fi fost o păpușă Barbie de-a lui Chloe.

— Deplâng pierderea tinereții mele, îi spuse ea lui Celeste.

Aceasta din urmă pufni.

— Știu că n-am fost niciodată prea frumoasă...

— Ba ești încă frumoasă, spuse Celeste.

Madeline își adresă o strâmbătură în oglindă și apoi se întoarse. Nu voia să recunoască, nici măcar față de ea însăși, cât de tare și de profund o deprima îmbătrânirea chipului ei. Voia să depășească asemenea preocupări superficiale. Voia s-o deprime starea lumii, nu boțirea și cutarea propriei piei. Ori de câte ori vedea dovezi ale îmbătrânirii firești a corpului ei, se simțea în mod irațional rușinată, de parcă nu s-ar fi străduit îndeajuns. Între timp, Ed devenea și mai sexy cu fiecare an care trecea, când ridurile dimprejurul ochilor ise adânceau și părul i se albea.

Se așază înapoi pe pat și reluă împăturirea hainelor.

— Azi a venit Bonnie s-o ia pe Abigail, îi spuse lui Celeste. A venit la ușă și ai fi zis că e o *țărăncă suedeză*, cu un batic în pătrățele alb cu roșu pe cap, iar Abigail a zbughit-o din casă. Efectiv a zbughit-o. De parcă abia aștepta să scape de cotoroașta de maică-sa.

— Aha, spuse Celeste. Acum înțeleg.

— Uneori simt că o pierd pe Abigail. O simt cum se îndepărtează, și-mi vine s-o înșfac și să spun: „Abigail, și pe tine te-a părăsit. Ne-a părăsit pe amândouă”. Dar eu trebuie să mă port ca un adult. Și, partea cea mai rea, eu cred că, de fapt, e mai fericită când e cu familia lor cretină, cu care meditează și mănâncă năut.

— Nu cred, spuse Celeste.

— Știu exact, înțelegi? Eu nu pot să sufăr năutul.

— Serios? Mie îmi place. Și ție îți face bine.

— Gura! Deci vii cu băieții să se joace cu Ziggy? Cred că biata de Jane va avea nevoie de prietene anul ăsta. Hai să-i fim noi prietene și să avem grijă de ea.

— Sigur că venim, spuse Celeste. Aduc și niște năut.

•

Doamna Lipmann: Nu. Niciun alt concurs școlar de cultură generală nu s-a mai încheiat cu vărsare de sânge. Mi se pare o întrebare jignitoare și provocatoare.

Capitolul 15

— Vreau să trăiesc și eu într-o casă din asta cu etaj, spuse Ziggy în timp ce mergeau pe alee spre casa lui Madeline.

— Serios? întrebă Jane.

Își aranjă geanta la încheietura brațului. Pe celălalt avea un vas de plastic cu brioșe cu banane abia scoase din cuptor.

Vrei o viață ca asta? Și eu mi-aș dori o viață ca asta.

— Ține asta o clipă, te rog.

Îi dădu lui Ziggy vasul ca să poată lua încă două gume din geantă, între timp studiind casa. Era o casă familială obișnuită, cu etaj, din cărămidă crem. Părea cam dărăpănată. Iarba trebuia tunsă. Două caiace duble erau atârinate deasupra, în garaj. De perete erau sprijinite plăci de boogie și de surf. În balcon erau întinse prosoape de plajă. Bicicleta unui copil fusese abandonată pe peluza din față.

Casa aceasta nu avea nimic special. Semăna cu casa familială a lui Jane, deși a ei era mai mică și mai îngrijită, și stăteau la o oră cu mașina de plajă, așadar nu vedeai toate dovezile acelea ale activităților legate de plajă, dar avea același aer simplu, relaxat și suburban.

Asta era copilărie.

Era așa de simplu. Ziggy nu cerea prea mult. Merita și el o viață ca aceasta.

Dacă Jane nu ar fi ieșit în noaptea aceea, dacă nu ar fi băut al treilea cocteil cu tequila, dacă ar fi spus „nu, mulțumesc” când el se strecurase pe scaunul de lângă ea, dacă ar fi stat acasă și ar fi terminat Facultatea de drept cu specializarea în arte și și-ar fi luat o slujbă și un soț, s-ar fi înhămat la o ipotecă și ar fi făcut totul ca la carte, atunci poate că într-o bună zi ar fi trăit și ea într-o casă familială, ar fi fost un om normal cu o viață normală.

Dar atunci Ziggy nu ar mai fi fost Ziggy.

Și poate că nu ar mai fi avut niciun copil. Și-l amintea pe doctor, încruntătura lui tristă, cu numai un an înainte să rămână însărcinată.

— Jane, trebuie să înțelegi. Va fi foarte dificil, dacă nu imposibil, să rămâi însărcinată.

— Ziggy! Ziggy, Ziggy, Ziggy!

Ușa de la intrare se deschise furtunos și Chloe, cu o rochiță de zână și cizme de cauciuc, veni în fugă, târându-l pe Ziggy după ea de mână.

— Ai venit să te joci cu mine, da? Nu cu fratele meu, Fred.

Madeline apăru în spatele ei, cu o rochie roșie cu picățele albe în stilul anilor '50, cu fustă bufantă. Avea părul prins în coadă.

— Jane! La mulți ani! Ce faci? Mă bucur să te văd! Uite, mi s-a vindecat glezna! Deși o să te bucuri să vezi că port pantofi fără toc.

Stătu într-un picior și-și răsuci glezna, afixând un balerin roșu cu sclipici.

— Sunt ca pantofii de rubin ai lui Dorothy, spuse Jane dându-i lui Madeline brioșele.

— Exact. Nu-i așa că-ți plac? întrebă Madeline.

Scoase capacul vasului.

— Dumnezeu! Nu-mi spune că tu le-ai făcut!

— Ba da, spuse Jane.

Îi auzea râsul lui Ziggy de undeva, de la etaj. Auzind acest sunet, îi creșu inima în piept.

— Ia te uită! Tu ai făcut brișele, dar eu sunt îmbrăcată ca o gospodină din anii '50, spuse Madeline. Îmi place ideea de a face prăjituri, dar mi-e imposibil să trec la practică, se pare că niciodată nu am toate ingredientele necesare. Tu cum reușești să ai toată făina și zahărul, și, nu știu, esența de vanilie?

— Ei bine, spuse Jane. Le cumpăr. Dintr-un loc care se numește supermagazin.

— Presupun că faci o listă, spuse Madeline. Și apoi nu uiți să iei lista cu tine.

Jane înțelese că Madeline simțea în legătură cu abilitățile ei de cofetăreasă cam ce simțea ea față de accesoriile lui Madeline, un soi de admirație incertă stârnită de un comportament exotic.

— Vine și Celeste cu băieții azi. O să-ți înfulece brișele. Vrei ceai sau cafea? Am face bine să nu bem șampanie ori de câte ori ne întâlnim, deși m-aș lăsa convinsă. Avem ceva de sărbătorit?

Madeline o conduse într-o zonă mare cu bucătărie și living combinate.

— Nu avem nimic de sărbătorit, spuse Jane. Un ceai obișnuit ar fi extraordinar.

— Și cum a mers mutarea? întrebă Madeline.

Puse ceainicul pe foc.

— Eram pe coastă când v-ați mutat, altfel vi l-aș fi oferit pe Ed să vă ajute. Mereu îl ofer când se mută cineva. Îi place la nebunie.

— Serios?

— Nu, nu. Nu poate să sufere. Se supără așa de tare pe mine. Zice: „Nu sunt un obiect electrocasnic pe care poți să-l dai cu împrumut!”

Își îngroșă vocea ca să-și imite soțul.

— Dar știi ceva, dă bani să ridice greutatea la sala de forță, așa că de ce să nu ridice și câteva cutii gratis? Ia loc. Scuză deranjul.

Jane se așeză la o masă lungă din lemn, plină de mărunțișurile vieții de familie: abțibilduri cu balerine, o carte cu fața în jos, cremă de protecție solară, chei, un soi de jucărie electronică, un avion făcut din piese Lego.

— M-a ajutat familia mea să mă mut, spuse Jane. Sunt o mulțime de scări. Toată lumea s-a cam supărat pe mine, dar ei nu mă lasă să apelez la o firmă de mutări.

(„Sper ca peste o jumătate de an să nu car afurisitul ăsta de frigider *înapoi* pe scări”, spusese fratele ei.)

— Lapte? Zahăr? întrebă Madeline în timp ce scufunda pliculețe de ceai.

— Niciuna, nici alta. Simplu. Azi-dimineață am văzut-o pe una dintre mamele de la grădiniță.

Jane voia să aducă în discuție subiectul orientării școlare cât timp nu era Ziggy în încăpere.

— La benzinărie. Cred că s-a prefăcut că nu mă vede.

Nu credea, știa cu certitudine. Femeia întorsese capul în sens opus cu atâta viteză,

încât ai fi zis că primise o palmă.

— Serios?

Madeline părea amuzată. Luă o brioșă.

— Care? Îți amintești cum o cheamă?

— Harper, spuse Jane. Sunt destul de sigură că era Harper. Îmi amintesc că am botezat-o „râia de Harper”, pentru că părea să n-o slăbească nicio clipă pe Renata. E una dintre Boburile alea blonde, cred, cea cu fața scursă, ca un câine baset.

Madeline râse pe înfundate.

— Ai descris-o exact pe Harper. Da, e foarte bună prietenă cu Renata și, în mod bizar, e foarte mândră de asta, de parcă Renata ar fi vreo vedetă. Întotdeauna simte nevoia să te anunțe că ea și Renata se întâlnesc în afara școlii. Vai, am petrecut o seară *extraordinară* la un restaurant *extraordinar*, spuse ea și mușcă dintr-o brioșă.

— Atunci presupun că de-aia nu vrea Harper să știe de mine, spuse Jane. Din cauza celor întâmplate...

— Jane, o întrerupse Madeline. Brioșa asta e *minunată*.

Jane zâmbi când văzu uluirea de pe fața lui Madeline. Avea o firimitură pe nas.

— Mersi. Pot să-ți dau rețeta dacă...

— Oh, Doamne, nu vreau rețeta, vreau doar *brioșele*.

Madeline luă o mare sorbitură din ceai.

— Știi ceva? Unde mi-e telefonul? Îi trimit chiar acum lui Harper un SMS, s-o întreb de ce s-a prefăcut azi că nu o vede pe prietena mea care face brioșe.

— Să nu îndrăznești! spuse Jane.

Madeline, realizează ea, era genul de om destul de periculos, care imediat se repede în apărarea unui prieten, făcând din țânțar armăsar.

— Nici nu va fi necesar, spuse Madeline. Dacă femeile alea îți fac zile amare din cauza celor întâmplate la orientarea școlară, mă înfurii. I se putea întâmpla oricui.

— Aș fi vrut să-l fac pe Ziggy să-și ceară scuze, spuse Jane.

Simțea nevoia să-i dea clar de înțeles lui Madeline că era genul de mamă care-și face copilul să-și ceară scuze.

— Dar l-am crezut când a spus că nu el a strâns-o de gât.

— Sunt sigură că ai fi vrut, spuse Madeline. Sunt convinsă că nu a strâns-o el de gât. Pare un copil blând.

— Eu sunt convinsă sută la sută, spuse Jane. De fapt, sunt nouăzeci și nouă la sută sigură. Sunt...

Se întrerupse și înghiți în sec, deoarece, brusc, simțea o dorință copleșitoare de a-i explica îndoielile ei lui Madeline. De a-i spune exact ce reprezentau acele procente de îndoială. Să... spună pur și simplu. S-o transforme într-o poveste pe care nu i-o împărtășise niciodată nimănui. Să-i dea forma unui incident cu început, mijloc și sfârșit.

Era o noapte frumoasă și caldă de primăvară din luna octombrie⁽⁶⁾. În aer se simțea mirosul iasomie. Mă chinuia o febră a fânului cumplită. Mă ustura în gât și mă mâncau ochii.

Putea vorbi fără să se gândească la asta, fără să simtă ceva, până când încheia povestea.

Și poate apoi Madeline avea să spună în stilul ei categoric, definitiv: „Ah, nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta, Jane. N-are nicio importanță! Ziggy este exact cum crezi tu. Ești mama lui. Tu îl cunoști”.

Dar dacă făcea exact opusul? Dacă îndoiala care o încerca pe Jane acum se reflecta chiar și pentru o clipă pe fața lui Madeline, atunci ce se întâmpla? Ar fi fost cea mai mare trădare față de Ziggy.

— Ah, Abigail! Hai să mănânci o brișă cu noi!

Madeline își ridică privirea când o adolescentă intră în bucătărie.

— Jane, ea e fiica mea, Abigail.

O anume falsitate se strecurase în glasul lui Madeline. Lăsa brișă din mână și se jucă cu unul din cercei.

— Abigail? spuse ea din nou. Ea e Jane!

Jane se răsuci pe scaun.

— Bună, Abigail! îi spuse adolescentei, care stătea nemișcată și dreaptă, cu mâinile împreunate înaintea, de parcă ar fi participat la o ceremonie religioasă.

— Bună! spuse Abigail și îi zâmbi lui Jane cu o căldură neașteptată.

Era același zâmbet strălucitor al lui Madeline, dar, în afară de asta, n-ai fi spus niciodată că sunt mamă și fiică. Abigail era mai măslinie și avea trăsăturile mai ascuțite. Părul lung îi atârna pe spate, în genul ăla neîngrijit, de ziceai că tocmai s-a dat jos din pat, și purta o rochie maro fără formă, ca un sac, peste niște colanți negri. Dinspre mâini și până pe antebrațe i se întindeau desene complicate cu henna. Singura ei bijuterie era un craniu de argint care îi atârna de un șiret negru în jurul gâtului.

— Vine tata să mă ia, spuse Abigail.

— Poftim? Nu, nu vine, spuse Madeline.

— Ba da, o să stau acolo în noaptea asta, pentru că mâine am chestia aia cu Louisa și trebuie să ajungem devreme, așa că e mai aproape de casa tatei.

— Cu cel mult zece minute, protestă Madeline.

— Dar e mai simplu de ajuns de acasă de la tata și de la Bonnie, spuse Abigail. Putem să ieșim mai repede pe ușă. N-o să așteptăm în mașină în timp ce Fred își caută pantofii sau Chloe fuge înapoi să-și ia o altă Barbie sau mai știu eu ce.

— Presupun că Skye nu trebuie să se întoarcă niciodată să-și ia păpușa Barbie, spuse Madeline.

— Bonnie n-ar lăsa-o nici într-o mie de ani pe Skye să se joace cu păpuși Barbie, spuse Abigail dând ochii peste cap, de parcă era un lucru evident pentru oricine. N-ar trebui s-o lași pe Chloe să se joace cu așa ceva, mamă, sunt cumplit de nefeministe și o fac să aibă niște așteptări nerealiste de la aspectul corpului ei.

— Ei bine, pentru Chloe e prea târziu în ceea ce-o privește pe Barbie, spuse Madeline, adresându-i un zâmbet melancolic lui Jane.

De afară se auzi un claxon.

— El e, spuse Abigail.

— L-ai *sunat* deja? spuse Madeline.

Se aprinse la față.

— Ai aranjat totul fără să mă întrebi?

— L-am întrebat pe tata, spuse Abigail.

Ocoli marginea mesei și o sărută pe Madeline pe obraz.

— Pa, mamă!

— Mă bucur că te-am cunoscut, spuse Abigail zâmbindu-i lui Jane.

Nu puteai să n-o placi.

— Abigail Marie! spuse Madeline ridicându-se de la masă. Este inacceptabil. Nu poți alege unde să stai peste noapte.

Abigail se opri și se întoarse.

— De ce nu? întreabă ea. De ce trebuie să alegeți tu și tata cui *îi vine rândul să mă ia?*

Jane vedea o asemănare între ea și Madeline după felul în care Abigail tremura de furie.

— De parcă v-aș *aparține*. De parcă aș fi mașina voastră și puteți să mă împărțiți.

— Nu așa stau lucrurile, începu Madeline.

— Ba exact *așa* stau, spuse Abigail.

De afară se mai auzi o dată claxonul.

— Ce se întâmplă?

Un bărbat între două vârste intră în bucătărie având un costum de neopren rulat până în talie și lăsând la vedere un piept lat și foarte păros. Era însoțit de un băiețel îmbrăcat exact la fel, atât că pieptul lui era slăbănog și fără păr.

Acesta îi spuse lui Abigail:

— Tatăl tău e în față.

— *Știu*, spuse Abigail.

Privi pieptul păros al bărbatului.

— N-ar trebui să umbli așa în văzul lumii. E scârbos.

— Poftim? Adică să nu-mi afixez frumosul corp?

Bărbatul se lovi mândru cu pumnul în piept și-i zâmbi lui Jane. Aceasta îi zâmbi la rândul ei, stânjenită.

— E revoltător, spuse Abigail. Mă duc.

— Mai vorbim pe tema asta mai târziu! spuse Madeline.

— Mda.

— Nu-mi veni mie cu *de-astea!* strigă Madeline.

Ușa de la intrare se trânti.

— Mămico, *mor* de foame, spuse băiețelul.

— Ia o brioșă, spuse Madeline tristă.

Se lăsă iar pe scaun.

— Jane, el e soțul meu, Ed, și fiul meu, Fred. Ed, Fred. E simplu de reținut.

— Pentru că rimează, lămuri Fred.

— Sal'tare, spuse Ed și-i strânse mâna lui Jane. Scuze pentru imaginea dezgustătoare. Eu și Fred am făcut surfing.

Se așază vizavi de Jane și o cuprinse cu brațul pe Madeline.

— Te necăjește Abigail?

Madeline își lipi fața de umărul lui.

— Ești ca un câine ud și sărat.

— Sunt *bune!*

Fred luă o mușcătură mare din brișă, în timp ce strecură mâna cealaltă și mai luă încă una. Jane avea să aducă mai multe data viitoare.

— Mămico! Avem nevoie de tineee! strigă Chloe din capătul holului.

— Mă duc să mă dau cu skateboardul.

Fred luă o a treia brișă.

— Casca, spuseră Madeline și Ed în același timp.

— Mămico! strigă Chloe.

— Te-am auzit! strigă Madeline la rândul ei. Stai de vorbă cu Jane, Ed, spuse ea și o porni pe hol.

Jane se pregătea să preia frâiele conversației, dar Ed îi zâmbi relaxat, luă o brișă și se lăsă pe speteaza scaunului.

— Deci tu ești mama lui Ziggy. Cum de i-ai pus numele ăsta... Ziggy?

— Fratele meu mi l-a sugerat, spuse Jane. E un mare admirator al lui Bob Marley și presupun că Bob Marley și-a botezat fiul Ziggy.

Făcu o pauză, amintindu-și de uluitoarea greutate a nou-născutului din brațele ei, de privirea lui solemnă.

— Mi-a plăcut că era neobișnuit. Numele meu e fără sare și piper. Banal... Jane.

— Jane e un nume frumos, clasic, spuse Ed pe un ton categoric, făcând-o să se îndrăgostească un pic de el. De *fapt*, aveam și eu numele Jane pe listă când alegeam nume pentru Chloe, dar am fost învins și deja câștigasem eu cu Fred.

Privirea lui Jane fu reținută de o fotografie de nuntă de pe perete: Madeline într-o rochie de tul de culoarea șampaniei stătea în poala lui Ed și amândoi râdeau așa de tare, încât aveau ochii strâns închiși.

— Cum v-ați cunoscut tu și Madeline? întrebă ea.

Ed se luminează. Era evident o poveste pe care îi plăcea s-o spună.

— Locuisem vizavi de ea în copilărie, spuse el. Madeline locuia lângă o familie mare de libanezi. Aveau șase copii, niște băieți mari și robuști. Mă îngrozeau. Jucau crichet pe stradă și uneori juca și Madeline cu ei. Ieșea, pe jumătate cât zdrăhonii ăia, cu fundițe în păr și brățări strălucitoare, *tu o știi cum e*, cea mai feminină fată pe care ai văzut-o vreodată, dar, Dumnezeule, cum juca crichet!

Lăsă brișă și se ridică în picioare să-i facă o demonstrație.

— Venea, își scutura pletele, își foșnea rochia, apuca bastonul și POC! spuse el în timp ce lovea cu un baston de crichet imaginar. Iar băieții ăia cădeau în genunchi, ținându-se de cap.

— Iar spui povestea aia cu crichetul? zise Madeline, care se întorsese din dormitorul lui Chloe.

— Atunci m-am îndrăgostit de ea, spuse Ed. Cu adevărat, nebunește și profund. În timp ce o priveam de la fereastra dormitorului.

— Eu nici nu știam că există, spuse Madeline veselă.

— Nț, nu știa. Așa că ne-am făcut mari, am plecat de acasă și aud de la mama că Madeline s-a măritat cu un labagiu, spuse Ed.

— Șșș, făcu Madeline și-l lovi pe braț.

— Apoi, câțiva ani mai târziu, m-am dus la un grătar la ziua de naștere a unui prieten. În curtea din spate se desfășura un meci de crichet și ghici cine juca acolo, cu tocuri-cui, plină de gablonzuri, neschimbată? Micuța Madeline de vizavi. Aproape că mi-a stat inima.

— E o poveste foarte romantică, spuse Jane.

— Era să nu mă duc la grătarul ăla, spuse Ed.

Jane văzu că ochii îi străluceau, deși trebuie să mai fi spus povestea asta de sute de ori.

— Și eu era cât pe ce să nu mă duc, spuse Madeline. Fusese nevoie să anulez o programare la pedichiuristă, iar eu, în mod normal, nu fac niciodată așa ceva.

Își zâmbiră.

Jane își feri privirea. Își luă cana de ceai și sorbi, deși i se terminase ceaiul.

Se auzi soneria.

— Trebuie să fie Celeste, spuse Madeline.

Minunat, gândi Jane, prefăcându-se în continuare că soarbe din cana goală. Pe lângă marea iubire, mai venea și marea frumusețe.

Peste tot în jurul ei erau culori aprinse, vii. Ea era singura pată cenușie din toată casa.

•

Domnișoara Barnes: Evident, părinții își formează și ei propriile grupuri sociale în afara școlii. Conflictul de la concursul școlar de cultură generală se poate să nu fi avut neapărat de-a face cu ce se petrecea la Școala publică Pirriwee. M-am gândit că ar trebui să subliniez acest lucru.

Thea: Mda, ce era să zică și domnișoara Barnes?

Capitolul 16

— Cum ți s-a părut Jane? îl întrebă Madeline pe Ed în noaptea aceea în dormitor, în timp ce el își peria dinții, iar ea își aplica atent cu vârful degetului puțină cremă de ochi, scumpă de-ți dădeau lacrimile, pe „liniile și ridurile fine”.

(Pentru numele lui Dumnezeu, terminase Facultatea de marketing. Știa că tocmai aruncase banii pe un borcănel cu speranță.)

— Ed?

— Mă spăl pe dinți, așteaptă o clipă.

Își dăți gura, scuipe și lovi periuța de marginea chiuveții. Poc, poc, poc. Întotdeauna trei lovituri categorice, decisive, de parcă periuța de dinți ar fi fost un ciocan sau o cheie fixă. Uneori, dacă băuse șampanie, se înmuia de atâta râs numai privind-l pe Ed lovindu-și periuța.

— Jane mi se pare o puștoaică de doisprezece ani, spuse Ed. Până și *Abigail* pare mai mare decât ea. Nu-mi vine să cred că e părinte.

Îndreptă periuța de dinți spre ea și zâmbi larg.

— Dar ea va fi arma noastră secretă la concursul de cultură generală de anul ăsta. Ea va ști răspunsurile la toate întrebările despre generația Y.

— Eu cred că se poate să știu mai multe despre cultura pop decât Jane, spuse Madeline. Am sentimentul că nu e tipica puștoaică de douăzeci și patru de ani. Pare aproape de modă veche în anumite privințe, parcă ar fi din generația mamei.

Își studie fața, oftă și-și puse borcănelul cu speranță înapoi pe raft.

— Nu se poate să fie chiar așa de modă veche, spuse Ed. Ai zis că a rămas însărcinată după o aventură de-o noapte.

— Dar apoi a *păstrat* copilul, spuse Madeline. Asta mie îmi pare de modă veche.

— Dar apoi ar fi trebuit să-l lase la ușa bisericii, spuse Ed. Într-un coș de curele.

— Într-un ce?

— Într-un coș de *nuiete*. Există cuvântul ăsta, nu? Nuiete?

— Mi s-a părut că ai zis un coș de *curele*.

— Așa am zis. Dar mi-am camuflat greșeala. Auzi, și ce e cu *guma* aia? A mestecat la ea toată ziua.

— Exact. Parcă ar fi dependentă.

El stinse lumina de la baie. Se duse fiecare pe câte o parte a patului, își aprinseră veiozele de pe noptieră și traseră cuvertura cu o mișcare lină, sincronizată, care dovedea, în funcție de dispoziția lui Madeline, fie că aveau căsnicia perfectă, fie că erau prizonieri într-o rutină suburbană burgheză și că trebuiau să-și vândă casa și să plece să cutreiere India.

— Mi-ar plăcea să umblu la aspectul lui Jane, medită Madeline, în timp ce Ed își căuta pagina din carte la care rămăsese. Era un mare admirator al romanelor polițiste ale Patriciei Cornwell. Își ține părul ăla dat pe spate, lipit de cap. Are nevoie de ceva volum.

— Volum, șopti Ed. Categorie. De asta are nevoie. Așa mă gândeam și eu, spuse el și

dădu o pagină.

— Trebuie s-o ajutăm să-și găsească un iubit, spuse Madeline.

— Ar fi bine să te ocupi de chestia asta.

— Și aș vrea să umblu și la aspectul lui *Celeste*, spuse Madeline. Știu că pare ciudat. Evident, ea e frumoasă indiferent de situație.

— Celeste? Frumoasă? spuse Ed. N-am remarcat.

— Ha, ha.

Madeline își luă cartea și o lăsă imediat jos.

— Jane și Celeste par așa de diferite, dar în același timp simt că seamănă. Nu-mi dau seama în ce fel.

Ed își lăsă și el cartea.

— Pot să-ți spun eu în ce fel seamănă.

— Serios?

— Amândouă sunt suferinde, spuse Ed.

— Suferinde? Cum adică sunt suferinde?

— Nu știu, spuse Ed. Dar le recunosc pe fetele de genul ăsta. Pe vremuri ieșeam cu fete din astea. Depistez o tipă țicnită de la un kilometru.

— Și deci și eu eram suferindă? întrebă Madeline. De-aia te-ai simțit atras de mine?

— Nț, spuse Ed.

Își luă din nou cartea.

— Tu nu erai suferindă.

— Ba eram! protestă Madeline.

Voia să fie și ea interesantă și suferindă.

— Când m-ai cunoscut tu, aveam inima frântă.

— E o diferență între a avea inima frântă și a fi suferind, spuse Ed. Tu erai tristă și rănită. Poate aveai inima frântă, dar *tu* nu erai suferindă. Și acum taci, pentru că mi se pare că e gata s-o iau pe o pistă falsă, dar nu mă păcăliți, domnișoară Cornwell.

— Mmmm, făcu Madeline. Poate că *Jane* e suferindă, dar nu văd de ce ar fi Celeste. Ea e frumoasă, bogată și fericită în căsnicie, și nu are un fost soț care îi fură fiica de lângă ea.

— Nu încercă să ți-o fure de lângă tine, spuse Ed cu ochii înapoi în carte. Problema e Abigail, se poartă ca o adolescentă. Adolescenții sunt nebuni. Știi și tu.

Madeline își luă și ea cartea.

Se gândi la Jane și la Ziggy, cum merseseră pe alee ținându-se de mână, când plecaseră în după-amiaza aceea. Ziggy îi spunea ceva lui Jane, gesticulând frenetic cu o mână, iar Jane avea capul înclinat într-o parte, asculta, iar cu mâna cealaltă ținea cheile de la mașină ca să deschilie portiera. Madeline o auzise spunând: „Exact! Hai să mergem unde fac taco ăia gustoși!”

În timp ce îi privea, o năpădise un val de amintiri din anii în care fusese și ea mamă singură. Timp de cinci ani, nu fuseseră decât ea și Abigail. Locuiseră într-un mic apartament cu două dormitoare, de deasupra unui restaurant italian. Mâncau multe paste la pachet și pâine cu usturoi gratis. (Madeline luase în greutate șapte kilograme.) Ele erau fetele Mackenzie de la apartamentul 9. Îi dăduse din nou lui Abigail numele ei

de față (și refuzase să-l schimbe atunci când se măritase cu Ed; o femeie nu-și putea schimba numele de familie de prea multe ori, căci devenea ridicolă). Nu suporta ca Abigail să poarte numele de familie al tatălui ei cât timp Nathan alesese să-și petreacă zilele de Crăciun pe o plajă din Bali cu o târfuliță de coafeză. O coafeză care, apropo, nici măcar nu avea un păr îngrijit: avea rădăcinile negre și vârfurile despicate.

— Întotdeauna m-am gândit că pedeapsa lui Nathan pentru că ne-a părăsit va fi că Abigail nu-l va iubi ca pe mine, îi zise ea lui Ed. Îmi spuneam tot timpul lucrul ăsta. Abigail nu va vrea ca Nathan s-o conducă la altar. O să plătească, m-am gândit. Dar știi ceva? Nu plătește pentru păcatele lui. Acum o are pe Bonnie, care e mai de treabă, mai tânără și mai drăguță decât mine, are o fiică nouă-nouță care știe să scrie tot alfabetul, iar în plus o are și pe Abigail! A scăpat nepedepsit pentru toate. Nu are nici măcar un regret.

Era surprinsă să-și audă glasul frânt. Credea că e doar furioasă, dar acum știa că e rănită. Abigail o înfuriase, o supăraseră și o iritaseră și mai înainte. Dar era prima oară când o rănea.

— *Pe mine* ar trebui să mă iubească mai mult, spuse ea copilărește și se sili să râdă, pentru că era o glumă, deși, de fapt, era extrem de serioasă. Credeam că pe mine mă iubește mai mult.

Ed lăsă cartea și o cuprinse cu brațul.

— Vrei să-i fac eu felul nenorocitului? Să-i iau gâtul? I-aș putea pune crima în cârcă lui Bonnie?

— Da, te rog, spuse Madeline lipită de umărul lui. Ar fi foarte frumos din partea ta.

Sergentul criminalist Adrian Quinlan: Nu am făcut arestări în faza aceasta, dar noi credem că am vorbit deja cu persoana sau persoanele implicate.

Stu: Cred că nimeni, nici măcar poliția, nu are o idee cât de mică cine ce-a făcut.

Capitolul 17

Gabrielle: Credeam că ar fi putut să existe o anume, nu știu, regulă în privința împărțirii invitațiilor la petrecere. Mi s-a părut că ceea ce s-a întâmplat în acea primă zi de grădiniță a fost cam nepotrivit.

— Zâmbește, Ziggy, zâmbește!

Ziggy zâmbi în sfârșit, exact în momentul în care tatăl lui Jane căscă. Jane apăsă pe buton și apoi verifică fotografia pe ecranul aparatului digital. Ziggy și mama ei zâmbeau amândoi frumos, în timp ce tatăl ei era surprins căscând: cu gura deschisă, cu ochii strânși. Era obosit, deoarece trebuise să se trezească așa de devreme ca să ajungă tocmai din Granville până pe peninsula, ca să-și vadă nepotul în prima zi de școală. Părinții lui Jane se duceau dintotdeauna târziu la culcare și se trezeau târziu, iar în ultima vreme orice îi solicita să plece din casă înainte de ora nouă dimineața presupunea un efort uriaș. Anul trecut, tatăl ei se pensionase anticipat după ce lucrase în administrația publică și, de atunci, el și mama lui Jane stăteau până târziu să facă puzzle-uri până la trei-patru dimineața.

— Părinții noștri se transformă în vampiri, îi spusese fratele ei. Vampiri amatori de puzzle.

— Vreți să vă facă soțul meu o fotografie tuturor împreună? spuse o femeie din apropiere. M-aș oferi chiar eu, dar nu mă descurc prea bine cu tehnologia.

Jane ridică privirea. Femeia purta o fustă lungă colorată cu model și un maiou negru. Încheieturile îi păreau împodobite cu sfori și avea părul prins într-o coadă lungă, împletită. Pe umăr avea tatuat un simbol chinezesc. Părea cam nelalocul ei printre toți ceilalți părinți în haine de plajă, costumație sport sau ținute Office. Soțul ei părea mult mai bătrân decât ea și purta un tricou și pantaloni scurți, costumația standard a tatălui între două vârste. Ținea de mână o fetiță ca un șoricel, cu un păr lung și ciufulit, a cărei uniformă părea cu trei numere mai mare.

Pun pariu că tu ești Bonnie, se gândi Jane deodată, amintindu-și cum o descrisese Madeline pe soția fostului ei soț, în același timp în care femeia spunea:

— Eu sunt Bonnie, el e soțul meu, Nathan, și ea e fetița mea, Skye.

— Îți mulțumesc mult, spuse Jane dându-i aparatul foto fostului soț al lui Madeline, apoi se duse alături de părinții ei și de Ziggy.

— Păsărica! spuse Nathan în timp ce ridica aparatul.

— Poftim? făcu Ziggy.

— Mai bine o cafea, spuse mama lui Jane căscând.

Nathan făcu fotografia.

— Gata!

Le dădu înapoi aparatul, exact în momentul în care o fetiță cu părul cârlionțat venea direct spre fiica sa. Lui Jane i se făcu rău. O recunoscuse imediat. Era fata care îl acuzase pe Ziggy că încercase s-o sugrume. Amabella. Jane privi împrejur. Unde era mama furioasă?

— Cum te cheamă? îi spuse Amabella cu importanță lui Skye.

Avea la ea un teanc de plicuri roz-pal.

— Skye, șopti fetița.

Era așa de dureros de timidă, încât ți se rupea inima când o priveai cum încearcă să-și smulgă cuvintele.

Amabella căută printre plicuri.

— Skye, Skye, Skye...

— Dumnezeu, știi deja să citești toate numele alea? întrebă mama lui Jane.

— De fapt știu să citesc de la vârsta de trei ani, spuse Amabella politicos.

Continuă să caute.

— Skye! spuse și îi dădu un plic roz. E o invitație la ziua mea de naștere. Împlinesc cinci ani. E o petrecere A, pentru că numele meu începe cu A.

— Știi deja să citească de dinainte să înceapă școala! îi spuse tatăl lui Jane amical lui Nathan. Deja sunt primii din clasă! Probabil au avut profesori particulari, nu crezi?

— Nu vreau să mă dau mare, dar și Skye citește deja destul de bine, spuse Nathan. Iar noi nu suntem adepții profesorilor particulari, nu-i așa, Bon?

— Vrem ca Skye să crească natural, spuse Bonnie.

— Natural? spuse tatăl lui Jane și se încruntă. Ca fructele?

Amabella se întoarse către Ziggy și spuse:

— Pe tine cum...

Apoi înmărmuri. Pe față i se așternu o panică autentică. Strânse plicurile roz la piept, de parcă ar fi vrut să-l împiedice pe Ziggy să-i fure vreunul și, fără să spună un cuvânt, se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă.

— Dumnezeu! Ce-a fost asta? spuse mama lui Jane.

— Ah, asta e fetița care a spus că i-am făcut rău, zise Ziggy lipsit de orice emoție. Dar nu e adevărat, bunico.

Jane privi terenul de joacă. Oriunde se uita, vedea copii cu uniforme de școală noi-nouțe și prea mari.

Fiecare dintre ei avea un plic roz-pal.

•

Harper: Uitați cum stă treaba, nimeni din școala aia nu o cunoștea pe Renata mai bine decât mine. Eram foarte apropiate. Pot să vă spun sigur că nu încerca să demonstreze nimic în ziua aia.

Samantha: Dumnezeu, *sigur* că încerca să demonstreze ceva.

Capitolul 18

În prima zi de școală a lui Chloe, pe Madeline o teroriza un atac al sindromului premenstrual. Se împotrivea, dar fără rezultat. *Eu îmi aleg stările*, își spunea sieși, în timp ce stătea în bucătărie și dădea pe gât capsule de luminiță-de-seară de parcă ar fi fost Valium (știa că e inutil, trebuia să le iei în mod regulat, dar merita să încerce ceva, deși probabil că-și irosea banii pe prostiile acelea). Era furioasă, pentru că momentul era prost ales. I-ar fi plăcut să găsească o cale prin care să dea vina pe cineva. Fostul ei soț ar fi fost persoana ideală, dar nu avea cum să dea vina pe Nathan pentru ciclul ei menstrual. Cu siguranță că Bonnie zburda cu grație printre meandrele feminității.

Sindromul premenstrual era încă o experiență relativ nouă pentru Madeline. Un alt aspect drăguț al procesului de îmbătrânire. Niciodată nu crezuse în el până atunci. Apoi, când ajunse la treizeci de ani, corpul ei spuse: „Bun, deci nu crezi în sindromul premenstrual? Îți arăt eu sindrom premenstrual. Ia de-aici, târfă”.

Acum, o zi pe lună, trebuia să simuleze totul: un minimum de umanitate, dragostea față de copiii ei, dragostea pentru Ed. Odată auzise îngrozită o femeie invocând sindromul premenstrual ca să justifice o crimă. Acum înțelegea. Astăzi ar fi omorât cu dragă inimă pe cineva! De fapt, simțea că ar trebui să-i fie recunoscută remarcabila tărie de caracter pentru că nu o făcea.

Tot drumul până la școală făcu exerciții de respirație ca să-și calmeze nervii. Din fericire, Fred și Chloe nu se dondăneau pe bancheta din spate. Ed mormăia încetisor în timp ce conducea, lucru insuportabil (deloc necesara și implacabila *veselie* a bărbatului), dar cel puțin purta o cămașă curată și nu insistase să poarte tricoul alb prea strâmt, cu pata de sos de roșii pe care el o credea invizibilă. Sindromul premenstrual nu avea să câștige azi. Nu avea să-i strice acest moment de cotitură.

Găsiră imediat un loc de parcare permis. Copiii chiar ieșiră din mașină de prima oară când li se spuse acest lucru.

— La mulți ani, doamnă Ponder! strigă ea în timp ce treceau pe lângă căsuța albă din azbociment de lângă școală, unde doamna Ponder cea rotofeie, cu părul alb, stătea pe scaunul ei pliant cu o ceașcă de ceai și un ziar.

— 'Neața! strigă doamna Ponder cu înflăcărare.

— Hai, mergi mai departe, mergi! șuieră Madeline la Ed când acesta începu să încetinească pasul.

Îi plăcea să stea pe îndelete de vorbă cu doamna Ponder (fusese asistentă medicală în Singapore în timpul războiului), de fapt, cu oricine, mai ales dacă avea peste șaptezeci de ani.

— E prima zi de școală a lui Chloe! strigă Ed. E o zi importantă!

— Ah, bată-te norocul! spuse doamna Ponder.

Își continuă drumul.

Madeline își ținea din scurt dispoziția, ca pe un câine turbat în lesă.

Curtea școlii era plină de părinți care pălăvrăgeau și copii care urlau. Părinții stăteau nemșcați, în timp ce copiii alergau haotic împrejurul lor, ca niște biluțe de la aparatele

de pinball. Erau și părinții copiilor abia intrați la grădiniță, zâmbeau vesel și chinuit. Erau mamele copiilor de clasa a VI-a, în grupuri vesele și de nezdruncinat, sigure pe pozițiile lor de regine ale școlii. Și mai erau și Boburile blonde, care își mângâiau părul blond, proaspăt tuns în stil bob.

Ah, era o încântare. Briza mării. Fețișoarele vesele ale copiilor... și ah, la dracu', iată-l și pe fostul ei soț.

Nu se poate spune că nu știa că o să fie și el aici, dar era revoltător că se simțea așa în largul lui în curtea școlii lui *Madeline*, așa de mulțumit de sine, de obișnuit și de patern. Și mai rău de-atât era faptul că le făcea o fotografie lui Jane, lui Ziggy (erau ai lui *Madeline*!) și unui cuplu cu aspect agreabil, care nu părea cu mult mai vârstnic decât *Madeline*, dar despre care știa că trebuie să fie părinții lui Jane. De asemenea, era un fotograf cumplit. *Nu vă bizuiți pe Nathan să vă immortalizeze o amintire. Nu vă bizuiți pe Nathan pentru nimic.*

— Uite-l pe tatăl lui *Abigail*! spuse *Fred*. Nu i-am văzut mașina în față.

Nathan avea un *Lexus* galben-canar. Bietul *Fred* ar fi vrut să aibă un tată căruia să-i placă mașinile. Ed nici măcar nu făcea diferența dintre modele.

— Ea e sora mea vitregă! spuse *Chloe* arătând spre fiica lui *Nathan* și a lui *Bonnie*.

Uniforma școlară îi venea foarte mare lui *Skye*, iar cu ochii ei mari și triști și cu părul lung, blond, în șuvițe, semăna cu un copilaș nevoiaș și oropsit din *Mizerabili*. *Madeline* vedea deja ce urma să se întâmple. *Chloe* avea s-o adopte pe *Skye*. *Skye* era exact genul de fetiță timidă pe care *Madeline* ar fi luat-o sub aripa ei la școală. *Chloe* avea să-i spună lui *Skye* să vină pe la ea la joacă să se poată juca cu părul ei.

Chiar în clipa aceea, *Skye* clipi rapid când o șuviță de păr îi căzu în ochi, și *Madeline* se făcu palidă. Copilul clipea exact ca *Abigail* pe vremuri când îi cădea părul în ochi. Aceasta era o bucățică din copilul lui *Madeline*, din trecutul și inima ei. Foștilor soți ar trebui să le fie interzis să procreeze.

— Pentru a mia oară, *Chloe*, șuieră ea. *Skye* este sora vitregă a lui *Abigail*, nu a ta!

— Inspiră adânc, spuse *Ed*. Inspiriți adânc!

Nathan îi dădu aparatul foto înapoi lui *Jane* și porni spre ei. De curând, își lăsase părul să crească. Era bogat, grizonant și i se zbenguia pe frunte, de parcă ar fi fost un *Hugh Grant* australian între două vârste. *Madeline* bănuia că și-l lăsase mare dinadins ca să-i dea cu tifla lui *Ed*, care acum era completchel.

— *Maddie*, spuse el.

Era singurul om din lume care îi spunea *Maddie*. Mai demult, aceasta fusese o sursă de mare plăcere, acum era o sursă de iritare profundă.

— *Ed*, amice! Și micuța... hmmm, și pentru tine e prima zi de școală, așa-i?

Nathan nu se deranja niciodată să țină minte numele copiilor lui *Madeline*. Ridică mâna să bată palma cu *Fred*.

— Sal'tare, maestre!

Și *Fred* o trădă bătând palma cu el.

Nathan o sărută pe *Madeline* pe obraz și îi strânse entuziast mâna lui *Ed*. În relația cu fosta lui soție și familia ei, se delecta fățiș cu politețurile.

— *Nathan*, spuse *Ed*.

Avea un stil anume de a pronunța numele lui Nathan, glasul îi devenea gros, cântat și accentua a doua silabă. Astfel, întotdeauna îl făcea pe Nathan să se încrunte ușor, căci niciodată nu era sigur dacă râdea de el. Dar astăzi lucrul acesta nu era de ajuns să-i îmbunătățească starea lui Madeline.

— Mare zi, mare, spuse Nathan. Voi aveți experiență, dar pentru noi este prima oară! Nu mi-e rușine să spun că mi-au dat un pic lacrimile când am văzut-o pe Skye în uniformă de școală.

Madeline nu se putu abține.

— Skye nu e primul tău copil care începe școala, Nathan, spuse ea.

Nathan se îmbujoră. Încălcase regula lor nescrisă „fără resentimente”. Dar pentru numele lui Dumnezeu! Numai un sfânt nu l-ar fi taxat. Abigail era la școală de două luni până să bage Nathan de seamă. Sunase în plină zi să stea de vorbă cu ea.

— E la școală, îi spusese Madeline.

— *La școală*, bolborosise el. Nu e destul de mare să meargă la școală, nu?

— Apropo de Abigail, Maddie, e vreo problemă dacă facem schimb de weekenduri săptămâna asta? întrebă Nathan. Sâmbătă e ziua mamei lui Bonnie și ieșim la cină. Ține foarte mult la Abigail.

Bonnie se materializă lângă el, zâmbind cu o bucurie infinită. Ea întotdeauna zâmbea cu o bucurie infinită. Madeline bănuia că era de la droguri.

— Mama și Abigail au o legătură atât de specială, îi spuse lui Madeline, de parcă ea ar fi putut primi cu bucurie aceste vești.

Asta era problema: cine ar fi vrut ca fiica ei să aibă o „legătură specială” cu mama soției fostului soț? Numai Bonnie se putea gândi că vrei să auzi așa ceva și totuși nu te puteai plânge, nu-i așa? Nici măcar nu-ți puteai spune: „Gura, târfă”, pentru că Bonnie nu era o târfă. Așa că Madeline nu avea ce face, trebuia să stea pur și simplu, să dea din cap și să *accepte*, în timp ce dispoziția ei mârâia, se repezea furioasă și forța lesa.

— Sigur, spuse ea. Nicio problemă.

— Tăticule!

Skye îl trase pe Nathan de tricou, iar acesta o ridică în brațe, sub privirile tandre ale lui Bonnie.

„Îmi pare așa de rău, Maddie, dar nu mi se potrivește rolul ăsta.” Așa spusese Nathan când Abigail avea trei săptămâni și era un copilaș arțăgos, care, de când venise de la spital, nu dormise niciodată mai mult de treizeci și două de minute legate. Madeline căscase și spusese: „Nici eu”. Nu credea că vorbise serios. O oră mai târziu, îl privise uluită cum își strânge hainele în geanta de crichet lungă și roșie, se uită în treacăt la copil, de parcă ar fi aparținut altcuiva, și pe-aci ți-e drumul. Nu avea să ierte și să uite în veci privirea aceea fugitivă pe care i-o aruncase frumoasei sale fiice. Iar acum fiica aceea era o adolescentă care își pregătea singură prânzul, lua singură autobuzul spre liceu și-i striga peste umăr când pleca: „Nu uita că în seara asta stau la tata!”

— Bună, Madeline! spuse Jane.

Jane purta din nou un tricou simplu, alb cu anchior (oare mai avea și altfel de bluze?), aceeași fustă albastră de blugi și șlapi. Avea iarăși părul prins în coada aceea dureros de strânsă și mesteca gumă pe furiș. Simplitatea ei era o oarecare mângâiere

pentru dispoziția lui Madeline, de parcă de Jane ar fi avut nevoie ca să se simtă mai bine, așa cum simțea nevoia de pâine simplă prăjită după ce zăcuseși bolnav.

— Jane, spuse ea cu căldură. Ce faci? Văd că l-ai cunoscut pe fostul meu soț cel încântător și familia lui.

— Ho, ho, ho, făcu Nathan, aparent imitându-l pe Moș Crăciun, pentru că nu știa cum să răspundă la înțepătura cu „fostul meu soț cel încântător”.

Madeline simți cum mâna lui Ed i se așază pe umăr, un avertisment că se apropia prea mult de limita amabilității.

— Da, spuse Jane.

Fața ei nu trăda nimic.

— Ei sunt părinții mei, Di și Bill.

— Bună! Aveți un nepot foarte frumos.

Madeline se descotorosi de mâna lui Ed și dădu mâna cu părinții lui Jane, care erau *drăguți* într-un fel, îți dădeai seama doar privind-i.

— De fapt, noi credem că Ziggy este dragul meu tată reincarnat, spuse mama lui Jane cu vioiciune.

— Ba nu credem, spuse tatăl lui Jane.

O privi pe Chloe care o trăgea pe Madeline de rochie.

— Ea trebuie să fie micuța ta, nu?

Chloe îi dădu un plic roz lui Madeline.

— Mami, poți să ții tu ăsta? E invitația la petrecerea Amabellei. Trebuie să vii îmbrăcat în ceva care începe cu A. Eu o să mă îmbrac în prințesă, spuse și o rupse la fugă.

— Se pare că bietul de Ziggy nu este invitat la petrecere, spuse mama lui Jane pe un ton scăzut.

— Mamă, spuse Jane. Lasă.

— Poftim? N-ar trebui să împartă invitații pe terenul de joacă dacă nu le dă tuturor copiilor din clasă, spuse Madeline.

O căută pe Renata din priviri pe terenul de joacă și o văzu pe Celeste intrând pe porțile școlii, târziu ca de obicei, ținându-i de mână pe gemeni, incredibil de superbă. Era de parcă o altă specie și-ar fi făcut apariția în școală. Madeline îl văzu pe tatăl unui copil de clasa a II-a cum o observă pe Celeste, o privește încă o dată cu un aer comic și este cât pe ce să se împiedice de un ghiozdan.

Și iat-o pe Renata, se repede la Celeste și-i dă două plicuri roz.

— O omor, spuse Madeline.

•

Doamna Lipmann: Auziți, aș prefera să nu mai spun nimic. Merită să fim lăsați în pace. A murit un părinte. Toată școala e îndurerată.

Gabrielle: Hmm, eu n-aș spune că toată școala e îndurerată. Se poate să fie o exagerare.

•

Celeste îl văzu pe bărbat împiedicându-se în timp ce o privea.

Poate ar trebui să aibă o aventură. Ar putea produce o schimbare, i-ar putea împinge căsnicia în hăul spre care se târa inexorabil de atâția ani.

Dar gândul de a fi cu orice alt bărbat în afară de Perry o făcea să simtă o apăsare și o anume sfârșeală. Avea să se plictisească așa de tare. Nu o interesau alți bărbați. Cu Perry se simțea plină de viață. Dacă îl părăsea, avea să fie veșnic plictisită. Nu era drept. O distrusese.

— Mă strângi prea tare de mână, spuse Josh.

— Da, mămico, spuse Max.

Ea slăbi strânsoarea.

— Scuze, băieți, spuse Celeste.

Nu fusese o dimineață frumoasă. Mai întâi, se petrecuse ceva catastrofal și iremediabil cu una din șosetele lui Josh, în ciuda oricărei încercări. Apoi, Max nu găsisse un anume omuleț din piese Lego cu o anume pălărie galbenă de care avea nevoie chiar în clipa aceea.

Amândoi jeliseră după tăticul. Nu le păsa că era pe partea cealaltă a globului, îl voiau pe el. Și Celeste îl voia pe Perry. El ar fi rezolvat-o cu șoseta lui Josh. I-ar fi găsit omulețul din piese Lego lui Max. Știuse dintotdeauna că nu avea să-i fie prea simplu cu rutina mersului la școală de dimineață. Ea și băieții dormeau greu și, în general, nu erau în apele lor dimineața, pe câtă vreme Perry se trezea vesel și plin de energie. Dacă ar fi fost și el aici în această dimineață, ar fi ajuns mai devreme în prima zi de școală. În mașină ar fi fost râsete, nu liniște, străpunsă de cutremurările băieților, care te umpleau de milă.

Până la urmă, le dăduse acadele. Încă sugeau la ele când îi scoase din mașină și o văzu pe mama unui copil de grădiniță, pe care o recunoștea de la orientarea școlară, trecând și zâmbindu-le dulce băieților, în timp ce lui Celeste îi aruncă o privire care sugera că o consideră o mamă rea.

— Uite-i pe Chloe și pe Ziggy! zise Josh.

— Hai să-i omorâm! spuse Max.

— Băieți, nu vorbiți așa! spuse Celeste. Dumnezeu mare! Ce-ar crede lumea?

— Doar ne prefacem că-i omorâm, mămico, spuse Josh cu bunătate. Lui Chloe și lui Ziggy le place!

— Celeste! Celeste te cheamă, nu?

O femeie apăru în fața ei când băieții o luau la fugă.

— M-am întâlnit cu tine și cu soțul tău la magazinul școlii acum câteva săptămâni.

Își puse mâna pe piept.

— Sunt Renata, mama Amabellei.

— Sigur! Bună, Renata! spuse Celeste.

— Perry nu a putut veni astăzi? întrebă Renata, privind primprejur plină de speranță.

— Este la Viena, spuse Celeste. Călătorește mult cu serviciul.

— Sunt *convinsă*, spuse Renata, părând că știe despre ce vorbește. Mi s-a părut că îl recunosc zilele trecute, l-am căutat pe Google când m-am întors acasă și atunci mi-a picat fisa! Este *acel* Perry White! De fapt, chiar am asistat la câteva conferințe ale lui. Și

eu lucrez în domeniul managementului fondurilor.

Minunat! Una dintre admiratoarele lui Perry. Celeste se întreba adesea ce ar crede admiratoarele lui dacă l-ar vedea făcând ceea ce făcea el.

— Am niște invitații pentru băieți la ziua de naștere a Amabellei, spuse Renata și-i dădu două plicuri roz. Sigur, tu și Perry sunteți bine-veniți. E un bun prilej cu care părinții să se cunoască mai bine!

— Super, spuse Celeste luând plicurile și punându-le în geantă.

— Bună dimineața, doamnelor!

Era Madeline, purta o rochie din aceea care o definea așa de bine. Avea două pete de culoare pe obraji și o scânteiere periculoasă în priviri.

— Mersi pentru invitația lui Chloe la petrecerea Amabellei.

— Dumnezeu, le împarte Amabella?

Renata se încruntă și își lovi poșeta.

— Probabil mi le-a luat din geantă. Am vrut să li le dau eu discret părinților.

— Da, pentru că se pare că inviți toată clasa, mai puțin un băiețel anume.

— Presupun că te referi la Ziggy, copilul care i-a lăsat vânătăi pe gât fiicei mele, spuse Renata. Nu a ajuns pe lista cu invitați. Ce surpriză!

— Serios, Renata, spuse Madeline. Nu poți să faci așa ceva.

— Atunci dă-mă în judecată! spuse Renata și-i aruncă lui Celeste o privire strălucitoare și răutăcioasă, de parcă ar fi fost o glumă numai a lor.

Celeste inspire adânc. Nu voia să se implice.

— Eu aș...

— Îmi pare așa de rău, Renata, o întrerupse Madeline, cu o privire plină de regrete, princiară. Dar Chloe nu va putea veni la petrecere.

— Ce păcat, spuse Renata.

Trase tare de breteaua genții așezată în diagonală, de parcă și-ar fi aranjat armura.

— Știi ceva? Cred că o să pun capăt conversației ăsteia înainte să spun ceva ce-aș putea regreta.

Dădu din cap spre Celeste.

— Mă bucur că te-am revăzut!

Madeline o privi în timp ce pleca. Părea revigorată.

— A început războiul, Celeste, spuse ea veselă. Război, ascultă la mine!

— Of, Madeline! spuse Celeste cu un oftat.

•

Harper: Știu că tuturor ne place să o punem pe Celeste pe un pedestal, dar nu cred că a făcut întotdeauna cele mai bune alegeri alimentare pentru copiii ei. I-am văzut pe gemeni mâncând *acadele la micul dejun* în prima zi de școală!

Samantha: Părinții au tendința de a se judeca unii pe alții. Nu știu de ce. Poate pentru că niciunul dintre noi nu știe ce face? Și cred că asta poate duce uneori la conflicte. Dar, în mod normal, nu de o asemenea amploare.

Jackie: Eu, una, nu am timp să judec alți părinți. Sau interes. Copiii sunt doar o

parte din viața mea.

Sergentul criminalist Adrian Quinlan: Pe lângă anchetarea crimei, probabil vom pune mai mulți părinți sub acuzare pentru agresiune. Suntem profund dezamăgiți și destul de uimiți să vedem un grup de părinți comportându-se astfel.

Capitolul 19

— Of, Madeline! oftă Ed.

Parcă mașina, scoase cheile din contact și se întoarse să o privească.

— Nu poți să n-o lași pe Chloe la petrecerea prietenei ei doar pentru că nu a fost și Ziggy invitat. E o prostie!

De la școală merseseră direct la plajă să bea repede o cafea la Blue Blues cu Jane și părinții ei. Mama lui Jane sugerase acest lucru și păruse așa de important pentru ea, încât Madeline, care avea o listă atât de ambițioasă cu lucruri de realizat în prima zi de școală a copiilor, simți că nu poate refuza.

— Ba nu e, spuse Madeline, deși deja încerca primele regrete.

Când Chloe avea să audă că nu se ducea la petrecerea Amabellei pe tema literei A, avea să se dezlănțuie iadul pe pământ. Ultima zi de naștere a Amabellei fusese o nebunie totală: un castel gonflabil, un magician și o discotecă.

— Sunt foarte prost dispusă astăzi, îi spuse ea lui Ed.

— Serious? spuse Ed. Nu mi-aș fi dat niciodată seama.

— Mi-e dor de copii, spuse Madeline.

Bancheta din spate a mașinii părea pustie și tăcută. I se umplură ochii de lacrimi.

Ed izbucni în hohote.

— Tu glumești, nu?

— Copilașul meu a început școala, se jeli Madeline.

Chloe intrase direct în clasă alături de domnișoara Barnes de parcă ar fi fost colege de catedră, pălăvrăgind tot drumul, probabil îi făcea câteva sugestii legate de schimbarea programei școlare.

— Mda, spuse Ed. Exact la timp. Cred că așa i-ai spus mamei tale ieri la telefon.

— Și a trebuit să stau în curtea școlii și să fac conversație din politețe cu afurisitul de bărbat-meu!

Starea lui Madeline trecu iar de la înlăcrimare la furie.

— Mda, nu știu dacă aș folosi cuvântul „politețe”, spuse Ed.

— E destul de greu să fii mamă singură, spuse Madeline.

— Hm. Poftim? făcu Ed.

— Jane! Vorbesc despre Jane, desigur. Îmi amintesc de prima zi de școală a lui Abigail. M-am simțit ca o ciudățenie. Am simțit că toată lumea era vomitiv de *căsătorită*. Toți părinții erau în cupluri perfecte. Nu m-am mai simțit niciodată așa de singură.

Madeline se gândi la fostul ei soț, care se simțea în largul lui în curtea școlii. Nathan habar nu avea cum fusese pentru Madeline în toți acei ani în care o crescuse singură pe Abigail. Nu ar fi negat acest lucru. Vai, nu. Dacă i-ar striga: „A fost greu! A fost așa de greu!”, ar tresări, ar părea trist și ar regreta, dar, oricât s-ar strădui, *nu ar înțelege niciodată cu adevărat*.

O copleșise o furie neputincioasă. Și nu avea spre cine să și-o îndrepte, decât spre Renata.

— Așa că imaginează-ți cum se simte Jane când copilul ei este singurul care nu e

invitat la o petrecere. Imaginează-ți.

— Înțeleg, spuse Ed. Deși presupun că, după ce s-a întâmplat, într-un fel înțelegi și punctul de vedere al Renatei...

— Ba nu! strigă Madeline.

— Iisuse! Scuze. Nu. Sigur că nu.

Ed privi în oglinda retrovizoare.

— Uite-o pe sărmana ta prietenă, a tras în spatele nostru. Hai să mâncăm o prăjitură cu ea. Așa o să uităm de toate.

Își desfăcu centura.

— Dacă nu-l inviți pe fiecare copil din clasă, nu dai invitații pe terenul de joacă, spuse Madeline. Orice mamă știe lucrul ăsta. Țasta e *obiceiul locului*.

— Aș putea vorbi pe tema asta toată ziua, spuse Ed. Sincer. Niciun subiect nu mă pasionează mai tare decât ziua de naștere a Amabellei.

— Gura! spuse Madeline.

— Credeam că în casa noastră nu ne spunem „gura”.

— Atunci du-te dracu’! spuse Madeline.

Ed zâmbi larg și-i puse o mână pe obraz.

— O să te simți mai bine mâine. Întotdeauna te simți mai bine mâine.

— Știu, știu.

Madeline inspiră adânc și deschise portiera, prilej cu care o văzu pe mama lui Jane ieșind energic din mașina lui Jane și pornind în grabă pe trotuar spre ea, aruncându-și geanta pe umăr și zâmbind nervos.

— Bună! Bună! Madeline, vrei să te plimbi puțin cu mine pe plajă cât timp ceilalți comandă cafea?

— Mamă, spuse Jane, care mergea în spatele tatălui ei. Nici măcar nu-ți place plaja!

Nu trebuia să fii înzestrat sau talentat să-ți dai seama că mama lui Jane voia să vorbească între patru ochi cu Madeline.

— Sigur... Di.

Numele îi veni în minte ca un dar de la Dumnezeu.

— Atunci vin și eu, spuse Jane oftând.

— Nu, nu, tu mergi în cafenea și ajută-l pe tatăl tău să se instaleze și să-mi comande ceva bun, spuse Di.

— Da, pentru că eu sunt un moș cu tremurici.

Tatăl lui Jane vorbi tremurat ca un bătrân și o prinse pe Jane de braț.

— Ajută-mă, draga mea fiică.

— Hai, fuguța, spuse Di cu fermitate.

Madeline o privi pe Jane cum ezită dacă să insiste, după care ridică ușor din umeri și renunță.

— Nu stați prea mult, îi spuse mamei ei. Altfel ți se răcește cafeaua.

— Ia-mi un espresso dublu și o prăjitură cu ciocolată cu frișcă, îi spuse Madeline lui Ed.

Ed ridică degetul mare și îi conduse pe Jane și pe tatăl ei în Blue Blues, în timp ce Madeline se apleca și-și scotea pantofii.

Mama lui Jane făcu și ea la fel.

— Soțul tău și-a luat liber pentru prima zi de școală a lui Chloe? întrebă Di în timp ce mergeau pe nisip spre apă. Doamne, ce lumină orbitoare!

Purta ochelari de soare, dar își feri ochii cu dosul mâinii.

— E jurnalist la ziarul local, spuse Madeline. Are program flexibil și lucrează mult de acasă.

— Cred că e foarte bine. Oare? Te împiedici de el?

Di merse cu greu prin nisip.

— Uneori îl trimit pe Bill la supermagazin să cumpere ceva ce nu-mi trebuie, doar să pot respira și eu liniștită.

— Noi ne descurcăm bine, spuse Madeline. Eu lucrez trei zile pe săptămână la Compania de Teatru Pirriwee Peninsular, ca să-i poată lua Ed pe copii când lucrez eu. Nu câștigăm o avere, dar ne place mult ce facem, așa că suntem fericiți.

Dumnezeule, de ce vorbea despre bani? Era de parcă și-ar fi justificat stilul de viață. (Și, să fie sinceră, nu le plăcea *chiar* așa de mult ce făceau.) Oare de vină era faptul că uneori simțea că toată viața ei era în competiție cu o femeie de carieră precum Renata? Sau oare doar pentru că se gândea la bani din cauza facturii aceleia uriașe la electricitate pe care o deschisese în acea dimineață? Adevărul era că, deși nu erau bogați, cu siguranță nu aveau dificultăți, și, datorită priceperii lui Madeline de a face cumpărături pe internet, nici garderoba ei nu trebuia să sufere.

— Ah, da, banii. Se spune că nu aduc fericirea, dar nu știu ce să zic.

Di își dădu părul din ochi și privi plaja.

— E o plajă foarte frumoasă. Noi nu suntem prea mari amatori de plajă și evident, nimeni nu vrea să vadă *asa ceva* în bikini!

Făcu o strâmbătură care trăda o ură autentică și un gest spre corpul ei absolut obișnuit, după aprecierile lui Madeline cam de dimensiunile corpului ei.

— Nu văd de ce nu, spuse Madeline.

Nu avea răbdarea necesară să poarte o asemenea discuție. O plictisea de moarte dorința femeilor de a stabili o legătură cu alte femei pornind de la ura de sine.

— Dar pentru Jane și Ziggy va fi bine să trăiască aproape de plajă, cred, presupun, și știi, voiam să-ți mulțumesc sincer, Madeline, pentru că ai luat-o pe Jane sub aripa ta.

Își scoase ochelarii de soare și o privi direct pe Madeline. Avea ochii albastru-deschis și își dăduse cu un fard de pleoape roz bombon, care nu i se potrivea prea bine, deși Madeline aprecia efortul.

— Cu plăcere, spuse Madeline. E greu când te muți într-o zonă nouă și nu cunoști pe nimeni.

— Da, iar Jane s-a mutat așa de *des* în ultimii câțiva ani. De când l-a avut pe Ziggy, nu pare să aibă astâmpăr sau să-și găsească un cerc drăguț de prieteni și, m-ar omorî că spun asta, dar nu știu prea bine ce se petrece cu ea.

Se opri, privi înapoi peste umăr, spre cafenea, și strânse din buze.

— E greu când încetează să-ți mai facă mărturisiri, nu? spuse Madeline după o clipă. Am o fiică adolescentă. Dintr-o relație anterioară.

Întotdeauna se simțea obligată să clarifice acest lucru când vorbea despre Abigail,

apoi, undeva în adâncul ei, se simțea vinovată că o făcuse. Era de parcă ar fi lăsat-o deoparte pe Abigail, ar fi pus-o într-o categorie diferită.

— Nu știi de ce am fost așa de șocată când Abigail a încetat să-mi mai facă mărturisiri. Așa sunt toți adolescenții, nu? Dar ea era o fetiță așa de deschisă. Desigur, Jane nu e o adolescentă.

Era de parcă i-ar fi dat frâu liber lui Di să vorbească. Se întoarse entuziastă spre Madeline:

— Exact! Are douăzeci și patru de ani, e un om matur! Dar niciodată nu par oameni maturi. Tatăl ei îmi spune că-mi fac griji degeaba. E adevărat că Jane îl crește foarte bine pe Ziggy și se întreține singură, nu acceptă un cent de la noi! Îi strecor bani în buzunar ca un hoț de buzunare. Doar că invers. Însă s-a schimbat. Ceva s-a schimbat. Nu-mi dau seama ce anume. E de parcă ar chinui-o o nefericire profundă pe care încearcă s-o ascundă. Nu știu dacă de vină e depresia, sunt drogurile, vreo tulburare de alimentație sau cine știe ce. A slăbit așa de tare! Era destul de voluptuoasă.

— Mă rog, spuse Madeline în timp ce gândea: „Dacă are vreo tulburare de alimentație, de la Di o are probabil”.

— De ce-ți spun ție toate astea? zise Di. O să ți se taie cheful să mai fii prietena ei! Nu e dependentă de droguri! Are numai trei dintre cele zece simptome principale ale dependenței de droguri. Sau cel mult patru. În orice caz, nu poți să crezi ce citești pe internet.

Madeline râse, iar Di râse și ea.

— Uneori îmi vine să-i flutur mâna dinaintea ochilor și să-i spun: *Jane, Jane, mai ești acolo?*

— Sunt sigură că e...

— N-a mai avut un iubit de dinainte să se nască Ziggy. S-a despărțit de băiatul ăsta, Zach. Cu toții țineam la Zach, un băiat superb, iar Jane a fost *foarte* supărată din cauza despărțirii, foarte supărată, dar, Dumnezeuule, asta a fost acum șase ani, parcă? Nu se poate să mai plângă după Zach, nu-i așa? Nu era *chiar așa* de arătos!

— Nu știu, spuse Madeline.

Se întrebă cu nostalgie dacă între timp cafeaua ei stătea pe masa de la Blue Blues și se răcea.

— Apoi ne trezim că e însărcinată și, chipurile, nu Zach e tatăl, deși noi ne-am întrebat întotdeauna în privința asta, dar ea insista că *nu* Zach era tatăl. A insistat. Fusese o aventură de-o noapte, spunea ea. Nu avea cum să ia legătura cu tatăl. Știi, era la jumătatea studiilor de Drept cu specializare în arte, nu era situația ideală, dar totul se întâmplă dintr-un motiv, nu crezi?

— Categorie, spuse Madeline, care nu credea absolut deloc acest lucru.

— Îi spusese un doctor că era posibil să-i fie foarte greu să rămână însărcinată în mod natural și a zis că asta e soarta, dar apoi a murit dragul meu tată în timp ce Jane era însărcinată și de aceea a părut că sufletul lui s-a întors...

— *Maaamă!* Madeline!

Mama lui Jane tresări și se întoarseră amândouă dinspre mare, văzând-o pe Jane stând pe aleeadin scânduri din fața barului Blue Blues, făcând disperată cu mâna.

— E gata cafeaua!

— Venim! strigă Madeline.

— Îmi pare rău, spuse Di, în timp ce se întorceau de pe plajă. Vorbesc prea mult. Poți, te rog, să uiți tot ce am spus? Dar când am văzut că bietul Ziggy n-a fost invitat la petrecerea fetiței aceleia, mi-a venit să plâng. În ultimul timp sunt foarte emotivă și apoi a trebuit să ne trezim așa de devreme azi, încât mă simt cam amețită. Nu eram o plângăcioasă pe vremuri, ci o dură. De vină e vârsta, am cincizeci și opt de ani, la fel și prietenele mele, zilele trecute am ieșit să luăm prânzul, suntem prietene de când au început copiii grădinița! Toate vorbeam despre asta, că ne simțim ca niște fetișcane de cincisprezece ani, care plâng din te-miri-ce.

Madeline se opri.

— Di, spuse.

Di se întoarse neliniștită spre ea, de parcă se pregătea să primească o săpuneală.

— Da.

— O să am grijă de Jane, spuse ea. Promit!

•

Gabrielle: Vedeți dumneavoastră, în parte, problema a fost că Madeline a *înfiat-o* într-un fel pe Jane. Era ca o soră mai mare nebună și grijulie. Dacă spuneai ceva chiar și puțin critic la adresa lui Jane, Madeline mârâia la tine ca un câine turbat.

Capitolul 20

Era ora unsprezece, prima zi de școală a lui Ziggy.

Oare băuse deja ceaiul de dimineață? Mânca mărul, cu brânză și biscuiți sărați? Cutiuța lui cu stafide? Inima lui Jane se strânse la gândul că acesta își deschide grijuliu noua cutie cu prânzul. Oare unde se așază? Cu cine stă de vorbă? Spera că gemenii și Chloe se jucau cu el, dar puteau la fel de bine să-l ignore. Nu se aștepta ca unul din gemeni să se apropie de Ziggy, cu mâna întinsă și să spună: „Ia te uită, bună! Ziggy te cheamă, nu? Ne-am cunoscut acum câteva săptămâni, ne-am jucat împreună. Ce mai faci?”

Se ridică de la masa din sufragerie la care lucra și ridică brațele mult deasupra capului. Avea să se descurce. Fiecare copil mergea la școală și scăpa cu bine din asta. Acolo învățau regulile vieții.

Se duse în mica bucătărie a noului ei apartament să pună ibricul pe foc ca să-și facă un ceai, de care nu prea avea chef. Era doar un pretext ca să-și ia o pauză de la hârtoagele firmei Perfect Pete's Plumbing. Poate că Pete era un instalator perfect, dar nu se descurca prea bine cu păstrarea în ordine a hârtiilor. În fiecare trimestru primea o cutie de pantofi plină cu un talmeș-balmeș bizar de hârtii mototolite, pătate, cu un miros dubios: facturi, extrase de cont și chitanțe, din care majoritatea nu erau deductibile. Parcă îl și vedea pe Pete cum își golește buzunarele, culege toate chitanțele de pe consola din mașină cu mâna lui zdravănă, pășind apăsător prin casă, înșfăcând fiecare bucată de hârtie pe care pune mâna, după care le îndesa pe toate în cutia de pantofi cu un oftat vijelios de ușurare. Terminase treaba.

Se întoarse la masa din sufragerie și luă următoarea chitanță. Soția perfectului de Pete tocmai cheltuisese 335 de dolari la un salon de înfrumusețare, unde se delectase cu „tratamentul facial clasic”, cu o „pedichiură de lux” și un epilator inghinal. Ce bine de soția perfectului de Pete. Apoi urma un bilet nesemnificativ pentru școală de anul trecut, prin care își dădeau acordul pentru o excursie la Grădina Zoo Taronga. Pe spatele biletului, un copil scrisese cu un creion colorat mov: ÎL URĂSC PE TOM!!!!

Jane studie biletul.

Voi putea/nu voi putea participa la excursie pentru a-mi oferi ajutorul.

Soția perfectului de Pete încercuise „nu voi putea”. Avea prea multă treabă, trebuia să-și epileze zona inghinală.

Apa din ibric dăduse în fiert. Jane mototoli chitanța și biletul și merse înapoi în bucătărie.

Ea putea să-și ofere ajutorul dacă Ziggy mergea vreodată în excursie. În definitiv, de aceea decisese să devină contabilă, ca să fie „flexibilă” pentru Ziggy și să „păstreze echilibrul dintre calitatea de mamă și carieră”, deși întotdeauna se simțise stupidă și falsă când spunea asemenea lucruri, de parcă n-ar fi fost cu adevărat mamă, de parcă toată viața ei ar fi fost un fals.

Ar fi distractiv să mai meargă într-o excursie cu școala. Încă își mai amintea ce palpitant era. Bunătățile din autobuz. Jane îl putea observa pe furiș pe Ziggy cum

interacționează cu alți copii. Să se asigure că e normal.

Sigur că era normal.

Se gândi din nou, cum făcuse toată dimineața, la plicurile roz-pal. Erau așa de multe! Nu conta că nu era invitat la petrecere. Era prea mic să se simtă jignit și, în orice caz, copiii încă nu se cunoșteau între ei. Era o prostie să se gândească măcar la așa ceva.

Dar adevărul era că se simțea profund jignită în locul lui și întrucâtva responsabilă, de parcă ar fi eșuat. Fusese așa de dornică să dea uitării incidentul din ziua orientării școlare, iar acum acesta revenise în centrul preocupărilor sale.

Dacă Ziggy îi făcuse într-adevăr rău Amabellei și dacă repeta gestul, nu avea să-l mai invite nimeni niciodată la petreceri. Profesorii aveau s-o cheme la o întrevvedere. Va trebui să îl ducă la un psiholog pentru copii.

Va trebui să dea glas tuturor fricilor ei nemărturisite despre Ziggy.

Mâna îi tremura în timp ce turna apa fierbinte în cană.

— Dacă Ziggy nu este invitat, atunci nu se duce nici Chloe, spusese Madeline la cafea în dimineața aceea.

— Te rog, nu face asta, spusese Jane. N-o să faci decât să înrăutățești situația.

Dar Madeline ridicase doar din sprâncene și dăduse din umeri.

— I-am spus deja Renatei.

Jane fusese îngrozită. Minunat! Acum Renata va avea și mai multe motive să n-o placă. Jane urma să aibă un *dușman*. Ultima oară când avusese ceva asemănător cu un dușman era chiar ea la școala primară. Niciodată nu-i trecuse prin minte că, dacă-și trimețea copilul la școală, avea să fie de parcă s-ar fi întors chiar ea la școală.

Poate ar fi trebuit să-l oblige pe Ziggy să-și ceară scuze în ziua aceea și să se scuze și ea: „Îmi pare rău”, i-ar fi putut spune Renatei. „Îmi pare foarte rău. Nu a mai făcut niciodată așa ceva. Voi avea grijă să nu se repete.”

Dar era inutil. Ziggy spunea că nu fusese el. Așa că nu putea reacționa altfel.

Își duse ceașca de ceai înapoi la masa din sufragerie, se așeză din nou în fața computerului și desfăcu o nouă lamă de gumă.

Bun. Ei bine, avea să se ofere voluntar la tot ceea ce i se propunea la școală. Se pare că implicarea părinților era utilă în educația copilului (deși bănuise dintotdeauna că asta era propaganda școlilor). Va încerca să se împrietenească și cu alte mame în afară de Madeline și de Celeste, iar dacă se întâlnea cu Renata, va fi politicoasă și prietenoasă.

— Totul o să treacă într-o săptămână, spusese tatăl ei la cafea în acea dimineață când discutau despre petrecere.

— Sau o să explodeze, spusese soțul lui Madeline, Ed. Acum e și nevastă-mea implicată.

Mama lui Jane răsesse de parcă ar fi cunoscut-o pe Madeline și pornirile ei de ani de zile. (Oare ce discutaseră ele atâta timp pe plajă? Jane fremătase în adânc la gândul că mama ei dezvăluise toate preocupările pe care le avea în legătură cu viața lui Jane: „Pare imposibil să-și ia un iubit! E așa de slăbănoagă! Nu vrea să se tundă și ea mai de Doamne-ajută!”)

Madeline se juca cu o brățară grea din argint de pe încheietură.

— Bum! făcuse brusc și-și răsucise mâinile în direcții opuse, sugerând o explozie, cu ochii căscați.

Jane râsese, chiar în timp ce se gândea, minunat, m-am împrietenit cu o nebună.

Singurul motiv pentru care Jane avusese o dușmancă la școala primară era pentru că așa decretase o fată drăguță, fermecătoare pe nume Emily Berry, care purta întotdeauna agrafe cu buburuze în păr. Oare Madeline era varianta de patruzeci de ani a lui Emily Berry? Șampanie în loc de limonadă. Ruj roșu aprins în loc de gloss cu aromă de căpșune. Genul de fată care îți aducea necazuri cu zâmbetul pe buze, dar tot o iubeai.

Jane clătină din cap să și-l limpezească. Era o prostie. Era o femeie în toată firea. Nu avea să ajungă în biroul directorului ca la vârsta de zece ani. (Emily se așezase pe scaunul de lângă ea, dând din picioare, mestecând gumă și zâmbindu-i larg lui Jane, ori de câte ori directorul privea în altă parte, de parcă ar fi fost totul o farsă nevinovată.)

Mda. Hai, concentrează-te.

Luă următorul document din cutia de pantofi a lui Pete instalatorul și îl ținu cu grijă cu vârful degetelor. Era unsuros. Aceasta era o factură de la un furnizor de componente angro pentru instalații. *Bravo, Pete. Asta chiar are legătură cu afacerea ta.*

Își odihni mâinile pe tastatură. *Haide. Pe locuri, fiți gata, start!* Pentru ca partea de introducere de date din meseria ei să fie profitabilă și suportabilă, trebuia să lucreze rapid. Prima oară când îi dăduse de lucru un contabil, acesta îi spusese că era un proiect de șase-opt ore de lucru. Îl terminase în patru ore și-i facturase șase. Încă de la primul proiect, devenise și mai rapidă. Era de parcă ar fi jucat jocuri pe calculator, încerca să vadă de fiecare dată dacă poate ajunge la un nivel superior.

Nu era munca ideală, dar îi plăcea destul de mult să aibă satisfacția de a transforma un teanc haotic de hârțoage în șiruri ordonate de cifre. Îi plăcea să-și sune clienții, care acum erau în majoritate mici firme de felul celei a lui Pete, și să le spună că găsise noi sume deductibile. Însă cel mai bine era că se putea mândri cu faptul că, în ultimii cinci ani, se putuse întreține pe ea și pe Ziggy fără să trebuiască să le ceară bani părinților, chiar dacă asta însemna că uneori lucra până noaptea târziu, în timp ce el dormea.

Nu asta era cariera la care visase adolescența ambițioasă de șaptesprezece ani, dar acum era greu să-și mai amintească dacă vreodată fusese destul de naivă și de îndrăzneță să viseze la un anumit tip de viață, de parcă puteai alege cum aveau să iasă lucrurile.

Un pescăruș scoase un țipăt și pentru o clipă sunetul o nedumeri.

Bun, dar ea alesese viața *aceasta*. Alesese să trăiască lângă plajă, de parcă ar fi fost la fel de îndreptățită ca oricine altcineva. Se putea răsplăti pe sine pentru munca de două ore cu o plimbare pe plajă. O plimbare pe plajă în miezul zilei. Se putea duce înapoi la Blue Blues, să-și ia o cafea la pachet și apoi să-i facă acesteia o fotografie cu pretenții artistice pe stâlpul unui gard, cu marea pe fundal și s-o posteze pe Facebook cu un comentariu: „Pauză! Nu-i așa că-s norocoasă?” Iar lumea scrie: „Ce te invidiez!”

Poate, dacă își crea o viață perfectă pe Facebook, începea și ea să creadă.

Sau putea chiar posta: „Sunt furioasă la culme! Ziggy e singurul din clasă care nu a fost invitat la o petrecere! Îhhh!” Și toată lumea avea să-i scrie cuvinte de încurajare, de exemplu: „WTF?” și „Ooooooh. Bietul Ziggy!”

Își putea condensa fricile în actualizări inofensive, care le apăreau prietenilor la secțiunea de noutăți.

Apoi ea și Ziggy ar fi oameni normali. Poate chiar s-ar duce la întâlniri. Ca să fie și mama fericită.

Își luă telefonul mobil și citi mesajul pe care i-l trimisese ieri prietena ei Anna.

Îl mai ții minte pe Greg? Vărul meu pe kre l-ai cunoscut când aveam vreo 15 ani?! S-a mutat în Syd. Vrea numărul tău k să te invite să beți ceva! OK? Nu-i grabă! (Acum e destul de arătos. Pe mine mă moștenește!! Ha. Ha.) Pupici.

Mda.

Și-l amintea pe Greg. Era timid. Scund. Păr roșcovan. Făcuse o glumă jalnică pe care nu o înțelesese nimeni, iar când toată lumea spusese: „Ce? Ce?”, el răspunsese: „Lăsați!” Îi rămăsese în minte, fiindcă îi fusese milă de el.

De ce nu?

S-ar fi descurcat să iasă la un pahar cu Greg.

Era momentul. Ziggy era la școală. Locuia lângă plajă. Îi răspunse la mesaj: *OK, pupici!*

Luă o sorbitură din ceai și puse mâinile pe tastatură.

Corpul ei reacționa. Nici măcar nu se gândea la mesaj. Se gândea la chitanța pentru conductele de scurgere și obturatoare a lui Pete instalatorul.

Un val violent de greață o făcu să se îndoiaie, sprijinindu-și fruntea pe birou. Își lipi palma pe gură. Sângele i se scurse din cap. Simțea mirosul acela. Putea jura că era real, că era chiar aici, în apartament.

Uneori, dacă dispoziția lui Ziggy se schimba prea repede, fără avertisment, din vesel devenea furios, simțea și la el mirosul acela.

Se ridică pe jumătate icnind și luă telefonul. Îi trimise Annei un mesaj cu mâini tremurătoare: *Nu i-l da! M-am răzgândit!* Mesajul intră aproape instantaneu.

Prea târziu. ☺

•

Thea: Am auzit că Jane a avut o aventură, între ghilimele, cu unul dintre tați. N-am idee cu care. Dar știi că nu cu soțul meu!

Bonnie: Nu e adevărat.

Carol: Știi că era un *bărbat* în Clubul cărții erotice? Nu soțul meu, slavă Domnului. El citește doar *Golf Australia*.

Jonathan: Da, eu eram bărbatul din așa-numitul Club al cărții erotice, dar a fost doar o glumă. De fapt, era un club de lectură, unul absolut obișnuit.

Melissa: Nu cumva Jane a avut o aventură cu tăticul casnic?

Gabrielle: Nu Jane a avut aventura! Dintotdeauna am crezut că e genul care a trecut printr-o regenerare spirituală. Purta pantofi fără toc, nici urmă de bijuterii sau de

machieaj. Dar arăta bine! Nu avea niciun gram de grăsime. Era cea mai slabă mamă din școală. Doamne, mor de foame. Ați încercat dieta 5:2? Asta e ziua în care postesc. Mor de foame.

Capitolul 21

Celeste sosi devreme la școală să-și ia copiii. Tânjea după trupșoarele lor mărunțele și după foarte scurtul moment în care mâinile li se strângeau sufocant și posesiv în jurul gâtului ei și le săruta căpșoarele înfierbântate, cu un miros tare, după care se agitau să iasă din strânsoarea ei. Dar știa că probabil peste cincisprezece minute va urla la ei. Vor fi obosiți și nebuni. Noaptea trecută nu reușise să-i culce înainte de ora nouă. Mult prea târziu. Semn că era o mamă rea.

— Duceți-vă odată la culcare! strigase într-un final.

Întotdeauna îi era greu să-i culce la o oră rezonabilă, mai puțin când era Perry acasă. Pe el îl ascultau.

El era un tată bun. Și, de asemenea, un soț bun. De cele mai multe ori.

— Îți trebuie un ritual pentru mersul la culcare, îi spusese astăzi la telefon fratele ei din Auckland, iar Celeste îi răspunsese:

— Vai, ce idee revoluționară! Niciodată nu mi-ar fi trecut așa ceva prin cap!

Dacă părinții aveau copii care se lăsau ușor duși la culcare, presupuneau că lucrul acesta i se datora priceperii lor de părinți, nu norocului. Respectau regulile, iar acestea se dovediseră funcționale. De aceea Celeste nu trebuia să respecte regulile. Și niciodată nu le puteai demonstra acest lucru! Aveau să se ducă în mormânt mândri de sine.

— Bună, Celeste!

Celeste tresări.

— Jane!

Își apăsă pieptul cu mâna. Ca de obicei, visase și nu auzise pași. O enerva felul în care tot tresărea ca o nebună când venea cineva.

— Scuze, spuse Jane. Nu voiam să mă furișez așa.

— Ai avut o zi plină? întrebă Celeste. Ai făcut multă treabă?

Știa că Jane se întreținea ținând contabilitatea. Celeste și-o imagina stând la un birou îngrijit în micul ei apartament gol (nu fusese acolo, dar cunoștea blocul cu apartamente simple din cărămidă roșie din Beaumont Street de lângă plajă și presupuse că interiorul era lipsit de ornamente, ca Jane. Fără prea mare tam-tam, fără gablonzuri). Simplitatea vieții părea așa de atrăgătoare. Doar Jane și Ziggy. Un copil dulce, liniștit, brunet (lăsând deoparte ciudatul incident cu strangularea, desigur). Fără certuri. Viața ar fi liniștită și necomplicată.

— Am rezolvat câte ceva, spuse Jane.

Gura ei făcea mișcări discrete, ca ale unui șoricel, în timp ce mesteca gumă.

— Azi-dimineață am băut cafea cu părinții mei, cu Madeline și cu Ed. Apoi restul zilei a zburat pur și simplu.

— Ziua trece așa de repede, îi dădu dreptate Celeste, deși a ei abia se urnise.

— Îți reiei slujba acum că sunt la școală copii? întrebă Jane. Cu ce te ocupai înainte să ai gemenii?

— Eram avocată, spuse Celeste. Eram un alt om.

— Hm. Și eu trebuia să fiu avocată.

Celeste sesiză în glasul lui Jane ironie și tristețe, pe care nu știa cum să le interpreteze.

Porniră pe aleea acoperită cu iarbă de pe lângă o căsuță albă din azbociment, care părea aproape un corp al școlii.

— Nu-mi plăcea prea mult, spuse Celeste.

Oare era adevărat? Detestase stresul. Întârzia în fiecare zi. Dar oare mai demult nu-i plăcuseră mult anumite aspecte? Grijulia descâlcire a unei chestiuni legale. Ca matematica, dar cu cuvinte.

— N-aș mai putea lucra în domeniul avocățesc, continuă ea. Acum că îi am pe băieți. Uneori mă gândesc că aș putea să predau. Să predau dreptul. Dar nici asta nu sunt sigură că-mi place.

Își pierduse curajul de a munci, așa cum și-l pierduse și pe acela de a schia.

Jane era tăcută. Probabil se gândea că Celeste era genul de soție alintată, de decor.

— Sunt norocoasă, spuse Celeste. Nu trebuie să muncesc. Perry este... mă rog, este directorul unui fond speculativ.

Acum părea că se laudă, când ea, de fapt, voia să pară recunoscătoare. Discuțiile despre muncă cu femeile puteau fi așa de tensionate. Dacă Madeline ar fi fost acolo, ar fi spus: „Perry câștigă un purcoi de bani, așa că Celeste poate duce o viață de huzur”. Apoi ar fi făcut o întoarcere la o sută optzeci de grade, tipică lui Madeline, și ar fi spus că nu era tocmai o viață de huzur când trebuia să crești niște băieți gemeni și că, probabil, Celeste muncea mai mult decât Perry.

Perry o plăcea pe Madeline. Zicea că este năvalnică.

— Trebuie să mă apuc de gimnastică în orele cât e Ziggy la școală, spuse Jane. Sunt într-o formă așa de proastă. Respir greu când urc o pantă cât de mică. E groaznic. Cu toții pe aici sunt așa în formă și sănătoși.

— Eu nu, spuse Celeste. Nu fac deloc gimnastică. Madeline mă bate mereu la cap să merg cu ea la sală. E înnebunită după orele alea, dar eu detest sălile de sport.

— Și eu, spuse Jane cu o grimasă. E plin de bărbați musculoși și asudați.

— Ar trebui să ne plimbăm împreună când sunt copiii la școală, spuse Celeste. Prin jurul promontoriului.

Jane îi adresa un zâmbet rapid, timid și uimit.

— Mi-ar face mare plăcere.

•

Harper: Știți că Jane și Celeste erau, chipurile, foarte bune prietene? Ei bine, evident, nu era totul roz, pentru că, întâmplător, am auzit ceva la concursul școlar. Trebuie să fi fost cu câteva minute înainte să se întâmple. Ieșeam pe balcon să iau aer proaspăt, mă rog, să fumez o țigară dacă țineți neapărat să știți, pentru că mă preocupau mai multe lucruri. În orice caz, Jane și Celeste erau acolo, și Celeste a spus: „Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău”.

•

Era cam cu o oră înainte de terminarea orelor când Samira, șefa lui Madeline de la Teatrul Pirriwee, sună să discute partea de marketing a noii producții a piesei *Regele Lear*. Chiar înainte să închidă (în sfârșit! Madeline nu era plătită pentru timpul petrecut

astfel la telefon, iar dacă șefa ei se oferea să plătească, nu ar fi acceptat, dar totuși ar fi fost frumos să aibă ocazia să refuze cu mărinimie), Samira pomeni că avea „ditamai teancul” de bilete în plus pentru locurile din față la *Disney pe gheață*, dacă le voia Madeline.

— Pentru ce dată? întrebă Madeline privindu-și calendarul de pe perete.

— Hai să vedem. Sâmbătă 28 februarie, ora 14.

Căsuța de pe calendar era goală, dar data aceea avea ceva familiar. Madeline își vârî mâna în geantă și scoase plicul roz pe care i-l dăduse Chloe în acea dimineață.

Petrecerea Amabellei pe tema literei A era la ora două, sâmbătă 28 februarie.

Madeline zâmbi:

— Mi-ar plăcea la nebunie.

•

Thea: Invitațiile la petrecerea Amabellei au fost împărțite *primele*. Și apoi, în aceeași după-amiază, Madeline a împărțit bilete gratis la *Disney pe gheață*, de parcă ar fi vreo mare cucoană.

Samantha: Biletele alea costă o groază de bani, iar Lily își dorea mult de tot să meargă. Nu am realizat că era în ziua în care era petrecerea Amabellei, dar, repet, Lily n-o cunoștea pe Amabella, așa că m-am simțit prost, dar nu cine știe ce.

Jonathan: Am spus dintotdeauna că partea cea mai frumoasă a faptului că ești casnic este aceea că scapi de toată mâncătoria de la birou. Apoi, în prima zi de școală, m-am trezit prins în războiul dintre femeile astea două!

Bonnie: Noi ne-am dus la petrecerea Amabellei. Cred că Madeline a uitat să ne ofere și nouă bilete la Disney. Sunt sigură că a fost o scăpare.

Sergentul criminalist Adrian Quinlan: Discutăm cu părinții despre *tot* ceea ce s-a petrecut la școala aceea. Vă pot asigura că n-ar fi prima oară când o dispută pe un lucru aparent banal degenerază în acte de violență.

Capitolul 22

CU TREI LUNI ÎNAINTE DE CONCURSUL ȘCOLAR DE CULTURĂ GENERALĂ

Celeste și Perry stăteau pe canapea și beau vin roșu, mâncau bomboane de ciocolată Lindt și urmăreau al treilea episod la rând din *The Walking Dead*. Băieții dormeau duși. În casă era liniște, nu se auzea decât scârțâitul pașilor de la televizor. Personajul principal se strecura prin pădure, cu cuțitul scos. Un zombi apărură din spatele unui copac: avea fața neagră și putrefactă, clănțănea din dinți și scotea sunetele guturale pe care se pare că le scot zombii. Celeste și Perry tresăriră amândoi și țipară.

Perry își tamponă o pată de vin de pe tricou.

— M-a speriat de moarte.

Bărbatul de pe ecran înfipse cuțitul în craniul zombiului.

— S-a zis cu tine! spuse Celeste.

— Pune-l pe pauză până umplu paharele, spuse Perry.

Celeste luă telecomanda și opri DVD-ul.

— E chiar mai bună decât seria anterioară.

— Așa e, spuse Perry. Deși cred că-mi dă coșmaruri.

Aduse sticla de vin de pe bufet.

— Mâine mergem cumva la petrecerea unei puștoaice? întrebă el în timp ce-i umplea paharul. Azi m-am întâlnit cu Mark Whittaker la Catalinas și credea că mergem și noi. A zis că mama ei a pomenit că suntem și noi invitați. Renata și nu mai știu cum. De fapt, nu cumva m-am întâlnit cu o anume Renata în ziua în care am mers cu tine la școală?

— Da, spuse Celeste. Am fost invitați la petrecerea Amabellei. Dar nu mergem.

Nu se concentra. Asta era problema. Nu avea timp să se pregătească. Se bucura de vin, de ciocolată și de zombi. Perry se întorsese cu mai puțin de o săptămână în urmă. Era întotdeauna așa de iubitor și de vesel după o călătorie, mai ales dacă fusese plecat din țară. Într-un fel, trecea printr-o purificare. Chipul îi părea mereu mai blând și ochii mai strălucitori. Dura câteva săptămâni până când se așterneau din nou straturile de iritare. Astă-seară copiii fuseseră ca niște sălbatici. „Mămica se odihnește în seara asta”, le spusese Perry băieților mai devreme și singur le făcuse baie, îi ajutase să se spele pe dinți și le citise povestea, în timp ce ea stătea pe canapea, citea și bea Surpriza lui Perry. Era un cocteil pe care îl crease cu ani în urmă. Avea gust de ciocolată, căpșune, frișcă și scortişoară, iar fiecare femeie căreia i-l pregătise fusese înnebunită.

— Îți dau copiii la schimb pentru rețeta asta, îi spusese odată Madeline lui Perry.

Perry umplu și paharul lui.

— De ce nu mergem?

— Îi duc pe băieți la *Disney pe gheață*. Madeline a făcut rost de bilete gratis și mergem mai mulți.

Celeste mai rupse o bucată de ciocolată. Îi trimisese un mesaj Renatei în care își cerea scuze, dar aceasta nu-i răspunsese. Întrucât bona îi lua și îi ducea cel mai adesea pe copii la școală, Celeste nu se mai întâlnise cu ea din prima zi de școală. Știa că proceda

exact ca Madeline și Jane refuzând, dar, în definitiv, era apropiată de ele. Și copilul împlinea cinci ani. Nu era o chestiune de viață și de moarte.

— Și nu sunt și eu invitat la spectacolul Disney? întrebă Perry.

Sorbea din vin. Și atunci simți. În stomac. O contracție ușoară. Dar tonul lui era relaxat. Amuzat. Dacă proceda cu tact, încă mai putea salva situația.

Lăsă ciocolata din mână.

— Scuză-mă, spuse ea. Credeam că ți-ar plăcea să fii puțin singur. Poți să mergi la sală.

Perry stătea în picioare lângă ea cu sticla de vin încă în mână. Zâmbi.

— Am fost plecat trei săptămâni. Vineri plec iarăși. De ce aș vrea să fiu singur?

Tonul și fața lui nu trădau supărare, dar Celeste simțea ceva în atmosferă, ca electricitatea din aer înaintea unei furtuni. I se ridică părul pe brațe.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu m-am gândit.

— Deja te-ai săturat de mine?

Părea jignit. Și chiar *era* jignit. Fusese neglijentă. Ar fi trebuit să-și dea seama. Perry căuta mereu dovezi că, de fapt, nu îl iubea. Era de parcă s-ar fi așteptat, iar apoi era furios când credea că obținuse confirmarea.

Dădu să se ridice de pe canapea, dar avea să devină o confruntare. Uneori, dacă se purta normal, îl putea conduce ușor înapoi pe calea cea bună. În schimb, ridică privirea spre el.

— Băieții nici măcar nu o cunosc pe fetița asta. Și abia dacă îi duc vreodată la spectacole. Mi s-a părut că e o variantă mai bună.

— Și de ce *nu-i* duci la spectacole? întrebă Perry. Nu avem nevoie de bilete gratis! De ce nu i-ai spus lui Madeline să-i dea biletele cuiva care le-ar aprecia cu adevărat?

— Nu știu. Nu avea legătură cu banii, de fapt.

Nu se gândise la asta. Priva o altă mamă de șansa la un bilet gratis. Ar fi trebuit să se gândească la faptul că Perry avea să se întoarcă și să vrea să stea cu băieții, dar el era plecat așa de des, încât era obișnuită să facă aranjamente așa cum îi convenea ei.

— Îmi pare rău, spuse ea calm.

Chiar îi părea rău, dar era inutil, deoarece nu ar crede-o niciodată.

— Probabil ar fi trebuit să aleg petrecerea.

Se ridică.

— Mă duc să-mi scot lentilele de contact. Mă mănâncă ochii.

Dădu să treacă pe lângă el, dar o prinse de braț. Degetele îi intrară în carne.

— Hei, făcu ea. Mă doare.

Așa era jocul, reacția ei inițială era întotdeauna revolta și uimirea, de parcă nu s-ar mai fi întâmplat până atunci, de parcă, poate, el n-ar fi știut ce face.

O strânse mai tare.

— Termină, spuse ea. Perry, termină!

Durerea îi declanșa furia. Furia era mereu prezentă, ca un rezervor cu combustibil inflamabil. Își auzi vocea cum devine ascuțită și isterică. Era o femeie artăgoasă care țipa.

— Perry, nu e mare lucru! Nu face caz de toate.

Fiindcă acum nu mai avea de-a face cu petrecerea. Acum era ca în toate celelalte dăți. Mâna lui strânse mai tare. Părea că ia o decizie: cât de mult rău să-i facă.

O împinse destul de tare cât să se dea înapoi, clătinându-se pe picioare.

El făcu un pas înapoi și-și ridică bărbia, respirând greu pe nări, cu brațele atârinate pe lângă corp. Aștepta să vadă ce avea să facă ea în continuare.

Existau așa de multe opțiuni.

Uneori încerca să reacționeze ca un adult. „Este inacceptabil.”

Uneori țipa.

Uneori pleca.

Uneori riposta. Îl pocnea și-l lovea cu picioarele, așa cum mai demult își pocnea și-și lovea cu picioarele fratele mai mare. Întotdeauna o lăsa câteva clipe, de parcă asta ar fi vrut, de parcă de asta avea el nevoie, după care o apuca de încheieturi. Nu era singura care se trezea cu vânătăi a doua zi. Văzuse vânătăi și pe corpul lui Perry. Era și ea la fel de rea ca el. La fel de bolnavă. „Nu-mi pasă cine a început!” le spunea copiilor.

Niciuna dintre opțiuni nu era eficientă.

„Te părăsesc dacă mai faci vreodată așa ceva”, îi spusese după ce se întâmplase prima oară, și era foarte serioasă, Doamne, cât de serioasă era. Știa exact cum trebuie să se poarte într-o asemenea situație. Băieții aveau numai opt luni. Perry plânse. Plânse și ea. Jurase pe viața copiilor lui. Avea inima frântă. Îi adusese prima bijuterie pe care nu avea s-o poarte niciodată.

La o săptămână după ce gemenii împliniseră doi ani, se întâmplase din nou. Mai rău decât prima oară. Era distrusă. Căsnicia lor se terminase. Avea să-l părăsească. Nu încăpea îndoială. Dar, chiar în noaptea aceea, amândoi băieții se treziseră cu o tuse groaznică. Aveau laringită. A doua zi, Josh era așa de bolnav, încât medicul lor de familie spusese: „Chem salvarea”. Trei noți stătuse la terapie intensivă. Vânătăile dureroase de pe șoldul drept al lui Celeste erau irelevante și ridicole cât timp un medic stătea în fața ei și-i spunea cu blândețe: „Credem că ar trebui să-l intubăm”.

Tot ce-și dorea era ca Josh să se facă bine, și apoi se făcuse bine, se ridicase în pat, întrebuse de Wiggles^[7] și de fratele lui, cu glasul încă răgușit de la tubul acela îngrozitor. Ea și Perry erau așa de ușurați, iar la câteva zile după ce îl aduseseră acasă pe Josh de la spital, Perry plecase în Hong Kong, iar vremea acțiunilor serioase trecuse.

Și faptul incontestabil care stătea în spatele nehotărârii ei era acesta: îl iubea pe Perry. Încă era îndrăgostită de el. Încă era amoretată. O făcea fericită, o făcea să râdă. Încă îi plăcea să stea de vorbă cu el, să se uite împreună la televizor, să stea cu el în pat în diminețile reci și ploioase. Încă îl dorea.

Dar de fiecare dată când nu-l părăsea, tacit îi dădea permisiunea să o facă încă o dată. Știa acest lucru. Era o femeie educată, avea opțiuni, un loc în care să trăiască, familie și prieteni care aveau s-o susțină, avocați care s-o reprezinte. Își putea lua din nou o slujbă și se putea întreține. Nu se temea că o va ucide dacă încerca să plece. Nu se temea că îi va lua copiii.

Una dintre mamele de la școală, Gabrielle, pălăvrăgea adesea cu Celeste pe terenul de joacă, în timp ce fiul ei și băieții lui Celeste se jucau de-a ninja.

— Măine încep o cură nouă, îi spusese ieri lui Celeste. Probabil că n-o să mă țin de ea

și apoi o să mă urăsc.

O privise pe Celeste din cap până-n picioare și spusese:

— Tu habar n-ai despre ce vorbesc, nu-i așa, subțirico?

Ba știi, gândise Celeste. Știi exact despre ce vorbești.

Acum își puse mâna pe braț și se abținu să nu plângă. Mâine nu mai putea purta rochia aceea fără mâneci.

— Nu știi de ce...

Se întrerupse. *Nu știi de ce rămân. Nu știi de ce merit așa ceva. Nu știi de ce faci asta, de ce facem asta, de ce se întâmplă mereu.*

— Celeste, spuse el răgușit și ea vedea cum violența i se scurge din corp.

DVD-ul porni din nou. Perry luă telecomanda și opri televizorul.

— Oh, Doamne. Îmi pare așa de rău!

Pe față i se citea regretul.

Acum se terminase. Nu avea să-i mai facă reproșuri din cauza petrecerii. De fapt, urma să fie chiar invers. Avea să fie tandru și atent. Pentru următoarele câteva zile, când pleca în călătorie, nu avea să existe o femeie mai prețuită decât Celeste. O parte din ea avea să se bucure de acest lucru, avea să simtă, pe bună dreptate, că fusese nedreptățită, cu un tremur și lacrimi în ochi.

Își coborî mâna de pe braț.

Putea să fie mult mai rău. Rareori o lovea la față. Niciodată nu avusese vreun mădular rupt și nici nu avusese nevoie de copci. Vânățiile ei puteau fi mereu ascunse sub un pulover pe gât, mâneci sau pantaloni lungi. Niciodată nu s-ar atinge de băieți nici cu un deget. Băieții nu vedeau niciodată ce se întâmplă. Putea fi mai rău. Mult mai rău. Citise articolele despre victimele adevăratelor acte de violență domestică. Era cumplit. Era real. Ce făcea Perry nu conta. Era o bagatelă, și de aceea era și mai umilitor, pentru că era... de prost gust. Copilăresc și banal.

Nu o înșela. Nu juca jocuri de noroc. Nu bea peste măsură. Nu o ignora, cum făcea tatăl cu mama ei. Așa ar fi fost cel mai rău. Să fie ignorată. Să fie invizibilă.

Furia lui Perry era o boală. O boală mintală. Vedea cum pune stăpânire pe el, cum Perry se străduia să se împotrivescă. Atunci când era în ghearele ei, ochii îi deveneau roșii și sticloși, de parcă ar fi fost drogat. Ceea ce spunea nici măcar nu avea sens. Nu era el. Furia aceea nu era el. L-ar fi părăsit dacă avea o tumoare cerebrală care îi afecta personalitatea? Sigur că nu.

Acesta era doar un cusur al unei relații de altfel perfecte. Fiecare relație avea asemenea cusururi. Momente bune și momente proaste. Era ca maternitatea. În fiecare dimineață, băieții se urcau în patul ei să se cuibărească lângă ea, iar la început era paradisul, dar apoi, după vreo zece minute, începeau să se bată și era îngrozitor. Băieții ei erau niște drăguți superbi, dar și niște animăluțe feroce.

Nu avea să-l părăsească niciodată pe Perry, așa cum nu putea să-i părăsească nici pe băieți.

Perry întinse mâna:

— Celeste?

Celeste întoarse capul, făcu un pas în lături, dar nu mai era nimeni care s-o aline. Era

numai el. El cel adevărat.

Făcu un pas înainte și-și puse capul pe pieptul lui.

•

Samantha: N-am să uit niciodată momentul în care Perry și Celeste au venit la concursul școlar. Parcă s-a stârnit un val în încăpere. Toată lumea s-a oprit să-i privească.

Capitolul 23

— Nu-i așa că este EXTRAORDINAR? i se adresa Madeline lui Chloe, în timp ce se așezau pe excelentele locuri din fața uriașului patinoar. Simți răceala gheții! Brrr! Oare unde sunt prințesele...

Chloe se întinse și-i puse delicat o mână peste gură.

— Șșș.

Madeline știa că vorbește prea mult, deoarece se simțea neliniștită și puțin vinovată. Ziua de azi trebuia să fie extraordinară ca să merite ruptura dintre ea și Renata. Opt copii de la grădiniță, care altfel ar fi mers la petrecerea Amabellei, erau aici, urmăreau *Disney pe gheață* din cauza lui Madeline.

Madeline se uită dincolo de Chloe la Ziggy, care ținea o jucărie uriașă de pluș în poală. Pentru Ziggy erau azi aici, își aminti sieși. Bietul Ziggy nu ar fi mers la petrecere. Dragul de Ziggy cel fără tată. Care putea fi un psihopat neștiut..., dar totuși!

— Ziggy, în weekendul ăsta tu ai grijă de hipopotamul Harry? întrebă ea vesel.

Hipopotamul Harry era jucăria clasei. În fiecare weekend, mergea acasă la un alt copil, împreună cu un album, care trebuia înapoiat cu o povestioară despre acel weekend și fotografii.

Ziggy dădu din cap fără să scoată un cuvânt. Era un copil scump la vorbă.

Jane se aplecă înainte, mestecând discret gumă, ca de obicei.

— E destul de stresant să-l avem pe Harry la noi. Trebuie să se distreze. Weekendul trecut s-a dat în montagne russe... ah!

Jane se retrase când unul dintre gemeni, care stătea lângă ea și se bătea cu fratele lui, îi dădu un cot în cap.

— Josh! spuse Celeste tăios. Max! *Terminați!*

Madeline se întrebă dacă Celeste se simțea bine astăzi. Părea palidă și obosită, sub ochi avea umbre vineții, deși la Celeste păreau efectul unui machiaj artistic pe care ar trebui să-l încerce toată lumea.

Luminile în sala de spectacol începură să scadă în intensitate și apoi se lăsă întunericul. Chloe o prinse pe Madeline de braț. Muzica începu să bubuie așa de tare, încât Madeline simțea vibrațiile. Patinoarul se umplu de o multitudine de personaje Disney pline de culoare, care făceau ture și piruete. Madeline își privi invitații din josul șirului de scaune, ale căror profiluri erau luminate de reflectoarele puternice de pe gheață. Toți copiii se uitau drept înainte, cu spatele mici drepte, fermecați de spectacolul de dinaintea lor și fiecare părinte se întorsese să privească profilul copilului său, încântat de încântarea lui.

Mai puțin Celeste, care lăsase capul în jos și-și lipise mâna de frunte.

Trebuie să-l părăsesc, gândi Celeste. Uneori, când se gândea la altceva, ideea aceasta îi răsărea în minte cu șocul și forța loviturii unui pumn. *Soțul meu mă lovește.*

Dumnezeule atotputernic, ce era în mintea ei? Toate interpretările acelea raționale. Un *cusur*, pentru numele lui Dumnezeu. Sigur că trebuia să plece. Azi! Chiar acum!

Imediat ce ajungeau acasă de la spectacol, își va face bagajele.

Dar băieții aveau să fie așa de obosiți și de morocănoși.

— A fost fantastic! îi spuse Jane mamei ei, care sunase ca să întrebe cum fusese spectacolul *Disney pe gheață*. Lui Ziggy i-a plăcut la nebunie. Zice că vrea să învețe să patineze.

— Și bunicului tău îi plăcea mult să patineze! spuse triumfătoare mama ei.

— Așa, zise Jane, fără să se deranjeze să-i spună că fiecare copil anunțase după spectacol că acum voia să învețe să patineze, nu doar cei reincarnați.

— Ah, și n-o să ghicești niciodată cu cine m-am întâlnit azi la magazin, spuse mama ei. Cu Ruth Sullivan!

— Da? spuse Jane, întrebându-se dacă nu cumva acesta era adevăratul motiv pentru care o sunase.

Ruth era mama fostului ei iubit.

— Ce face Zach? întrebă ea.

— Bine, spuse mama lui Jane. S-a... ăăă, s-a logodit, draga mea.

— Da? întrebă Jane cum o cerea situația, în timp ce desfăcea o nouă lamă de gumă.

Își strecură guma în gură și începu să mestece, întrebându-se ce simțea în legătură cu acest lucru, dar acum o distrăgea altceva, minuscula posibilitate a unei mici catastrofe. Începu să se plimbe prin apartamentul lor dezordonat, luând de pe jos pernițe și haine aruncate.

— Nu știam dacă ar trebui să-ți spun, zise mama ei. Știu că a trecut mult de-atunci, dar, în definitiv, ți-a frânt inima.

— Nu mi-a frânt inima, spuse Jane în treacăt.

De fapt, îi frânsese inima, dar așa de delicat, cu atâta respect și regret, ca un băiat drăguț și bine-crescut de nouăsprezece ani, care voia să facă un tur al Europei și să se culce cu o groază de fete.

Când se gândea la Zach acum, era de parcă și-ar fi amintit de un fost coleg de școală, pe care l-ar îmbrățișa cu o tandrețe sinceră și lacrimi în ochi dacă s-ar întâlni la revederea cu școala și pe care apoi nu avea să-l reîntâlnească până la următoarea revedere.

Jane se lăsă în genunchi și se uită sub canapea.

— Ruth a întrebat de Ziggy, spuse mama ei cu tâlc.

— Da? întrebă Jane.

— I-am arătat fotografia lui Ziggy din prima zi de școală, mă uitam la fața ei și n-a zis nimic, slavă Domnului, dar *știam* la ce se gândește, pentru că trebuie să spun că, în poza aia, Ziggy seamănă puțin la față cu...

— Mamă! Ziggy nu seamănă deloc cu Zach, spuse Jane ridicându-se din nou în picioare.

Nu-i plăcea deloc când se surprindea pe sine descompunând frumosul chip al lui Ziggy în căutarea unei trăsături familiare: buzele, nasul, ochii. Uneori credea că o să vadă ceva, o străfulgerare surprinsă cu coada ochiului și că apoi Jane va muri puțin, după care l-ar recompune pe Ziggy în el, cel de dinainte.

— Ah, știi! spuse mama ei. Nu seamănă absolut deloc cu Zach!

— Și Zach nu e tatăl lui Ziggy.

— Știi, draga mea. Dumnezeu! Știi. Mi-ai fi spus.

— Și, mai important de-atât, i-aș fi spus lui Zach.

Zach o sunase după ce se născuse Ziggy. „Jane, ai ceva să-mi spui?” întrebuse el cu un glas pierit și vesel. „Nu”, îi răspunsese Jane și îl auzise cum răsuflă ușurat.

— Știi, spuse mama ei.

Apoi schimbă repede subiectul.

— Spune-mi. Ai făcut fotografii frumoase cu jucăria clasei? Taică-tău îți trimite un e-mail cu un loc nemaipomenit în care le poți scoate... cât costă, Bill? Cât costă? Nu, fotografiile lui Jane! Ce trebuie să facă pentru Ziggy!

— Mamă, o întrerupse Jane.

Intră în bucătărie și luă ghiozdanul lui Ziggy care zăcea pe podea. Îl apucă și-l întoarse invers. Nu căzu nimic din el.

— Lasă, mamă. Știi unde să scot fotografiile.

Mama ei o ignoră.

— Bill! Ascultă-mă! Ai spus că e un site...

Vocea i se pierdu.

Jane intră în dormitorul lui Ziggy, unde acesta stătea pe podea, se juca cu piesele Lego. Ridică așternuturile și le scutură.

— O să-ți trimită el detaliile pe e-mail, spuse mama ei.

— Bine, zise Jane cu gândul în altă parte. Trebuie să închid, mamă. Te sun mâine.

Închise. Inima îi bătea cu putere. Își apăsă fruntea cu palma. Nu. Nu era posibil. Nu se poate să fi fost așa de proastă.

Ziggy o privi curios.

— Cred că avem o problemă, spuse Jane.

Când Madeline răspunse la telefon, nu se auzea nimic.

— Alo? spuse Madeline din nou. Cine e?

Auzea pe cineva plângând și spunând ceva de neînțeles.

— Jane?

Deodată, Madeline îi recunoscuse vocea.

— Ce s-a întâmplat? Ce este?

— Nu-i *nimic*, spuse Jane trăgându-și nasul. N-a murit nimeni. De fapt, aproape că e *amuzant*. E *ridicol* că plâng din cauza asta.

— Ce s-a întâmplat?

— Problema e că... ce-or să creadă *acum* despre mine celelalte mame?

Glasul lui Jane tremura.

— Cui îi pasă ce cred ele? spuse Madeline.

— Mie îmi pasă! spuse Jane.

— Jane. Zi-mi. Ce e? Ce s-a întâmplat?

— L-am pierdut, suspină Jane.

— Pe cine ai pierdut? L-ai pierdut pe Ziggy?

Madeline simți cum o invadează panica. Era obsedată că și-ar putea pierde copiii și le verifică rapid situarea în spațiu: Chloe era în pat, Fred citea cu Ed, Abigail era la tatăl ei (din nou).

— L-am lăsat pe scaun. Mi-amintesc chiar că m-am gândit ce dezastru ar fi dacă l-am uita. Chiar am *gândit* chestia asta, dar apoi lui Josh i-a curs sânge din nas și am uitat cu toții. Am lăsat mesaj la numărul pentru obiecte pierdute, dar nu are nicio etichetă sau ceva de genul ăsta...

— Jane. Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Hipopotamul Harry! L-am *pierdut* pe hipopotamul Harry!

Thea: Asta e problema cu copiii ăștia din generația Y. Sunt neglijenți. Hipopotamul Harry era al școlii de peste zece ani. Jucăria aia ieftină din materiale sintetice cu care l-a înlocuit mirosea oribil. Era fabricată în China. Fața hipopotamului nu era nici măcar prietenoasă.

Harper: Problema nu a fost că l-a pierdut pe hipopotamul Harry, ci că a pus în album fotografii cu grupul restrâns care a mers la spectacolul *Disney pe gheață*. Așa că au văzut toți copiii, iar bieții puști ar putea să gândească: „De ce n-am fost și eu invitat?” După cum i-am spus și Renatei, a fost un gest nesăbuit.

Samantha: Da, și știți ce e cu adevărat șocant? Alea au fost *ultimele fotografii cu hipopotamul Harry*. Hipopotamul Harry din patrimoniul școlii. Harry... scuze, nu e amuzant. Nu e deloc amuzant.

Gabrielle: Dumnezeuule, ce *tevatură* s-a iscat când biata Jane a pierdut jucăria clasei și toată lumea se prefăcea că nu e mare lucru, dar e evident că *era* mare lucru și eu mă gândeam dacă oamenii ăștia pot să-și vadă și ei de viața lor. Nu vi se pare că sunt mai slabă decât ultima oară când ne-am întâlnit? Am slăbit trei kilograme.

Capitolul 24

CU DOUĂ LUNI ÎNAINTE DE CONCURSUL ȘCOLAR DE CULTURĂ GENERALĂ

— Haideți, verzilooooor! strigă Madeline în timp ce îi dădea lui Chloe în păr cu spray verde pentru concursul sportiv școlar.

Chloe și Fred erau „Delfini”, iar culoarea echipei lor era verdele, o întâmplare fericită, deoarece lui Madeline îi stătea bine în verde. Când Abigail era la școala primară, culoarea echipei ei fusese deloc măgulitorul galben.

— Chestia asta face ravagii în stratul de ozon, spuse Abigail.

— Serios?

Madeline ridică tubul de spray.

— N-am rezolvat-o pe asta?

— Mamă, nu poți „rezolva” gaura din stratul de ozon!

Abigail dădu ochii peste cap cu dispreț, în timp ce mânca un amestec făcut în casă din semințe de in fără conservanți și ce naiba mai era în el, müsli. În ultima vreme, ori de câte ori venea acasă de la tatăl ei, ieșea din mașină încărcată de mâncare, de parcă își luase provizii pentru o călătorie în sălbăticie.

— N-am vrut să spun că am rezolvat-o cu stratul de ozon, m-am referit la tuburile de spray. Nuș' ce substanță.

Madeline ridică tubul de spray și îl privi încruntată, în timp ce încerca să citească ce scria pe o parte, dar scrisul era prea mic. Mai demult avusese un iubit care credea că este drăguță și proastă, și era adevărat, fusese drăguță și proastă cât timp fusese cu el. Traiul alături de o fiică adolescentă era exact la fel.

— CFC, spuse Ed. Tuburile de spray nu mai conțin CFC.

— Mă rog, spuse Abigail.

— Gemenii cred că mama lor o să câștige cursa mamelor astăzi, spuse Chloe, în timp ce Madeline începea să-i împletească părul verde în formă de spic. Dar eu le-am spus că voi sunteți de un milion de ori mai rapizi.

Madeline râse. Nu și-o putea închipui pe Celeste participând la o cursă. Probabil ar fi greșit direcția sau nici măcar nu ar fi remarcat că se declanșase pistolul de start. Ea era mereu așa de împrăștiată.

— Probabil că o să câștige Bonnie, spuse Abigail. E foarte rapidă.

— *Bonnie?! făcu Madeline.*

— Hm, hm, avertiză Ed.

— Ce e? izbucni Abigail. De ce crezi că nu e rapidă?

— Credeam doar că ea e mai preocupată de yoga și lucruri de genul ăsta. Chestii care nu agită prea tare inima, spuse Madeline, apoi se întoarse la părul lui Chloe.

— E rapidă. Am văzut-o întrecându-se cu tata pe plajă, iar Bonnie e *muuult* mai tânără decât tine, mamă.

Ed chicoti.

— Ești o fată curajoasă, Abigail.

Madeline râse.

— Într-o bună zi, Abigail, când vei avea treizeci de ani, o să-ți spun și eu ție unele dintre lucrurile pe care mi le spui tu mie de vreun an încoace...

Abigail aruncă lingura.

— Zic și eu așa, nu te supăra pentru că nu ieși tu în avantaj!

— Da, da, bine, mersi, spuse Madeline împăciuitoare.

Ea și Ed râseseră de Abigail când nu încercase să fie amuzantă, iar ea nu înțelegea prea bine de ce era amuzant, așa că acum se simțea jenată și, prin urmare, furioasă.

— În fond, nu știu de ce crezi că ești în competiție cu ea, spuse Abigail cu răutate. În definitiv, *tu* nu mai vrei să fii măritată cu tata, nu-i așa? Așa că ce problemă ai?

— Abigail, interveni Ed. Nu-mi place tonul tău. Vorbește frumos cu mama ta.

Madeline clătină ușor din cap spre Ed.

— Dumnezeu!

Abigail își împinse bolul și se ridică.

Of, tunete și fulgere! gândi Madeline. S-a zis cu dimineața asta. Chloe întoarse capul între mâinile lui Madeline ca să-și poată privi sora.

— Acum nu mai pot nici măcar să vorbesc!

Tot corpul lui Abigail era cuprins de tremur.

— Nici măcar nu pot fi eu însămi în propria mea casă! Nu pot să mă relaxez!

Lui Madeline îi amintea de prima criză din viața lui Abigail, când avea aproape trei ani, iar Madeline credea că nu va avea niciodată o criză, datorită priceperii ei ca părinte. Așadar, fusese un șoc atât de mare să vadă trupșorul lui Abigail scuturat de trăiri așa de violente. (Voise să mănânce în continuare o broscuță de ciocolată care îi căzuse pe podeaua supermagazinului. Madeline ar fi trebuit să-l lase pe bietul copil s-o mănânce.)

— Abigail, nu e cazul să fii așa de dramatică. Calmează-te, spuse Ed.

Mersi, dragule, gândi Madeline. *Întotdeauna dă rezultate să-i spui unei femei să se calmeze.*

— Mamăăă! Nu-mi găsesc decât un pantof! se văicări Fred de la capătul holului.

— Un moment, Fred! strigă Madeline la rândul ei.

Abigail clătină ușor din cap, de parcă ar fi fost cu adevărat uluită de tratamentul revoltător pe care era nevoită să-l suporte.

— Știi ceva, mamă? spuse ea, fără s-o privească pe Madeline. Voiam să-ți spun mai târziu, dar o să-ți spun acum.

— Maaamă! strigă Fred.

— Mami are treabă! țipă Chloe.

— Uită-te sub patul tău! strigă Ed.

Lui Madeline îi țiuiau urechile.

— Ce este, Abigail?

— Am decis că vreau să stau permanent cu tata și cu Bonnie.

— Ce-ai spus? zise Madeline, deși o auzise.

Se temea demult de acest lucru și toată lumea îi spunea întruna: „Nu, nu, nu se va întâmpla niciodată așa ceva. Abigail nu ar face niciodată asta. Are nevoie de mama ei”.

Dar Madeline știa de luni de zile că momentul se apropia. Știa că așa o să se întâmple. Îi venea să țipe la Ed: „De ce i-ai zis să se calmeze?!”

— Simt că e mai bine pentru mine, spuse Abigail. Spiritual vorbind.

Acum se oprise din tremurat și-și duse calm bolul în chiuvetă. În ultima vreme, începuse să meargă exact ca Bonnie, cu spatele drept ca al unei balerine, cu ochii fixați asupra unui punct spiritual de la orizont.

Fața lui Chloe se boți.

— Nu vreau ca Abigail să stea cu tatăl ei!

Lacrimile i se revărsau din belșug. Fulgerele verzi de pe obraji începură să i se scurgă.

— Maaamă! strigă Fred.

Vecinii ar fi putut crede că îl măcelărește.

Ed își lăsă fruntea în mâini.

— Dacă asta vrei tu cu adevărat, spuse Madeline.

Abigail se întoarse dinspre chiuvetă și îi întâlni privirea, iar pentru o clipă totul se reduse la ele două, cum fusese atâția ani. Madeline și Abigail. Fetele Mackenzie. Când viața era liniștită și simplă. Pe vremuri, luau împreună micul dejun în pat înainte să plece la școală, una lângă cealaltă, cu perne la spate, cu cărțile în poală. Madeline îi susținu privirea. *Mai ții minte, Abigail? Îți mai aduci aminte de noi?*

Abigail se întoarse.

— Asta vreau.

•

Stu: Am fost la concursul sportiv. Cursa mamelor a fost al dracu' de amuzantă. Scuze pentru limbaj. Dar unele dintre femeile alea... Ai fi zis că sunt la Jocurile Olimpice, zău așa!

Samantha: Aiureli! Nu-l ascultați pe soțul meu. Nimeni n-o lua în serios. Râdeam așa de tare, încât am avut nevoie de copii.

•

Nathan era și el la concursul sportiv. Lui Madeline nu-i venise să creadă când se întâlnise cu el în fața tonetei cu cârnați, o ținea de mână pe Skye. Tocmai în dimineața aceasta.

Nu că ar fi venit prea mulți tați la concurs, asta dacă nu erau casnici sau aveau copii cu o înclinație deosebită spre sport; dar iată-l pe fostul soț al lui Madeline, își luase o zi liberă de la serviciu ca să fie de față, purta un tricou în dungi și pantaloni scurți, o șapcă și ochelari de soare, uniforma de Tată Bun prin excelență.

— Așadar, pentru tine e prima oară! spuse Madeline.

Văzu că în jurul gâtului avea un fluier. Pentru numele lui Dumnezeu, se oferise voluntar. Se implica. *Ed* era genul de tată care se oferea voluntar la școală, dar azi avea ceva urgent de predat. Nathan se prefăcea că este Ed. Se prefăcea că e un om bun și toată lumea îl credea.

— Exact! spuse Nathan radios, apoi zâmbetul îi păli când probabil îi trecuse prin cap că poate și prima lui fiică luase parte la concursuri sportive când era la școala primară.

Desigur, acum participa la toate evenimentele lui Abigail. Abigail nu era prea mare

amatoare de sport, dar cânta la vioară, iar Nathan și Bonnie erau nelipsiți la fiecare concert, radioși, băteau din palme, de parcă ar fi fost acolo în tot acest timp, de parcă ei ar fi dus-o la lecțiile de vioară în Petersham, unde nu găseai niciodată loc de parcare, de parcă ei o ajutaseră să-și plătească toate lecțiile acelea pe care Madeline nu și le putea permite fiind mamă singură, cu un fost soț care nu-i dădea un sfanț.

Iar acum ea îl alegea pe el.

— Ți-a spus Abigail...

Nathan făcu o mică grimasă, de parcă ar fi vorbit despre o chestiune delicată de sănătate.

— Că vrea să locuiască cu tine? întrebă Madeline. Da. De fapt, chiar azi-dimineață.

Durerea era aproape fizică, exact ca începutul unei răceli. Ca trădarea.

O privi.

— E...

— Nu mă deranjează, spuse Madeline.

Nu avea să-i dea satisfacția asta.

— Va trebui să rezolvăm chestiunea banilor, spuse Nathan.

Îi plătea pensie alimentară lui Abigail acum că era un om de treabă. Și o plătea la timp. Fără să se plângă, și niciunul dintre ei nu vorbea vreodată despre primii zece ani din viața lui Abigail, când pare-se că nu costase nimic s-o hrănească și s-o îmbrace.

— Și vrei să spui că acum va trebui să plătesc eu pensie alimentară? spuse Madeline.

Nathan părea șocat.

— Nu, nu la *asta* m-am referit...

— Dar ai dreptate. Așa e corect dacă locuiește la tine mare parte din timp.

— Firește, nu ți-aș lua niciodată bani, Maddie, o întrerupse el. Mai ales că... că n-am... n-am fost capabil, în toți anii ăștia...

Făcu o grimasă.

— Sunt *conștient* că n-am fost cel mai bun tată când Abigail era mică. N-ar fi trebuit să pomenesc despre bani. Dar în momentul de față suntem cam strâmtorați.

— Poate ar trebui să-ți vinzi mașina sport de fițe, spuse Madeline.

— Da, îi dădu Nathan dreptate.

Se simțea umilit.

— Ar trebui. Ai dreptate. Deși nu costă chiar atât pe cât ai... mă rog.

Skye își privi tatăl cu îngrijorare și clipi repede, cum făcea și Abigail pe vremuri. Madeline îl văzu pe Nathan zâmbindu-i tăios fetiței și strângând-o de mână. Îl făcuse de râs. Îl făcuse de râs când își ținea de mână fetița ca un copil de pripas.

Foștii soți ar trebui să trăiască în cartiere diferite. Ar trebui să-și trimită copiii la alte școli. Ar trebui să existe legi care să împiedice acest lucru. Nu trebuia să faci față sentimentelor complicate de abandon, suferință și vină la concursul sportiv al copiilor. Asemenea sentimente nu ar trebui scoase la iveală în public.

— De ce a trebuit să te muți aici, Nathan? oftă ea.

— Poftim? spuse Nathan.

— Madeline! Începe cursa mămicilor de la grădi! Ești gata?

Era educatoarea, domnișoara Barnes, cu părul prins sus în coadă și cu pielea

strălucitoare ca a unei majorete americane. Părea proaspătă și fecundă. Ca o fructă delicioasă, coaptă. Ba chiar mai coaptă decât Bonnie. Ei nu-i atârnau pleoapele. Nu-i atârna nimic. Totul în viața ei de om tânăr era limpede, simplu și vesel. Nathan își scoase ochelarii de soare să o vadă mai bine, vizibil înveselit doar pentru că o văzuse. Ed ar fi reacționat la fel.

— Hai să-i dăm bătaie, domnișoară Barnes, spuse Madeline.

Sergentul criminalist Adrian Quinlan: Investigăm relațiile victimei cu fiecare părinte prezent la concursul școlar.

Harper: Da, de fapt, am anumite teorii.

Stu: Teorii? N-am niciuna. Doar o mahmureală.

Capitolul 25

Mamele de la grădiniță formară un șir dezordonat și hlizit la linia de start a cursei lor. Soarele li se reflecta din ochelarii de soare. Cerul era o cochilie uriașă, albastră. Marea scânteia safirie la orizont. Jane le zâmbi celorlalte mame, iar acestea îi zâmbiră și ele. Totul era frumos, domnea o atmosferă prietenească. „Sunt sigură că ți se pare ție”, îi spusese mama lui Jane acesteia. „Toată lumea a uitat deja incidentul ăla stupid de la orientarea școlară.”

Jane se străduise foarte tare să se integreze în comunitatea școlii. Făcea de serviciu la cantină o dată la două săptămâni. Luni dimineața, împreună cu o altă mamă care se oferise voluntar, o ajuta pe domnișoara Barnes să-i asculte pe copii exersând la citire. Făcea conversații politicoase când îl aducea pe copil la școală și când îl lua. Îi invita pe copii să se joace cu Ziggy.

Dar Jane tot simțea că ceva nu era în regulă. Sesiza acest lucru în înclinarea ușoară a unui cap, în zâmbetele care nu se reflectau și în privire, în boarea unei judecăți.

Nu e mare lucru, își tot spunea ea.

Era o bagatelă. Nu era cazul să fie îngrozită. Această lume a cutiilor cu prânzul, a sacoșelor pentru cărți, a genunchilor juliți și a fețișoarelor murdare nu avea nicio legătură cu urâtenia acelei nopți calde de primăvară și cu lumina puternică din tavan ca un ochi scrutător, cu presiunea de pe gâtul ei, cu cuvintele șoptite care îi scormoneau în minte. *Nu te mai gândi la asta. Nu te mai gândi.*

Acum Jane îi făcu cu mâna lui Ziggy, care stătea în tribună lângă linia de margine cu copiii de grădiniță, sub privirile atente ale domnișoarei Barnes.

— Știi că n-o să câștig, nu? îi spusese de dimineață la micul dejun.

Unele dintre mamele astea aveau antrenori personali. Una dintre ele chiar *era* antrenor personal.

— Pe locuri! spuse Jonathan, tatăl drăguț, casnic, care venise cu ele la spectacolul *Disney pe gheață*.

— Câți metri are? întrebă Harper.

— Linia de finisaj pare *foarte* departe, spuse Gabrielle.

— Renata și Celeste țin banda de la finisaj? întrebă Samantha. Cum de-au scăpat?

— Parcă Renata a zis că...

— Renata are periostită tibială, o întrerupse Harper. Se pare că e foarte dureroasă.

— Ar trebui să facem toate extensii, fetelor, spuse Bonnie, care era îmbrăcată de parcă se pregătea să predea o lecție de yoga, cu un maiou galben care îi aluneca de pe un umăr, în timp ce ridica languros o gleznă și și-o ducea la spate.

— Ah, apropo, Jess, spuse Audrey sau Andrea.

Jane nu-și amintea niciodată numele ei. Se apropie de Jane și vorbi pe un ton scăzut, încrezător, de parcă se pregătea să-i destăinuie o taină mare și întunecată. Jane se obișnuise deja. Zilele trecute, femeia se apropiase de ea, coborâse tonul și spusese: „Azi e zi de bibliotecă?”

— Mă cheamă Jane, spuse Jane.

(Nu se putea supăra pe ea.)

— Scuze, spuse Andrea sau Audrey. Auzi? Tu ești pentru sau împotriva?

— Pentru sau împotriva la ce? Întrebă Jane.

— Doamnelor! strigă Jonathan.

— A madlenelor, spuse Audrey sau Andrea. Ești pentru sau împotriva?

— E pentru, spuse Madeline. Ca să ne facă nouă în ciudă.

— Madeline, las-o să vorbească singură, spuse Audrey sau Andrea. Mie mi se pare că e preocupată de sănătate.

Madeline dădu ochii peste cap.

— Adică dacă îmi *plac* madlenele? Întrebă Jane.

— Facem o petiție ca să le interzicem părinților să mai trimită întregii clase madlene cu ocazia zilei de naștere, spuse Andrea sau Audrey. Avem o problemă cu obezitatea și la două zile copiii iau gustări cu zahăr.

— Ce nu înțeleg eu e de ce școala asta e așa obsedată de *petiții*, spuse Madeline iritată. Pare așa de serios. De ce nu puteți face o sugestie?

— Doamnelor, *vă rog!* spuse Jonathan și ridică pistolul de start.

— Unde e Jackie, Jonathan? Întrebă Gabrielle.

Mamele erau toate puțin obsedate de soția lui Jonathan, de când aceasta fusese interviuată la rubrica destinată afacerilor de la știrile serii cu câteva nopți în urmă, când păruse extrem de exactă și inteligentă într-o discuție despre preluarea unei companii și punându-l pe jurnalist la locul lui. De asemenea, Jonathan arăta foarte bine, în stilul lui George Clooney, așa că referirile permanente la soția lui erau necesare ca să arate că nu remarcaseră acest lucru și că, de fapt, nu flirtau cu el.

— E în Melbourne, spuse Jonathan. Nu mai vorbi cu mine. Pe *locuri!*

Femeile porniră spre linia de start.

— Bonnie pare așa de profesionistă, remarcă Samantha pe când Bonnie se ghemuia în poziția de start.

— Nu prea mai alerg în ultima vreme, spuse Bonnie. E chinuitor pentru încheieturi.

Jane o văzu pe Madeline aruncându-i o privire lui Bonnie și înfigându-și vârful adidasului în iarbă.

— Gata cu pălăvrăgeala! strigă Jonathan.

— Ce-mi place când ești poruncitor, Jonathan! spuse Samantha.

— Fiți gata!

— Chestia asta îți macină nervii, îi spuse Audrey sau Andrea lui Jane. Oare cum rezistă bieții copii la...

Pistolul se declanșă.

•

Thea: Am ceva idei în legătură cu ce se putea întâmpla, dar despre morți numai de bine. După cum le spun și celor patru copii ai mei: „Dacă nu ai nimic drăguț de spus, mai bine nu spune nimic”.

Capitolul 26

Celeste simțea presiunea strânsorii Renatei la celălalt capăt al benzii de finis și încercă să nu se lase mai prejos, atât că uita mereu să se concentreze ca să-și dea seama unde se afla și ce făcea.

— Ce face Perry? strigă Renata. E în țară acum?

Ori de câte ori Renata venea la școală sau la evenimente școlare, se străduia, cu efecte comice, să nu vorbească cu Jane sau cu Madeline (lui Madeline îi plăcea acest lucru la nebunie, dar bieteii Jane nu prea mult), însă întotdeauna vorbea cu Celeste, într-un stil defensiv, înțepat, de parcă Celeste ar fi fost o veche prietenă care îi greșise cu ceva, dar ea alegea să fie matură și să depășească momentul.

— Se descurcă de minune, strigă Celeste la rândul ei.

Noaptea trecută începuse de la piesele Lego. Băieții își lăsaseră piesele peste tot. Ar fi trebuit să-i oblige să le strângă. Perry avea dreptate. Dar era mai simplu s-o facă ea, după ce ei se duceau la culcare, mai repede decât să înceapă războiul cu ei. Protestele, scandalul. Noaptea trecută nu avusese răbdarea necesară să treacă prin așa ceva. Era o mamă leneșă, o mamă rea.

— Faci din ei niște copii alintați, spusese Perry.

— Au doar cinci ani, spusese Celeste.

Stătea pe canapea, împăturea rufele.

— Sunt obosiți după ore.

— Nu vreau să trăiesc într-o cocină, spusese Perry și lovise cu piciorul o piesă de pe podea.

— Atunci strânge-le tu, spusese Celeste obosită.

Așa. Exact așa. Ea și-o cerea. De fiecare dată.

Perry o privise pur și simplu. Apoi se aplecase în genunchi, luase cu grijă fiecare piesă Lego de pe covor și o pusese în cutia mare și verde. Ea continuase să împăturească rufele și-l privea. Oare avea să le strângă pe toate, pur și simplu?

Se ridicase și se duse cu cutia la ea.

— E destul de simplu. Fie îi pui pe copii să le strângă, fie le strângi tu. Sau angajezi dracului o menajeră.

Cu o mișcare rapidă, îi întorsese cutia invers deasupra capului, răsturnând asupra ei un șuvoi zgomotos și violent.

Socul și umilința o făcuseră să icnească.

Se ridicase, apucase o mână de piese Lego din poală și i le aruncase direct în față.

Uite. Din nou. Celeste era de vină. Se purta ca un copil. Aproape că era comic. Ca într-un film cu Stan și Bran. Doi adulți aruncau unul în celălalt cu lucruri.

O plesnise peste față cu dosul mâinii.

Nu o lovea niciodată cu pumnul. Nu ar fi făcut niciodată ceva așa de dur. Celeste se dăduse înapoi clătînându-se și se lovise cu genunchiul de marginea măsuței de cafea din sticlă. Își recăpătase echilibrul și se repezise la el cu mâinile ca niște gheare. El o împinsese plin de dezgust.

În fond, de ce nu? Avea un comportament dezgustător.

Apoi el se duse la culcare, iar ea strânsese toate piesele Lego și aruncase cina neconsumată la coșul de gunoi.

Avea buza umflată și dureroasă azi-dimineață, de parcă îi ieșea un herpes. Nu era destul de pronunțată încât să provoace comentarii. Se lovise cu genunchiul de marginea măsuței de cafea și îl simțea înțepenit și dureros. Nu era prea rău. De fapt, nu era mare lucru.

În dimineața aceasta, Perry fusese vesel și fluiera în timp ce le fierbea ouă băieților.

— Ce-ai pățit la gât, tati? întrebuse Josh.

Pe marginea gâtului avea o zgârietură lungă, subțire și roșie, unde probabil îl zgâriase Celeste.

— La gât?

Perry își acoperise zgârietura cu mâna și-i aruncase o privire amuzată lui Celeste. Era genul de schimb de priviri amuzate, tainice, pe care îl fac părinții când copiii lor spun ceva nevinovat și drăguț în legătură cu Moș Crăciun sau sexul. De parcă ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă ar fi fost un aspect firesc al unei căsnicii.

— Nu-i nimic, amice, îi spusese lui Josh. Nu m-am uitat pe unde merg și am intrat într-un copac.

Celeste nu-și putea scoate din minte expresia lui Perry. I se părea amuzant. Chiar i se părea că este amuzant și lipsit de importanță.

Celeste se apăsă pe buza dureroasă cu un deget.

Oare *chiar* era normal?

Perry ar fi spus: „Nu, nu suntem normali. Nu suntem un cuplu oarecare. Nu suntem oameni obișnuiți cu o relație obișnuită. Noi suntem diferiți. Suntem speciali. Noi ne iubim mai mult. La noi totul e mai intens. Partidele noastre de sex sunt mai reușite”.

Pistolul de start pocni în aer, făcând-o să tresară.

— Uite-le că vin! spuse Renata.

Paisprezece femei veneau în fugă direct spre ele, de parcă ar fi alergat după un hoț, agitându-și brațele, cu pieptul bombat, cu bărbiile scoase înainte, unele râdeau, dar majoritatea păreau extrem de serioase. Copiii țipau și scandau. Celeste încercă să-i caute pe băieți, dar nu-i vedea.

— Până la urmă, nu pot să particip la cursa mamelor, le spusese în dimineața aceasta. Am căzut pe scări după ce v-ați dus voi la culcare azi-noapte.

— Ooo, fusese reacția lui Max, dar era o reacție automată.

Nu părea să-i pese cu adevărat.

— Ar trebui să fii mai atentă, spusese Josh încet, fără să o privească.

— Așa ar trebui, fusese Celeste de acord. Chiar ar trebui.

Bonnie și Madeline conduceau plutonul, erau primele. Cot la cot. *Hai, Madeline!* gândi Celeste. *Hai, hai, hai... DA!* Piepturile le atinseră banda de finis. Categorie, câștigase Madeline.

•

— A câștigat Bonnie cu un pic! strigă Renata.

— Nu, nu, sunt sigură că Madeline a ajuns prima, îi spuse Bonnie Renatei.

Bonnie nu părea să fi făcut vreun efort. Culoarea din obraji ei era doar puțin mai intensă decât de obicei.

— Nu, nu, tu ai câștigat Bonnie, spuse Madeline cu respirația tăiată, deși știa că ea câștigase, deoarece o văzuse tot timpul pe Bonnie cu coada ochiului. Se aplecă, cu mâinile pe genunchi, încerca să-și recapete răsuflarea. Simțea o durere ascuțită în pomeți, acolo unde o tot lovise colierul.

— Eu sunt destul de sigură că Madeline a câștigat, spuse Celeste.

— Ba categoric Bonnie, o întrerupse Renata, iar lui Madeline aproape că-i venea să izbucnească în râs.

Deci aici ai ajuns cu răzbunarea, Renata? Nu mă lași să câștig cursa mamelor?

— Eu sunt sigură că a câștigat Madeline, spuse Bonnie.

— Eu sunt sigură că a câștigat Bonnie, contraatacă Madeline.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, hai să zicem că ați fost la egalitate, spuse mama unui copil de clasa a VI-a, un Bob blond, care se ocupa cu împărțirea fundelor.

Madeline se îndreptă.

— În niciun caz. Bonnie a câștigat.

Smulse funda albastră a câștigătorului din mâna mamei copilului de clasa a VI-a și i-o îndesă în palmă lui Bonnie, strângându-i degetele în jurul ei, de parcă i-ar fi dat unuia dintre copii o monedă de doi dolari.

— M-ai bătut, Bonnie.

Întâlni ochii azurii ai lui Bonnie și citi în ei că înțelesese.

— M-ai bătut pe cinstitelea.

•

Samantha: Madeline a câștigat. Noi muream de râs când Renata insista că Bonnie câștigase. Dar mă întrebați dacă eu cred că asta a dus la *crimă*? Nu, nu cred.

Harper: Eu am ieșit a treia, dacă interesează pe cineva.

Melissa: Teoretic, *Juliette* a ieșit a treia. O știți, bona Renatei? Dar Harper o ținea una și bună că o bonă de douăzeci și unu de ani nu se pune! Și apoi, desigur, în ultima vreme tuturor ne place să ne prefacem că Juliette n-a existat.

Capitolul 27

Samantha: Uitați cum stă treaba, trebuie să înțelegeți cam care este structura socială a locului. Mai întâi sunt comercianții. Avem o *grămadă* în Pirriwee. Cum e și Stu al meu. Sarea pământului. Sau mai exact a mării, fiindcă toți fac surfing, desigur. Mare parte din comercianți au crescut aici și nu au plecat niciodată. Apoi ai genul alternativ. Cei excentrici. Iar cam în ultimii ani, toți acești directori și genul de finanțiști bogați s-au mutat aici și și-au construit vile de lux uriașe pe faleză. Dar, cu toate astea, există o singură școală primară pentru toți copiii noștri! Așa că la evenimentele școlare te trezești că un instalator, un bancher și un cristaloterapeut stau împreună și încearcă să facă conversație. E ridicol. Nu-i de mirare că s-a lăsat cu scandal.

Celeste ajunse acasă de la concursul sportiv și găsi mașina celor de la firma de curățenie parcată în față. Când deschise ușa de la intrare, auzi aspiratorul făcând zgomot la etaj.

Intră în bucătărie să-si facă o ceașcă de ceai. Cei de la curățenie veneau o dată pe săptămână, vinerea dimineața. Luau două sute de dolari și lăsau casa lună.

Mama lui Celeste icnise când auzise cât cheltuia Celeste cu curățenia.

— Draga mea, vin eu și te ajut o dată pe săptămână, spusese ea. Poți să economisești banii pentru altceva.

Mama ei nu putea înțelege cât de bogat era Perry. Când îi vizitase prima oară casa mare cu vedere amplă spre plajă, se plimbase cu expresia politicoasă și chinuită a turistului care asistă la o manifestare culturală șocantă. În final, fusese de acord că e foarte „aerisită”. Pentru ea, suma de două sute de dolari era scandaloasă dacă o cheltuiai pe ceva ce puteai și ar fi trebuit să faci chiar tu. Ar fi îngrozită dacă ar vedea-o acum pe Celeste, *stând jos* în timp ce alții îi făceau curățenie în casă. Mama lui Celeste nu stătuse niciodată jos. Venea acasă după ce fusese în tura de noapte la spital, intra imediat în bucătărie și-i pregătea familiei micul dejun, în timp ce tatăl lui Celeste citea ziarul, iar Celeste și fratele ei se băteau.

Dumnezeule, ce bătaii se mai iscau între Celeste și fratele ei! O lovea. Iar ea riposta întotdeauna.

Poate dacă nu creștea alături de un frate mai mare, dacă nu ar fi crescut cu acea mentalitate de băiețoi australian dur: dacă un băiat te lovește, lovești și tu! Poate dacă ar fi plâns încet și înduioșător prima oară când Perry o lovise, atunci poate că nu s-ar fi întâmplat întruna.

Aspiratorul se opri și auzi glasul unui bărbat, urmat de un hohot zgomotos de râs. Cei care se ocupau de curățenie erau un cuplu tânăr de coreeni. În mod normal, lucrau într-o liniște deplină când Celeste era acasă, așa că probabil nu o auziseră intrând. Nu-i arătau decât fața lor profesională. În mod irațional, se simțea jignită, de parcă ar fi vrut să le fie prietenă. *Haideți să râdem și să pălăvrăgim cu toții cât timp îmi faceți curățenie în casă!*

Deasupra se auzeau niște pași care alergau și un hohot de râs feminin.

Terminați cu distracția în casa mea, gândi Celeste. Faceți curățenie.

Celeste își bău ceaiul. O dura buza la contactul cu cana.

Era invidioasă pe cei de la curățenie.

Ea stătea aici, în casa ei cea mare, supărată.

Lăsa ceaiul, își luă cardul de credit din portofel și deschise laptopul. Intră pe site-ul World Vision și căută fotografiile cu copiii care puteau fi sponsorizați, produse pe un raft pentru femei albe și bogate ca ea. Sponsoriza deja trei copii și încerca să le trezească interesul și băieților. Uite! Ea e micuța Blessing din Zimbabwe. Trebuie să meargă kilometri întregi să ia apă proaspătă. Tu trebuie să mergi numai până la robinet.

— Și de ce nu scoate pur și simplu niște bani de la bancomat? întrebă Josh.

Perry fusese cel care răspunsese, care explicase cu răbdare, care vorbise cu copiii despre recunoștință și despre ajutorarea celor mai puțin norocoși decât ei.

Celeste mai sponsoriză încă patru copii.

Avea să dureze câteva ore până să le scrie scrisori și felicitări tuturor.

Scorie nerecunoscătoare.

Merita să fie bătută. O merita.

Se ciupi de coapsă până când îi dădură lacrimile. A doua zi aveau să-i apară noi vânătăi. Vânătăi pe care și le făcuse singură. Îi plăcea să le privească cum se transformă, se extind, se închid la culoare și apoi dispar ușor. Era un hobby, o pasiune. Era bine să ai pasiuni.

Își pierdea mințile.

Căută pe site-uri caritabile care prezentau toată durerea și suferința pe care o are de oferit lumea: cancer, boli genetice rare, sărăcie, încălcarea drepturilor omului, dezastre naturale. Oferi în stânga și-n dreapta. În douăzeci de minute donase douăzeci de mii de dolari din banii lui Perry. Acest gest nu-i aducea nicio satisfacție, nu o făcea să simtă nici mândrie, nici plăcere. O îngrețoșa. Ea făcea donații, în timp ce o fată stătea în patru labe să-i curețe colțurile mizerabile ale cabinei de duș.

Atunci fă-ți singură curățenie în casă! Dă-i afară pe oamenii de serviciu. Dar nici asta nu i-ar ajuta pe ei, nu-i așa? Donează mai mulți bani instituțiilor caritabile! Donează până te doare.

Mai cheltui încă cinci mii de dolari.

Oare asta avea să le afecteze situația financiară? Nu știa de fapt. Perry se ocupa de bani. În definitiv, el se pricepea la asta. Nu-i ascundea situația. Știa că i-ar fi arătat cu dragă inimă toate conturile și investițiile lor dacă asta voia, dar gândul că ar putea afla care erau sumele exacte îi dădea amețeli.

— Azi am deschis factura la electricitate și mi-a venit să plâng, spusese Madeline zilele trecute, iar Celeste voise să se ofere să o plătească ea, dar, desigur, Madeline nu voia gesturile ei caritabile.

Ea și Ed aveau o viață tihnită. Dar existau mai multe niveluri de tihnă, iar la nivelul lui Celeste nicio factură de electricitate nu-i putea smulge lacrimi. În orice caz, nu le puteai da pur și simplu bani prietenilor. Puteai să plătești tu prânzul sau cafeaua ori de câte ori aveai ocazia, dar chiar și atunci trebuia să ai grijă să nu jighești, să nu o faci așa de des încât să dai impresia că te grozăvești, de parcă banii ar fi fost ai ei, când, de

fapt, erau ai lui Perry, nu aveau nicio legătură cu ea, fusese doar norocul, ca și în cazul aspectului. Nu era decizia ei.

Odată, când era la universitate și într-o dispoziție de zile mari, intrase la un curs practic și se așezase lângă o fată pe nume Linda.

— 'Neața! spusese ea.

Pe fața Lindei se așternuse o exasperare comică.

— Celeste, gemuse ea. Ești prea mult pentru mine azi. Mă simt ca dracu' și tu vii plină de grație, cu un aspect ca... ca *ăsta*.

Făcuse un gest spre fața lui Celeste, de parcă ar fi fost ceva dezgustător.

Fetele din jurul lor izbucniseră într-un râs vesel, de parcă în sfârșit fuseseră rostite cu glas tare cuvinte amuzante și subversive. Râseseră mult timp, Celeste zâmbise strâmb, idiot, căci în ce fel putea răspunde la așa ceva? O simțise ca pe o palmă, dar trebuia să reacționeze de parcă ar fi fost un compliment. Trebuia să fii recunoscătoare. Să nu pari prea veselă, își spunea sieși. E enervant.

Trebuia să fie recunoscătoare, mereu recunoscătoare.

Aspiratorul porni din nou sus.

În toți anii de când erau împreună, Perry nu spusese niciodată nimic despre felul în care alegea ea să(-i) cheltuiască banii, doar îi amintea din când în când, delicat, amuzat, că putea cheltui mai mulți dacă voia.

— Știi că ne putem permite să-ți luăm una nouă, spusese el odată, când o găsisse în spălătorie frecând înnebunită o pată de pe gulerul unei bluze de mătase.

— Îmi place asta, spusese ea.

(Pata aceea era de sânge.)

De când renunțase la serviciu, relația ei cu banii se schimbase. Îi folosea de parcă ar fi folosit baia cuiva, cu grijă și politețe. Știa că în ochii legii și ai societății (teoretic) contribuia la bunăstarea lor ocupându-se de casă și crescându-i pe băieți, dar încă nu cheltuia banii lui Perry așa cum mai demult cheltuisese propriii bani.

Cu siguranță că nu cheltuisese niciodată douăzeci și cinci de mii de dolari într-o după-amiază. Oare avea să facă vreun comentariu? O să fie furios? Oare de aceea o făcuse? Uneori, în zilele în care avea să-i simtă furia clocotind, când avea să știe că e doar o chestiune de timp, când avea să o simtă în atmosferă, avea să-l provoace dinadins. O să o *facă* pentru a ști un lucru.

Chiar și când dona organizațiilor caritabile, oare, de fapt, era doar încă un pas din dansul bolnăvicios al căsniciei lor?

Nu era un gest venit ca din senin. Mergeau la baluri caritabile, iar Perry licita douăzeci, treizeci, patruzeci de mii de dolari cu o înclinare serioasă din cap. Dar aici nu era vorba despre a oferi, cât mai degrabă despre a câștiga. „Niciodată n-am să las pe nimeni să liciteze mai mult ca mine”, îi spusese odată.

Era generos cu banii lui. Dacă descoperea vreodată că un membru al familiei sau un prieten era la ananghie, scria discret un cec sau îi făcea un transfer direct, refuzând mulțumirile, schimbând subiectul, aparent jenat de ușurința cu care putea rezolva criza financiară a cuiva.

Se auzi soneria și se duse să deschidă.

— Doamna White?

Un bărbat îndesat, cu barbă îi întinse un buchet uriaș de flori.

— Mulțumesc, spuse Celeste.

— Sunteți o doamnă norocoasă! spuse bărbatul, de parcă n-ar mai fi văzut niciodată o femeie primind un aranjament așa de impresionant.

— Așa este!

Mirosul dulce și intens îi gădila simțurile. Mai demult îi plăcea foarte mult să primească flori. Acum însă era ca și când i s-ar fi repartizat o serie de sarcini. Găsește vaza. Taie tijele. Aranjează-le.

Scorie nerecunoscătoare.

Citi cartonașul.

Te iubesc. Îmi pare rău.

Scrisul florăresei. Era întotdeauna ciudat să vadă cuvintele lui Perry transpuse de altcineva. Oare florăreasa se întreba ce făcuse Perry? Ce păcat conjugal comisese noaptea trecută? Oare venise acasă târziu?

Duse florile spre bucătărie. Buchetul tremura, observă ea, de parcă i-ar fi fost frig. Strânse mai tare tijele. Le putea izbi de perete, dar acest gest nu avea să-i aducă prea multe satisfacții. Acestea ar fi căzut fără vlagă, inefficient. Pe covor s-ar fi presărat movilițe de petale pline cu apă. Ar fi trebuit să umble de-a bușilea pe podea să le strângă, înainte să coboare oamenii de serviciu.

Pentru numele lui Dumnezeu, Celeste. Știi ce ai de făcut.

Își aminti de anul în care împlinise douăzeci și cinci de ani, anul în care ajunsese la tribunal pentru prima oară, anul în care își cumpărase prima mașină și începuse să investească în acțiuni, anul în care juca partide serioase de squash în fiecare sâmbătă. Avea niște tricepși extraordinari și un răs zgomotos.

Era anul în care îl cunoscuse pe Perry.

Maternitatea și căsnicia făcuseră din ea versiunea moale și buretoasă a fetei de pe vremuri.

Lăsă florile cu grijă pe masa din sufragerie și se întoarse la laptop.

Căută pe Google „consilier matrimonial”.

Apoi se opri. *Backspace. Backspace. Backspace.* Nu. Pe asta o mai încercase. Nu era vorba despre treburile casnice și jignire. Trebuia să discute cu cineva care știa că oamenii se comportă așa; cineva care știa să pună întrebările potrivite.

Simțea cum îi ard obraji în timp ce tasta cele două cuvinte rușinoase.

Violență. Domestică.

Capitolul 28

Sunt lucruri și mai grele de-atât, gândi Madeline în timp ce împătorea o pereche de blugi albi mulați și îi punea în valiza deschisă, pe jumătate plină, de pe patul lui Abigail.

Madeline nu avea dreptul să încerce sentimentele acelea. Anvergura lor o rușina. Erau exagerate în situația aceea.

Așadar, Abigail voia să locuiască împreună cu tatăl ei și nu era prea plină de tact în privința aceea. Dar avea paisprezece ani. Copiii de paisprezece ani nu simțeau prea multă empatie.

Madeline se gândea în continuare că nu o deranja. Trecuse peste acel moment. Nu era mare lucru. Era ocupată. Mai avea și altele de făcut. Dar apoi o lovea din nou, ca un pumn în stomac. Se trezea că inspiră scurt și superficial, de parcă ar fi fost în travaliu.

(Douăzeci și șapte de ore se chinuise cu Abigail. Nathan și moașa glumeau despre fotbal, în timp ce Madeline își dădea duhul. În fine, nu-și dăduse duhul, dar își amintea că se gândise că durerea nu se putea sfârși decât prin moarte, iar ultimele cuvinte pe care avea să le audă erau despre șansele echipei Manly de a câștiga campionatul.)

Ridică o bluză de-a lui Abigail din coșul cu rufe. Era de un piersiciu pal și nu se potrivea cu tenul lui Abigail, dar ei îi plăcea la nebunie. Se spăla doar manual. Acum putea s-o facă Bonnie. Sau poate că noua versiune îmbunătățită a lui Nathan spăla și rufe mai nou. Nathan versiunea 2.0. Stă cu soția lui. Se oferă voluntar la căminele celorlora fără adăpost. Spală rufe manual.

Mai târziu avea să vină cu camioneta fratelui său să ia patul lui Abigail.

Noaptea trecută, Abigail o rugase pe Madeline dacă putea să-și ducă patul acasă la Nathan. Era un frumos pat cu baldachin, pe care Madeline și Ed i-l oferiseră când împlinise paisprezece ani. Meritase prețul exorbitant până la ultimul cent numai să vadă extazul de pe fața lui Abigail. Dansase de bucurie. Era de parcă cea pe care și-o amintea era o altă persoană.

— Patul ăla nu pleacă nicăieri! spusese Ed.

— E patul ei, răspunsese Madeline. Nu mă deranjează dacă îl ia.

O spusese ca s-o rănească pe Abigail, s-o rănească și ea, să-i arate că nu-i păsa că Abigail se muta, că acum venea în vizită doar în weekenduri, dar adevărata ei viață, casa ei erau în altă parte. Dar Abigail nu era deloc jignită, ci doar încântată că își putea lua patul.

— Bună! spuse Ed din ușa dormitorului.

— Bună! spuse și Madeline.

— Abigail ar trebui să-și strângă singură hainele, spuse Ed. E, cu siguranță, destul de mare.

Poate că așa era, dar Madeline se ocupa de rufe în casă. Ea știa în ce stadiu sunt lucrurile pe linia de spălare, uscare, împăturire și punere în dulapuri, așa că era logic să se ocupe ea. Încă de când o cunoscuse pe Abigail, întotdeauna se așteptase la puțin prea mult de la ea. De câte ori auzise exact aceleași cuvinte? „E, cu siguranță, destul de

mare.” El nu cunoștea copii de vârsta lui Abigail și lui Madeline i se părea că întotdeauna ținea puțin prea sus. În cazul lui Fred și al lui Chloe era diferit, deoarece fusese acolo de la bun început. Pe ei îi cunoștea și-i înțelegea într-un fel în care pe Abigail n-o cunoștea și n-o înțelegea. Sigur, ținea la ea și era un tată vitreg bun, atent, rol pe care și-l asumase imediat fără să se plângă (la două luni după ce începuseră să iasă împreună, Ed se dusese cu Abigail la școală, la o întâlnire matinală la ceai a taților; pe vremea aceea, Abigail îl adora) și poate că ar fi avut o relație minunată, dar Nathan, tatăl răătăcitor, se întorsese în momentul cel mai nepotrivit, când Abigail avea unsprezece ani. Prea mare să o stăpânească. Prea mică să-și înțeleagă și să-și controleze sentimentele. Se schimbase peste noapte. Era de parcă simpla atitudine politicoasă față de Ed ar fi fost o trădare față de tatăl ei. Ed avea un anume autoritarism de modă veche, care îl făcea să nu reacționeze prea bine la lipsa de respect și nu ieșea în avantaj dintr-o comparație cu Nathan, care era genul relaxat.

— Crezi că e vina mea? întrebă Ed.

Madeline ridică privirea.

— Poftim?

— Că Abigail se mută cu tatăl ei?

Părea abătut, nesigur.

— Oare am fost prea dur cu ea?

— Sigur că nu, spuse ea, deși chiar credea că în parte era vina lui, dar ce rost avea să spună? Cred că Bonnie e adevărata atracție, spuse ea.

— Tu te întrebi vreodată dacă Bonnie a făcut vreun tratament cu șocuri electrice? medită Ed.

— E drept, parcă e un pic absentă, încuviință Madeline.

Ed intră și-și trecu mâna peste unul dintre stâlpii de la patul lui Abigail.

— A fost al dracului de greu să montez ăsta, spuse el. Crezi că Nathan o să fie în stare?

Madeline pufni.

— Poate ar trebui să mă ofer să-l ajut, spuse Ed.

Era serios. Nu suporta gândul că o treabă de bricolaj putea fi făcută de mântuială.

— Să nu te prind, spuse Madeline. Tu nu cumva trebuie să pleci? Nu trebuie să realizezi un interviu?

— Ba da.

Ed se aplecă s-o sărute.

— E cineva interesant?

— Cel mai vechi club de lectură din peninsula Pirriwee, spuse Ed. Se întâlnesc o dată pe lună de patruzeci de ani încoace.

— Ar trebui să înființez și eu un club de lectură, spuse Madeline.

Harper: Trebuie să-i recunosc meritul ăsta lui Madeline. I-a invitat pe toți părinții să intre în clubul ei de lectură, inclusiv pe Renata și pe mine. Eu fac deja parte dintr-un club de lectură, așa că am refuzat, și probabil că a fost mai bine. Mie și Renatei ne-a plăcut dintotdeauna literatura de calitate, nu bestsellerurile alea subțiri, copiate la

indigo. Superficiale până la Dumnezeu. Dar, firește, fiecare cu gusturile lui.

Samantha: Povestea asta cu clubul cărții erotice a fost o glumă. De fapt, a fost vina mea. Lucram la cantină cu Madeline și am spus eu ceva despre o scenă deșuheată din cartea pe care o alesese ea. Sincer, nici măcar nu era chiar așa de deșuheată, glumeam, dar apoi Madeline zice: „Ah, am uitat să spun că e un club al cărții erotice?” Și așa am început să-i spunem cu toții Clubul cărții erotice, și cu cât se crispau mai tare persoane ca Harper și Carol, cu atât se înrăia Madeline.

Bonnie: Joia seara eu țin un curs de yoga, altfel mi-ar fi plăcut foarte mult să intru în clubul de lectură al lui Madeline.

Capitolul 29

CU O LUNĂ ÎNAINTE DE CONCURSUL ȘCOLAR DE CULTURĂ GENERALĂ

— Mâine trebuie să duc arborele genealogic, spuse Ziggy.

— Ba nu, săptămâna viitoare, spuse Jane.

Stătea pe podeaua băii sprijinită de zid, în timp ce Ziggy făcea baie. Atmosfera era plină de abur și de mirosul de căpșune al spumei de baie. Îi plăcea foarte mult să se bălăcească în apa mare, foarte fierbinte, cu spumă. „Mai fierbinte, mămico, mai fierbinte!” cerea mereu, în timp ce pielea i se făcea așa de roșie, încât Jane se temea să nu-l opărească. „Mai multă spumă!” Apoi juca jocuri lungi și complicate prin spumă, adăugând vulcani care erupeau, cavaleri Jedi, ninja și mame care își dojeneau copiii.

— Ne trebuie un carton special pentru arborele genealogic, spuse Ziggy.

— Da, o să luăm în weekend.

Jane îi zâmbi larg. Își aranjase spuma pe cap, căpătând aspectul unui indian mohawk.

— Arăți comic.

— Nu, sunt *cool*, spuse Ziggy.

Apoi se întoarse la jocul lui.

— Pam! Atenție, Yoda! Unde ți-e sabia cu laser?

Apa se împrăștie și baloanele zburară în toate părțile.

Jane se întoarse la cartea pe care o alesese Madeline pentru prima întâlnire a clubului de lectură. „Am ales ceva care mustește de sex, droguri și crime”, spusese Madeline. „Așa că discuțiile vor fi animate. Cu puțin noroc, avem parte și de-o ceartă.”

Acțiunea cărții se desfășura în anii '20. Era o carte bună. Cine știe cum, Jane se dezobișnuise să mai citească de plăcere. Când citea o carte, se simțea de parcă s-ar fi întors la o mai veche și îndrăgită destinație de vacanță.

Acum era în plină scenă de sex. Dădu pagina.

— O să-ți dau un pumn în față, Darth Vader! strigă Ziggy.

— Nu zice „pumn în față”, spuse Jane fără să-și ridice privirea. Nu e frumos.

Continuă să citească. Un norișor de baloane cu miros de căpșune pluti pe pagina cărții ei. Îl dădu la o parte cu degetul. Încerca ceva, o senzație discretă. Se mută ușor pe gresia din baie. Nu. Nu se putea. De la o carte? De la două paragrafe frumos scrise? Dar așa era. Era puțin, puțințel excitată.

Era o adevărată revelație că după atâta timp mai putea simți ceva așa de primitiv, de biologic, de plăcut.

Pentru o clipă, văzu ochiul scrutător din tavan și gâtul i se strânse, dar apoi nasul îi fremătă de la o furie instantanee. Mă opun, îi spuse ea acestei amintiri. *Azi mă opun, pentru că, dacă vrei să știi, mai am și alte amintiri legate de sex. Am o mulțime de amintiri cu un iubit obișnuit și cu un pat obișnuit, cu cearșafuri nu chiar așa impecabile, fără un ochi scrutător în tavan și nu era nici liniștea aceea înăbușită, învăluită, era muzică și normalitate și lumină naturală, iar el credea că sunt drăguță și cum îndrăznești, cum îndrăznești, cum*

îndrăznești?

— Mămico! spuse Ziggy.

— Da, răspunse ea.

O cuprinse un fel de fericire nebună, furioasă, de parcă cineva ar fi provocat-o să nu o simtă.

— Îmi trebuie lingura aia cam de forma asta, spuse trasând un semicerc în aer.

Voia paleta pentru ouă.

— Ziggy, sunt destule ustensile de bucătărie în baie, spuse ea, dar deja lăsa cartea jos și se ridica să i-o aducă.

— Mersi, mămico, spuse Ziggy angelic, iar ea îi privi ochii mari și verzi cu broboane de apă pe gene și spuse:

— Te iubesc așa de mult, Ziggy.

— Îmi trebuie lingura aia destul de repede, spuse Ziggy.

— Bine, spuse ea.

Se întoarse să iasă din baie, iar Ziggy zise:

— Crezi că domnișoara Barnes o să se supere pe mine că n-am adus arborele genealogic?

— Dragule, e pentru săptămâna viitoare, spuse Jane.

Se duse în bucătărie și citi cu glas tare de pe biletul prins pe frigider cu un magnet: „Toți copiii vor avea ocazia să vorbească despre arborele lor genealogic când își aduc proiectele vineri, 24...” of, tunete și fulgere!

Avea dreptate. A doua zi trebuia să ducă arborele. Ținea minte că trebuia să-l predea în vinerea în care era cina prilejuită de ziua de naștere a tatălui ei, dar cina lui fusese mutată cu o săptămână mai târziu, pentru că fratele ei pleca împreună cu o iubită nouă. Era numai vina afurisitului de Dane.

Nu. Era vina ei. Avea un singur copil. Avea agendă. Nu ar fi trebuit să fie chiar așa de complicat. Trebuia să-l facă acum. Chiar acum. Nu-l putea trimite la școală fără proiect. Ar fi atras atenția asupra lui și nu-i plăceau situațiile de acest fel. Dacă i s-ar fi întâmplat lui Chloe a lui Madeline, ei nu i-ar fi păsat câtuși de puțin. Ar fi chicotit, ar fi ridicat din umeri și ar fi fost o drăguță. Lui Chloe îi plăcea să fie în centrul atenției, dar bietul de Ziggy nu voia decât să se amestece în mulțime, exact ca Jane, dar, cine știe de ce, ieșea mereu exact invers.

— Dă drumul la apa din cadă, Ziggy! strigă ea. Trebuie să ne apucăm imediat de proiect!

— Îmi trebuie lingura aia specială! strigă Ziggy la rîndul lui.

— Nu e timp! strigă Jane. Dă imediat drumul la apă!

Carton. Aveau nevoie de o bucată mare de carton. De unde să facă rost la ora asta târzie? Era trecut de șapte. Toate magazinele erau probabil închise.

Madeline. Probabil că ea are niște carton. Ar putea merge până la ea, Ziggy putea sta în mașină în pijamale cât se ducea Jane repede înăuntru.

Îi trimise un mesaj lui Madeline: *Problemă! Am uitat de arborele genealogic!!! (Idioata de mine!) Ai niște carton în plus? Dacă da, pot să trec pe la tine să iau?*

Trase foaia cu instrucțiunile de pe frigider.

Proiectul arborelui genealogic era menit să-l ajute pe copil „să conștientizeze moștenirea lui și a altora, în timp ce reflecta la oamenii importanți din viața sa, din prezent și din trecut”. Copilul trebuia să deseneze un copac, să pună o fotografie cu el în mijloc, apoi fotografiile și nume ale membrilor familiei, de preferat până la cel puțin două generații în urmă, inclusiv frații, mătușile, unchii, bunicii și „dacă se poate străbunicii sau chiar stră-stră-străbunicii!”

În josul paginii era o notă consistentă subliniată.

Notă către părinți: în mod evident, copilul va avea nevoie de ajutorul vostru, dar vă rog să aveți grijă ca și el să contribuie la acest proiect! Vreau să văd munca LOR, nu a VOASTRĂ! 😊 Domnișoara (Rebecca) Barnes.

Nu ar trebui să dureze așa de mult. Avea pregătite deja toate fotografiile. Fusese așa de mândră de sine că nu lăsase această sarcină până în ultimul moment. Mama ei făcuse copii ale fotografiilor din albumul familiei. Era chiar și una cu stră-stră-stră-străbunicul lui Ziggy din partea tatălui lui Jane, făcută în 1915, cu numai câteva luni înainte să moară pe câmpul de luptă în Franța. Tot ce trebuia Jane să facă era să-l pună pe Ziggy să deseneze copacul și să scrie cel puțin câteva nume.

Dar problema era că depășise deja ora de culcare. Îl lăsase să stea prea mult în baie. Era gata să asculte o poveste și să se ducă la culcare. Avea să geamă, să caște și să alunece de pe scaun, iar ea trebuia să-l implore, să-l mituiască și să-l lingusească, și tot acest proces avea să fie extrem de chinuitor.

Era o prostie. Ar trebui să-l ducă pur și simplu la culcare. Era ridicol să obligi un copil de cinci ani să stea până târziu ca să facă un proiect școlar.

Poate că a doua zi putea să-i dea o zi liberă? Să spună că e bolnav? Dar lui îi plăceau zilele de vineri. Super-vineri. Așa le numea domnișoara Barnes. De asemenea, Jane voia ca el să meargă la școală a doua zi, ca să poată lucra. Avea trei termene de predare.

Oare să-l facă dimineață, înainte de ore? Hm. Da' de unde? Dimineața abia reușea să-l facă să se încalțe. Dimineața erau amândoi inutili.

Respiră adânc. Respiră adânc.

Cine ar fi zis că e așa de stresant la grădiniță? Ce amuzant! Foarte amuzant. Dar nu reușea să scoată un hohot.

Mobilul ei era mut. Îl luă și îl privi. Nimic. În mod normal, Madeline răspundea imediat la mesaje. Probabil i se luase de permanentele probleme ale lui Jane.

— Mămico! Am nevoie de lingură! strigă Ziggy.

Îi sună telefonul și-l smulse.

— Madeline?

— Nu, drăguță, sunt Pete.

Era Pete instalatorul. Jane se dezumflă.

— Auzi, drăguță?

— Știi! Îmi pare așa de rău! Încă nu am făcut statele. Le fac în noaptea asta.

Cum putuse să uite? Întotdeauna făcea statele de plată pentru Pete până joi la prânz, ca să le poată plăti „băieților” vineri.

— Nicio problemă, spuse Pete. La revedere, drăguță!

Închise. Nu era genul care să stea la taifas.

— Mămico!

— Ziggy!

Jane intră hotărâtă în baie.

— E momentul să dai drumul la apă! Trebuie să facem arborele genealogic!

Ziggy stătea întins pe spate, cu mâinile încrucișate nonșalant sub cap, de parcă ar fi stat pe o plajă presărată cu bule.

— Ai zis că nu trebuie să-l duc mâine.

— Ba da! Eu am avut dreptate și tu te-ai înșelat! Adică tu ai avut dreptate și eu m-am înșelat! Trebuie să-l facem imediat. Repede! Hai să-ți punem pijamalele!

Băgă mâna în apa caldă din cadă și smulse dopul, conștientă în acest timp că face o greșeală.

— Nu! strigă Ziggy înfuriat.

Îi plăcea să scoată el dopul.

— Îl scot eu!

— Ți-am dat destule ocazii, spuse Jane cu glasul ei cel mai hotărât, de neclintit. E momentul să ieși. Nu face atâta caz.

Apa vui.

— Ești *rea*, mami, urlă Ziggy. Îl scot eu! Lasă-mă pe mine! Nu, nu!

Se aruncă înainte să apuce dopul, ca să-l poată pune la loc și apoi să-l scoată el iar. Jane ținu dopul departe, să nu-l poată atinge.

— Nu avem timp de așa ceva!

Ziggy se ridică în apa din cadă, trupșorul lui slăbuț și alunecos era acoperit cu bule, iar fața îi era schimonosită de o furie nebună. Se întinse după dop, alunecă, iar Jane trebui să-l apuce de braț ca să nu se lovească și probabil să cadă lat.

— Mi-ai făcut RĂU! strigă Ziggy.

Cum Ziggy fusese cât pe ce să cadă, lui Jane i se făcuse inima cât un purice, iar acum era furioasă pe el.

— NU MAI ȚIPA! țipă ea.

Înșfăcă un prosop de pe suport și-l înfășură cu el, apoi îl ridică drept din baie, în timp ce el dădea din picioare și țipa. Îl duse în dormitorul lui și-l puse cu mare grijă pe pat, pentru că era îngrozită că l-ar putea izbi de perete.

Țipa și se zbătea în pat. Avea salivă pe buze.

— TE URĂSC! strigă el.

Probabil că vecinii mai aveau puțin și sunau la poliție.

— Termină! spuse ea pe un ton de adult rațional. Te porți ca un copil mic.

— Vreau altă mămică! strigă Ziggy.

O lovi cu piciorul în abdomen, tăindu-i aproape respirația.

Își pierdu autocontrolul.

— TERMINĂ! TERMINĂ! TERMINĂ! strigă ea ca o nebună.

Îi plăcea senzația, de parcă ar fi meritat-o.

Ziggy se opri imediat. Se trase aproape de tăblia patului și o privi îngrozit. Se ghemui gol cum era, își turti fața în pernă, plângând de-ți rupea inima.

— Ziggy, spuse ea.

Puse mâna pe coloana lui noduroasă, dar se feri de ea. Jane se simțea atât de vinovată, încât o cuprinse greața.

— Îmi pare rău că am țipat așa, spuse ea.

Îi puse iar prosopul de baie pe corpul gol. *Îmi pare rău că am vrut să te izbesc de zid.*

Ziggy sări și se repezi la ea, agățându-se de ea ca un koala, cu brațele pe după gât, cu picioarele pe după talie, cu fața udă și plină de muci îngropată în gâtul ei.

— Liniștește-te, spuse ea. Liniștește-te.

Luă prosopul de pe pat și-l înfășură iar cu el.

— Hai repede să te bag în pijamale până nu răcești.

— Sună cineva, spuse Ziggy.

— Poftim? zise Jane.

Ziggy săltă capul de pe umărul ei, cu un aer atent și întrebător pe față.

— Auzi?

Cineva suna la ușa de jos la apartamentul lor.

Jane merse cu el în camera de zi.

— Cine e? întrebă Ziggy.

Era încântat peste măsură. Încă avea lacrimi pe obraji, dar ochii îi erau strălucitori și limpezi. Trecuse peste acel moment, de parcă teribilul incident nici nu ar fi avut loc.

— Nu știu, spuse Jane.

Oare venea cineva să se plângă din cauza gălăgiei? Poliția? Autoritatea pentru protecția copiilor venea să-l ia?

Ridică receptorul interfonului.

— Da?

— Sunt eu! Dă-mi drumul! E frig.

— Madeline?

Îi deschise, îl lăsă pe Ziggy jos și se duse să deschidă ușa de la apartament.

— E și Chloe aici?

Ziggy țopăi entuziasmat, iar prosopul îi alunecă de pe umeri.

— Chloe e probabil în pat, unde ar trebui să fii și tu.

Jane privi în jos pe casa scării.

— Bună seara! spuse Madeline radioasă în timp ce urca cu țacănit de tocuri, îmbrăcată cu un cardigan de culoarea pepenelui roșu, blugi și cizme cu tocuri înalte și vârful ascuțit.

— Bună! spuse Jane.

— Ți-am adus niște carton, zise Madeline și ridică un cilindru de carton galben, frumos rulat, ca un baston.

Jane izbucni în lacrimi.

Capitolul 30

— Nu-i mare lucru! M-am bucurat că am găsit o scuză să ies din casă, spuse Madeline ca reacție la recunoștința exagerată și stropită cu lacrimi a lui Jane. Și acum hai, fuguța la îmbrăcat, Ziggy, și imediat dăm gata proiectul ăsta.

Problemele altora păreau întotdeauna surmontabile și copiii altora mult mai ușor de suportat, gândi Madeline în timp ce Ziggy o zbughea. Pe când Jane strângea fotografiile de familie, Madeline își aruncă o privire prin micul apartament îngrijit al lui Jane, amintindu-și ca întotdeauna de apartamentul cu un dormitor pe care îl împărțise pe vremuri cu Abigail.

Îndulcea vremurile acelea, știa acest lucru. Nu-și amintea de permanenta grijă a banilor sau de singurătatea acelor nopți în care Abigail dormea și nu era nimic frumos la televizor.

Acum Abigail locuia deja de două săptămâni cu Nathan și cu Bonnie și se părea că totul merge perfect pentru toată lumea, mai puțin pentru Madeline. Astă-seară, când primise mesajul lui Madeline, cei mici dormeau, Ed lucra la un articol, iar Madeline tocmai se așezase să urmărească *America's Next Top Model*.

— Abigail, strigase când îl pornea, dar apoi își amintise de dormitorul gol, de patul cu baldachin înlocuit cu o canapea extensibilă, pe care să o folosească Abigail când va veni în weekend, iar Madeline nu mai știa cum să se poarte cu fiica ei, deoarece simțea că fusese concediată din postul de mamă.

În mod normal ea și Abigail urmăreau *America's Next Top Model* împreună, mâncau bezele și făceau comentarii răutăcioase la adresa concurenților, dar acum Abigail trăia fericită într-o casă fără televizor. Bonnie nu „credea” în televiziune. În schimb, după cină, stăteau cu toții, *ascultau muzică clasică și vorbeau*.

— Vax, spusese Ed batjocoritor când auzise acest lucru.

— Se pare că așa e, spuse Madeline.

Desigur, acum, când Abigail venea în „vizită”, tot ce voia era să stea pe canapea și să se umfle de emisiuni TV, iar pentru că acum Madeline era părintele care o alinta, îi permitea acest lucru. (Dacă o săptămână întreagă ar fi ascultat muzică clasică și ar fi vorbit, și ea ar fi vrut să se uite la televizor.)

Întreaga viață a lui Bonnie era o palmă pe obrazul lui Madeline. (O palmă ușoară, mai degrabă o palmuță dată cu aroganță și bunătate, pentru că Bonnie nu ar fi comis niciodată un gest violent.) De aceea era așa de plăcut să o poată ajuta pe Jane, să fie ea cea calmă, deținătoarea răspunsurilor și a soluțiilor.

— Nu găsesc lipici să prind pozele, spuse Jane îngrijorată, în timp ce puneau totul pe masă.

— Am eu.

Madeline scoase un penar din geantă și alese o cariocă neagră pentru Ziggy.

— Hai să vedem cum desenezi un copac mare și frumos, Ziggy.

Totul mergea bine, până când Ziggy spuse:

— Trebuie să punem numele lui tati aici. Domnișoara Barnes a spus că nu contează

dacă nu avem fotografie, punem doar numele persoanei.

— Știi că nu ai tată, Ziggy, spuse Jane calm.

Îi spusese lui Madeline că încercase întotdeauna să fie pe cât de cinstită posibil cu Ziggy în privința tatălui său.

— Dar ești norocos, pentru că îi ai pe unchiul Dane, pe bunicul și pe Jimmy, fratele bunicului.

Avea fotografii cu bărbați zâmbitori, ca pe o mână de cărți câștigătoare.

— Și avem chiar și fotografia asta extraordinară a stră-stră-stră-străbunicului care era soldat!

— Da, dar tot trebuie să trec numele tăticului în căsuța asta, spuse Ziggy. Se trage o linie de la mine și până la mămica și la tăticu'. Așa se procedează.

Arată un exemplu pe care îl dăduse domnișoara Barnes, reprezentând o familie perfectă și unită, cu o mamă, un tată și doi frați.

Domnișoara Barnes chiar trebuia să regândească acest proiect, gândi Madeline. Și ei îi fusese destul de greu când o ajutase pe Chloe la arborele ei. Apăruse complicata întrebare dacă ar trebui să tragă o linie de la fotografia lui Abigail spre a lui Ed.

— Va trebui să pui o fotografie cu *adevăratul* tătic al lui Abigail, spusese Fred dornic să dea o mână de ajutor, pe când privea peste umărul lor. Și cu mașina lui?

— Ba nu trebuie, spusese Madeline.

— Nu trebuie să fie exact ca acela pe care ți l-a dat domnișoara Barnes, îi spuse Madeline lui Ziggy. Fiecare proiect va fi diferit. Asta e doar un exemplu.

— Da, dar trebuie să scrii numele mamei și al tatălui, spuse Ziggy. Cum se numește tăticul meu? Spune, mămico. Zi pe litere. Eu nu știu cum se scrie. Intru în bucluc dacă nu-i scriu numele.

Așa făceau copiii. Simțeau când era ceva controversat sau sensibil și insistau întruna, ca niște mici procurori.

Biata Jane stătea neclintită.

— Dragule, zise ea cu grijă, privindu-l pe Ziggy. Ți-am spus povestea asta de atâtea ori. Tatăl tău te-ar fi iubit dacă te-ar fi cunoscut, dar îmi pare rău, nu știu cum se numește și știu că nu e drept...

— Dar trebuie să scrii un *nume* acolo! Așa a spus domnișoara Barnes!

În glasul lui era o familiară notă isterică. Copiii de cinci ani obosiți peste măsură trebuiau mânuiți ca niște dispozitive explozive.

— Nu-i *știu* numele! spusese Jane, iar Madeline recunoscuse și în vocea ei nota aceea scrâșnitoare, deoarece copiii tăi aveau ceva care putea scoate la iveală și copilul din tine.

Nimic și nimeni nu te putea enerva mai tare decât propriul tău copil.

— Ziggy, dragule, vezi tu, lucrurile astea sunt foarte frecvente, spusese Madeline.

Pentru numele lui Dumnezeu! Probabil că așa era. Erau destule mame singure în zonă. Madeline avea să stea de vorbă cu domnișoara Barnes a doua zi, să se asigure că avea să înceteze cu proiectul ăsta ridicol. De ce să încerci în vremurile astea să vâri familiile destrămate în căsuțe frumușele?

— Așa faci, scrii „tatăl lui Ziggy”. Știi să scrii, nu-i așa, Ziggy? Sigur că da, așa.

Spre uşurarea ei, Ziggy se supuse şi-şi scrise numele, cu limba scoasă pe la colţul gurii, ca să-l ajute să se concentreze.

— Ce scris frumos! îl încurajă Madeline cu entuziasm.

Nu voia să-i lase timp să se gândească.

— Scrii mult mai frumos decât Chloe a mea. Şi gata! Ai terminat! Eu şi mama ta lipim restul fotografiilor cât timp dormi tu. Şi acum, e timpul să ascuţi o poveste! Aşa-i? Mă întreb dacă ţi-aş putea citi *eu* o poveste. Ce zici? Mi-ar plăcea foarte mult să văd care e cartea ta preferată.

Ziggy dădu prosteste din cap, aparent copleşit de şuvoiul ei de cuvinte. Se ridică, iar umerii mici i se prăvăliră.

— Noapte bună, Ziggy! spuse Jane.

— Noapte bună, mămico! spuse Ziggy.

Se sărutară ca nişte soţi certaţi, fără să se privească, apoi Ziggy o luă pe Madeline de mână şi se lăsă dus de ea în dormitor.

În mai puţin de zece minute, se întorsese în living. Jane ridică privirea. Lipea cu grijă ultima fotografie în arborele genealogic.

— Cât ai clipi, spuse Madeline. De fapt, a adormit cât timp eu îi citeam, precum copiii din filme. Nu ştiam că se întâmplă aşa şi-n realitate.

— Îmi pare aşa de rău, spuse Jane. Nu ar trebui să vii aici şi să culci copilul altcuiva, dar mă simţeam aşa de recunoscătoare, pentru că nu voiam să discut iar pe tema *asta* cu el chiar înainte de culcare şi...

— Şşş.

Madeline se așeză lângă ea şi-i puse mâna pe braţ.

— N-a fost mare lucru. Ştii cum e. E stresant la grădiniţă. Obosesc aşa de tare...

— Nu s-a mai purtat niciodată în felul ăsta, spuse Jane. În legătură cu tatăl lui. Adică am ştiut dintotdeauna că ar putea fi o problemă într-o bună zi, dar mă gândeam că nu înainte de vârsta de treisprezece ani sau cam așa. Mă gândeam că o să am timp să mă gândesc ce să-i spun. Mama şi tata au zis dintotdeauna să-i spun adevărul, dar ştii, adevărul nu e întotdeauna, nu e întotdeauna, mă rog, nu e mereu așa de...

— Uşor de digerat, îi sări Madeline în ajutor.

— Exact, spuse Jane.

Aranjă colţul fotografiei pe care tocmai o lipise şi privi bucata de carton.

— O să fie singurul din clasă fără poză în căsuţa tatălui.

— Nu e sfârşitul lumii, spuse Madeline.

Atinse fotografia cu tatăl lui Jane cu Ziggy în poală.

— Sunt destui bărbaţi de treabă în viaţa lui.

O privi pe Jane.

— E enervant că n-avem pe nimeni în clasă cu două mămici. Sau cu doi tătici. Când Abigail era la şcoala primară în Inner West, aveam tot soiul de familii. Noi aici, în peninsulă, suntem cam burghezi. Ne place să credem că avem multă diversitate, dar diversitatea se rezumă la conturile noastre bancare.

— Eu, de fapt, îi ştiu numele, spuse Jane ușor.

— Te referi la tatăl lui Ziggy?

Madeline coborî și ea glasul.

— Da, spuse Jane. Se numea Saxon Banks.

I se strâmbă puțin gura când rosti cuvintele, de parcă ar fi încercat să pronunțe cuvinte necunoscute dintr-o limbă străină.

— Pare un nume respectabil, nu? Al unui cetățean cumsecade, de seamă. Să nu mai zic sexy. Saxon cel sexy.

Se cutremură.

— Ai încercat vreodată să iei legătura cu el? întrebă Madeline. Să-i spui despre Ziggy?

— Nu am făcut-o, spuse Jane.

Era o exprimare ciudat de rigidă.

— Și de ce nu ai făcut-o? o imită Madeline.

— Pentru că Saxon Banks nu a fost un om prea drăguț, spuse Jane.

Adoptase un ton prostesc, afectat și-și împinse bărbia înainte, dar avea ochii strălucitori.

— Nu a fost deloc un om drăguț.

Madeline își reluă tonul normal.

— Jane, ce ți-a făcut nemernicul ăla?

Capitolul 31

Lui Jane nu-i venea să creadă că îi spusese numele lui Madeline. Saxon Banks. De parcă acesta ar fi fost un om obișnuit.

— Vrei să-mi spui? întrebă Madeline. Nu ești obligată să-mi spui.

Evident, era curioasă, dar nu în felul acela avid al prietenelor ei, a doua zi. („Varsă tot, Jane, varsă! Dă-ne toate detaliile murdare!”) Și era înțelegătoare, dar înțelegerea ei nu era împovărată de dragoste maternă, cum ar fi fost dacă mama lui Jane ar fi ascultat povestea.

— De fapt, nu e chiar așa mare lucru, spuse Jane.

Madeline se lăsă pe speteaza scaunului. Își scoase cele două brățări de lemn pictate manual pe care le purta la încheietură și le așeză cu grijă una peste cealaltă pe masa din fața ei. Împinse într-o parte arborele genealogic.

— Bine, zise ea.

Știa că, de fapt, era mare lucru.

Jane își dresе glasul. Scoase o lamă de gumă din pachetul de pe masă.

— Ne-am dus la un bar, spuse ea.

•

Zach se despărțise de ea cu trei săptămâni mai devreme.

Fusese un mare șoc, de parcă i-ar fi aruncat cineva o găleată cu apă rece ca gheața în față. Ea credea că îi așteptau inelele de logodnă și ipoteca.

Avea inima frântă. Categoriс frântă. Dar știa că urma să se vindece. Savura oarecum momentul, așa cum uneori savurezi o răceală. Se delecta cu nefericirea ei, plângea ore în șir privind fotografii cu ea și Zach, dar apoi își ștergea lacrimile și-și cumpăra o rochie nouă, căci o merita, fiindcă inima îi fusese frântă. Toată lumea era, spre satisfacția ei, uluită și înțelegătoare. „Erați un cuplu minunat!” „E nebun! O să-i pară rău!”

Exista sentimentul că era un rit de trecere. O parte din ea privea deja cu detașare această perioadă. *Prima oară când mi-a frânt cineva inima.* Iar o altă parte din ea era curioasă să vadă ce se va întâmpla apoi. Viața ei mersese într-o singură direcție, iar acum, pur și simplu, își schimba brusc direcția. Interesant! Poate, după ce termina facultatea, avea să călătorească și ea timp de un an, ca Zach. Poate avea să fie cu un tip de cu totul altă factură. Un muzician scăpătat. Un împătimit al calculatoarelor. O aștepta o mulțime felurită de băieți.

— Ție îți trebuie niște *votcă!* spusese prietena ei Gail. Trebuie să mergi la *dans*.

Se duseseră la un bar într-un hotel din oraș, cu vedere spre port. Era o noapte caldă de primăvară. Avea febra fânului. O mâncau ochii și o ustura gâtul. Primăvara îi aducea întotdeauna febra fânului, dar și sentimentul posibilității, posibilitatea unei veri minunate.

La masa de lângă ei erau niște bărbați mai în vârstă, poate de vreo treizeci de ani. Erau genul directorilor. Le cumpăraseră ceva de băut. Cocteiluri mari, scumpe și cremoase. Jane și Gail le dăduseră pe gât de parcă ar fi fost milkshake-uri.

Bărbații erau din alt stat și stăteau la hotel. Unul dintre ei o plăcuse pe Jane imediat.

— Saxon Banks, spusese el luându-i mâna într-a lui, care era mult mai mare.

— Ești domnul Banks, îi spusese Jane. Tatăl din *Mary Poppins*.

— Mai degrabă coșarul, spusese Saxon.

Îi susținuse privirea și-i cântase cântecul din film.

Nu-i e foarte greu unui bărbat mai în vârstă, cu un card American Express negru^[8] și o bărbie parcă sculptată să amețească o puștoaică ușor cherchelită de nouăsprezece ani. O privește puțin în ochi. Îi cântă ușor fără să falseze. Gata. A rezolvat-o.

— Fă-o, îi spusese prietena ei Gail la ureche. De ce nu?

Nici ea nu găsea niciun motiv să n-o facă.

Bărbatul nu purta verighetă. Poate că avea o iubită acasă, dar nu era treaba lui Jane să verifice (oare?) și nu se pregătea să înceapă o relație cu el. Era o aventură de-o noapte. Nu mai avusese niciodată așa ceva. Întotdeauna fusese mai degrabă rușinoasă. Acum era momentul să fie tânără, liberă și puțin nebunatică. Era de parcă ar fi fost în vacanță și ar fi decis să încerce bungee jumping-ul. Iar *aceasta* avea să fie o aventură de-o noapte așa de *stilată*, într-un hotel de cinci stele, cu un bărbat de cinci stele. Nu vor exista regrete. Zach nu avea decât să plece în turul lui de tot râsul și să pipăie fete în fundul autobuzului.

Saxon era amuzant și sexy. Un dezvoltator imobiliar de succes. Nu folosea expresia „de succes”, dar se subînțelegea. Râdeau întruna, în timp ce liftul ca o bulă de sticlă urca lin prin centrul hotelului. Apoi neașteptata liniște înăbușită a coridorului acoperit cu covoare. Cheia de la camera lui strecurată în broască și instantaneea și discreta luminiță verde de confirmare.

Nu era prea beată. Doar plăcut cherchelită. Euforică. De ce nu? își tot spunea. De ce să nu încerce bungee jumping-ul? De ce să nu sară de pe margine în gol? De ce să nu fie puțin neastâmpărată? Era distractiv. Era amuzant. Asta însemna că-și *trăiește viața*, așa cum Zach voia să-și *trăiască viața* plecând într-un tur cu autobuzul prin Europa și urcând în Turnul Eiffel.

Saxon îi turnase un pahar cu șampanie și băuseră împreună, admirând priveliștea, apoi el îi luase paharul cu șampanie din mână și-l pusese pe noptieră, iar ea se simțise ca într-un film pe care îl mai văzuse de o sută de ori, în timp ce o parte din ea râdea de priceperea lui afectată.

Îi pusese mâna pe ceafă și o trăsesese aproape de el, ca un om care execută o mișcare de dans perfectă. O sărutase, în timp ce îi ținea ferm o mână pe spate. Aftershave-ul lui mirosea a bani.

Jane era acolo să facă sex cu el. Nu se răzgândise. Nu refuzase. Cu siguranță nu putea fi vorba despre un viol. Ea îl ajutase să o dezbrace. Chicotea ca o idioată. Se întinsese în pat lângă el. Existase un singur moment în care trupurile lor goale fuseseră lipite unul de altul, îi văzuse pieptul ciudat, păros, nefamiliar și brusc tânjise cu disperare după adorabila familiaritate a corpului și mirosului lui Zach, dar nu era nimic, era pregătită să meargă până la capăt.

— Prezervativ? șoptise ea în momentul potrivit, pe tonul potrivit, răgușit, și crezuse că el avea să se ocupe și de acest lucru în același stil liniștit, discret de până atunci,

recurgând la o marcă mai bună de prezervative decât cele folosite de ea până atunci, dar el îi pusese mâinile în jurul gâtului și întrebase:

— Ai încercat vreodată asta?

Simțea strânsoarea puternică a mâinilor lui.

— E distractiv. O să-ți placă. E o senzație tare. Ca și când ai priza cocaină.

— Nu, spusese ea.

Îl apucase de mâini să încerce să-l oprească. Niciodată nu suportase gândul că nu poate respira. Nici măcar nu-i plăcea să înoate sub apă.

El strânsese. O privea în ochi. Îi zâmbea de parcă ar fi gădilat-o, nu ar fi sugrumat-o.

Apoi îi dăduse drumul.

— Nu-mi place! icnise ea.

— Scuză-mă, spusese el. Se poate ca plăcerea să vină cu timpul. Trebuie să te relaxezi, Jane. Nu fi așa de crispată. Haide!

— Nu. Te rog!

Dar el o făcuse încă o dată. Se auzea scoțând icnete dezgustătoare, rușinoase. Credea că o să vomite. Corpul îi era acoperit cu o sudoare rece.

— Încă nu-ți place? întrebase el ridicând mâinile.

Privirea lui devenise dură. Deși poate că fusese dură în tot acest timp.

— Te rog să încetezi. Te rog, oprește-te!

— Ești o târfuliță plicticoasă, nu-i așa? Vrei doar să fii futută. De-aia ai venit aici, nu?

O așezase sub el și o pătrunsese de parcă ar fi acționat o mașinărie simplă și, în timp ce se mișca, își apropiase gura de urechea ei și-i vorbise: pe un ton relaxat, îi spusese un șir neîncetat de răutăți, care își croiseră drum în mintea ei și i se încolăciseră acolo, ca un vierme.

Ești doar o puștoaică grasă și urâtă, nu-i așa? Cu gablonzuri și o rochie ieftină. Apropo, ai o respirație dezgustătoare. Trebuie să înveți cum e cu igiena orală. Iisuse. Nu ți-a trecut în viața ta un gând original prin mintea aia, nu-i așa? Vrei un sfat de la mine? Trebuie să te respecti puțin mai mult. Scapă de grăsime. Du-te dracului la o sală de forță. Termină cu mâncarea nesănătoasă. Niciodată n-o să fii frumoasă, dar cel puțin nu vei mai fi o umflată.

Nu se opusese nicicum. Privise spotul încastrat din tavan, care clipea la ea ca un ochi răutăcios, studia totul, vedea totul, era de acord cu tot ce spunea el. Când bărbatul se rostogolise de pe ea, Jane nu se mișcase. Era de parcă trupul nu i-ar mai fi aparținut, de parcă ar fi fost anesteziată.

— Ne uităm la televizor? spusese el, luase telecomanda, iar televizorul de la capătul patului prinsese viață.

Era un film din seria *Greu de ucis*. El schimba canalele, în timp ce ea se îmbrăca din nou cu rochia aceea care îi plăcuse așa de mult. (Nu mai cheltuisese în viața ei atâția bani pe o rochie.) Avea mișcări lente și rigide. Abia câteva zile mai târziu avea să găsească vânătași pe brațe, picioare, abdomen și gât. În timp ce se îmbrăcase, nu încercase să-și ascundă corpul de el, deoarece era ca un doctor care o operase și îndepărtase ceva înspăimântător. La ce bun să încerce să-și ascundă corpul când el știa deja cât de respingător era?

— Pleci? întrebase el când ea era deja îmbrăcată.

— Da. Pa! spusesse ea.

Parcă era un copil de doisprezece ani încet la minte.

Nu putuse înțelege niciodată de ce simțise nevoia să spună „pa”. Uneori se gândea că pentru asta se ura cel mai tare. Pentru acel „pa” prostesc, bovin. De ce? De ce spusesse asta? Era o minune că nu spusesse „mersi”.

— Ne vedem!

Era de parcă bărbatul încerca să nu izbucnească în râs. I se părea caraghioasă. Dezgustătoare și caraghioasă. Era dezgustătoare și caraghioasă.

Coborâse din nou cu liftul ca o bulă de sticlă.

— Ai vrea să-ți chem un taxi? spusesse portarul și ea știuse că abia dacă își stăpânea dezgustul: curviștina cu hainele în dezordine, grasă și beată, pornea spre casă.

După aceea nimic nu mai păruse la fel.

Capitolul 32

— Of, *Jane!*

Lui Madeline îi venea să o ia pe Jane în brațe, s-o așeze în poală și s-o legene ca pe Chloe. Ar fi vrut să-l găsească pe bărbatul acela și să-l lovească cu mâinile, cu picioarele, să-i strige obscenități.

— Presupun că ar fi trebuit să iau pilula de a doua zi, spuse Jane. Dar nici măcar nu m-am gândit la asta. Când eram mai mică, am avut endometrioză și un doctor mi-a spus că o să-mi fie foarte greu să rămân însărcinată. Trec și câteva luni fără să am ciclu. Când am realizat în sfârșit că sunt însărcinată, a fost...

Îi spusese povestea ei pe un ton scăzut, iar Madeline trebuise să se chinuie s-o audă, dar acum vorbea și mai încet, era aproape o șoptă, iar privirea o avea ațintită spre holul care ducea spre dormitorul lui Ziggy.

— Era prea târziu să mai avortez. Apoi a murit bunicul meu și a fost un mare șoc pentru noi toți. Apoi am devenit cam ciudată. Poate eram deprimată. Nu știu. Am renunțat la facultate, m-am mutat din nou acasă și dormeam toată ziua. Ore în șir. Era de parcă aș fi fost sedată sau epuizată după o călătorie lungă cu avionul. Nu suportam să fiu trează.

— Probabil că erai încă șocată. Of, *Jane!* Îmi pare atât de rău că ți s-a întâmplat așa ceva!

Jane clătină din cap, de parcă ar fi primit ceva ce nu merita.

— Nu se poate spune că am fost violată pe o alee. Trebuie să-mi asum răspunderea. N-a fost mare lucru.

— Te-a agresat! A...

Jane ridică mâna.

— Multe femei au experiențe sexuale neplăcute. A mea a fost asta. Lecția este următoarea: nu pleca împreună cu bărbați necunoscuți pe care îi agăți în baruri.

— Te asigur că și eu am plecat cu destui bărbați agățați în baruri, spuse Madeline.

O făcuse o dată sau de două ori. Dar nu fusese niciodată așa. I-ar fi scos ochii.

— Să nu te gândești *vreo clipă* că tu ești de vină, *Jane*.

— Știu, spuse Jane clătinând din cap. Dar încerc să privesc rațional lucrurile. Unora chiar le place asfixierea erotică.

Madeline o văzu că-și duce inconștient mâna la gât.

— Dacă mă întrebi pe mine, poate chiar îți place și ție.

— Da, pe mine și pe Ed ne excită dacă între noi nu e niciun copil cu mâncărici, spuse Madeline. *Jane*, fata mea dragă, aia nu a fost experimentare sexuală, ce-a făcut bărbatul ăla *n-a fost...*

— Nu uita că ai auzit povestea din perspectiva mea, o întrerupse Jane. Poate că el își amintește altfel, spuse ea și ridică din umeri. Probabil că nici măcar nu-și mai amintește.

— Și aia a fost violență verbală. Ce ți-a spus el ție.

Madeline simțea cum o cuprinde iar furia. Cum se putea lupta cu nemernicul acela? Cum îl putea face să plătească? Răutățile alea.

Când Jane îi spusese povestea, nu trebuise să facă un efort să-și amintească exact cuvintele. Recitase insultele monotone, de parcă ar fi spus o poezie sau o rugăciune.

— Da, zise Jane. Puștoaică grasă și urâtă.

— Ba nu-i adevărat, spuse Madeline înfiorându-se.

— Eram supraponderală, spuse Jane. Probabil unii ar spune că eram grasă. Îmi plăcea să mănânc.

— Erai o gurmandă, spuse Madeline.

— Nu era așa de sofisticat. Pur și simplu îmi plăcea mâncarea, și în special mâncărurile care te îngrașă. Prăjituri. Ciocolată. *Unt*. Eram înnebunită după unt.

Pe față i se citea o ușoară uluială, de parcă nu-i venea să creadă că se descrie pe sine.

— Stai să-ți arăt o fotografie, îi spuse ea lui Madeline.

Își căută prin telefon.

— Prietena mea Em tocmai a postat pe Facebook o fotografie din adolescență. Sunt eu la petrecerea de ziua ei de naștere, când a împlinit nouăsprezece ani. E cu câteva luni înainte... înainte să rămân însărcinată.

Ridică telefonul să vadă Madeline. Era Jane, purta o rochie roșie mulată, cu un decolteu adânc. Stătea între alte două fete de aceeași vârstă și toate trei zâmbeau la aparat. Jane părea diferită, era mai blândă, mai lipsită de inhibiții și mult, mult mai tânără.

— Aveai *forme*, spuse Madeline, dându-i înapoi telefonul. Nu erai grasă. Arăți superb în fotografia asta.

— E interesant, dacă te gândești, spuse Jane privind fotografia încă o dată, înainte să o închidă cu degetul mare. De ce oare m-am simțit așa de *jignită* de cele două cuvinte? Din tot ce mi-a făcut, cele două cuvinte m-au durut cel mai tare. Grasă. Urâtă, scuipe ea cele două cuvinte.

Madeline își dori să înceteze să le mai rostească.

— Vreau să spun că un *bărbat* gras și urât poate fi și amuzant, demn de a fi iubit și de succes, continuă Jane. Dar pentru o femeie, pare lucrul cel mai rușinos.

— Dar tu nu erai așa, nu ești..., dădu să spună Madeline.

— Da, bine, dar și ce dacă eram? o întrerupse Jane. Ce dacă? Asta vreau eu să spun. Ce dacă eram un pic cam grasă și nu cine știe ce drăguță? De ce e atât de îngrozitor? De dezgustător? De ce e sfârșitul lumii?

Madeline rămăsese fără cuvinte. De fapt, pentru ea, chiar ar fi sfârșitul lumii dacă ar fi grasă și urâtă.

— De vină e faptul că respectul de sine al unei femei depinde de aspectul ei, spuse Jane. Asta e motivul. Fiindcă trăim într-o societate obsedată de frumusețe, în care lucrul cel mai important pe care îl poate face o femeie e să devină atrăgătoare pentru bărbați.

Madeline nu o mai auzise niciodată pe Jane vorbind astfel, atât de agresiv și de fluent. În mod normal, era atât de rezervată și de lipsită de respect de sine, atât de dispusă să-i lase pe ceilalți să aibă opinii.

— Chiar așa să fie? întrebă Madeline.

Cine știe din ce motiv, voia să nu-i dea dreptate.

— Pentru că, știi, *adesea* mă simt, în adâncul meu, inferioară femeilor precum Renata

sau nevasta lui Jonathan, afurisita aia plină de succes. Ele câștigă un morman de bani, se duc la întruniri ale consiliului de conducere sau mai știu eu unde, iar eu am doar o slujbă în marketing, cu jumătate de normă.

— Da, dar în adâncul tău, știi că tu câștigi, pentru că tu ești mai drăguță, spuse Jane.

— Hm, făcu Madeline. Nu știu ce să zic.

Își dădu seama că își mângâie părul și coborî mâna.

— Și de aceea, dacă ești în pat cu un bărbat, ești goală și vulnerabilă și presupui că te consideră măcar un pic atrăgătoare, iar apoi el zice ceva de genul ăsta, este...

Îi aruncă lui Madeline o privire ironică.

— E o nenorocire, spuse și apoi făcu o pauză. Și, Madeline, mă *înfurie* că mi se pare o nenorocire. Mă *înfurie* că a avut puterea asta asupra mea. Mă uit în fiecare zi în oglindă și mă gândesc că nu mai sunt supraponderală, dar are dreptate, încă sunt urâtă. Intelctual știu că nu sunt neatrăgătoare, sunt acceptabilă. Dar mă simt urâtă, pentru că așa a spus un bărbat și astfel a devenit real. E jalnic.

— Era un nemernic, spuse Madeline deznădăjduită. Era doar un nemernic și un prost.

Se gândi că, cu cât Jane insista pe urâțenie, cu atât părea mai frumoasă, cu părul desfăcut, obrajii îmbujorați și ochii strălucitori.

— Ești frumoasă, începu ea.

— Ba nu! spuse Jane furioasă. Nu sunt! Și nici nu contează. Nu suntem toți frumoși, așa cum nu toți avem talent la muzică, dar n-are nimic. Și nu-mi servi porcăria aia cu frumusețea interioară.

Madeline, care se pregătea să-i servească porcăria aia cu frumusețea interioară, închise gura.

— N-am vrut să slăbesc așa de mult, spuse Jane. Mă enervează că am slăbit, de parcă aș fi făcut-o pentru el, dar după aceea mâncarea mi-a trezit ceva ciudat. Ori de câte ori mă duceam să mănânc, era de parcă m-aș fi *văzut pe mine însămi* mâncând. Mă vedeam așa cum m-ar vedea el, o fată șleampătă și grasă care mănâncă. Și gâtul mi se...

Se lovi pe gât și înghiți.

— În orice caz! Așa că a fost foarte eficient! Ca un bypass gastric. Ar trebui să scot pe piață metoda asta. Dieta Saxon Banks. O singură sesiune rapidă și puțin dureroasă într-o cameră de hotel și gata, te-ai ales toată viața cu o tulburare alimentară. Foarte eficient!

— Of, Jane! făcu Madeline.

Se gândi la mama lui Jane și la comentariul ei că „nimeni nu vrea să vadă așa ceva în bikini”. Avea impresia că mama ei stătea probabil la originea incertelor ei sentimente legate de mâncare. Mass-media contribuise și ea, și femeile în general, cu disponibilitatea lor de a se simți prost în propria piele, iar apoi Saxon Banks dăduse lovitura finală.

— Mă rog, spuse Jane. Îmi pare rău pentru tirada asta.

— Să nu-ți pară rău.

— Și nici nu am probleme cu respirația, spuse Jane. Am fost la dentist. De multe ori. Dar înainte fuseserăm la o pizza. Îmi mirosea gura a usturoi.

Deci de aici i se trăgea obsesia față de gumă.

— Îți miroase gura ca un buchet de păraluțe, spuse Madeline. Am un miros foarte fin.

— Cred că mai mult decât orice altceva a fost șocul, spuse Jane. Felul în care și-a schimbat atitudinea. Părea așa de drăguț și crezusem dintotdeauna că mă pricep la oameni. După aia am simțit că nu pot să am, de fapt, încredere în instinctul meu.

— Nu mă miră, spuse Madeline.

Oare ea l-ar fi ales? S-ar fi lăsat cucerită de cântecele lui din *Mary Poppins*?

— Nu îmi pare rău, spuse Jane. Pentru că îl am pe Ziggy. Copilul meu miraculos. Când s-a născut el, parcă m-am trezit din somn. Era ca și când el n-ar fi avut *nimic* de-a face cu noaptea aia. Bebelușul ăsta mic și frumos. Numai când a început să crească, să aibă o personalitate a lui, mi-a trecut prin cap că se poate, că se poate să fi... înțelegi, să moștenească ceva de la tatăl... tatăl lui.

Pentru prima oară, glasul i se frânse.

— Ori de câte ori Ziggy se poartă într-un fel atipic, îmi fac griji. Ca în ziua orientării școlare, când Amabella a spus că a strâns-o de gât. Dintre toate lucrurile care se puteau întâmpla. *A strâns-o de gât*. Nu-mi venea să cred. Iar uneori mi se pare că văd ceva în ochii lui care îmi amintește de el și mă gândesc dacă nu cumva frumosul meu Ziggy are o înclinație ascunsă spre cruzime? Dacă într-o zi fiul meu îi va face așa ceva unei fete?

— Ziggy nu are o înclinație spre cruzime, spuse Madeline.

Nevoia ei disperată de a o alina pe Jane îi consolida încrederea în bunătatea lui Ziggy.

— E un băiețel adorabil și dulce. Sunt convinsă că mama ta are dreptate, că e bunicul tău reîncarnat.

Jane râse. Își luă telefonul mobil și privi ceasul de pe ecran.

— E așa de târziu! Ar trebui să te duci acasă, la familia ta. Te țin de atâta timp aici și trăncănesc despre mine.

— Nu trăncănești.

Jane se ridică. Își întinse brațele deasupra capului, iar tricoul i se ridică și Madeline îi văzu abdomenul slab, alb și vulnerabil.

— Mulțumesc tare mult că m-ai ajutat să termin afurisitul ăsta de proiect.

— Mi-a făcut plăcere.

Madeline se ridică și ea. Privi locul în care Ziggy scrisese „tatăl lui Ziggy”.

— O să-i spui vreodată numele lui?

— Oh, Doamne, nu știu, spuse Jane. Poate când va împlini douăzeci și unu de ani, când va fi destul de mare încât să-i spun adevărul și să nu-i ascund nimic.

— Poate a murit, spuse Madeline plină de speranță. Poate, până la urmă, karma i-a venit de hac. L-ai căutat vreodată pe Google?

— Nu, spuse Jane.

Avea o expresie greu de interpretat. Madeline nu-și dădea seama dacă asta însemna că minte sau dacă simplul gând că l-ar putea căuta pe Google era prea dureros.

— Îl caut eu pe ticălos, spuse Madeline. Cum spuneai că-l cheamă? Saxon Banks, nu? Îl găsesc eu și plătesc un criminal. Trebuie să existe un serviciu Online de asasinare a ticăloșilor.

Jane nu râse.

— Te rog să nu-l cauți, Madeline. Te rog! Nu știu de ce îmi displace gândul că l-ai putea căuta, dar așa este.

— Sigur că nu-l caut dacă nu vrei, am fost lipsită de respect. Proastă. N-ar trebui să tratez cu ușurință subiectul ăsta. Nu mă băga în seamă.

Întinse brațele și o îmbrățișă pe Jane.

Spre surprinderea ei, Jane, care întindea mereu cu răceală un obraz, făcu un pas înainte și o strânse cu putere.

— Mersi că mi-ai adus carton, spuse ea.

Madeline o atinse pe Jane pe părul care mirosea a curat. Era gata să spună: „Cu plăcere, fata mea frumoasă!”, cum făcea cu Chloe, dar cuvântul „frumos” părea acum așa de complicat și de încărcat de tensiune. În schimb, spuse: Cu plăcere, fata mea drăguță.

Capitolul 33

– Aveți arme în casă? întrebă consiliera.

— Poftim? făcu Celeste. Ai spus *arme*?

Inima încă îi bătea pentru că se afla cu adevărat aici, în camera asta micuță cu pereți galbeni, cu un șir de cactuși pe pervaz, afișe colorate emise de guvern cu numere de urgență pe pereți și mobilier ieftin de birou pe podelele vechi și frumoase. Birourile de consiliere erau într-o clădire în stil federal pe autostrada Pacific în sudul zonei North Shore. Probabil că încăperea în care era ea fusese dormitor. Mai demult, aici dormise cineva, fără să viseze măcar că, în secolul următor, oamenii își vor împărtăși secretele rușinoase în această cameră.

Când se trezise în această dimineață, Celeste fusese sigură că nu va veni. Avea de gând să sune și să anuleze imediat ce ducea copiii la școală, dar apoi se trezise în mașină, introducea adresa în GPS, pornea pe drumul șerpuit de pe peninsulă și tot drumul se gândise că după cinci minute va opri, va telefona și își va cere scuze, dar i se stricase mașina și va reprograma într-o altă zi. Dar mersese mai departe, de parcă ar fi fost în vis sau în transă, gândindu-se la alte lucruri, de exemplu, ce va găti la cină și apoi, înainte să-și dea seama ce face, intrase în parcare din spatele casei și privise o femeie care ieșea din casă trăgând cu furie dintr-o țigară în timp ce deschidea portiera unei mașini vechi, albe și bușite. Era o femeie care purta blugi, o bustieră și pe brațele subțiri și albe avea, până jos, niște tatuaje ca niște răni îngrozitoare.

Își închipuise fața lui Perry. Aerul lui amuzat și superior. „Nu vorbești serios, nu? E atât de...”

Atât de vulgar. Da, Perry. Așa era. Era un cabinet de consiliere din suburbii, specializat în violența domestică. Așa scria pe site-ul cabinetului, pe lângă depresie, anxietate și tulburări alimentare. Erau două greșeli de tehnoredactare pe pagina de start. Îl alesese pentru că era destul de departe de Pirriwee, încât să fie sigură că nu se întâlnește cu vreun cunoscut. De asemenea, nu avusese de gând să vină. Voise doar să stabilească o întâlnire, să dovedească faptul că nu este o victimă, să-i dovedească unei prezențe nevăzute că făcea ceva în această privință.

— Și comportamentul nostru este vulgar, Perry, spusese ea cu glas tare, în liniștea din mașină, apoi scosese cheia din contact și intrase.

— Celeste? o îndemna consiliera acum.

Consiliera îi știa numele. Consiliera cunoștea adevărul vieții ei mai bine decât oricine din lumea aceasta, în afară de Perry. Era ca într-un coșmar din acela în care te vezi gol, trebuie să mergi printr-un centru comercial aglomerat și toată lumea îți privește goliciunea rușinoasă și șocantă. Nu putea da înapoi acum. Trebuia să meargă până la capăt. Îi spusese. Vorbise iute, cu privirea ușor deviată de la consilieră, prefăcându-se că menține contactul vizual. Vorbise pe un ton scăzut, neutru, de parcă i-ar fi vorbit unui doctor despre un simptom dezgustător. Asta presupunea să fii adult, să fii femeie și mamă. Trebuia să spui lucruri neplăcute cu glas tare.

— Am un necaz. Am un soi de relație violentă. Într-un fel.

Ca o adolescentă care se exprima pe ocolite, se distanța.

— Scuze. M-ați întrebat de *arme*?

Își încrucișă iar picioarele, netezindu-și materialul rochiei. Alesese dinadins o rochie deosebit de frumoasă, pe care i-o cumpărase Perry de la Paris. Nu o mai purtase până atunci. De asemenea, se machiase: fond de ten, pudră, machiajul complet. Voia să dea clar de înțeles care era poziția ei, nu superioară celorlalte femei, sigur că nu, nu credea asta, nici într-o mie de ani. Dar situația ei era diferită de cea a femeii din parcare. Celeste nu avea nevoie de numărul de telefon al unui adăpost, ci doar de câteva strategii ca să-și poată îmbunătăți căsnicia. Avea nevoie de trucuri. *Zece trucuri pentru ca soțul să nu mă mai lovească. Zece trucuri ca eu să nu-l mai lovesc, la rândul meu.*

— Da, arme. Aveți arme în casă?

Consiliera își ridică privirea din ceea ce probabil era lista standard. *Pentru numele lui Dumnezeu*, gândi Celeste. Arme! Oare credea că Celeste trăia în genul acela de casă în care soțul ținea sub pat arme fără permis?

— Nu avem arme, spuse Celeste. Deși gemenii au săbii cu laser.

Remarcă faptul că adoptase tonul unei fete bine-crescute, educate la o școală privată, și încercă să se abțină.

Nu mai era o fată educată în școli private. Se măritase cu un bărbat cu un statut superior.

Consiliera râse politicos și notă ceva pe clipboardul de dinaintea ei. Se numea Susi, ceea ce părea să sugereze o lipsă îngrijorătoare de judecată. De ce nu-și spunea Susan? Susi părea numele unei dansatoare la bară.

Cealaltă problemă a lui Susi era că părea de vreo doisprezece ani și, firesc, având doisprezece ani, nu știa să-și aplice cum trebuie creion de ochi. Îl avea întins în jurul ochilor și de aceea semăna cu un raton. Cum putea acest copil să-i dea sfaturi lui Celeste în legătură cu căsnicia ei ciudată și complicată? Celeste era cea care ar fi trebuit să-i dea sfaturi, despre machiaj și băieți.

— Partenerul dumneavoastră agresează sau mutilează animalele de companie ale familiei? Întrebă Susi pe un ton neutru.

— *Poftim?* Nu! Mă rog, nici nu avem animale de companie, dar nu e genul ăla!

Celeste simți cum o cuprinde furia. De ce se supusese la această umilință? Îi venea să urle o absurditate: „Rochia asta e de la Paris! Soțul meu conduce un Porsche! Noi nu suntem așa!”

— Perry nu ar răni niciodată un animal, spuse ea.

— Dar vă rănește pe dumneavoastră, spuse Susi.

Nu știi nimic despre mine, gândi Celeste în ciudată, furioasă. *Crezi că sunt ca fata aia cu tatuajele, dar nu sunt, nu sunt.*

— Da, spuse Celeste. După cum am spus, uneori devine, *devenim* violenți... fizic.

Își recăpătase tonul afectat.

— Dar, după cum am încercat să explic, îmi asum și eu o parte din vină.

— Nimeni nu merită să fie abuzat, doamnă White, spuse Susi.

Probabil că îi învață fraza asta la școala de consilieri.

— Da, spuse Celeste. Desigur. Știu. Nu cred că merit. Dar nu sunt victimă. Îl lovesc și

eu. Arunc cu lucruri în el. Așa că sunt și eu la fel de rea. Uneori eu încep. Vreau să spun că avem o relație foarte toxică. Avem nevoie de tehnici, de *strategii* care să ne ajute... să încetăm. De aceea am venit.

Susi dădu ușor din cap.

— Înțeleg. Credeți că soțului îi e frică de dumneavoastră, doamnă White?

— Nu, spuse Celeste. Nu fizic. Cred că probabil îi e teamă să nu-l părăsesc.

— Când au avut loc „incidentele” astea, v-a fost vreodată frică?

— Nu. Mă rog, într-un fel.

Înțelegea ce voia să spună Susi.

— Uitați, știu cât de violenți pot fi unii bărbați, dar în cazul meu și al lui Perry nu e chiar așa de grav. E rău! Știu că e rău. Nu-mi fac iluzii. Dar, vedeți dumneavoastră, n-am ajuns niciodată la spital sau într-o situație similară. Nu trebuie să mă duc la un adăpost, cămin sau cum se numește. Nu mă îndoiesc că vedeți cazuri mult, mult mai grave decât al meu, dar eu sunt bine. Sunt foarte bine.

— V-a fost vreodată teamă că ați putea muri?

— Categorie nu, răspunse Celeste imediat.

Se opri.

— Mă rog, o dată. Fața... îmi strivea fața de colțul canapelei.

Își amintea că îi simțea mâna ținând-o de ceafă. Unghiul în care îi stătea fața făcea să aibă nasul îndoit și îi acoperea nările. Se zbătuse disperată să se elibereze, ca un fluture prins cu un ac.

— Nu cred că realiza ce face. Dar pentru o clipă chiar am crezut că o să mă sufoc.

— Cred că v-ați speriat foarte tare, spuse Susi pe un ton neutru.

— Puțin, da.

Făcu o pauză.

— Îmi amintesc de praf. Era foarte mult praf.

Pentru o clipă, Celeste crezu că va izbucni în plâns, în hohote uriașe, zguduitoare, din cauza căroră avea să-i curgă nasul. Pe măsuta de cafea, între ele, era o cutie cu batistuțe, special pentru acest scop. Avea să i se întindă și ei rimelul. Avea să arate și ea ca un raton, iar Susi avea să gândească: „Acum nu mai ești din clasa superioară, nu-i așa, cucoană?”

Se abținu să se lase pradă degradării, își feri privirea de Susi și-și studie inelul de logodnă.

— De data aceea mi-am pregătit o geantă, spuse ea. Dar apoi... mă rog, băieții erau încă atât de mici. Și eu eram atât de obosită.

— În medie, cele mai multe victime încearcă să scape dintr-o situație abuzivă de șase sau șapte ori înainte să plece definitiv, spuse Susi. Ronțăia capătul pixului. Și băieții? Soțul dumneavoastră i-a...

— Nu! exclamă Celeste.

Brusc, o cuprinse groaza. Dumnezeule! Era nebună că venise aici. I-ar putea înainta raport la Departamentul Serviciilor Comunitare. I-ar putea lua copiii.

Se gândi la arborele genealogic pe care îl duseseră băieții astăzi la școală. La liniile trasate cu grijă, care făceau legătura între fiecare și geamănul său, ea și Perry. La fețele

lor vesele și lucioase.

— Perry nu i-a atins niciodată pe băieții nici cu un deget. Este un tată *minunat*. Dacă aș fi crezut vreodată că băieții sunt în pericol, aș fi plecat. Nu i-aș pune niciodată în pericol.

Glasul îi tremura.

— Țsta e unul dintre motivele pentru care nu am plecat, pentru că este așa de bun cu ei. Așa de răbdător! El are mai multă răbdare cu ei decât mine. Îi adoră!

— Cum credeți..., începu Susi, dar Celeste o întrerupse.

Trebuia s-o facă să înțeleagă care erau sentimentele lui Perry față de copiii lui.

— A fost așa de greu să rămân însărcinată, de fapt nu să *rămân*, ci să *păstrez* sarcina. Am avut patru pierderi de sarcină la rând. A fost groaznic.

Era de parcă ea și Perry ar fi călătorit timp de doi ani pe oceane furtunoase și prin deșerturi nesfârșite. Și apoi ajunseseră la oază. Gemeni! Gemeni dintr-o sarcină naturală! Văzuse expresia obstetricienei când descoperise a doua bătaie de inimă. Gemeni. Era o sarcină cu risc ridicat pentru o femeie care avusese mai multe pierderi de sarcină. Obstetriciana credea că nu are nicio șansă. Dar reușiseră să parcurgă cu bine cele treizeci și două de săptămâni.

— Băieții s-au născut prematur. Așa că a tot trebuit să mergem la spital ca să-i hrănim în toiul nopții. Nu ne-a venit să credem când, în cele din urmă, am reușit să-i aducem acasă. Am stat în camera lor și i-am privit, și apoi... apoi primele câteva luni au fost de coșmar. Nu dormeau bine. Perry și-a luat trei luni libere. A fost minunat. Am trecut împreună prin aceste momente.

— Înțeleg, spuse Susi.

Dar Celeste își dădea seama că nu înțelegea. Nu înțelegea că pe Celeste și Perry îi legau pentru totdeauna experiențele și dragostea pentru fiii lor. Dacă s-ar fi despărțit de el, ar fi fost ca și când cineva i-ar fi smuls carnea de pe ea.

— Cum credeți că îi afectează acest abuz pe copii?

Celeste își dorea ca femeia să înceteze să mai folosească cuvântul „abuz”.

— Nu-i afectează în niciun fel, spuse ea. Nu știu. În general, suntem doar o familie foarte fericită, obișnuită și iubitoare. Se poate să treacă săptămâni, chiar luni de zile fără să se întâmple nimic neobișnuit.

Probabil că exagera când spunea luni.

Începea s-o încerce un sentiment de claustrofobie în încăperea asta micuță. Nu era destul aer. Își trecu un deget pe frunte și și-l retrase umed. Oare la ce se așteptase? De ce venise? Știa că nu existau răspunsuri. Strategii. Nici trucuri și nici tehnici, pentru numele lui Dumnezeu! Așa era Perry. Celeste nu putea evita situația, doar dacă pleca, și nu avea să plece niciodată cât timp copiii erau mici. Avea să plece când mergeau la facultate. Deja decisese acest lucru.

— Ce v-a făcut să veniți aici astăzi, doamnă White? întrebă Susi, de parcă i-ar fi citit gândurile. Spuneți că situația asta durează de când erau copiii mici. Gesturile violente au escaladat în ultima vreme?

Celeste încercă să-și amintească de ce făcuse programare. Era ziua concursului sportiv școlar.

De vină era expresia amuzată a lui Perry din dimineața aceea, când Josh îl întrebase despre urmele de pe gâtul lui. Și apoi se dusese acasă după concurs și fusese invidioasă pe oamenii de serviciu, pentru că râdeau. Așa că donase douăzeci și cinci de mii de dolari organizațiilor caritabile. „Te-ai simțit generoasă, dragă?” spusese Perry ușor ironic câteva săptămâni mai târziu când îi venise extrasul de cont, dar nu mai spusese nimic altceva.

— Nu, nu au escaladat, îi spuse lui Susi. Nu știu exact de ce am făcut programare până la urmă. Eu și Perry am mers la un consilier matrimonial o dată, dar nu a..., mă rog, nu s-a întâmplat nimic. E greu, pentru că el călătorește mult cu serviciul. Săptămâna viitoare va fi din nou plecat.

— Îți simțiți lipsa când e plecat? întrebă Susi.

Nu părea să fie o întrebare de pe lista ei, ci doar un lucru pe care voia ea să-l afle.

— Da, spuse Celeste. Și în același timp, nu.

— E complicat, spuse Susi.

— E complicat, îi dădu dreptate Celeste. Dar toate căsniciile sunt complicate, nu?

— Da, spuse Susi. Zâmbi. Și în același timp, nu.

Zâmbetul îi pieri.

— Știți că în Australia, în fiecare săptămână moare o femeie din cauza violenței domestice, doamnă White? În fiecare săptămână.

— Nu o să mă *omoare*, spuse Celeste. Nu așa stă situația.

— Riscați ceva dacă vă duceți acasă astăzi?

— Nimic, spuse Celeste. Sunt în deplină siguranță.

Susi ridică din sprâncene.

— Relația noastră este ca un balansoar, zise Celeste. Mai întâi unul are puterea, apoi celălalt. De fiecare dată când mă cert cu Perry, mai ales dacă degenerază în violență fizică, dacă mă lovește, recapăt eu puterea, eu țin frâiele.

Începu să discute subiectul ei preferat. Era rușinos să-i împărtășească aceste lucruri lui Susi, dar în același timp se simțea ușurată că îi povestea cuiva, că spunea cum funcționează, că împărtășea cu glas tare aceste secrete.

— Cu cât îmi face mai rău, cu atât capăt mai multă putere și o mențin mai mult timp. Apoi trec săptămânile și simt că se schimbă ceva. Nu se mai simte așa de vinovat, nu-i mai pare atât de rău. Vânătăile – căci mă învinețesc cu ușurință –, ei bine, vânătăile dispar. Unele lucruri mărunte pe care le fac încep să-l enerveze. Se enervează un pic. Încerc să-l îmbunesc. Încep să merg în vârful picioarelor, dar în același timp mă enervez că trebuie să merg în vârful picioarelor, așa că uneori încetez s-o mai fac, și calc apăsător. Îl *irit* dinadins, fiindcă sunt supărată pe el și pe mine însămi, pentru că trebuie să am grijă. Și atunci se întâmplă iar.

— Deci acum dețineți din nou puterea, spuse Susi. Pentru că v-a lovit de curând.

— Da, spuse Celeste. De fapt, acum aș putea face orice, pentru că încă se simte prost din cauza celor întâmplate ultima oară. Povestea cu piesele Lego. Așa că acum lucrurile stau excelent. Și chiar mai bine de-atât. Asta e problema, înțelegeți? E așa de bine acum, încât aproape că...

Se opri.

— Merită, termină Susi. Aproape că merită.

Celeste privi ochii de raton ai lui Susi.

— Da.

Privirea neutră a lui Susi nu spunea decât un singur lucru: am înțeles. Nu era amabilă sau maternă și nu se delecta cu delicioasa superioritate a bunătății ei. Își făcea doar meseria. Era ca doamna viaie și eficientă de la bancă sau de la compania de telefonie, care vrea doar să-și facă treaba și să-ți rezolve complicata problemă.

Stătură în liniște un răstimp. La ușa biroului, Celeste auzea murmurul glasurilor, soneria unui telefon și zgomotul îndepărtat al mașinilor care treceau pe stradă. O cuprinse liniștea. Sudoarea de pe fața ei o răcori. De cinci ani, de când începuse totul, își trăise viața cu această rușine secretă care o împovăra așa de tare, dar pentru o clipă o eliberase și își aminti cine fusese mai demult. Încă nu avea o soluție, o cale de scăpare, dar, doar pentru o clipă, stătea față în față cu cineva care înțelegea.

— Vă va lovi din nou, spuse Susi.

Își recăpătase profesionalismul detașat. Nu simțea milă. Nu o judeca. Nu era o întrebare. Făcuse o simplă afirmație, pentru a duce mai departe discuția.

— Da, spuse Celeste. Se va întâmpla din nou. Mă va lovi, iar eu voi riposta.

Va ploua din nou. Mă voi îmbolnăvi din nou. Voi avea zile proaste. Dar nu mă pot bucura de vremurile bune atâta timp cât vor dura?

Și-atunci ce caut aici?

— Așa că așa vrea să concepem un plan, spuse Susi.

Dădu o pagină.

— Un plan, spuse Celeste.

— Un plan, spuse Susi. Un plan pentru data viitoare.

Capitolul 34

— Ai vrut vreodată să încerci asta, cum se numește, asfixia autoerotică? îl întreabă Madeline pe Ed când stăteau întinși în pat.

El avea cartea, ea iPad-ul.

Era noaptea de după ce-i dusese cartonul lui Jane. Toată ziua se gândise la povestea lui Jane.

— Sigur. Sunt gata. Hai să vedem cum e.

Ed își scoase ochelarii, lăsă cartea și se întoarse spre ea plin de entuziasm.

— Poftim? Nu! Glumești? spuse Madeline. În orice caz, nu vreau să facem sex. Am mâncat prea mult rizoto la cină.

— Bine. Sigur. Ce prostie din partea mea.

Ed își puse la loc ochelarii.

— Și să știi că mulți mor accidental când fac asta! Se moare tot timpul. E foarte periculos, Ed.

Ed o privi peste ochelari.

— Nu pot să cred că ai fi vrut să mă strângi de gât, spuse Madeline.

— Încercam doar să-mi arăt disponibilitatea, spuse Ed clătinând din cap.

Aruncă o privire spre iPad-ul ei.

— Cauți modalități prin care să ne condimentăm viața sexuală?

— Doamne ferește! spuse Madeline, poate cu prea multă hotărâre.

Ed pufni.

Se uită la articolul din Wikipedia despre asfixia autoerotică.

— Se pare că, atunci când apeși pe arterele de pe marginile gâtului, brusc creierul nu se mai oxigenează și intri într-o stare semi-halucinogenă.

Medită la acest lucru.

— Am remarcat că, ori de câte ori am o răceală, deseori sunt cam iubăreață. Poate că asta e motivul.

— Madeline, spuse Ed. N-ai fost niciodată iubăreață când ai fost răcită.

— Serios? spuse Madeline. Poate am uitat să pomenesc ceva de asta.

— Da, poate așa e.

Își reluă lectura.

— Am avut o iubită amatoare de așa ceva.

— Serios? Care?

— Mă rog, poate că nu era tocmai iubită. Mai degrabă o fată oarecare.

— Și fata asta oarecare voia să...

Madeline își cuprinse gâtul cu mâinile, scoase limba pe la colțul gurii și icni.

— Doamne, ce sexy ești când faci așa! spuse Ed.

— Mersi.

Madeline coborî mâinile.

— Și ai făcut-o?

— Fără prea mult chef, spuse Ed.

Își scoase ochelarii și zâmbi larg în timp ce-și amintea.

— Eram puțin cam beat. Nu-mi era simplu să-i urmez instrucțiunile. Îmi amintesc că a fost dezamăgită de mine, lucru pe care știu că, probabil, ți-e greu să-l înțelegi, dar n-am fost întotdeauna o nebunie și o încântare...

— Bine, bine.

Madeline agită din mână să-l reducă la tăcere și-și privi iar iPad-ul.

— De ce te interesează așa brusc asfixia?

Îi spuse povestea lui Jane și văzu cum lui Ed i se zbat mușchii mici din jurul fălcii și îi mijesc ochii, cum se întâmpla când auzea o știre despre un copil abuzat.

— Ticălosul! spuse el într-un târziu.

— Așa zic și eu, spuse Madeline. Și scapă nepedepsit.

Ed clătină din cap.

— Ce fată prostuță! oftă el. Bărbații de genul ăsta pândesc...

— Nu zice că e prostuță!

Madeline se ridică așa de repede, încât îi alunecă iPad-ul de pe picioare.

— Parcă ai învinovăți-o pe ea!

Ed ridică mâna, de parcă ar fi vrut să se ferească de ceva.

— Sigur că nu. Voiam doar să spun...

— Dacă *erau* Abigail sau Chloe? strigă Madeline.

— De fapt, la Abigail și la Chloe mă gândeam, spuse Ed.

— Deci le-ai învinovăți pe ele, nu? Ai spune: „Prostuțo, ai primit ce-ai meritat”?

— Madeline, spuse Ed calm.

Așa se derulau întotdeauna certurile lor. Cu cât se enerva mai tare Madeline, cu atât mai ciudat de calm devenea Ed, până când ajungea în punctul în care părea un negociator care avea de-a face cu un nebun și o bombă cu ceas. Era revoltător.

— *Dai vina pe victimă!*

Se gândea la Jane, cum stătea în apartamentul ei mic, rece și gol, la expresia pe care o avusese când îi împărtășise povestea ei tristă și sordidă, la *rușinea* pe care era limpede că încă o mai simțea după toți acești ani. „Trebuie să-mi asum responsabilitatea”, spusese ea. „Nu a fost mare lucru.” Se gândi la fotografia pe care i-o arătase Jane. La aerul ei relaxat și lipsit de griji. La rochia roșie. Mai demult Jane purtase culori aprinse! Mai demult Jane avusese decolteu! Acum Jane își îmbrăca trupul osos cu reținere, cu modestie, de parcă ar fi vrut să dispară, de parcă încerca să fie invizibilă, să se reducă la neant. Bărbatul acela era cauza. Adică tu poți să te culci cu femeii *oarecare*, dar când o face o femeie, e *prostuță*. Nu judeci cu aceeași măsură!

— Madeline, spuse Ed. Nu o învinovățeam pe ea.

Încă vorbea pe tonul celui care pretinde că este matur și are de-a face cu o nebună, dar zărea în ochii lui o scânteie de mânie.

— Ba da! Nu-mi vine să cred că ai spune așa ceva!

Cuvintele i se revărsaseră.

— Ești asemenea celor care spun: „La ce se aștepta? Stătea la băute la unu noaptea, sigur că merita să fie violată de toată echipa de fotbal!”

— Ba nu e adevărat!

— Ba da!

Ceva se schimbă în expresia lui Ed. Se aprinse la față și ridică tonul.

— Uite ce e, Madeline, spuse el. Dacă fiică-mea se duce într-o zi cu un labagiu pe care tocmai l-a cunoscut în barul unui hotel, îmi rezerv dreptul să o fac *prostuță*!

Era o neghiobie că se certau pe tema asta. Partea rațională a minții ei știa acest lucru. Știa că, de fapt, Ed n-o învinovățea pe Jane. Știa că, de fapt, soțul ei era un om mai bun și mai de treabă decât ea, și totuși nu-l putea ierta pentru comentariul acela cu „fata prostuță”. Într-un fel, *reprezenta* un rău cumplit. Fiind femeie, Madeline era obligată să fie supărată pe Ed în numele lui Jane, al tuturor celorlalte „fete prostuțe” și al ei înseși, pentru că, în definitiv, i s-ar fi putut întâmpla și ei, și chiar și un cuvânt delicat ca „prostuță” era ca o palmă peste obraz.

— Nu suport să stau în aceeași cameră cu tine în momentul de față.

Sări din pat și luă și iPad-ul cu ea.

— Atunci fii absurdă, spuse Ed și-și puse ochelarii la loc.

Era supărat, dar Madeline știa că avea să citească din carte vreo douăzeci de minute, apoi o să stingă lumina și o să adoarmă instantaneu.

Madeline închise ușa pe cât de energic putu (ar fi preferat s-o trântescă, dar nu voia să-i trezească pe copii) și coborî scările pe întuneric.

— Vezi să nu-ți scrântești glezna pe scări! strigă Ed de dincolo de ușă.

Deja i-a trecut, gândi Madeline.

Își prepară o ceașcă de ceai de mușețel și se așeză pe canapea. Detesta ceaiul de mușețel, dar se presupunea că e calmant și relaxant, așa că mereu încerca să se forțeze să bea. Bonnie bea întotdeauna, desigur, doar ceai de plante. Din câte spunea Abigail, acum Nathan evita și el cafeina. Asta era problema cu copiii și divorțurile. Aflai toate aceste informații despre fostul soț, pe care altfel nu le-ai fi aflat niciodată. De exemplu, știa că Nathan o alinta pe Bonnie „Bonnie bunuța”. Abigail pomenise într-o zi lucrul acesta în bucătărie. Ed, care stătea în spatele ei, își vârâse un deget pe gât, făcând-o pe Madeline să râdă, dar totuși n-ar fi suferit prea tare dacă n-ar fi auzit povestea asta. (Nathan fusese dintotdeauna amator de aliterații, pe vremuri pe ea o alinta: „Mad⁹¹ Maddie”; nu era la fel de romantic.) De ce simțise Abigail nevoia să-i împărtășească lucrurile acelea? Ed credea că o făcuse dinadins, că încerca s-o provoace pe Madeline, s-o rănească, dar Madeline nu credea că Abigail era așa de răutăcioasă.

În ultimul timp, Ed o acuza pe Abigail de cele mai rele intenții.

De aceea se supăraseră brusc pe el în dormitor. De vină nu era, în realitate, comentariul acela cu „fata prostuță”, ci faptul că încă era supărată pe Ed pentru că Abigail se mutase cu Nathan și Bonnie. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât părea mai posibil ca Ed să fi fost de vină. Poate că Abigail meditase la această decizie, întorcea ideea pe toate părțile, dar nu o lua cu adevărat în calcul, iar acel „calmează-te” al lui Ed îi dăduse impulsul necesar. Altfel, încă ar mai fi fost aici. Putea fi o fază trecătoare. Așa erau adolescenții. Stările lor erau schimbătoare.

În ultima vreme, Madeline se gândise așa de mult la vremea în care erau doar ea și Abigail, încât uneori avea un sentiment ciudat că Ed, Fred și Chloe erau niște intruși. Cine erau oamenii aceștia? Era de parcă ar fi dat buzna în viața lui Madeline și a lui

Abigail cu toată zarva și catrafusele lor, cu jocurile lor gălăgioase pe calculator, cu ciorovăielile, alungând-o pe Abigail.

Râse când se gândi cât de revoltați ar fi Fred și Chloe dacă ar ști că îndrăznise să le pună existența sub semnul întrebării, mai ales Chloe.

— Dar eu unde eram? întreba ea mereu când vedea fotografiile vechi cu Madeline și Abigail. Unde era tati? Unde era Fred?

— Erați în visurile mele, spunea Madeline și era adevărat.

Dar nu erau și-n visurile lui Abigail.

Sorbi din ceai și simți cum mânia i se scurge ușor din corp. Nu avea nicio legătură cu ceaiul acela stupid.

De fapt, era vina bărbatului aceluia.

A domnului Banks. Saxon Banks.

Neobișnuit nume.

Își odihni vârful degetelor pe suprafața netedă și răcoroasă a iPad-ului.

Nu-l căuta pe Google, o implorase Jane, iar Madeline promisese, așa că nu era bine ce făcea, dar dorința de a-l vedea pe ticălos era irezistibilă. Era ca atunci când citea un roman despre o crimă și întotdeauna își dorea să-l vadă pe făptaș, să-i studieze fața, în căutarea semnelor malefice. (Le găsea întotdeauna.) Și era așa de simplu, doar câteva litere tastate în dreptunghiul micuț, era de parcă degetele i-ar fi acționat fără permisiunea ei și, în timp ce încă se gândea dacă să-și încalce promisiunea sau nu, rezultatele căutării erau deja pe ecran, de parcă Google ar fi fost o prelungire a minții ei și era de-ajuns să gândească pentru a se întâmpla.

Avea să se uite foarte, foarte iute, să arunce doar o privire, apoi avea să închidă pagina și să șteargă toate rezultatele despre Saxon Banks din istoricul căutărilor. Jane nu avea să afle niciodată. În definitiv, Jane nu avea ce face în privința lui. Nu avea să pună la cale o răzbunare complicată și satisfăcătoare. (Deși deja o parte din mintea ei medita la acest lucru: vreun soi de stratagemă? Să-i fure banii? Să-l umilească sau să-l discrediteze public? Trebuia să existe o cale.)

Dădu dublu clic și genul acela de portret bine luminat, specific lumii corporatiste umplu ecranul. Un dezvoltator imobiliar pe nume Saxon Banks cu sediul în Melbourne. Oare el era? Era genul de bărbat cu bărbia proeminentă, de o frumusețe clasică, arborând un zâmbet satisfăcut și ochi ce păreau să o privească pe Madeline într-un mod războinic, aproape agresiv.

— Nemernicule! spuse Madeline tare. Crezi că poți să faci ce vrei, cui vrei tu, nu?

Ea ce-ar fi făcut în situația lui Jane? Nu se putea imagina pe sine reacționând așa cum o făcuse Jane. Madeline l-ar fi plesnit. Nu ar fi fost distrusă de cuvintele „grasă și urâtă”, deoarece încrederea în aspectul ei era prea mare, chiar și la nouăsprezece ani sau mai ales la nouăsprezece ani. Ea decidea cum arată.

Poate că bărbatul acela alegea special fete care știa că vor fi vulnerabile la insultele lui.

Sau poate că acest mod de gândire era doar o altă formă de învinovățire a victimei? *Mie nu mi s-ar fi întâmplat așa ceva. Eu m-aș fi luptat. Aș fi luat atitudine. Mie nu mi-ar fi distrus respectul de sine.* Jane fusese complet vulnerabilă la vremea aceea, goală, în

patul lui, fată prostuță.

Madeline se opri brusc. „Fată prostuță”. Gândise exact ca Ed. Avea să-și ceară scuze dimineață. În fine, nu avea să-și ceară scuze cu glas tare, dar poate îi făcea un ou fiert moale, iar el avea să înțeleagă.

Studie din nou fotografia. Nu vedea nicio asemănare cu Ziggy. Sau poate că da? Poate puțin la ochi. Citi mica prezentare de lângă fotografie. Licență în cutare, master în cutare, membru al institutului cutare etc. etc. etc. *În timpul liber, lui Saxon îi place să navigheze, să facă alpinism și să-și petreacă timpul cu soția și cele trei fiice.*

Madeline tresări. Ziggy avea trei surori vitrege.

Acum Madeline știa. Știa ceva ce nu trebuia să știe și nu mai putea să uite. Știa ceva despre fiul lui Jane ce aceasta ignora. Nu își încălcase numai o promisiune, ci îi și violase intimitatea lui Jane. Era o băgăcioasă afurisită care căuta pe internet ca să scoată la iveală fotografii cu tatăl lui Ziggy. O înfuriase ceea ce i se întâmplase lui Jane, dar o parte din ea se delectase aproape cu povestea aceea, nu-i așa? Nu-i adevărat că aproape îi plăcuse să se simtă revoltată din cauza tristei și sordidei aventuri sexuale a lui Jane? Compasiunea ei izvora din poziția superioară și tihnită a omului cu o viață care se desfășurase în ordinea adecvată, tipic burgheză: soț, casă, ipotecă. Madeline era exact ca unele dintre prietenele mamei ei, care fuseseră compătimitoare într-un fel entuziast când Nathan le părăsise pe ea și pe Abigail. Erau triste și revoltate pentru ea, „țțț, vai, îngrozitor!”, încât Madeline se simțise vulnerabilă și defensivă, deși apreciasse sincer mâncărurile gătite în casă așezate solemn pe masa ei din bucătărie.

Madeline îl privi pe Saxon în ochi, iar el păru să-i întoarcă privirea cu tâlc, de parcă i-ar fi știut fiecare secret vrednic de dispreț. O invadă un val de repulsie, după care o cuprinseseră sudorile și tremurul.

Un țipăt străpunse liniștea casei adormite, ca o sabie:

— Mămico! Mămică, mămico, mămico!

Madeline sări în picioare și inima îi bubuia, deși știa deja că era Chloe, care avea un alt coșmar.

— Vin! Vin! strigă în timp ce alerga pe hol.

Putea îndrepta situația. Pe aceasta o putea îndrepta cu atâta simplitate și era o ușurare, pentru că Abigail nu o mai voia și nu mai avea nevoie de ea, și în lumea largă existau oameni malefici ca Saxon Banks, care abia așteptau să le facă un rău mai mic sau mai mare copiilor lui Madeline, iar ea nu putea face absolut nimic în privința asta, dar măcar putea să smulgă monstrul de sub patul lui Chloe și să-l ucidă cu mâinile goale.

Capitolul 35

Domnișoara Barnes: După micul incident din ziua orientării școlare, mă pregăteam pentru un an greu, dar a părut să înceapă bine. Erau o mulțime de copii, iar părinții nu erau prea enervanți. Apoi, pe la jumătatea primului semestru, s-a dus totul de râpă.

CU DOUĂ SĂPTĂMÂNI ÎNAINTE DE CONCURSUL ȘCOLAR

— Un latte și o brișă.

Jane își ridică privirea din laptop, apoi și-o coborî iar spre farfuria din fața ei. Un cârlionț de abur se ridică leneș dintr-o brișă îndesată și aromată, presărată cu zahăr pudră. Pe farfurie, lângă brișă, era un desen artistic din frișcă.

— Mersi, Tom, dar n-am comandat...

— Știu. Brișă e din partea casei, spuse Tom. Mi-a spus Madeline că te pricepi la prăjituri. Așa că voiam să-mi spui părerea ta de specialistă în legătură cu rețeta asta nouă pe care o încerc. E cu piersici, nuci macadamia și limetă. Nebunii. Mă refer la limetă.

— Eu doar fac brișe, spuse Jane. Nu mănânc niciodată.

— Serious?

Tom fu puțin uimit.

— Dar azi o să fac o excepție, spuse Jane în grabă.

Săptămâna aceasta, vremea se răcise, puțin antrenament în așteptarea iernii, iar în apartamentul lui Jane era frig. Fâșia cenușie de ocean pe care o vedea de la fereastra apartamentului o înfrigura și mai tare. Era, parcă, amintirea verilor pierdute pentru totdeauna, de parcă ar fi trăit într-o lume postapocaliptică cenușie și melancolică.

— Dumnezeule, Jane, pare un pic dramatic! De ce nu-ți iei laptopul și nu te instalezi la o masă din Blue Blues? sugerase Madeline.

Așa că Jane începuse să vină în fiecare zi cu laptopul și dosarele.

În cafenea era soare și lumină, iar Tom avea o sobă cu lemne în funcțiune. Jane răsuflea de încântare ori de câte ori intra pe ușă. Era de parcă ar fi luat un avion și ar fi ajuns într-un loc cu un anotimp complet diferit, fără nicio legătură cu apartamentul ei trist și umed. Se asigura că ajunge numai între nebunia de dimineață și cea de după-amiază, ca să nu ocupe masa unor potențiali clienți și, desigur, de-a lungul zilei comanda un prânz frugal și câteva cafele.

Tom, barmanul, începuse să pară un coleg, un om din spațiul de lucru alăturat. Era un bun partener de discuții. Le plăceau aceleași emisiuni TV și cam aceeași muzică. (Muzică! Uitase de existența muzicii, așa cum uitase și de cărți.)

Tom zâmbi larg.

— Mă transform în bunică-mea, nu? Îndop cu forța pe toată lumea. Ia numai o mușcătură. N-o mânca pe toată, din politețe.

Jane îl privi când pleca, apoi își feri privirea când realizează că îi făcea plăcere să-i privească umerii lați în obișnuitul tricou negru. Știa de la Madeline că Tom era

homosexual și că se refăcea după un eșec teribil în dragoste. Era un stereotip, dar deseori părea să fie adevărat: bărbații homosexuali aveau un corp foarte frumos.

Se întâmplase ceva în ultimele săptămâni, de când citise scena aceea de sex, în baie. Era de parcă trupul ei, trupul ei ruginit și părăsit, se repornea prin voință proprie, revenea cu greu la viață. Se tot surprindea privindu-i în treacăt, întâmplător pe bărbați și, de asemenea, pe femei, dar în special pe bărbați, nu neapărat dintr-o pornire sexuală, ci senzuală, apreciativă, estetică.

Privirile lui Jane nu erau atrase de oamenii frumoși, precum Celeste, ci de oamenii obișnuiți și de frumoasa banalitate a corpurilor lor. Un antebraț bronzat cu tatuajul unui soare care se întindea peste teșgheua de la benzinărie. Ceafa unui om mai în vârstă la coadă la supermagazin. Gambe și clavicule. Era foarte ciudat. Îi amintea de tatăl ei, care, cu mulți ani în urmă, se operase la sinusuri și, ca urmare, își recăpătase mirosul pe care nu realizase că-l pierduse. Cele mai banale mirosuri îi prilejuiau o încântare nemărginită. Îi tot adulse gâtul mamei lui Jane și spunea visător: „Uitasem cum miroase mama ta! Nu știam că uitasem!”

Dar de vină nu era numai cartea.

Mai era și faptul că-i spusese lui Madeline despre Saxon Banks. Faptul că repetase cuvintele alea prostești pe care le spusese el. Trebuia ca ele să rămână secrete pentru a-și păstra forța. Acum se dezumflau, ca un castel gonflabil care se lasă și se încrețește când iese aerul din el.

Saxon Banks era un om rău. Existau oameni răi în lumea asta. Orice copil știa acest lucru. Părinții te învățau să te ferești de ei. Să-i ignori. Să pleci. Să spui: „Nu, nu-mi place” cu glas tare și hotărât, iar dacă o țineau tot așa, să te duci să-i spui profesorului.

Chiar și insultele lui Saxon erau demne de curtea școlii. *Puți. Ești urâtă.*

Ea știuse dintotdeauna că reacționase exagerat la noaptea aceea sau poate prea slab. Nu plânsese niciodată. Nu spusese nimănui. O ținuse pentru sine și se prefăcuse că nu însemna nimic și de aceea ajunsese să însemne totul.

Acum parcă nu se mai sătura să vorbească despre asta. Cu câteva zile în urmă, când ea și Celeste își făceau plimbarea de dimineață, îi spusese o variantă prescurtată a celei pe care i-o spusese lui Madeline. Celeste nu spusese prea multe, doar că îi părea rău și că Madeline avea perfectă dreptate, că Ziggy nu semăna absolut deloc cu tatăl lui. A doua zi, Celeste îi dăduse lui Jane un colier într-o punguță roșie de catifea. Era un lănișor frumos de argint, cu o piatră albastră. „Piatra se numește lapislazuli”, îi spusese Celeste în stilul ei rezervat. „Se presupune că e o piatră care «vindecă răni emoționale». Eu nu prea cred în lucrurile astea, dar, în orice caz, e un colier frumos.”

Acum Jane își duse mâna la colier.

Prietenele noi? Asta era oare? Aerul mării?

Probabil că ajuta și sportul, pe care îl practica regulat. Ea și Celeste începeau să fie în formă. Fuseseră amândouă atât de fericite când observaseră că nu trebuiau să se oprească să-și tragă sufletul când ajungeau în capătul șirului de trepte din apropierea cimitirului.

Da, probabil că era de la sport.

Tot ce îi trebuise în acest timp era o plimbare în pas alert în aer curat și o piatră

vindecătoare.

Își înfipse furculița în briouă și luă o înghițitură. Plimbările cu Celeste îi retrezeau și pofta de mâncare. Dacă nu era atentă, avea să se îngrașe din nou. Ca la un semn, i se puse un nod în gât și lăsă furculița. Așadar nu era pe deplin vindecată. Mâncarea încă îi trezea sentimente ciudate.

Dar nu trebuia să-l jignească pe amabilul Tom. Înfipse din nou furculița și luă o îmbucătură mică. Briouă era ușoară și pufoasă, și simțea gustul tuturor ingredientelor pe care le pomenise Tom: nuci macadamia, piersică, limetă. Închise ochii și simți totul: căldura cafeenei, gustul briouei și mirosul deja familiar al cafelei și al cărților la mâna a doua. Mai luă o bucată, mai mare, și niște frișcă.

— E-n regulă?

Tom se aplecă peste o masă din apropiere și o curăță cu o cârpă pe care o scosese din buzunarul de la spate.

Jane ridică o mână pentru a-i sugera că avea gura plină. Tom luă o carte pe care o lăsase un client pe masă și o așază din nou pe unul dintre rafturile de mai sus. Tricoul negru i se ridică peste blugi și Jane îi zări mijlocul. Era un mijloc absolut obișnuit, care nu avea nimic deosebit. Toamna, pielea lui avea culoarea unui latte slab, iar vara, culoarea ciocolatei fierbinți.

— E minunată, spuse ea.

— Hm? făcu Tom întorcându-se.

Acum în cafenea erau doar ei doi.

Jane arată cu furculița spre briouă.

— E fantastică! Ar trebui să ceri un preț mai mare.

Telefonul ei începu să sune.

— Scuză-mă.

Pe ecran scria „școală”. O singură dată o mai sunaseră de la școală, când Ziggy avusese dureri de gât.

— Domnișoara Chapman? Sunt Patricia Lipmann.

Directoarea școlii. Lui Jane i se strânse stomacul.

— Doamna Lipmann? S-a întâmplat ceva?

Detesta cârâitul din glasul ei. Madeline vorbea cu doamna Lipmann cu afecțiune, veselie și cu o oarecare superioritate, de parcă ar fi fost bătrânul și excentricul majordom al familiei.

— Da, totul e în regulă, deși aș vrea să stabilim o întâlnire destul de curând, dacă se poate? Ideal ar fi astăzi. Ce ziceți de ora două, chiar înainte să iasă copiii de la ore?

— Sigur. E totul...

— Excelent! Abia aștept să ne vedem.

Jane închise telefonul.

— Doamna Lipmann vrea să stea de vorbă cu mine.

Tom îi cunoștea pe majoritatea copiilor, părinților și profesorilor de la școală. Crescuse în zonă și fusese și el la școala aceea, în vremea în care doamna Lipmann era o modestă învățătoare de la clasa a III-a.

— Sunt sigur că n-ai motive de îngrijorare, spuse el. Ziggy e un copil bun. Poate vrea

să-l pună într-o clasă specială sau ceva de genul ăsta.

— Hm!

Jane mai luă, absentă, încă o bucățică de briouă. Ziggy nu era „înzestrat sau talentat”. În orice caz, după tonul doamnei Lipmann, știa deja că nu erau vești bune.

•

Samantha: Renata a turbat când a început intimidarea. În parte, problema fusese că bona nu comunicase, așa că se petrecea de ceva vreme fără ca ea să știe. Sigur, acum știm că Juliette mai avea și alte preocupări în afară de serviciu.

Domnișoara Barnes: Părinții nu înțeleg că un copil acum poate fi bătaș, acum victimă. Pun cu atâta ușurință etichete! Sigur, acum văd că lucrurile stăteau altfel. Era... urât.

Stu: Tata m-a învățat așa, dacă te lovește un copil, îl lovești și tu. E simplu. Așa se întâmplă în toate în zilele noastre. Un trofeu pentru fiecare copil din echipa de fotbal. Un cadou la fiecare afurisit de ambalaj la „pasează pachetul”^{10}. Creștem o generație de molâi.

Thea: *Cu siguranță* că Renata s-a învinovățit pe sine. Cu un program de lucru ca al ei, abia dacă își vedea copiii! Mi-e milă de bieții copii. Se pare că nu fac prea bine față în momentul ăsta. Deloc. Viața lor nu va mai fi niciodată la fel, nu-i așa?

Jackie: Nimeni nu spune despre *Geoff* că muncea mult. Nu întreabă nimeni dacă *Geoff* știa ce se întâmplă cu Amabella. Din câte înțeleg, Renata avea o slujbă mai bine plătită și mai stresantă decât Geoff, dar nimeni nu l-a învinovățit pe Geoff că are o carieră, nimeni nu a spus: „Vai, nu-l vedem prea des pe Geoff pe la școală, nu?” Nu! Dar dacă mamele casnice văd că un tată îi ia pe copii de la școală, li se pare că merită o medalie de aur. De exemplu, soțul meu. Are și el micul lui grup.

Jonathan: Sunt prietenii mei, nu grupul meu. Trebuie s-o scuzați pe soția mea. În momentul de față, se ocupă de o achiziție ostilă. Poate de aceea pare puțin ostilă. Cred că școala trebuie să-și asume răspunderea. Profesorii ce făceau când avea loc intimidarea asta?

Capitolul 36

— Renata Klein a descoperit că fiica ei Amabella a fost intimidată sistematic și fără știința nimănui în ultima lună, spuse doamna Lipmann, imediat ce Jane se așază vizavi de ea. Din nefericire, Amabella nu vrea să spună exact ce s-a petrecut sau cine este implicat. Totuși, Renata este convinsă că Ziggy e de vină.

Jane înghiți spasmodic. Era ciudat că încă era șocată, de parcă o parte din ea de un optimism smintit crezuse cu adevărat că Ziggy urma să fie mutat într-o clasă specială pentru copiii minunați.

— Ce fel de...

Lui Jane îi pieri glasul. Își dresе vocea cu dificultate. Se simțea de parcă ar fi jucat un rol pentru care nu era pregătită. Părinții ei ar trebui să fie prezenți la această întâlnire. Cei contemporani cu doamna Lipmann.

— Ce fel de intimidare?

Doamna Lipmann făcu o grimasă ușoară. Părea o doamnă care își lua prânzul, o doamnă din înalta societate, cu haine frumoase și care face tratamente scumpe de îngrijire a pielii. Glasul ei transmitea limpede mesajul „nu te pune cu mine”, care se pare că era foarte eficient în cazul băieților din clasa a VI-a, renumiți pentru obrăznicia lor.

— Din nefericire, nu avem prea multe detalii, spuse doamna Lipmann. Dar Amabella are vânătăi, zgârieturi inexplicabile și... o mușcătură, și a spus doar că „cineva a fost rău cu ea”.

Oftă și lovi cu unghiile perfect îngrijite pe dosarul din hârtie Manila din poală.

— Dacă n-ar fi fost incidentul din ziua orientării școlare, nu v-aș fi sunat până nu am fi avut date mai clare. Domnișoara Barnes spune că incidentul acela a fost o excepție. L-a observat pe Ziggy cu atenție, din cauza celor întâmplare, și-l descrie ca pe un copil încântător, pe care este o plăcere să-l înveți și care pare a fi foarte afectuos și respectuos în interacțiunile cu ceilalți copii.

Neașteptata bunătate a cuvintelor domnișoarei Barnes aproape că o făcu pe Jane să plângă.

— În mod evident, avem o politică a toleranței zero față de intimidare la Școala publică Pirriwee. Dar în rarele situații în care ne confruntăm cu cazuri de intimidare, vreau să știți că noi credem că avem o obligație și față de victimă, și față de bătăuș. Așa că, dacă descoperim că Ziggy a intimidat-o pe Amabella, nu ne vom concentra pe pedepsirea lui, ci pe stoparea acestui comportament, în mod evident imediat, și pe aflarea *motivului* pentru care se poartă așa. În fond, e un băiețel de cinci ani. Unii experți afirmă că un copil de cinci ani este incapabil să intimideze.

Doamna Lipmann îi zâmbi lui Jane, iar aceasta îi zâmbi și ea cu reținere. *Dar stai puțin, el e un copil încântător. Nu a făcut el așa ceva!*

— În afară de întâmplarea de la orientarea școlară, au mai avut loc orice alt fel de incidente de acest tip? La creșă? La preșcolară? În interacțiunea lui Ziggy cu copii din afara clasei?

— Nu, spuse Jane. Absolut deloc. Și întotdeauna... mă rog.

Voise să spună că Ziggy negase permanent acuzațiile Amabellei din ziua orientării școlare, dar poate că acest lucru nu avea decât să complice lucrurile. Doamna Lipmann ar fi crezut că Ziggy avea obiceiul să mintă.

— Deci nu e nimic neobișnuit în trecutul lui Ziggy, în viața lui de familie, în mediul lui despre care credeți că ar trebui să aflăm, care ar putea fi relevant?

Doamna Lipmann o privi întrebătoare, cu bunătate și căldură, de parcă ar fi vrut să-i transmită lui Jane că nimic nu ar putea-o șoca.

— Înțeleg că tatăl lui Ziggy nu se implică în creșterea lui, așa este?

Întotdeauna îi lua lui Jane o clipă să reacționeze când necunoscuții pomeneau de „tatăl lui Ziggy”. „Tată” era un cuvânt pe care Jane îl asocia cu dragostea și siguranța. Mai întâi se gândea întotdeauna la propriul ei tată, de parcă sigur se refereau la el. Trebuia să facă un mic salt în memorie, până să ajungă într-o cameră de hotel și la un spot luminos încastrat.

Doamnă Lipmann, are vreo relevanță? Tot ce știi despre tatăl lui Ziggy este că era amator de asfixie autoerotică și îi plăcea să le umilească pe femei. Părea fermecător și bun. Știa cântece din Mary Poppins. De fapt, mi s-a părut încântător, probabil că și dumneavoastră vi s-ar fi părut la fel și totuși nu a fost deloc așa. Cred că l-ați putea descrie drept un bătaș. Deci ar putea fi relevant. De asemenea, ca să vedeți imaginea de ansamblu, mai există și posibilitatea ca Ziggy să fie reincarnarea bunicului meu care a murit. Iar bunicul avea un suflet foarte blând. Așa că presupun că depinde dacă dumneavoastră credeți sau nu în tendința ereditară spre violență sau în reincarnare.

— Nu îmi trece prin minte nimic relevant, spuse Jane. Are multe modele masculine...

— Da, da, sunt sigură de asta, spuse doamna Lipmann. Dumnezeu! Unii copii au tați care călătoresc sau muncesc așa de mult, încât nu îi văd niciodată. Așa că în niciun caz nu sugerez că Ziggy are de pierdut pentru că trăiește cu un părinte singur. Încerc doar să văd imaginea de ansamblu.

— L-ați întrebat? se interesă Jane.

Inima i se strânse la gândul că Ziggy putea fi luat la întrebări de directoarea școlii în absența ei. Dormea cu un ursuleț. Stătea în poala ei și-și sugea degetul mare când obosea. Ei încă i se părea un mic miracol că putea să meargă, să vorbească și să se îmbrace singur, iar acum iată, avea această viață separată, în care se petreceau evenimente importante, de adulți, înfricoșătoare.

— Da, și neagă destul de vehement, așa că, fără informații de la Amabella, este foarte greu de știut ce trebuie făcut în continuare...

Fu întreruptă de o bătaie în ușa biroului. Secretara școlii băgă capul pe ușă. Îi aruncă o privire circumspectă lui Jane.

— Ăă, mi-am zis că ar trebui să vă anunț. Domnul și doamna Klein au venit deja.

Doamna Lipmann se făcu palidă.

— Dar trebuiau să vină peste o oră!

— Reuniunea consiliului director a fost reprogramată, spuse o voce familiară și stridentă.

Renata apăru în spatele secretarei, evident pregătită să dea buzna înăuntru.

— Și ne întrebam dacă nu cumva aveți o fereastră...

O zări pe Jane și trăsăturile îi deveniră aspre.

— Hm, înțeleg...

Doamna Lipmann îi aruncă lui Jane o privire îndurerată, apologetică.

Jane știa de la Madeline că Geoff și Renata donau școlii în mod obișnuit sume exorbitante de bani. „La concursul școlar de cultură generală de anul trecut, a trebuit să stăm cu toții ca niște țărani recunoscători, în timp ce doamna Lipmann le mulțumea soților Klein pentru că plătiseră instalarea aerului condiționat în toată școala”, îi spusese Madeline. Apoi se luminase când îi venise un gând. „Poate că Celeste și Perry se iau cu ei la întrecere anul ăsta. Pot să se joace cu toții «Eu sunt mai bogat ca tine»”

— Presupun că suntem aici să discutăm același lucru, spuse Renata.

Doamna Lipmann ieși în grabă din spatele biroului.

— Doamnă Klein, eu cred că ar fi mai bine...

— De fapt, e o întâmplare fericită!

Renata trecu pe lângă secretară și intră direct în birou, urmată de un bărbat îndesat, palid, cu părul roșcat, în costum și cravată, care se presupunea că era Geoff. Jane nu îl mai întâlnise. Majoritatea taților încă îi erau necunoscuți.

Jane se ridică în picioare și-și încrucișă protector brațele pe piept, agățându-se de haine, de parcă se pregăteau să i le smulgă. Soții Klein erau pe cale s-o dea în vileag și să-i dezvăluie urâtele și rușinoasele secrete în văzul tuturor celorlalți părinți. Ziggy nu era rodul unui act sexual agreabil, normal și izvorât din dragoste. Era rodul acțiunilor rușinoase ale unei fete prostute, grase și urâte.

Ziggy nu era normal, și asta pentru că Jane îi permisesese acelui bărbat să-i fie tată. Știa că era illogic, pentru că altfel Ziggy nu ar mai fi existat, dar părea logic, deoarece Ziggy avea să fie veșnic fiul ei, desigur, cum să nu fie ea mama lui? Dar ar fi trebuit să se nască mai târziu, când Jane îi găsea un tătic potrivit și o viață cum trebuie. Dacă ar fi făcut totul ca la carte, el nu ar fi purtat această pată genetică îngrozitoare. Nu s-ar fi purtat astfel.

Se gândi la prima dată când îl văzuse. Era așa de supărat că se născuse, striga din toată ființa lui, dădea din membrele mici, de parcă ar fi căzut, iar primul ei gând fusese: *Îmi pare rău, copilașule. Îmi pare rău că te-am făcut să treci prin așa ceva.* Durerea delicioasă care îi năpădisese corpul amintea de suferință, chiar dacă ea ar fi numit-o „bucurie”, o simțea la fel. Se gândise că șuvoiul furios de iubire față de această ființă ciudată, roșie la față, avea să șteargă cu siguranță mizerabila amintire a acelei nopți. Dar amintirea nu dispăruse, se agățase de zidurile minții ei ca o lipitoare neagră, dezagreabilă.

— Trebuie să-ți ții copilul din scurt.

Renata păși direct în fața lui Jane. Străpunse aerul cu degetul, oprindu-se aproape de pieptul ei. Avea ochii congestionați în spatele ochelarilor. Furia ei era atât de palpabilă și de justă în fața îndoielilor lui Jane.

— Renata! o dojeni Geoff.

Întinse mâna spre Jane.

— Geoff Klein! Vă rog s-o scuzați pe Renata. Este foarte supărată.

Jane îi strânse mâna.

— Jane!

— Bun, atunci, poate, dacă *suntem* cu toții aici, am putea avea o discuție *constructivă*, spuse doamna Lipmann cu o oarecare emoție în vocea ca un cristal șlefuit. Vrea cineva ceai sau cafea? Apă?

— Nu vreau *băuturi răcoritoare*, spuse Renata.

Jane privi cu o fascinație bolnăvicioasă cum tremura tot corpul Renatei. Își feri privirea. Vedea manifestarea sentimentelor nedisimulate ale Renatei și se simțea de parcă ar fi văzut-o goală.

— *Renata!*

Geoff își puse brațul diagonal peste corpul soției lui, de parcă ar fi fost gata să calce în fața unei mașini.

— Vă spun eu ce vreau, îi zise Renata doamnei Lipmann. Vreau ca băiatul ei să o lase naibii în pace pe fiică-mea!

Capitolul 37

Madeline deschise ușa glisantă dinspre curtea din spate și o văzu pe Abigail stând pe canapea și privind ceva la laptop.

— Salut! spuse ea și tresări la veselia falsă din glasul ei.

Nu putea vorbi normal cu propria fiică. Acum, că Abigail venea numai în weekend, Madeline se simțea de parcă ea era gazda și Abigail un oaspete important. Avea senzația că ar fi trebuit să-i ofere de băut și să se asigure că se simte confortabil. Era *ridicol*. Ori de câte ori Madeline își dădea seama că se poartă așa, se enerva atât de tare, încât trecea în extrema cealaltă și-i cerea cu asprime lui Abigail să facă vreo treabă casnică, de exemplu să întindă un coș cu rufe. Partea cea mai rea era că Abigail se purta exact ca un oaspete bine-crescut, cum o educase Madeline, și lua fără comentarii coșul cu rufe, iar atunci Madeline se simțea vinovată și confuză. Cum îi putea cere lui Abigail să întindă rufe când ea nu-și aducea haine acasă? Era de parcă i-ai fi cerut unui oaspete să-ți întindă rufele.

Așa că, după aceea, ieșea în grabă s-o ajute să pună rufele pe frânghie și făcea conversație într-un mod artificial, în timp ce toate cuvintele pe care nu le putea rosti i se revărsau în minte: *Haide acasă, Abigail, întoarce-te acasă și termină. Ne-a părăsit. Te-a părăsit și pe tine. Tu ai fost recompensa mea. Pedepsa lui a fost că te pierde. Cum ai putut să-l alegi pe el?*

— Care-i treaba?

Madeline se trânti pe canapea lângă Abigail și privi ecranul laptopului.

— E *America's Next Top Model*?

Nu mai știa cum să se poarte cu Abigail. Era de parcă ar fi încercat să fie prietenă cu un fost iubit. Relaxarea studiată din interacțiunile cu acesta. Fragilitatea sentimentelor, conștiința faptului că acele mici ciudățenii ale personalității tale nu mai erau chiar așa adorabile, ba chiar ar putea fi de-a dreptul enervante.

Madeline încercase mereu să joace în familie rolul mamei nebune și comice. Se entuziasma și se enerva prea tare din diferite motive. Când copiii nu făceau ce li se spunea, tuna și fulgera. Cânta cântecele ridicole în timp ce stătea în ușa camării: „Unde, vai, unde sunt roșiile la conservă? Roșiilor, pe unde-mi umblați?” Copiilor și lui Ed le plăcea să se amuze pe seama ei și o tachinau pentru toate, de la obsesiile ei față de celebrități și până la fardul de pleoape strălucitor.

Dar acum, când venea Abigail în vizită, Madeline se simțea ca o parodie a ei înseși. Era hotărâtă să nu pară a fi ceva ce nu era. Avea patruzeci de ani! Era prea târziu să-și schimbe personalitatea. Dar se tot vedea prin ochii lui Abigail și presupunea că era comparată cu Bonnie, situație din care nu ieșea în avantaj. Pentru că Abigail o alesese pe Bonnie, nu-i așa? Bonnie era mama pe care ar prefera-o Abigail. De fapt, nu avea nicio legătură cu Nathan. Mama dădea tonul familiei. Fiecare teamă nedestăinuită pe care o avusese Madeline vreodată în legătură cu propriile defecte (evident, era prea iute la mânie, deseori judeca prea ușor, era excesiv de interesată de haine, cheltuia prea mulți bani pe pantofi, i se părea că e drăguță și amuzantă, când poate era doar

enervantă și de prost gust) devenise acum preocuparea ei majoră. „Maturizează-te”, își spuse. „Nu o lua așa de personal. Fiica ta încă te iubește. Doar că a ales să locuiască împreună cu tatăl ei. Nu e mare lucru.” Dar fiecare interacțiune cu Abigail era o bătălie permanentă între: „Așa sunt eu, Abigail, fie că-ți place, fie că nu” și „Fii mai bună, Madeline, fii mai calmă, mai drăguță, fii ca Bonnie”.

— Ai văzut că Eloise a fost dată afară săptămâna trecută? întrebă Madeline. Asta i-ar spune în mod normal lui Abigail, așa că asta avea să-i spună.

— Nu mă uit la *America's Next Top Model*, oftă Abigail. Caut despre Amnesty International. Citesc despre încălcarea drepturilor omului.

— Oh, făcu Madeline. Dumnezeu!

— Bonnie și mama ei sunt membre ale Amnesty International, spuse Abigail.

— Sigur că da, șopti Madeline.

Probabil că așa se simte Jennifer Aniston ori de câte ori aude că Angelina și Brad adoptă încă unu-doi orfani, gândi Madeline.

— Poftim?

— Excelent, spuse Madeline. Cred că și Ed este. Facem o donație în fiecare an.

„Doamne, ascultă-te și tu ce spui! Încetează să mai concurezi cu ea!” Era măcar adevărat? Poate că Ed o lăsase baltă.

Ea și Ed făceau tot ce puteau să fie oameni buni. Cumpărau bilete de tombolă pentru cauze caritabile, le dădea bani artiștilor stradali, își sponsorizau *întotdeauna* prietenele enervante care mai participau la încă un maraton pentru vreo cauză nobilă (chiar dacă adevărata cauză era propria lor condiție fizică). Atunci când copiii aveau să crească, presupunea că urma să facă ceva muncă voluntară, ca mama ei. Era de ajuns, nu? Pentru o mamă ocupată, cu o slujbă? Cum îndrăznea Bonnie s-o facă să-și pună sub semnul întrebării fiecare alegere?

Din câte spunea Abigail, de curând Bonnie decisese să nu mai aibă și alți copii (Madeline nu întrebase de ce, deși voia să știe) și donase căruciorul lui Skye, pătuțul, măsuța de înfășat și hăinuțele unui centru pentru femeile agresate. „Nu-i așa că e extraordinar, mamă?” Abigail oftase. „Alții le-ar vinde pur și simplu.” Madeline vânduse de curând rochițele de bebeluș ale lui Chloe pe eBay. Apoi, plină de încântare, cheltuise banii pe o nouă pereche de cizme de firmă cu prețul redus la jumătate.

— Și ce citești?

Oare era bine pentru o fată de paisprezece ani să afle despre atrocitățile lumii? Probabil că pentru ea era minunat. Bonnie îi oferea lui Abigail o conștiință socială, în timp ce Madeline nu făcea decât să-i încurajeze o imagine corporală proastă. Se gândi la ce spusese biata Jane, că societatea era obsedată de frumusețe. Și-o imaginează pe Abigail ducându-se într-o cameră de hotel cu un bărbat necunoscut, iar el o trata așa cum o tratase bărbatul acela pe Jane. O cuprinse furia. Își imaginează cum îl apucă de părul de la ceafă și-l lovește în mod repetat cu fața de o suprafață din ciment, până i se reducea la o masă însângerată și moale. Dumnezeu! Vedea prea multe emisiuni violente la televizor.

— Ce citești, Abigail? întrebă din nou și-și detestă tonul tăios.

Iar se manifesta sindromul premenstrual? Nu. Nu era momentul. Nici măcar nu putea

da vina pe el. Pur și simplu era tot timpul irascibilă în ultima vreme.

Abigail oftă. Nu-și ridică ochii din ecran.

— Despre căsătoria minorilor și sclavagismul sexual, spuse ea.

— Îngrozitor! spuse Madeline.

Făcu o pauză.

— Poate ar fi bine să nu...

Se opri. Voia să spună ceva de genul „să nu lași lucrul ăsta să te afecteze”, ceea ce era cumplit, exact ce ar spune o occidentală albă, privilegiată și frivolă, o femeie care se bucură prea mult și sincer de o pereche nouă de pantofi sau de o sticlă de parfum. Ce ar spune Bonnie? *Hai să meditam împreună la acest lucru, Abigail. Hmmm.* Uite. Iar era superficială. Lua în râs meditația. În ce fel putea face rău cuiva meditația?

— Ar trebui să se joace cu păpușile, spuse Abigail.

Avea vocea plângăcioasă și încărcată de furie.

— În schimb, ele lucrează în bordeluri.

Și tu ar trebui să te joci cu păpușile, gândi Madeline. Sau cel puțin de-a machiatul.

O cuprinse o mânie justificată împotriva lui Nathan și a lui Bonnie, pentru că, de fapt, Abigail era prea mică și sensibilă să afle despre traficul de ființe umane. Sentimentele ei erau prea sălbaticе și necontrolate. Moștenise nefericitul talent al lui Madeline de a se revolta instantaneu, dar inima ei era mult mai blândă decât fusese vreodată cea a lui Madeline. Ea simțea prea multă empatie (deși, desigur, toată empatia aceea excesivă nu era niciodată îndreptată spre Madeline, Ed, Chloe sau Fred).

Madeline își aminti când Abigail avea doar cinci sau șase ani, și era așa de mândră că, mai nou, știa să citească. O găsisе la masa din bucătărie, iar buzele i se mișcau în timp ce citea un titlu de pe prima pagină a unui ziar, cu o expresie de oroare și neîncredere. Madeline nu-și mai amintea despre ce era articolul. Crimă, moarte, dezastre. Nu. De fapt, își amintea. Era un articol despre o fetiță răpită din pătuțul ei la începutul anilor '80. Cadavrul nu-i fusese găsit niciodată. Abigail încă mai credea în Moș Crăciun la vremea aceea. „Nu e adevărat”, îi spusese repede, smulgând ziarul și jurându-și să nu-l mai lase niciodată la îndemână. „E o născocire.”

Nathan nu știa povestea, fiindcă nu era acolo.

Chloe și Fred erau așa de diferiți. Mult mai rezistenți. Erau micii ei sălbatici, pricepuți la tehnologie și consumeriști.

— O să fac ceva în privința asta, spuse Abigail, derulând ecranul.

— Serios? spuse Madeline.

Ei bine, nu te duci în Pakistan, dacă la asta te gândești. Stai aici și te uiți la America's Next Top Model, domnișorică.

— La ce te referi? O scrisoare?

Se luminează. Era absolventă de Marketing. Putea să scrie o scrisoare mai bine decât Bonnie.

— Te-aș putea ajuta să-i scrii membrului parlamentului din zona noastră pentru o...

— Nu, o întrerupse Abigail disprețuitoare. Cu asta nu rezolvi nimic. Am o idee.

— Ce fel de idee? întrebă Madeline.

După aceea, avea să se întrebe dacă oare Abigail i-ar fi spus adevărul, dacă ar fi

putut pune capăt nebuniei înainte să se declanșeze, dar se auzi o bătaie în ușa de la intrare și Abigail închise brusc laptopul.

— Țsta e tata, spuse ea, ridicându-se în picioare.

— Dar e numai ora patru! protestă Madeline.

Se ridică și ea.

— Credeam că te duc eu la cinci.

— Mergem la cină la mama lui Bonnie, spuse Abigail.

— Mama lui Bonnie, repetă Madeline.

— Nu face așa o tragedie din asta, mamă.

— N-am zis un cuvânt, spuse Madeline. N-am zis, de exemplu, că pe mama *mea* n-ai mai văzut-o de săptămâni bune.

— Bunica e prea ocupată cu viața ei socială să observe măcar, spuse Abigail pe bună dreptate.

— A sosit tatăl lui Abigail! strigă Fred din fața casei, iar prin asta voia să spună că sosise *mașina* tatălui lui Abigail.

— Sal'tare, amice! îl auzi Madeline pe Nathan spunându-i lui Fred.

Uneori, numai când îi auzea glasul lui Nathan o năpădeau amintiri viscerale: trădare, ranchiună, furie și confuzie. *A plecat pur și simplu. Și-a luat tălpășița și ne-a părăsit, Abigail, iar mie nu-mi venea să cred, pur și simplu nu-mi venea să cred, iar în noaptea aia ai plâns întruna, plânsul acela neîncetat de bebeluș nou-născut care...*

— Pa, mamă! spuse Abigail și se aplecă să o sărute compătimitor pe obraz, de parcă Madeline ar fi fost o mătușă bătrână pe care o vizitase, iar acum, *slavă Domnului*, era momentul să plece din locul acesta prăfuit și să se ducă acasă.

Capitolul 38

Stu: O să vă spun eu ce-mi amintesc. Odată m-am întâlnit cu Celeste White. Eram în partea cealaltă a orașului, aveam o lucrare, și a trebuit să mă duc să iau niște robinete noi, pentru că le înfundase cineva. În orice caz, ca să n-o lungesc, mergeam printr-un magazin Harvey Norman, în zona cu mobilierul de dormitor expus, și am văzut-o pe Celeste White, stătea întinsă pe spate în mijlocul unui pat dublu, privea fix în tavan. M-am uitat de două ori și apoi am zis: „Bună, drăguță”, iar ea s-a speriat de moarte. Parcă o prinsesem jefuind o bancă. Pur și simplu mi s-a părut ciudat. De ce stătea întinsă pe un pat la reduceri așa de departe de casă? O femeie superbă, uluitoare, dar mereu cam... sperioasă, știți? Mi se pare trist când mă gândesc acum. Foarte trist.

— Sunteți noua chiriașă?

Celeste tresări și aproape că îi căzu din mână veioza.

— Scuze, n-am vrut să vă sperii, spuse o femeie cam rotofeie, de vreo patruzeci de ani, în costum de trening, care ieșise din apartamentul de pe partea opusă a coridorului.

Era însoțită de două fetițe, care păreau gemene, cam de-o vârstă cu Josh și Max.

— Sunt noua chiriașă, oarecum, spuse Celeste. Adică da, așa e. Nu știu exact când ne mutăm. Se poate să dureze o vreme.

Planul ei nu fusese acesta. Să vorbească cu oamenii. Era mult prea real. Toată povestea aceasta era *ipotetică*. Poate că niciodată nu avea să devină realitate. Doar cocheta cu ideea unei noi vieți. O făcea ca s-o impresioneze pe Susi. Voia să se ducă la următoarea întâlnire cu „planul” pus la punct. Probabil că majoritatea femeilor trebuiau să fie împinse de la spate luni de zile. Probabil că majoritatea femeilor veneau la următoarea întâlnire fără să fi făcut ceva. Nu și Celeste. Ea își făcea mereu temele.

„Mi-am închiriat un apartament pentru șase luni”, plănuia să-i spună lui Susi, relaxată, vioaie. „În McMahon’s Point. Aș putea ajunge pe jos în North Sydney. Am o prietenă care e partener la o mică firmă de avocatură din North Sydney. Mi-a oferit o slujbă cam acum un an, dar am refuzat-o, însă sunt sigură că mi-ar mai putea găsi ceva. În orice caz, dacă nu iese nimic, mi-aș putea găsi un post în oraș. Se ajunge repede cu feribotul.”

„Uau”, ar spune Susi, ridicând din sprâncene. „Ai făcut o treabă bună.”

Nota zece pentru Celeste. Ce fată bună. Ce soție abuzată cuminte.

— Eu sunt Rose, spuse femeia. Iar ele sunt Isabella și Daniella.

Vorbea serios? Își botezase fetele Isabella și Daniella?

Fetele îi zâmbiră politicos. Una dintre ele spuse chiar „bună”. Erau, fără îndoială, niște gemene mult mai bine-crescute decât băieții lui Celeste.

— Eu sunt Celeste. Mă bucur să vă cunosc!

Celeste răsuci cheia cât de repede putu.

— Ar fi bine...

— Ai copii? întrebă Rose plină de speranță, iar fetițele o priviră întrebătoare.

— Doi băieți, spuse Celeste.

Dacă pomenea că avea gemeni, extraordinara coincidență ar fi generat încă cinci minute de discuții insuportabile.

Împinse ușa cu umărul.

— Să-mi spuneți dacă aveți nevoie de ceva! zise Rose.

— Mulțumesc! Pe curând!

Celeste dădu drumul ușii, iar cele două fetițe începură să se certe al cui era rândul să apese pe butonul liftului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fetelor, chiar trebuie să trecem prin asta de fiecare dată? spuse mama lor pe tonul ei obișnuit, se pare, diferit de cel politicos pe care îl adoptase în discuția cu Celeste.

Imediat ce se închise ușa, se așternu o liniște absolută, iar vocea mamei fu întreruptă la jumătate. Izola bine fonic.

Peretele cu ușa era din oglinzi și părea un proiect ambițios din anii '70, abandonat. Restul apartamentului era complet neutru: pereții goi albi și un covor gri rezistent la trafic. Era tipicul apartament de închiriat. Perry avea și el asemenea proprietăți de închiriat, care erau probabil exact ca acesta. Teoretic, erau și ale lui Celeste, dar ea nici nu știa unde se aflau.

Dacă ar fi economisit împreună pentru o investiție imobiliară, numai *una*, i-ar fi plăcut și ei. Ar fi ajutat la renovare, ar fi ales gresia, s-ar fi ocupat de agentul imobiliar, ar fi spus: „Da, sigur!” când chiriașul ar fi solicitat reparații.

La acel nivel de prosperitate s-ar fi simțit ea confortabil. Anvergura inimaginabilă a bogăției lui Perry îi dădea amețeli uneori.

O citea pe fața oamenilor când îi vedeau casa pentru prima oară, când ochii lor străbăteau suprafața amplă, tavanele înalte, camerele frumoase, amenajate ca niște mici muzee dedicate vieții unei familii bogate. De fiecare dată, simțea mândrie și rușine în egală măsură. Trăia într-o casă în care fiecare cameră striga: AVEM O GRĂMADĂ DE BANI. PROBABIL MAI MULȚI DECÂT TINE.

Acele camere frumoase erau ca toate postările de pe Facebook ale lui Perry: reprezentări stilizate ale vieții lor. Da, uneori chiar stăteau pe canapeaua aia minunat de comodă, își puneau paharele cu șampanie pe măsuta de cafea și priveau cum scăpăta soarele deasupra oceanului. Da, așa făceau. Și uneori, deseori, era minunat. Dar era în același timp și canapeaua de colțul căreia Perry îi strivise fața și ea crezuse că o să moară. Iar fotografia aceea de pe Facebook cu textul: „O zi de distracție cu copiii” nu era o minciună, pentru că fusese cu adevărat o zi de distracție cu copiii, dar nu aveau și o fotografie cu ceea ce se întâmplase în noaptea aceea, după ce copiii se duseseră la culcare. Lui Celeste îi curgea prea ușor sânge din nas. Așa fusese dintotdeauna.

Duse veioza în dormitorul principal al apartamentului. Era o cameră destul de mică. Ea avea să-și ia un pat dublu. Ea și Perry aveau, desigur, un pat matrimonial. Dar camera aceasta ar fi fost înghesuită chiar și dacă avea unul mare.

Puse veioza pe podea. Era o veioză Art Deco colorată, în formă de ciupercă. O cumpărase pentru că îi plăcuse mult și pentru că avea un stil care nu i-ar plăcea deloc lui Perry; nu că nu ar fi lăsat-o s-o ia dacă și-o dorea cu adevărat, dar s-ar fi strâmbat ori de câte ori ar fi privit-o, așa cum s-ar fi strâmbat ea la unele dintre lugubrele obiecte de

artă modernă pe care i le arăta el în galerii. Așa că el nu le cumpăra.

Căsnicia presupunea compromisuri. „Draga mea, dacă îți place aspectul ăsta feminin, antic, îți cumpăr eu originalul”, ar fi spus el cu tandrețe. „Asta e un jaf la drumul mare, ieftin și de prost gust.”

Când Perry spunea asemenea lucruri, în mintea ei răsuna: „Ești ieftină și de prost gust.”

Avea să-și aranjeze acest apartament pe îndelete, cu lucrurile ieftine și de prost gust care îi plăceau ei. Se duse să tragă unul dintre transperante ca să intre puțină lumină. Își trecu vârful degetului de-a lungul pervazului puțin prăfuit. Apartamentul era destul de curat, dar data viitoare avea să aducă produse de curățat ca să-l pună la punct.

Până acum, nu fusese niciodată capabilă să-l părăsească pe Perry, pentru că nu-și putea imagina unde se va duce, cum vor trăi. Aceasta era atitudinea ei mentală. Părea imposibil.

Astfel, ar avea aranjată o viață completă, care aștepta doar să fie activată. Paturile băieților aveau să fie aranjate. Frigiderul plin. Jucării și haine în dulap. Nici măcar nu ar mai trebui să-și ia o geantă cu ea. Avea să completeze un formular de înscriere la școala locală.

Avea să fie pregătită.

Data următoare când o va lovi Perry, nu-l va mai lovi și ea, nu va mai plânge și nu se va mai întinde în pat. Va spune: „Plec chiar acum”.

Își studie nodurile degetelor.

Sau avea să plece când era el plecat din țară. Poate așa ar fi mai bine. Îi va spune la telefon: „Trebuie să știi că nu puteam continua așa. Când te întorci, n-ai să ne mai găsești”.

Era imposibil să-și imagineze reacția lui.

Dacă pleca până la urmă cu adevărat.

Dacă punea capăt relației, atunci violența avea să ia și ea sfârșit, pentru că el nu ar mai fi avut dreptul s-o lovească, așa cum nu ar mai fi avut dreptul s-o sărute. Violența era o parte intimă a relației lor, exact ca sexul. Ar fi devenit nepotrivită dacă îl părăsea. Nu i-ar mai fi aparținut în același fel. Îi va recăpăta respectul. Relația lor va deveni prietenească. Va fi un fost soț curtenitor, dar rece. Știa deja că răceala lui o va durea mai mult decât o duruseră vreodată pumnii lui. Perry avea să cunoască pe altcineva. I-ar fi luat cam cinci minute.

Ieși din dormitorul principal și porni pe coridorul micuț spre camera care va fi a băieților. Era loc cât să încapă două paturi individuale unul lângă altul. Avea să le ia plăpumi noi. Să arate frumos. Respira greu când încerca să-și imagineze fețișoarele lor uluite. Doamne! Chiar le putea face asta?

Susi credea că Perry avea să încerce să capete custodia exclusivă a copiilor, dar ea nu-l cunoștea pe Perry. Furia lui izbucnea într-o clipă și apoi se domolea. (El nu era ca ea. Celeste era mai furioasă decât el. Ea purta pică. Nu Perry, Celeste. Ea era îngrozitoare. Ea le ținea minte pe toate. Ea își amintea fiecare ocazie, fiecare cuvânt.) Susi insistase să păstreze dovezi ale „abuzului”, după cum îl numea ea. Să-și noteze totul, spusese. Să-și fotografieze rănile. Să păstreze rapoartele medicale. Putea fi important în orice

proces penal sau la audierile pentru custodie. „Sigur”, spusese Celeste, dar nu avea de gând să facă așa. Ce umilitor era să le vezi imortalizat comportamentul. Ar fi părut că descrie bătaia dintre niște copii. *Eu l-am luat la rost. El a țipat la mine. Am țipat și eu. El m-a împins. Eu l-am lovit. Eu m-am ales cu o vânătăie. El cu o zgârietură.*

— N-ar încerca să-mi ia copiii, îi spusese Celeste lui Susi. Ar face ce e mai bine pentru ei.

— Ar putea crede că e mai bine pentru ei să stea cu el, îi spusese Susi lui Celeste pe tonul ei neutru, lipsit de emoție. Adesea, bărbații precum soțul dumneavoastră cer încredințarea copiilor. Au resursele necesare. Banii. Contactele. Este un lucru pentru care trebuie să vă pregătiți. Socrii s-ar putea implica și ei. Brusc, toată lumea o să aibă o opinie.

Socrii ei. Pe Celeste o cuprinse regretul. Dintotdeauna îi plăcuse să facă parte din marea familie a lui Perry. Îi plăcea că erau așa de numeroși: mătuși oarecare, hoarde de veri și un trio de frați ai bunicului cărunți și morocănoși. Îi plăcea că Perry nici măcar nu avea nevoie de listă de cumpărături când mergea în duty-free să cumpere parfumuri. Chanel Coco Mademoiselle pentru mătușica Anita, Issey Miyake pentru mătușica Evelyn, șoptea pentru sine. Îi plăcea să-l vadă pe Perry cuprinzându-și în brațe un văr preferat, cu lacrimi în ochi, pentru că nu se văzuseră de atât de mult timp. Acest lucru părea să demonstreze că, în esență, soțul ei era un om bun.

Chiar din prima zi, familia lui Perry o primise cu căldură pe Celeste, de parcă ar fi simțit că familia ei mică și ștearsă nu se compara prin amploare cu a lor și că ei îi puteau oferi ceva ce ea nu avusese niciodată, în afară de bani. Perry și familia lui ofereau belșug în toate.

Când Celeste stătea la o masă mare și lungă și mânca *spanakopita*^[11] mătușicii Anita, îl privea pe Perry cum discută răbdător cu frații morocănoși ai bunicului, în timp ce gemenii alergau frenetic cu ceilalți copii, în minte îi revenea o imagine cu Perry lovindu-o și i se părea imposibil, ireal, absurd, chiar dacă se întâmplase cu o noapte în urmă, iar după neîncredere venea rușinea, pentru că știa că probabil era vina ei, întrucât ce vedea aici era o familie bună și iubitoare, iar străina era ea, și închipuie-ți cât de îngroziți ar fi s-o vadă lovindu-l și zgâriindu-l pe iubitul lor Perry.

Nimeni din familia aceea mare și surâzătoare nu ar crede vreodată că Perry ar putea fi violent, iar Celeste nu voia ca ei să afle, pentru că acel Perry care cumpăra parfumuri pentru mătușicile lui nu era același Perry care se pierdea cu firea.

Susi nu-l cunoștea pe Perry. Ea știa exemple, studii de caz și statistici. Nu știa că faptul că se pierdea cu firea era doar o față a lui Perry, nu era întregul. Nu era doar un bărbat care își lovește soția. Era un bărbat care le citea copiilor lui povești înainte de culcare și imita voci nostime, care le vorbea frumos chelnerițelor. Perry nu era un om rău. Era doar un om care uneori se purta foarte urât.

Altora femeii în situația aceasta le era teamă că soții lor aveau să le prindă și să leucidă dacă încercau să plece, dar Celeste se temea doar că o să-i ducă dorul. Simpla plăcere de a-i vedea pe băieți alergând când se întorcea el dintr-o călătorie, în timp ce-l privea punându-și gențile jos și apoi lăsându-se imediat în genunchi, cu brațele larg deschise. „Acum trebuie s-o sărut pe mami”, spunea el.

Nu era simplu. Era doar o căsnicie foarte ciudată.

Traversă din nou apartamentul, ignorând bucătăria. Era mică și înghesuită. Nu voia să se gândească la cum avea să fie să gătească în bucătăria aceea. Iar băieții văicărirându-se: „Mi-e foame! Și mie!”

În schimb, se duse înapoi în dormitorul principal și băgă veioza în priză. Serviciul de furnizare a electricității era încă activ. Culorile veiozei deveniră vii și aprinse. Stătu și o admiră. *Îi plăcea* foarte mult această veioză caraghioasă.

După ce se muta, avea să le invite pe Jane și pe Madeline să o viziteze. Le va arăta veioza, se vor înghesui pe balconul acela mic și vor bea ceaiul de după-amiază.

Dacă pleca din Pirriwee, aveau să-i lipsească plimbările matinale pe promontoriu alături de Jane. În general, merseseră în liniște. Era de parcă ar fi meditat împreună. Dacă Madeline s-ar fi plimbat cu ele, ar fi vorbit toate trei tot timpul, dar lucrurile stăteau altfel când erau doar Jane și Celeste.

De curând, începuseră să se deschidă amândouă timid. Era interesant că, în timp ce te plimbai, puteai spune anumite lucruri, pe care altfel poate nu le-ai fi spus, fiind supus la presiunea contactului vizual când stăteai față în față cu cineva. Celeste se gândi la dimineața în care Jane îi povestise despre tatăl biologic al lui Ziggy, bărbatul acela respingător care mai mult sau mai puțin o violase. Se cutremură.

Cel puțin sexul cu Perry nu fusese niciodată violent, chiar dacă venea după un act violent, chiar și când era parte din jocul lor ciudat și intens de împăcare, de iertare și uitare, fusese întotdeauna plin de dragoste și foarte, foarte plăcut. Înainte să-l cunoască pe Perry, nu se mai simțise niciodată atât de atrasă de un bărbat și știa că nu avea să se mai simtă niciodată așa. Nu era posibil. Era un lucru mult prea al lor.

Avea să ducă dorul sexului. Avea să ducă dorul vieții aproape de plajă. Al cafelei cu Madeline. Avea să-i lipsească statul până târziu și urmărirea seriilor pe DVD cu Perry. Avea să-i fie dor de familia lui Perry.

Când divorțezi de cineva, divorțezi de toată familia, îi spusese mai demult Madeline. Mai demult, Madeline fusese apropiată de sora mai mare a lui Nathan, dar acum se vedeau rar. Celeste trebuia să renunțe, pe lângă toate celelalte, și la familia lui Perry.

Erau prea multe lucruri cărora avea să le ducă dorul, prea multe de sacrificat.

În fine. Era doar un exercițiu.

Nu trebuia să treacă prin toate astea. Era doar un exercițiu teoretic, ca să-și impresioneze consiliera, care probabil nu avea să fie deloc impresionată, pentru că în definitiv totul se reducea la bani. Celeste nu dovedea un curaj deosebit. Își putea permite să închirieze și să mobileze un apartament în care probabil nu avea să locuiască niciodată, folosindu-se de bani pe care îi câștigase soțul ei. Probabil că majoritatea clientelor lui Susi nu aveau acces la bani, pe câtă vreme Celeste putea retrage sume mari din diferite conturi, fără ca Perry să remarce măcar, iar dacă remarcă, putea inventa rapid o scuză. Îi putea spune că un prieten avea nevoie de bani și probabil că el nici nu ar fi clipit. S-ar fi oferit să dea mai mult. El nu era asemenea celorlalți bărbați care, practic, își țineau soțiile întemnițate, limitându-le mișcările, accesul la bani. Celeste era liberă ca pasărea cerului.

Privi prin încăpere. Nu avea dulap încastrat. Va trebui să cumpere un dulap. Cum de

scăpase acest lucru din vedere când îl vizitase?

Când Madeline văzuse prima oară dressingul uriaș al lui Celeste, ochii începuseră să-i strălucească, de parcă ar fi auzit o muzică minunată. „Asta e visul meu devenit realitate.”

Viața lui Celeste era visul altcuiva devenit realitate.

„Nimeni nu merită să trăiască așa”, spusese Susi, dar Susi nu văzuse toate aspectele vieții lor. Ea nu văzuse expresia băieților când Perry le spunea poveștile lui trăsnete, cum că dimineața zbura pe deasupra oceanului. „Nu poți să zbori de fapt, tăticele. Poate să zboare, mămico? Da?” Ea nu-l văzuse pe Perry dansând rap cu copiii sau pe o melodie lentă cu Celeste pe balconul lor, în timp ce luna atârna jos pe cer și își răspândea strălucirea pe mare, parcă doar pentru ei.

Aproape că merită, îi spusese lui Susi.

Poate că era chiar *corect* așa. Puțină violență era un preț mic pe care îl plătea pentru o viață care, altfel, ar fi fost doar bolnăvicios, excesiv și romantic de perfectă.

Și atunci ce naiba căuta aici și de ce își plănuia în secret o cale de scăpare, ca un deținut?

Capitolul 39

— Ziggy, spuse Jane.

Erau pe plajă, făceau un castel din nisipul rece. Cerul târziu al după-amiezii atârna jos și greoi, iar vântul șuiera. Era luna mai, așa că a doua zi putea fi din nou frumoasă și însorită, dar astăzi plaja era aproape pustie, în depărtare, Jane vedea pe cineva care își plimba câinele și un surfer singuratic cu un costum complet de neopren mergea spre apă, cu placa sub braț. Oceanul era furios și arunca un val după altul – bum! – pe plajă. Apa albicioasă se învoldura și bolborosea de parcă ar fi dat în clocot și lansa jeturi nebunești în aer.

Ziggy mormăia în timp ce lucra la castelul de nisip și-l lovea cu o lopățică, pe care i-o cumpăraseră mama lui Jane.

— Ieri m-am întâlnit cu doamna Lipmann, spuse ea. Și cu mămica Amabellei.

Ziggy ridică privirea. Pe cap avea un fes gri tras peste urechi care îi acoperea părul. Avea obraji îmbujorați de la frig.

— Amabella a spus că cineva îi face rău fără știrea nimănui când educatoarea nu e atentă, spuse Jane. O ciupește. Chiar... o și mușcă.

Dumnezeule! Era prea cumplit să te gândești măcar la acest lucru. Nu e de mirare că Renata ieșise la atac. Ziggy nu spuse nimic. Lăsă jos lopățica și luă o grebluță de plastic.

— Mămica Amabellei crede că tu ai fost, spuse Jane.

Era gata să spună: „N-ai fost tu, nu?”, dar se stăpâni.

În schimb spuse:

— Tu ai fost, Ziggy?

El o ignoră. Rămase cu ochii în nisip, trasând cu grijă linii drepte.

— Ziggy.

Lăsă grebluță și o privi. Fețișoara lui netedă era distantă. Ochii lui priveau undeva, dincolo de capul ei.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse el.

Capitolul 40

Samantha: Ați auzit de petiție? Atunci mi-am dat seama că lucrurile scapă de sub control.

Harper: Nu mi-e rușine să recunosc că eu am creat petiția. Pentru numele lui Dumnezeu, școala stătea cu mâinile în sân! Biata Renata era la capătul puterilor. Trebuie să-ți poți trimite copilul la școală și să știi că e într-un mediu sigur.

Doamna Lipmann: Nu sunt absolut deloc de acord. Școala nu „stătea cu mâinile în sân”. Am avut un plan de acțiune cuprinzător. Și să ne înțelegem. De fapt, nu am avut dovezi că Ziggy era bătăușul.

Thea: Am semnat-o. Biata fetiță!

Jonathan: Sigur că n-am semnat. Bietul băiețel!

Gabrielle: Să nu spuneți nimănui, dar cred că am semnat-o *din greșeală*. Credeam că e petiția prin care ceream primăriei să creeze o trecere de pietoni pe Park Street.

CU O SĂPTĂMÂNĂ ÎNAINTE DE CONCURSUL ȘCOLAR DE CULTURĂ GENERALĂ

— Bun venit la întâlnirea inaugurală a Clubului cărții erotice Pirriwee Peninsular! spuse Madeline, în timp ce deschidea ușa de la intrare cu un gest bombastic.

Deja se tratase cu o jumătate de pahar de șampanie.

În timp ce se pregătea pentru seara aceea, se muștrase că înființase un club de lectură. O făcuse doar ca să mai uite de durerea provocată de mutarea lui Abigail. Oare *durere* era un cuvânt prea dramatic? Probabil. Dar așa simțea. Simțea de parcă ar fi suferit o pierdere, dar nimeni nu-i aducea flori, așa că, dintre toate variantele posibile, își făcuse de lucru cu înființarea unui club de lectură. (De ce nu se dusesse pur și simplu la cumpărături?) În mod ostentativ, îi invitase *pe toți* părinții copiilor de la grădiniță, și zece dintre ei acceptaseră. Apoi alesese o carte provocatoare și veselă, care știa că o să-i placă, și le acordase tuturor timp din belșug s-o citească, după care realizase că *tututor* le va veni rândul să aleagă o carte, așa că probabil, până la urmă, avea să trebuiască să se ia la trântă cu niște cărți îngrozitoare și importante. Nu-i nimic. Avea destulă experiență în fentarea temelor pentru acasă. Avea să improvizeze în serile acelea. Sau avea să trișeze și să-i ceară lui Celeste să-i facă un rezumat.

— Nu-i mai zice „Clubul cărții erotice”, spuse prima ei invitată, Samantha, pe când îi înmâna un platou cu negrese. Începe lumea să vorbească. Carol e obsedată.

Samantha era mică, slabă și musculoasă, versiunea de buzunar a unui sportiv. Participa la maratonuri, dar Madeline îi ierta acest defect, deoarece Samantha părea că spune exact ce gândește și, de asemenea, era genul de om aflat la mila propriului simț

al umorului. Deseori putea fi văzută lângă terenul de joacă, ținându-se de brațul cuiva, ca să se poată menține în picioare, în timp ce se scutura de răs.

De asemenea, Madeline ținea la Samantha pentru că, în prima săptămână de școală, Chloe se îndrăgostise nebunește de fiica Samanthei, Lily (și ea o prințesă bățăioasă). Teama lui Madeline că fiica ei avea să se împrietenească cu Skye se dovedise, prin urmare, nefondată. Slavă Domnului! După abandonul lui Abigail, acum ar fi fost prea mult ca Madeline să trebuiască să-i suporte fiica fostului soț venită la joacă.

— Am sosit prima? întrebă Samantha. Am plecat devreme de acasă, fiindcă eram disperată să scap de copii. I-am spus lui Stu: „Te las să-ți faci treaba, amice”.

Madeline o conduse în camera de zi.

— Hai să bei ceva.

— Vine și Jane, nu? întrebă Samantha.

— Da. De ce? Madeline se opri.

— Mă întrebam doar dacă știe de petiția care circulă.

— Ce petiție?

Madeline începu să scrâșnească din dinți. Jane îi spusese de noile acuzații la adresa lui Ziggy.

Se pare că Amabella refuza să confirme sau să infirme că Ziggy era cel care îi făcuse rău și, din câte spunea Jane, Ziggy se purtase ciudat când abordase subiectul. Jane nu știa dacă asta dovedea că e vinovat sau altceva. Ieri fusese la medic să ceară trimitere la un psiholog, care probabil avea s-o coste o avere. „Trebuie să mă asigur”, îi spusese lui Madeline. „Știi, din cauza... din cauza descendenței lui.”

Madeline se întrebese dacă cele trei fiice, surorile vitrege ale lui Ziggy, erau bățăușe. Apoi roșise, rușinată de informațiile obținute în mod necinstit.

— E o petiție prin care se cere exmatricularea lui Ziggy, spuse Samantha cu o grimasă apologetică, de parcă ar fi călcat-o pe Madeline pe deget.

— *Poftim?* E absurd! E imposibil ca Renata să creadă că lumea ar fi așa de îngustă la minte încât să semneze!

— Nu a inițiat-o Renata. Cred că Harper, spuse Samantha. Parcă sunt destul de bune prietene, nu? Încă n-am reușit să înțeleg mersul lucrurilor de aici.

— Harper e *foarte* bună prietenă cu Renata, după cum e foarte dornică să anunțe, spuse Madeline. Au devenit apropiate pentru că au copii înzestrați.

Își luă paharul cu șampanie și îl goli.

— Amabella pare o fetiță drăguță, spuse Samantha. Nu-mi place ideea că cineva o chinuie pe ascuns, dar să faci o *petiție*? Să scapi de un copil de cinci ani? E revoltător!

Clătină din cap.

— Presupun că nu știi ce aș face dacă Lily ar fi în aceeași situație, dar Ziggy pare adorabil cu ochii ăia mari și verzi, iar Lily spune că e mereu drăguț cu ea. A ajutat-o să-și găsească bila de sticlă preferată. Îmi dai și mie ceva de băut?

— Scuze, spuse Madeline și-i turnă Samanthei băutura.

— Așa se explică telefonul ciudat pe care tocmai l-am primit de la Thea, zise Madeline. A spus că se retrage din clubul de lectură. A părut un pic ciudat, pentru că spunea întruna că vrea să intre într-un club de lectură, că trebuie să *facă ceva pentru ea*.

Ba chiar făcea și comentarii cu substrat față de scenele vulgare de sex din carte, ceea ce, știi, era neliniștitor. Dar acum zece minute a sunat și a spus că are prea multe aranjamente.

— Are patru copii, știi? spuse Samantha.

— Da, din punct de vedere logistic, e un coșmar.

Râseră amândouă răutăcios.

— Mor de sete! strigă Fred din dormitorul lui.

— O să-ți aducă tăticul un pahar cu apă! strigă și Madeline.

Samantha se opri din râs.

— Știi ce mi-a spus Lily azi? Zice: „Eu am voie să mă joc cu Ziggy?” Iar eu i-am zis: „Sigur că da”, iar ea zice...

Samantha se întrerupse. Glasul i se schimbă:

— Bună, Chloe!

Chloe stătea lângă ușă cu ursulețul în brațe.

— Credeam că dormi, spuse Madeline cu asprime, dar inima i se înmuie ca întotdeauna când își vedea copiii în pijamale.

Ed trebuia să se ocupe de copii cât ea ținea clubul de lectură. Citise și el cartea, dar nu voia să intre în club. Spunea că ideea unui club de lectură îi readucea în memorie amintiri groaznice cu colegi afectați de la cursul de literatură engleză. „Dacă folosește cineva cuvintele «o minunată imagistică» sau «arc narativ», dă-i o palmă din partea mea”, îi spusese el.

— Dormeam, dar m-a trezit sforăitul lui tăticu’, spuse Chloe.

Întrucât de curând camera i se umpluse de monștri, Chloe își luase un nou obicei, așa că mami și tati trebuiau să stea cu ea „numai câteva minute”, până adormea. Singura problemă era că Madeline sau Ed adormeau inevitabil și ei, iar cam o oră mai târziu, ieșeau din camera lui Chloe, confuzi, clipind.

— Și tăticul lui Lily sforăie, îi spuse Samantha lui Chloe. Zici că trage un tren în gară.

— Vorbeați despre Ziggy? îi spuse Chloe cu chef de vorbă Samanthei. Azi a plâns, pentru că tăticul lui Oliver a spus că trebuie să se ferească de Ziggy, pentru că Ziggy e un bătaș.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Madeline. Tăticul lui Oliver e un bătaș. Să-l vezi la ședințele cu părinții.

— Așa că i-am dat un pumn lui Oliver, spuse Chloe.

— *Poftim?* exclamă Madeline.

— Doar un pic, spuse Chloe.

Le privi angelic și-și îmbrățișă ursulețul.

— Nu l-a durut chiar așa tare.

Se auzi soneria exact când Fred striga:

— Te anunț că încă aștept paharul ăla cu apă!, iar Samantha o apucă pe Madeline de braț, scuturându-se de râs.

Capitolul 41

Jane află de petiție cu zece minute înainte să trebuiască să ajungă la prima întrunire a clubului de lectură al lui Madeline. Era în baie, se spăla pe dinți când îi sună mobilul, și Ziggy răspunse.

— O chem eu, îl auzi ea spunând.

Se auzi zgomot de pași și Ziggy apăru în baie.

— E *educatoarea* mea! spuse el cu uluială în glas, împingându-i telefonul.

— O clipă, mormăi Jane, fiindcă avea gura plină cu pastă de dinți și apă.

Ținu periuța în sus, dar Ziggy îi îndesă telefonul în mână și se retrase rapid.

— Ziggy!

Se chinui să prindă telefonul, era gata să-l scape și apoi îl ținu în sus, în timp ce făcea gargară, scuipa și se ștergea la gură. *Acum* ce mai era? Ziggy fusese tăcut și melancolic în această după-amiază după ore, dar spusese că Amabella nici măcar nu fusese la școală astăzi, așa că nu putea fi asta. Oh, Doamne! Oare îi făcuse ceva altui copil?

— Bună ziua, domnișoară Barnes! Rebecca, îi spuse ea domnișoarei Barnes.

O plăcea. Știa că erau cam de-o vârstă (copiii fuseseră foarte entuziasmați că domnișoara Barnes împlinea douăzeci și cinci de ani) și, deși nu erau tocmai prietene, uneori sesiza o anumită solidaritate nemărturisită între ele, afinitatea firească dintre doi oameni din aceeași generație, înconjurați de oameni mai vârstnici sau mai tineri.

— Bună, Jane! spuse Rebecca. Îmi pare rău, am încercat să aleg un moment în care credeam că Ziggy doarme, dar până să se facă prea târziu...

— De fapt, tocmai se pregătește să meargă la culcare.

Jane îi făcu lui Ziggy semn să plece. Copilul părea înfricoșat și fugi în dormitorul lui, probabil îngrijorat că avea să dea de bucluc cu educatoarea lui că stă până târziu. (Când venea vorba de școală, Ziggy urma cu strictețe regulile, mereu dornic să-i facă pe plac domnișoarei Barnes. De aceea, era puțin probabil că se purta atât de urât, dacă exista riscul cel mai mic să fie prins. Dar Jane se lovea întruna de aceste ziduri ale improbabilului. Pur și simplu Ziggy nu era genul de copil care să facă așa ceva.)

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jane.

— Vrei să sun mai târziu? întrebă Rebecca.

— Nu, e în regulă. S-a dus în camera lui. S-a întâmplat ceva?

Își sesiză asprimea din glas. Își făcuse programare să meargă la un psiholog săptămâna următoare. Anulase cineva, era norocoasă că reușise. Îi repetase lui Ziggy că nu trebuie s-o atingă nici cu un deget pe Amabella sau pe oricare alt copil, dar el răspundea doar cu un glas monoton: „Știu, mămico. Nu fac rău nimănui, mămico” și apoi, întotdeauna, după câteva clipe: „Nu vreau să discut despre asta”. Ce altceva putea face? Să-l pedepsească pentru ceva ce nu avea dovezi convingătoare că făcuse de fapt?

— Mă întrebam dacă știi de petiția care circulă, spuse Rebecca. Voiam să află de la mine.

— Petiție? întrebă Jane.

— O petiție prin care se cere exmatricularea lui Ziggy, spuse Rebecca. Îmi pare foarte

rău. Nu știu ce părinți o susțin, dar vreau să știu că mă înfurie și știu că și doamna Lipmann se va înfuria și că, evident, nu va avea niciun fel de urmare.

— Vrei să spui că oamenii chiar o semnează? întrebă Jane.

Apucă speteaza unui scaun și văzu cum i se albesc articulațiile degetelor.

— Nici măcar nu știm sigur...

— *Așa este*, zise domnișoara Barnes. Nu știm! Din câte am văzut eu, Amabella și Ziggy sunt prieteni! Sunt uimită. Îi urmăresc ca un vultur, serios, mă rog, încerc, dar am douăzeci și opt de copii, doi cu deficit de atenție, unu cu dificultăți de învățare, doi copii înzestrați și cel puțin patru ai căror părinți cred că sunt înzestrați, și unu care e alergic, așa că simt că ar trebui să stau tot timpul cu mâna pe autoinjectorul cu epinefrină și...

Domnișoara Barnes începuse să vorbească repede și pe un ton ascuțit, dar se opri la jumătatea propoziției, își drese glasul, apoi coborî tonul.

— Scuze, Jane, n-ar trebui să discut așa cu tine. E lipsit de profesionalism. Dar sunt supărată pentru tine și pentru Ziggy.

— Nu-i nimic, spuse Jane.

Era întrucâtva liniștitor să simtă stresul din glasul ei.

— Am o slăbiciune pentru Ziggy, spuse domnișoara Barnes. Și trebuie să spun că și pentru Amabella. Sunt amândoi niște copii adorabili. Cred că mă pricep la copii, așa că de aceea povestea asta e așa de ciudată, de bizară.

— Da, spuse Jane. Nu știu ce să fac.

— Ne descurcăm noi, spuse domnișoara Barnes. Îți promit eu că ne descurcăm.

Era absolut evident că nici ea nu știa cum să procedeze.

După ce închise, Jane se duse în dormitorul lui Ziggy.

Băiatul stătea cu picioarele încrucișate pe pat, cu spatele lipit de perete, iar lacrimile i se scurgeau pe față.

— Acum nu mai are nimeni voie să se joace cu mine? întrebă el.

•

Thea: Probabil ați auzit că Jane era beată la concursul de cultură generală. Nu se face așa ceva la un eveniment școlar. Știu că trebuie să fi fost foarte supărătoare toată povestea aceea cu Ziggy, dar eu mă tot întrebam: de ce nu-l retrage de la școală, pur și simplu? Oricum, nu avea rude în zonă. Ar fi trebuit să se mute înapoi în suburbiile din vest, unde a crescut, și probabil acolo s-ar fi integrat.

Gabrielle: Eram „încântător de cherchelite”. Îmi amintesc că așa a spus Madeline. „Sunt încântător de cherchelită.” Tipic lui Madeline. Biata Madeline... În orice caz. De vină erau cocteilurile alea. Probabil că aveau vreo mie de calorii.

Samantha: *Toată lumea* era beată. De fapt, a fost o seară extraordinară, până să se ducă totul de râpă.

Capitolul 42

— Unde e Perry de data asta? întrebă Gwen, în timp ce se instala pe canapeaua lui Celeste cu ceea ce tricota.

Gwen îngrijea de băieți de când erau bebeluși. Era o bunicuță cu doisprezece nepoți, cu o fermitate de invidiat și cu o adevărată rezervă de monede de ciocolată îmbrăcate în foiță aurie în geantă, care nu era necesară astă-seară, deoarece băieții dormeau deja duși.

— În Geneva, spuse Celeste. Sau stai puțin, parcă era Genova? Nu-mi amintesc. Încă o fi în avion. A plecat azi-dimineață.

Gwen o studie fascinată.

— Duce o viață exotică, nu-i așa?

— Da, spuse Celeste. Presupun că da. Nu trebuie să întârzii. Este un club nou de lectură, așa că nu știu exact la ce oră...

— Depinde de carte! spuse Gwen. Clubul meu de lectură tocmai a dezbătut cea mai interesantă carte. Stai, cum se numea? Era despre, hm, despre ce era? Nu i-a plăcut nimănui prea mult, sincer, dar prietenei mele Pip îi place să servească un preparat care se potrivește cu cartea, așa că a făcut un curry de pește minunat, deși era destul de picant, și toate am zis: *Pip!*

Gwen își flutură mâinile pe la gură ca să sugereze că ustura.

Singura problemă cu Gwen era că uneori era greu să scapi de ea. Perry reușea acest lucru apelând la farmec, dar Celeste se jena.

— Ar trebui să plec.

Celeste se aplecă să-și ia telefonul, care era pe măsuța de cafea, în fața lui Gwen.

— Urâtă vânătaie! zise Gwen. Ce-ai pățit?

Celeste își trase și mai mult peste încheietură mâneca bluzei de mătase.

— M-am lovit la tenis, spuse ea. Și eu, și partenerul meu de la dublu ne-am repezit să dăm aceeași lovitură.

— Ah! făcu Gwen.

O privi atent pe Celeste. Un moment, se lăsă liniștea.

— În fine, zise Celeste. Cum spuneam, băieții nu ar trebui să se trezească...

— Poate e momentul să-ți găsești un alt partener de tenis, spuse Gwen.

În glasul ei se simțea gravitate. Celeste o auzise apelând la ea, cu efecte uluitoare, când se certau băieții.

— Mă rog. A fost și vina mea, spuse Celeste.

— Eu pun pariu că nu. Gwen îi susținu privirea lui Celeste.

Aceasta realiză că, în toți anii de când o cunoștea pe Gwen, femeia nu pomenise niciodată despre vreun soț; Gwen părea așa de independentă, de vorbăreață și ocupată, cu toate discuțiile ei despre prieteni și nepoți, încât ideea existenței vreunui soț părea de prisos.

— Trebuie să plec, spuse Celeste.

Capitolul 43

Ziggy încă plângea când bona bătu la ușă. Îi spusese lui Jane că trei sau patru copii (Jane nu reușea să pună lucrurile cap la cap, băiatul era aproape incoerent) ziseseră că nu aveau voie să se joace cu el.

Plângea lipit de coapsa și de abdomenul lui Jane, unde avea fața înfiptă, deloc plăcut, după ce Jane se așezase pe pat lângă el, iar copilul se repezise brusc la ea, aproape dărâmând-o pe spate. Simțea presiunea mare a năsucului lui și umezeala lacrimilor răspândindu-i-se pe blugi, în timp ce el își îndesa fața în piciorul ei, cu o mișcare dureroasă de înșurubare, de parcă cine știe cum s-ar fi putut îngropa în ea.

— Trebuie să fie Chelsea.

Jane trase de umerii slăbuți ai lui Ziggy, încercând să-l dea la o parte, dar Ziggy nu se desprinsese nici măcar să respire.

— Fugeau de mine, suspină el. Foarte repede! Ziceai că ne jucam de-a Războiul Stelelor!

Mda, gândi Jane. Nu putea merge la clubul de lectură. Nu-l putea lăsa în niciun caz într-o asemenea stare. În plus, dacă erau acolo părinți care semnaseră petiția? Sau care le spusese copiilor lor să se ferească de Ziggy?

— Stai aici, mormăi ea, în timp ce îi dezlipea trupșorul moale și greu de pe picioarele ei.

Ziggy se uită la ea cu fața roșie, udă de muci, și apoi se aruncă pe pernă cu fața în jos.

— Îmi pare rău. Trebuie să contramandez, îi spuse Jane lui Chelsea. Dar îți plătesc oricum.

Avea doar o bancnotă de cincizeci de dolari.

— Oh, ah, *super*, mersi, spuse Chelsea.

Adolescenții nu dădeau niciodată rest.

Jane închise ușa și se duse să-i telefoneze lui Madeline.

— Nu vin, îi spuse. Ziggy este... Ziggy nu se simte bine.

— E povestea aia cu Amabella, nu-i așa? întrebă Madeline.

Jane auzea glasuri pe fundal. Unii dintre părinți erau acolo.

— Da. Ai auzit de petiție?

Încercă să-și controleze glasul. Probabil că Madeline era sătulă de ea: plânsese din cauza hipopotamului Harry, îi împărtășise sordidele ei experiențe sexuale... Probabil că regreta ziua în care își scrântise glezna.

— E *revoltător!* spuse Madeline. *Fierb* de furie.

Pe fundal se auzi un hohot de râs. Părea o petrecere, nu un club de lectură. Râsetele lor o făcură pe Jane să se simtă plicticoasă și exclusă, deși fusese invitată.

— Ar fi bine să te las, spuse Jane. Distracție plăcută!

— Te sun, spuse Madeline. Nu-ți faci griji. O rezolvăm.

În timp ce Jane închidea, se auzi încă o bătaie în ușă. Era femeia de la etajul de jos, mama lui Chelsea, Irene, îi întindea o bancnotă de cincizeci de dolari. Era o femeie

înaltă, sobră, cu părul cenușiu tuns scurt și o privire inteligentă.

— Doar n-o să-i dai cincizeci de dolari, deși n-a făcut nimic, spuse ea.

Jane luă banii plină de recunoștință. Simțise o strângere de inimă după ce îi dăduse lui Chelsea banii. Cincizeci de dolari erau totuși cincizeci de dolari.

— M-am gândit că pentru deranj...

— Are cincisprezece ani. A trebuit să urce un șir de trepte. Ziggy se simte bine?

— Avem niște probleme la școală, spuse Jane.

— Of, Doamne! făcu Irene.

— Probleme cu bătaușii, detalie Jane.

Nu o cunoștea prea bine pe Irene, schimbaseră doar câteva cuvinte pe scară.

— Îl bate cineva pe bietul Ziggy? spuse Irene încruntată.

— Chipurile! Ziggy bate alți copii.

— Prostii! făcu Irene. Să nu crezi așa ceva. Am fost învățătoare douăzeci și patru de ani. Recunosc un bătauș de la un kilometru. Ziggy nu e un bătauș.

— Sper, spuse Jane. Adică, eu n-am crezut.

— Crezi că părinții fac cel mai mult caz, nu?

Irene îi aruncă o privire șireată.

— Părinții sunt prea atenți la copiii lor în zilele noastre. Unde-s vremurile bune ale dulcii indiferențe? În locul tău, eu aș fi rezervată. Copiii mici au probleme mici. Stai să vezi când o să ai probleme cu drogurile, sexul și site-urile de socializare.

Jane zâmbi politicos și ridică bancnota de cincizeci de dolari.

— Îți mulțumesc. Spune-i lui Chelsea că o să apelez la ea într-o altă noapte.

Închise ușa cu fermitate, ușor supărată de comentariul cu „copiii mici au probleme mici” al lui Irene. În timp ce traversa holul, îl auzea pe Ziggy plângând încă: nu era plânsul furios și imperios al unui copil care vrea atenție sau cel speriat al unui copil care s-a lovit. Era un plâns de adult, involuntar, potolit și trist.

Jane intră în dormitorul lui, stătu o clipă în pragul ușii, privindu-l cum stă întins cu fața în jos pe pat, umerii i se cutremurau, iar mânuțele lui strângeau materialul plăpumii cu Războiul Stelelor. Jane simți ceva dur și puternic în adâncul ei. În clipa aceasta, nu-i păsa dacă Ziggy îi făcuse rău Amabellei, dacă moștenise vreo înclinație neștiută și malefică spre violență de la tatăl lui biologic. Și, în orice caz, cine spunea că înclinația spre violență îi venea de la tatăl lui? Pentru că, dacă ar avea-o pe Renata în fața ei în acest moment, Jane ar lovi-o. Ar lovi-o cu plăcere. Ar lovi-o așa de tare, încât ochelarii scumpi i-ar zbura de pe nas. Poate chiar i-ar strivi ochelarii cu călcâiul, ca bătaușul tipic. Iar dacă asta însemna că e o mamă-elicopter, cui dracu' îi păsa?

— Ziggy?

Se așeză pe pat lângă el și îl frecă pe spate.

El își ridică fața brăzdată de lacrimi.

— Hai în vizită la bunica și bunicul. Ne luăm pijamalele și stăm la ei peste noapte.

El își trase nasul. Un fior mic de durere îi străbătu corpul.

— Și pe drum, hai să mâncăm chipsuri, ciocolată și bunătăți.

Samantha: Știu că am râs, am făcut glume și așa mai departe, și probabil credeți că

sunt o scorpie fără inimă, dar e un mecanism de apărare sau ceva de genul ăsta. E o tragedie. Însmormântarea a fost... când bietul băiețel a pus scrisoarea pe coșciug? Nici măcar nu pot... M-am pierdut cu firea. Toți ne-am pierdut cu firea.

Thea: A fost tulburător. Mi-a amintit de însmormântarea prințesei Diana, când micul prinț Harry a lăsat un bilet pe care scria „mămica”. Dar în mod evident acum nu discutăm despre familia regală.

Capitolul 44

Lui Celeste nu-i trebui mult să-și dea seama că avea să fie acel gen de club de lectură în care cartea cădea pe locul doi. Se simți ușor dezamăgită. Abia așteptase să vorbească despre carte. Ba chiar, spre rușinea ei, *se pregătise* pentru clubul de lectură, ca o avocată bună, marcând câteva pagini cu note adezive și scriind câteva comentarii miezoase pe margini.

Își împinse cartea din poală și și-o strecură în geantă, înainte să observe cineva și să înceapă s-o tachineze din cauza asta. Ar fi fost tachinată cu afecțiune și veselie, dar nu mai suporta să fie tachinată. Căsătoria cu Perry implica faptul că întotdeauna era gata să-și justifice acțiunile, că-și monitoriza constant cuvintele și gesturile, se simțea defensivă față de atitudinea defensivă, gândurile și sentimentele i se răsuceau în noduri impenetrabile, așa că uneori, cum era și acum cazul, când stătea într-o încăpere cu oameni normali, toate lucrurile pe care nu le putea spune i se înghesuiau în gât și pentru o clipă nu putea să respire.

Ce ar fi gândit acești oameni dacă ar fi știut că cineva ca ea stătea vizavi de ei și le dădea sushi-ul? Cei care intrau în cluburi de lectură erau oameni politicoși, nefumători, vioi, care vorbeau frumos. În asemenea cercuri sociale prietenoase, soții și soțiile nu se loveau unul pe celălalt.

Nu vorbea nimeni despre carte, pentru că toată lumea vorbea despre petiția de exmatriculare a lui Ziggy. Unii încă nu auziseră de ea, iar cei care știau aveau agreabila sarcină de a face cunoscut șocantul eveniment. Toată lumea contribuia cu informațiile pe care le deținea.

Celeste murmură încuviințări amabile pe parcursul conversației conduse de Madeline, care era îmbujorată, însuflețită și aproape febrilă.

— Se pare că Amabella n-a spus, de fapt, că Ziggy ar fi de vină. Renata presupune doar, din cauza a ceea ce s-a întâmplat la orientarea școlară.

— Am auzit că are mușcăături, ceea ce e îngrozitor la vârsta asta.

— Lily avea la grădiniță o colegă care mușca. Venea acasă plină de vânătăi. Recunosc că îmi venea s-o ucid pe răzgâiata aia, dar mama ei era așa de drăguță. Era atât de supărată din cauza asta...

— Asta e problema. De fapt, e mai rău dacă bătăușul e copilul tău.

— În definitiv, vorbim despre niște copii!

— Eu mă întreb de ce nu văd nimic educatoarele.

— Renata nu o poate *obliga* pe Amabella să spună cine e de vină? Are cinci ani!

— Presupun că atunci când copilul e înzestrat...

— Ah, nu știam. Ziggy e înzestrat?

— Nu Ziggy. Annabela. Ea e sigur înzestrată.

— O cheamă Amabella, nu Annabela.

— E vreun nume din ăla inventat?

— Ah, nu, nu. E franțuzesc. N-ai auzit-o pe Renata spunând?

— În fine, puștoaicei o să i se spună greșit numele o viață întreagă.

— Harrison se joacă cu Ziggy în fiecare zi. Nu a avut niciodată probleme.

— O petiție! E pur și simplu ridicol. E o josnicie! Quiche-ul ăsta e excelent, apropo, Madeline, tu l-ai făcut?

— Eu l-am încălzit.

— Mai țineți minte când Renata a dat invitațiile alea tuturor din clasă, mai puțin lui Ziggy? Mi s-a părut inadmisibil.

— În orice caz, poate o școală publică să exmatriculeze un copil? Se poate așa ceva? Școlile publice nu trebuie să primească pe toată lumea?

— Soțul meu crede că am devenit cu toții prea sensibili. Spune că în zilele noastre îi etichetăm prea repede pe copii ca fiind bătauși, când de fapt ei se poartă doar ca niște copii.

— Se poate să aibă dreptate.

— Deși să muști și să strângi de gât...

— Mmm. Dacă era copilul meu...

— Tu nu ai crea o *petiție*.

— Asta nu.

— Renata are o grămadă de bani. De ce n-o trimite pe Amabella la o școală privată? Atunci nu va mai trebui să aibă de-a face cu drojdia societății.

— Mie îmi place Ziggy. Și îmi place și Jane. Cred că nu-i e simplu să se descurce singură.

— *Există* și un tată, știe cineva?

— N-ar trebui să vorbim despre carte?

Madeline era cea care vorbise, își amintise, în sfârșit, că era gazda unui club de lectură.

— Cred că așa ar trebui.

— Cine a semnat petiția până acum?

— Nu știu. Pun pariu că Harper a semnat-o.

— Harper *a creat* petiția.

— Renata nu lucrează cu soțul lui Harper sau ceva de genul ăsta? Stai, le-am încurcat, soțul tău lucrează cu ea, nu, Celeste?

Deodată, toate privirile se îndreptară spre Celeste, parcă la un semn invizibil. Celeste apucă piciorul paharului de vin.

— Renata și Perry lucrează în același domeniu, spuse Celeste. Se știu doar.

— Încă nu l-am cunoscut pe Perry, nu-i așa? Întrebă Samantha. E un bărbat misterios.

— Călătorește mult, spuse Celeste. În momentul ăsta, e în Genova.

Nu, Geneva. Sigur era Geneva.

Discuția era încă dominată de un calm bizar. O așteptare. Oare vorbise ciudat?

Simțea că toată lumea încă mai aștepta ceva de la ea.

— O să-l cunoașteți la concursul de cultură generală, spuse ea.

Spre deosebire de mulți alți bărbați, lui Perry îi plăceau la nebunie balurile mascate. Se arătase dornic când ea îi verificase programul și văzuse că era acasă când avea loc balul.

„O să ai nevoie de un colier de perle, cum poartă Audrey în *Mic dejun la Tiffany*”, îi

spusese el. „O să-ți iau eu unul de la Swiss Pearls din Geneva.”

„Nu”, spusese ea. „Te rog, nu.”

Când mergeai la un bal mascat la școală, trebuia să porți bijuterii ieftine, nu un colier mai scump decât tablele interactive pentru care trebuiau să fie strânși bani.

O să-i cumpere colierul potrivit. El adora bijuteriile. O să coste cât o mașină și o să fie splendid, iar când îl va vedea Madeline, o să fie înnebunită, iar Celeste o să-și dorească să-l scoată de la gât și să i-l dea. „Cumpără unul și pentru Madeline”, voise să-i spună, și ar fi făcut-o cu plăcere dacă i-ar fi cerut, dar desigur Madeline n-ar accepta niciodată un asemenea cadou. Totuși, i se părea ridicol că nu-i putea da lui Madeline ceva ce ar fi făcut-o atât de fericită.

— Merge toată lumea la concursul de cultură generală? întrebă ea veselă. Cred că o să ne distrăm!

•

Samantha: Ați văzut fotografiile de la concursul școlar? Celeste arăta *superb*. Toată lumea se uita la ea. Se pare că era autentic colierul ăla cu perle. Dar știți ceva? M-am uitat la câteva fotografii și are o tristețe pe față, un aer anume, de parcă ar fi văzut o fantomă. Ai zice că știa că o să se întâmple ceva cumplit în noaptea aia.

Capitolul 45

— A fost distractiv. Poate data viitoare ne amintim să vorbim și despre carte, spuse Madeline.

Celeste rămăsese ultima și curăța cu spor farfuriile și le punea în mașina de vase a lui Madeline.

— Încetează! spuse Madeline. Așa faci mereu!

Talentul lui Celeste era să facă ordine în tăcere și discret. Ori de câte ori Madeline o invita pe Celeste pe la ea, bucătăria ei devenea impecabilă, iar blaturile străluceau.

— Stai jos și bea cu mine o ceașcă cu ceai înainte să pleci, îi spuse lui Celeste. Uite, mai am câteva briose din ultimele pe care mi le-a dat Jane. Din egoism, nu le-am împărțit cu cei de la clubul de lectură.

Ochii lui Celeste se luminau. Se duse să se așeze, dar apoi se ridică pe jumătate, stânjenită și spuse:

— Unde este Ed? Poate vrea să scape de musafiri.

— Poftim? Nu-ți face griji din cauza lui Ed. Încă sforăie în patul lui Chloe, spuse Madeline. Și oricum, cui îi pasă? E și casa mea.

Celeste zâmbi slab și se așeză.

— În ce situație cumplită se află biata Jane, spuse ea, în timp ce Madeline îi punea dinainte o brioașă.

— Cel puțin știm că niciunul dintre cei care au fost aici nu vor semna petiția aia idioată, spuse Madeline. Când toată lumea discuta, eu mă gândeam întruna prin ce a trecut Jane. Ți-a povestit de tatăl lui Ziggy, nu?

Era o simplă formalitate; Jane îi spusese că îi povestise și lui Celeste. Preț de un moment, cu un sentiment de vinovăție, Madeline se întrebă dacă se considera că bârfește dacă vorbea despre asta, dar nu era nimic, doar discuta cu Celeste. Apetitul ei pentru bârfă era sănătos; nu era genul de mamă care o căuta mereu, hămesită.

— Da, spuse Celeste.

Mușcă din brioașă.

— Nemernicul!

— L-am căutat pe Google, mărturisi Madeline.

De fapt, de aceea adusese subiectul în discuție. Se simțea vinovată și voia eliberarea oferită de o mărturisire. Sau voia s-o împovăreze și pe Celeste cu aceeași informație, ceea ce probabil că era și mai rău.

— Pe cine? întrebă Celeste.

— Pe tată. Pe tatăl lui Ziggy. Știu că n-ar fi trebuit.

— Dar cum ai reușit? se încruntă Celeste. Ți-a spus cum se numește? Mie nu cred că mi-a pomenit.

— A spus că se numește Saxon Banks, zise Madeline. Știi, ca domnul Banks din *Mary Poppins*. Jane a spus că i-a cântat cântece din *Mary Poppins*. De-aia mi-a rămas în minte numele. Ești bine? Ai înghițit aiurea?

Celeste se lovi în piept cu pumnul și tuși. Se aprinsese la față.

— Ți aduc niște apă, spuse Madeline.

— Ai zis Saxon Banks? întrebă Celeste cu un glas răgușit.

Ți drese glasul și spuse încă o dată, mai lent.

— Saxon Banks?

— Da, spuse Madeline. De ce?

Atunci înțelese.

— Dumnezeu! Nu cumva îl cunoști?

— Perry are un văr pe nume Saxon Banks, spuse Celeste. E...

Se opri. Făcu ochii mari.

— *Dezvoltator imobiliar.*

Jane spusese că bărbatul era dezvoltator imobiliar.

— E un nume neobișnuit, spuse Madeline.

Încerca să nu pară entuziasmată până la sufocare de această oribilă coincidență.

Sigur, nu se bucura că Perry era rudă cu Saxon Banks. Nu era genul de situație în care ai fi exclamat „ce mică e lumea!” Era groaznic. Dar momentul îi cauza și o anume plăcere irezistibilă, iar, asemenea petiției aceleia îngrozitoare, era o ocazie bine-venită de a da uitării starea de amărăciune și aproape nebunie pe care i-o cauza problema cu Abigail.

— Are trei fiice, spuse Celeste.

Privi în depărtare, în timp ce-și aduna gândurile.

— Știu, spuse Madeline vinovată. Surorile vitrege ale lui Ziggy. Se duse în bucătărie să-și ia iPad-ul de pe blat și se întoarse la masă.

— Și îi este devotat soției lui, spuse Celeste când Madeline recupera pagina. E adorabil! Cald, amuzant. Nici nu-mi pot imagina că ar fi infidel. Darămite să mai fie și așa de... crud.

Madeline împinse iPad-ul spre Celeste.

— El este?

Celeste privi fotografia.

— Da.

Puse degetul mare și arătătorul pe ecran și mări fotografia.

— Probabil că mi se pare mie, dar cred că văd o asemănare cu Ziggy.

— La ochi? întrebă Madeline. Da. Așa mi s-a părut și mie.

Se lăsă liniștea. Celeste privea ecranul iPad-ului. Bătea darabana cu degetele pe masă.

— *Îmi place de el!*

Ridică privirea spre Madeline. Pe față i se citea rușinea, de parcă într-un fel s-ar fi simțit responsabilă.

— Dintotdeauna mi-a plăcut sincer de el.

— Jane a spus că era fermecător, zise Madeline.

— Da, dar...

Celeste se lăsă pe spate și împinse iPad-ul departe.

— Nu știu ce să fac. Acum am o răspundere? Să, nu știu, să *fac* ceva în privința asta? E așa de... complicat. Dacă el chiar a violat-o, aș vrea să fie condamnat, dar...

— Într-un fel a violat-o, spuse Madeline. A fost un soi de viol. Sau o agresiune. Nu

știu. Ceva a fost.

— Da, dar...

— Știu, spuse Madeline. Știu. Nu poți băga pe cineva la pușcărie doar pentru că e josnic.

— Nu știm sigur, spuse Celeste după o clipă, în timp ce privea fotografia. Poate nu i-a auzit bine numele sau...

— Poate mai există un alt Saxon Banks, spuse Madeline. Care nu apare pe Google. Nu *toată lumea* apare pe internet.

— Exact, spuse Celeste cu prea mult entuziasm.

Amândouă știau că probabil era el. Se potrivea în toate privințele. Ce șanse erau să existe doi bărbați cam de aceeași vârstă pe nume Saxon Banks, amândoi în domeniul dezvoltării imobiliare?

— Perry e apropiat de el? întrebă Madeline.

— Acum, că avem cu toții copii, nu îl mai vedem așa de des, și locuiește în alt stat, spuse Celeste. Dar când Perry și Saxon erau copii, erau foarte apropiați. Mamele lor sunt gemene identice.

— Deci de-aia ai și tu gemeni, spuse Madeline.

— Mereu am crezut așa, spuse Celeste cu gândul aiurea. Dar apoi am aflat că sunt doar gemene biovulare, nu identice, așa că băieții mei au fost doar o întâmplare...

Glasul i se pierdu.

— Oh, Doamne! Și data viitoare când o să-l văd pe Saxon, ce-o să se întâmple? Se vorbea despre o reuniune familială anul viitor în Australia de Vest. Să-i spun lui Perry? Are vreun rost să-i spun lui Perry? N-aș face decât să-l supăr, nu? Și nici nu avem ce face, nu-i așa? Chiar nu putem face nimic.

— Dacă aș fi eu în situația asta, mi-aș spune că aș păstra secretul față de Ed, dar apoi probabil că aș vărsa totul, spuse Madeline.

— S-ar putea înfuria, spuse Celeste.

Îi aruncă lui Madeline o privire ciudat de piezișă, aproape copilărească.

— Pe nemernicul de văru-său? Mi se pare normal.

— Pe mine.

Celeste își trase de manșeta bluzei.

— Pe tine? Adică i-ar putea lua apărarea vărului? întrebă Madeline.

Gândi: „Și ce dacă? N-are decât să-i ia apărarea”.

— Presupun că e posibil, spuse.

— Și ar fi... foarte ciudat, spuse Celeste. Atunci când Perry s-ar întâlni cu Jane la evenimentele școlare, știind ce știe.

— Da, așa că poate trebuie să păstrezi secretul față de el, Celeste, spuse Madeline solemn, conștientă în timp ce vorbea că, dacă ar fi fost Ed, ar urla la el din clipa în care ar intra pe ușă: „Știi ce i-a făcut nemernicul de văru-tău prietenei mele?”

— Și să păstrăm secretul și față de Jane? spuse Celeste cu o tresărire.

— Categoric, spuse Madeline. Eu așa cred, zise mușcându-și interiorul obrazilor. Tu nu?

Jane s-ar simți jignită și furioasă dacă ar afla vreodată, dar la ce i-ar folosi să știe? În

definitiv, nu voia ca Ziggy să aibă vreun fel de relație cu bărbatul ăsta.

— Da, așa cred și eu, spuse Celeste. În orice caz, nu știm *sigur* că e el.

— Nu știm, îi dădu Madeline dreptate.

Evident, era important pentru Celeste ca acest aspect să fie subliniat. Era apărarea, scuza lor.

— Eu nu mă pricep deloc să păstrez secrete, mărturisi Madeline.

— Serios?

Celeste făcu o strâmbătură.

— Eu mă pricep destul de bine.

Capitolul 46

În timp ce Celeste mergea acasă de la clubul de lectură, se gândea la ultima dată când îi văzuse pe Saxon și pe soția lui, Eleni. Fusese la o nuntă din Adelaide, chiar înainte să rămână însărcinată cu băieții, era nunta-monstru a unuia dintre mulții veri ai lui Perry.

Din întâmplare, ea și Perry opriseră în parcare din zona de recepție chiar lângă Saxon. Nu se văzuseră la biserică, iar Perry și Saxon săriseră direct din mașini ca să se îmbrățișeze energic și să se bată bărbătește pe spate. Și Perry, și Saxon aveau ochii în lacrimi. Cei doi își purtau o afecțiune sinceră. Celeste și Eleni tremurau amândouă în rochiile de cocteil și așteptau cu toții cu nerăbdare să bea ceva după ce asistaseră la lunga ceremonie într-o biserică rece și umedă.

— Se pare că mâncarea este excelentă aici, spusese Saxon frecându-și mâinile și străbătuseră cu toții aleea, ieșind la căldură, când Eleni se oprise.

Își lăsase telefonul pe o strană din biserică. Era un drum de o oră.

— Rămâi. Mă duc eu, spusese Eleni, dar Saxon dăduse ochii peste cap și spusese:

— Nu te duci tu, iubita mea.

Până la urmă Perry și Saxon se duseseră înapoi cu mașina să ia telefonul, în timp ce Celeste și Eleni intraseră și se delectaseră cu șampanie în fața unui foc puternic.

— Doamne, mă simt groaznic, spusese Eleni veselă, pe când îi făcea semn unui chelner să-i umple din nou paharul.

„Nu te duci tu, iubita mea.”

Cum putea un bărbat care reacționa cu o jovialitate așa de plină de regrete și cavalerism la un inconvenient așa de supărător să fie așa de crud cu o fată de nouăsprezece ani?

Dar Celeste știa mai bine decât oricine altcineva că, sigur, acest lucru era posibil. (Și Perry s-ar fi dus să-i ia ei telefonul.)

Oare cei doi bărbați aveau amândoi un fel de boală mintală genetică? Bolile mintale se moșteneau, iar Perry și Saxon erau fiii unor gemene identice. Din punct de vedere genetic, nu erau doar veri, ci pe jumătate frați.

Sau poate că mamele lor făcuseră din ei niște oameni strâmbi? Jean și Eileen erau niște femei drăguțe, ca niște spiriduși, amândouă cu glasuri de bebeluș, cu râsete ca un clinchet și pomeți puternici; erau genul de femei care păreau feminine și supuse, dar care nu erau nici pe departe așa. Erau genul de femei care atrăgeau bărbați de succes care toată ziua le spuneau oamenilor ce să facă, iar apoi se duceau acasă și făceau exact ce le spuneau soțiile.

Poate că asta era problema. Lui Celeste și lui Eleni le lipsea combinația aceea neobișnuită de dragălășenie și forță. Erau doar niște fete obișnuite. Nu se puteau ridica la nivelul modelului matern stabilit de Jean și de Eileen pentru fiii lor.

Așa că Saxon și Perry aveau amândoi aceste nefericite... cusururi.

Dar ceea ce-i făcuse Saxon lui Jane era mult, mult mai rău decât orice făcuse Perry vreodată.

Perry era irascibil. Atâta tot. Impulsiv. Schimbător. Stresul muncii, epuizarea și agitația călătoriilor internaționale îl făceau să-și piardă cumpătul. Asta nu îndrepta lucrurile. Sigur că nu. Dar era *de înțeles*. Nu era răutate. Nu era malefic. Biata Eleni era cea care, fără știrea ei, se căsătorise cu un om rău.

Oare Celeste avea responsabilitatea de a-i spune lui Eleni ce făcuse soțul ei? Oare avea o responsabilitate față de fetele cherchelite și impresionabile pe care Saxon încă le-ar mai putea acosta în baruri?

Dar nici măcar nu știa sigur dacă era el.

Celeste intră cu mașina pe alee, acționând butonul garajului cu trei locuri și văzând priveliștea panoramică, de cinci stele: luminile scânteietoare ale caselor dimprejurul golfului, prezența neguroasă și dominatoare a oceanului. Ușa garajului se deschise ca o cortină, dezvăluind o scenă luminată, iar mașina ei intră cu un tors ca de pisică, fără ca ea să trebuiască să ridice piciorul de pe accelerație.

Răsuci cheia. Liniște.

Nu avea garaj în viața cealaltă, fictivă, pe care și-o plănuia. Era o parcare subterană a blocului, dar locurile păreau minuscule, cu stâlpi mari de beton. Trebuia să intre cu spatele în locul ei. Știa deja că avea să lovească un stop. Nu se pricepea deloc să parcheze.

Ridică mâneca bluzei și-și privi vânătăile de pe braț.

Da, Celeste, stai cu un bărbat care îți face așa ceva, de dragul unei parcări excelente.

Deschise portiera.

Măcar el nu era așa de rău ca vărul lui.

Capitolul 47

— Cum se numește femeia care a creat petiția? Întrebă tatăl lui Jane.

— De ce? Ce-o să-i faci, tată? Întrebă Dane. O să-i rupi picioarele?

— Mi-ar plăcea al naibii, spuse tatăl lui Jane.

Ridică o piesă de puzzle în lumină și o privi cu ochii mișiți.

— Și ce nume mai e și *Amabella*? Un nume stupid. *Annabella* ce-are?

— Tu ai un nepot pe nume Ziggy, sublinie Dane.

— Hei, îi zise Jane fratelui ei. A fost ideea ta.

Jane era în casa părinților ei, la masa din bucătărie, bea ceai, mânca biscuiți și rezolva un puzzle. Ziggy dormea în fostul dormitor al lui Jane. Avea să-l învoiască de la școală a doua zi, așa că urmau să înnopteze acolo și să petreacă împreună cu ei dimineața. Renata și prietenele ei aveau să se bucure.

Poate, gândi Jane în timp ce privea bucătăria mamei ei în stilul anilor '80, galben-deschis și crem, nu se va mai întoarce niciodată la Pirriwee. Aici era locul ei. Încă de la început fusese o nebunie că se mutase așa de departe. O idee aproape bolnăvicioasă. Motivele ei fuseseră strâmbe și ciudate, și acum își primea pedeapsa.

Aici, Jane se simțea înconjurată de familiaritate: cânila, vechiul ibric de ceai maro, fața de masă, mirosul de acasă și, desigur, puzzle-ul. Puzzle-urile dintotdeauna. Familia ei era dependentă de puzzle-uri de când se știa Jane. Nu foloseau niciodată masa din bucătărie ca să mănânce, ci doar pentru cel mai nou puzzle. Astă-seară începeau unul nou, pe care tatăl lui Jane îl comandase pe internet. Era o pictură impresionistă, formată din două mii de piese. Era plin de vârtejuri cețoase de culoare.

— Poate ar fi bine să mă mut înapoi prin zonă, spuse ea dat fiind cum se simțea, iar în timp ce vorbea, cine știe de ce, se gândi la Blue Blues, la mirosul cafelei, la scânteierea albastru-safir a mării și la Tom, care-i făcea cu ochiul când îi servea cafeaua, de parcă între ei ar fi existat o complicitate.

Se gândi la Madeline, cu sulul de carton ca un baston în timp ce urca scările apartamentului ei și la codița agitată a lui Celeste când și făceau plimbările matinale împreună primprejurul promontoriului, sub înalții brazi de Norfolk.

Se gândi la după-amiezile de vară de dinainte, când ea și Ziggy merseseră direct de la școală la plajă, el își scotea pantofii de școală și șosetele pe nisip, pantalonii scurți și cămașa, și alerga direct în ocean în chiloți, în timp ce ea alerga după el cu un tub de cremă protectoare, iar el râdea fericit pe când spuma albă a unui val se spârgea împrejurul lui.

De curând, mulțumită lui Madeline, își găsise alți doi clienți buni din zonă, foarte aproape de apartamentul ei: *Pirriwee Perfect Meats* și *Tom O'Brien's Smash Repairs*. Documentele lor nu duhneau a fum de țigară sau a mâncare de la fast-food. (De fapt, chitanțele lui Tom O'Brien miroseau puțin a flori uscate parfumate).

Realiză cu uluire că unele dintre cele mai fericite momente din viața ei se petrecuseră în ultimele câteva luni.

— Dar, de fapt, chiar ne place să locuim acolo, spuse ea. Și lui Ziggy îi place școala,

mă rog, în mod normal.

Își aminti de lacrimile din seara aceea ale băiatului. Nu putea să-l mai trimită la școală cu niște copii care îi spuneau că nu au voie să se joace cu el.

— Dacă vrei să rămâi, rămâi, îi spuse tatăl ei. N-o poți lăsa pe femeia aia să te forțeze să renunți la școală. De ce nu pleacă *ea*?

— Nu-mi vine să cred că Ziggy ar fi în stare să-i intimideze fiica, spuse mama lui Jane, cu ochii la piesele puzzle-ului pe care le împingea rapid, înainte și înapoi, pe masă.

— Problema e că ea crede, spuse Jane.

Încercă să pună o piesă în colțul din dreapta jos al puzzle-ului.

— Și acum cred și ceilalți părinți. Și nu știu, nu pot spune cu siguranță că n-a făcut nimic.

— Piesa aia nu merge acolo, zise mama ei. Ei bine, eu pot spune cu certitudine că Ziggy n-a făcut nimic. Pur și simplu nu-i stă în fire. Jane, piesa aia *nu* merge acolo, e de la pălăria femeii. Ce spuneam? Ah, da, Ziggy vreau să zic că, Dumnezeule, tu, de exemplu, erai cea mai timidă fetiță din școală, n-ai fi făcut nici „bau” la nimeni. Și desigur, bunicul era așa o blândețe de om...

— Mamă, nu contează cum era bunicul!

Jane renunță la piesa de puzzle și o aruncă. Dezamăgirea i se manifestă printr-o izbucnire de furie și nervozitate, pe care o îndreptă spre biata ei mamă lipsită de apărare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ziggy nu e bunicul reincarnat! Bunicul nici măcar nu credea în reincarnare! Și problema este că nu știm ce trăsături a moștenit Ziggy de la tatăl lui, pentru că tatăl lui Ziggy era, tatăl lui era...

Se opri la timp. *Idioato!*

Brusc, se lăsă liniștea în jurul mesei. Dane își ridică privirea de la piesa de puzzle pe care voia s-o așeze pe partea cealaltă a mesei.

— Draga mea, ce vrei să spui?

Mama lui Jane își luă o firimitură din colțul gurii cu unghia.

— Vrei să spui că... ți-a făcut rău?

Jane privi în jurul mesei. Dane o privea întrebător. Mama ei bătea darabana cu două degete pe gură. Tatălui ei i se încleștaseră fălcile. În ochii lui se citea ceva asemănător cu groaza.

— Sigur că nu, spuse ea.

Când cineva care te iubea miza pe minciuna ta, era foarte simplu.

— Scuze. Nu, Dumnezeule! Nu *asta* am vrut să spun. Am vrut doar să spun că tatăl biologic al lui Ziggy era practic un străin. Adică părea foarte de treabă, dar nu știm nimic despre el, și știu că e rușinos...

— Cred că până acum, Jane, am trecut cu toții peste comportamentul tău șocant și promiscuu, spuse Dane ușor.

El nu credea minciuna, Jane își dădea seama de asta. El nu simțea nevoia s-o creadă cu atâta tărie ca părinții lui Jane.

— Cu siguranță, spuse mama ei. Și nu-mi pasă ce trăsături de caracter avea tatăl

biologic al lui Ziggy, eu îmi cunosc nepotul, iar el nu este și nu va fi niciodată un bătaș.

— În niciun caz, îi dădu dreptate tatăl lui Jane.

Umerii i se lăsară. Sorbi din ceai și mai luă o piesă de puzzle.

— Și doar pentru că tu nu crezi în reîncarnare, domnișorică, spuse mama lui Jane țintind-o cu degetul, nu înseamnă că tu nu te-ai reîncarnat!

•

Jonathan: Când am văzut prima oară terenul de joacă de la Școala publică Pirriwee, mi s-a părut nemaipomenit. Toate ascunzătorile alea secrete. Dar acum înțeleg că aveau și dezavantaje. În școală se întâmplau tot felul de lucruri departe de ochii lumii, iar profesorii habar n-aveau.

Capitolul 48

Madeline stătea în livingul ei și se întreba ce să facă.

Ed și copiii dormeau și, datorită lui Celeste, curățenia de după clubul de lectură era și ea gata. Ar fi trebuit să meargă la culcare, dar nu se simțea îndeajuns de obosită. Mâine era vineri, iar vinerea dimineața era foarte agitată, pentru că trebuia s-o ducă pe Abigail la meditatorul de matematică înainte de ore, pe Fred la clubul de șah și pe Chloe...

Se opri.

Nu trebuia s-o ducă pe Abigail la meditatorul de matematică până în șapte și jumătate. Nu mai era responsabilitatea ei. Trebuia s-o ducă Nathan sau Bonnie. Uita mereu că fusese concediată din postul de mamă a lui Abigail. Teoretic, viața ei era mai simplă, acum că avea doar doi copii de care să se ocupe în fiecare zi, dar ori de câte ori își amintea de o sarcină legată de Abigail care nu-i mai aparținea, o încerca sentimentul tăios că a pierdut ceva.

Corpul îi vibra de o furie de care nu se putea elibera.

Luă sabia cu laser de jucărie a lui Fred, pe care o lăsase la fix pe podea ca să calce cineva pe ea de dimineață. Apăsă pe buton și se aprinse o lumină roșie și verde, cu care străpunse aerul ca Darth Vader, doborând până la ultimul dușman.

Fii blestemat că mi-ai răpit fiica, Nathan!

Fii blestemată că l-ai ajutat, Bonnie!

Fii blestemată, Renata, pentru petiția aia nenorocită!

Fii blestemată, domnișoară Barnes, pentru că tu, în primul rând, ai permis ca biata Amabella să fie intimidată fără știrea nimănui!

Îi păru rău că o blestemase pe biata domnișoară Barnes cea cu gropițe și trecu repede la ceilalți de pe listă.

Fii blestemat, Saxon Banks, pentru ceea ce i-ai făcut lui Jane, om rău la suflet! Răsuci sabia cu laser cu atâta înflăcărare pe deasupra capului, încât aceasta se agăță de lustră, care începu să se bălăbăne.

Madeline lăsă sabia cu laser pe canapea și se întinse să oprească lustra.

Bun. Gata cu joaca cu sabia. Parcă și vedea ce față avea să facă Ed dacă spărgea o lustră când se credea Darth Vader.

Se duse înapoi în bucătărie și luă iPad-ul de unde îl lăsase după ce-i arătase lui Celeste fotografiile cu Saxon Banks. Avea să joace Plante vs. Zombi să se relaxeze. Era important să-și mențină abilitățile la zi. Îi plăcea să-l audă pe Fred spunând „mamă, e super!” când privea peste umărul ei și vedea că mai urcase cu un nivel și primise o nouă armă fistichie cu care să lupte cu zombii.

Mai întâi, avea să mai arunce o privire la conturile de Facebook și Instagram ale lui Abigail. Când Abigail locuia acasă, Madeline verifica cu conștiinciozitate, din când în când, prezența online a fiicei ei, doar de dragul de a se dovedi o mamă bună, responsabilă și modernă. Însă acum părea dependentă. Era de parcă și-ar fi urmărit propria fiică, căutând, vrednică de milă, informații despre viața ei.

Abigail își schimbase fotografia de profil. Era o fotografie în plan amplu, în care apărea cu fața spre cameră, într-o poziție de yoga, cu mâinile prinse ca într-o rugăciune, un picior subțire sprijinit pe genunchiul celuilalt picior, cu părul pe un umăr. Era frumoasă. Fericită. Strălucea chiar.

Numai mama cea mai egoistă putea avea resentimente față de Bonnie că îi făcuse fiica să descopere ceva ce era evident că îi aducea atâta fericire.

Probabil că Madeline era cea mai egoistă dintre mame.

Poate că Madeline ar trebui să se apuce și ea de yoga ca să aibă ceva în comun cu Abigail? Dar ori de câte ori încerca să facă yoga, se trezea că, în tăcere, își repeta propria mantră: ce mă plictiseeeesc, ce mă plictiseeeesc.

Citi comentariile prietenilor lui Abigail. O susțineau cu toții, dar apoi se opri la un comentariu venit din partea uneia dintre prietenele lui Abigail, Freya, pe care Madeline nu o plăcuse niciodată prea mult. Era genul de prietenă nocivă. Freya scrisese: *Fotografia asta o s-o folosești pentru „proiect”? Sau aici nu ești destul de sexy/ușuratică?*

Sexy/ușuratică? Madeline pufni. Despre ce vorbea vrăjitoarea aia mică de Freya? Ce „proiect” presupunea ca Abigail să fie sexy/ușuratică? Părea genul de proiect căruia trebuia să-i pună capăt.

Asta era problema cu tenebroasa lume a internetului. Zburdai vesel prin spațiul virtual culegând de ici, de colo și, colac peste pupăză, dădeai peste ceva neplăcut și urât. Se gândi cum se simțise când văzuse fața lui Saxon Banks pe monitorul computerului. Așa se întâmpla când spionai.

Șșșș!!! *E strict secret!!!!*, fusese răspunsul lui Abigail la comentariul Freyei.

Răspunsul fusese trimis cu cinci minute în urmă. Madeline se uită la ceas. Era aproape de miezul nopții! Insistase dintotdeauna ca Abigail să se ducă devreme la culcare înainte de meditațiile la matematică, pentru că, altminteri, trebuia să tragă de ea s-o trezească și banii pe meditații erau iroșiți dacă Abigail era prea obosită să se concentreze.

Îi trimise un mesaj privat: *Hei! De ce ești trează la ora asta? Mame ai meditație! Du-te la culcare! Mama. Sărutări.*

Observă că inima îi bătea tare după ce apăsase pe „Trimite”. De parcă ar fi încălcat o regulă. Dar era mama lui Abigail! Încă avea dreptul să-i spună să se ducă la culcare.

Abigail răspunse imediat: *Tata a anulat meditațiile. Mă meditează el. Du-te și tu la culcare! Pup.*

— Ce-a făcut?! spuse Madeline către monitorul computerului. Ce mama dracu’ a făcut?

Nathan anulase meditațiile la matematică. Luase de unul singur o decizie legată de educația lui Abigail. Același om care pierduse piesele de teatru de la școală, discuțiile cu profesorii, concursurile sportive școlare, pregătirea fetiței emoționate de cinci ani pentru discursul din fața clasei din fiecare luni dimineață, proiectele pe bucăți mari de carton, temele ce trebuiau predate pentru prima oară pe internet, cu instrucțiuni de logare care nu aveau niciun sens și cele uitate până cu o noapte înainte, la ore târzii, îmbrăcarea cărților cu hârtie autoadezivă, emoțiile la examene și ședințele cu profesoara aceea drăguță, cu bijuteriile extravagante, care spusese cu mulți ani în urmă

că, probabil, Abigail va avea întotdeauna probleme la matematică, așa că trebuia să-i acorde tot sprijinul necesar.

Cum ÎNDRĂZNEȘTE?

Formă numărul lui Nathan fără să stea vreo clipă pe gânduri, tremurând de o furie îndreptățită. Era imposibil să aștepte până dimineață. Trebuia să țipe la el acum, chiar acum, până să-i explodeze capul.

Acesta răspunse cu un glas nedeslușit, somnoros și uimit:

— Alo!

— Ai anulat meditațiile lui Abigail la matematică? Ai anulat fără să te consulți măcar cu mine înainte?

Liniște.

— Nathan? spuse Madeline tăios.

Îl auzi cum își drege glasul.

— Maddie.

Acum părea complet treaz.

— Chiar m-ai sunat la miezul nopții să vorbim despre profesorul de matematică al lui Abigail?

Tonul lui era complet diferit de cel pe care îl folosea în mod normal. Ani de zile, interacțiunile ei cu Nathan îi amintiseră de cele cu un vânzător onctuos, dornic să facă pe plac, care câștiga bani doar din comisioane. Acum, că o avea pe Abigail, se simțea pe picior de egalitate. Nu mai trebuia să fie umil. Putea fi irascibil. Putea fi ca un fost soț oarecare.

— Dormim cu toții, continuă el. Serios, chiar nu puteai aștepta până mâine-dimineață? Skye și Bonnie au un somn foarte...

— Nu dormiți cu toții! spuse Madeline. Fiică-ta de paisprezece ani e trează și stă pe internet! În casa aia verifică cineva lucrurile astea? Ai idee ce face ea în momentul ăsta?

Madeline auzea tonul blând și melodios al lui Bonnie pe fundal, spunea ceva dulce și înțelegător.

— Mă duc să văd ce face, spuse Nathan.

Acum părea mai împăciuitor.

— Credeam că doarme. Și nu rezolva nimic cu meditatorul ăla de matematică. E doar un puști. Eu pot să fac o treabă mai bună decât el. Dar ai dreptate, sigur că ar fi trebuit să vorbesc cu tine despre asta. *Am vrut* să vorbesc cu tine, dar mi-a scăpat din vedere.

— Meditatorul avea rezultate bune, spuse Madeline.

Ea și Abigail mai încercaseră cu încă doi meditari înainte să se ducă la Sebastian. Puștiul avea rezultate așa de bune, încât avea o listă de așteptare. Madeline îl implorase să-i facă un loc și lui Abigail.

— Nu, nu avea, spuse Nathan. Dar hai să vorbim despre asta când sunt și eu complet treaz.

— Excelent! Abia aștept. Mă anunți și pe mine ce alte modificări ai făcut în programul lui Abigail? Sunt și eu curioasă.

— Acum închid, spuse Nathan.

Și închise.

Madeline își izbi cu atâta forță telefonul de perete, încât acesta ricoșă și ateriză cu fața în sus pe covor, chiar la picioarele ei, iar Madeline văzu ecranul spart, ca musturarea aspră a unui copil de către un adult.

•

Stu: Mie nu mi se părea că bietul de Nathan era un tip rău. L-am văzut puțin pe la școală. De regulă, școala e invadată de femei și mare parte din timp pălăvrăgesc între ele, și e greu să strecuri și tu un cuvânt. Așa că mereu am avut grijă să discut cu ceilalți tați. Îmi amintesc că, într-o dimineață, eu și Nathan discutam ceva, când vine Madeline furioasă, cocoțată pe tocuri și, Doamne, ai fi zis că-l ucide din priviri!

Gabrielle: Eu n-aș suporta să locuiesc în aceeași suburbie cu fostul *meu* soț. Dacă ne-am fi dus copiii la aceeași școală, probabil că până la urmă i-aș fi făcut felul. Nu știu cum de și-au închipuit că o să meargă. A fost o prostie.

Bonnie: N-a fost deloc o prostie. Voiam să fim cât mai aproape posibil de Abigail, și apoi întâmplarea face că am găsit o casă perfectă în zonă. Ce e așa de prostesc la asta?

Capitolul 49

CU CINCI ZILE ÎNAINTE DE CONCURSUL ȘCOLAR DE CULTURĂ GENERALĂ

Era luni dimineață, chiar înainte să sune clopoțelul, și Jane se întorcea de la biblioteca școlii, unde înapoiase două cărți pe care le uitase Ziggy săptămâna trecută. Îl lăsase să se legene vesel pe cățărătoare împreună cu gemenii și cu Chloe. Cel puțin Madeline și Celeste nu le interziceau copiilor lor să se joace cu Ziggy.

După ce lăsă cărțile, Jane rămase la școală să dea o mână de ajutor ascultându-i pe copii exersând la citire. Ea și tatăl lui Lily, Stu, erau părinții care veneau ca voluntari luni dimineața.

În timp ce ieșea din bibliotecă, le văzu pe două dintre Boburile blonde, stăteau în fața sălii de muzică, adâncite în discuții importante, zgomotos de confidentiale.

O auzi pe una dintre ele spunând:

— Care e mama?

Cealaltă spuse:

— Este destul de discretă. E *foarte* tânără. Renata a crezut că e bona.

— Stai! O știi! Își ține părul așa, nu?

Bobul blond își trase buclele blonde pe spate, într-o codiță exagerat de strânsă și, în momentul acela, privirea ei o întâlni pe a lui Jane și făcu ochii mari. Își lăsă mâinile să cadă, ca un copil prins făcând șotii.

Femeia cealaltă, care nu era cu fața spre Jane, continuă să vorbească.

— Da! Ea e! Eh, se pare că puștiul ei, Ziggy ăsta, o intimida pe biata Amabella *fără știrea nimănui*. Și vorbim despre lucruri foarte urâte... ce?

Primul Bob blond făcea mișcări desperate, smucite, din cap.

— Ce e? Ah!

Femeia întoarse capul și o văzu pe Jane. Se îmbujoră.

— Bună dimineața! spuse ea.

În mod normal, cineva aflat așa de sus în ierarhia parentală i-ar fi zâmbit slab și politicos lui Jane când trecea, cu o înclinare princiară de cap adresată unui plebeu.

— Bună! spuse Jane.

Femeia ținea un clipboard la piept. Deodată își lăsă brațul pe lângă corp, astfel încât clipboardul îi atârna după picioare, amintind de un copil care ascunde la spate dulciurile furate.

E petiția, gândi Jane. Nu o semnau doar părinții copiilor de grădiniță. Îi îndemneau și pe părinții din alți ani s-o semneze. Părinți care nici măcar nu îi cunoșteau pe ea, pe Ziggy și nici situația.

Jane trecuse mai departe pe lângă femei. Avea mâna pe ușa de sticlă care dădea spre terenul de joacă, dar se opri. Jane simțea un vuiet urcându-i în corp, de parcă ar fi decolat un avion. De vină era felul disprețuitor în care femeia pronunțase numele lui Ziggy. Era Saxon Banks, a cărui răsuflare o gădila pe ureche: „Nu ți-a trecut în viața ta un gând original prin mintea aia, nu-i așa?”

Se întoarse. Merse înapoi spre femei și se opri direct în fața lor. Femeile făcură pași mici înapoi, cu ochii cășcați în mod comic. Cele trei aveau aproape aceeași înălțime. Erau toate mame. Dar Boburile blonde aveau soți, case și o certitudine absolută în legătură cu locul lor în lumea aceasta.

— Fiul meu n-a făcut niciodată rău nimănui, spuse Jane și, dintr-odată, știu cu siguranță că era adevărat.

El era Ziggy Chapman. Nu avea absolut nimic de-a face cu Saxon Banks. Nu avea nicio legătură cu bunicul. Nu avea nimic de-a face nici măcar cu ea. Era pur și simplu Ziggy și nu știa ea totul despre el, dar lucrul acesta îl știa sigur.

— Draga mea, am trecut toate prin asta! Te *compățimim*! E o situație groaznică, începu Bobul blond cu clipboardul. Cât de mult îl lași să folosească gadgeturi? Eu am descoperit că, dacă reduc timpul petrecut astfel, chiar...

— N-a făcut rău nimănui, repetă Jane.

Se întoarse și plecă.

•

Thea: Deci, cu o săptămână înainte de concursul de cultură generală, Jane le-a abordat pe Trish și pe Fiona când stăteau de vorbă. Au zis că avea un comportament bizar, așa încât s-au întrebat chiar dacă nu cumva are vreo... *problemă cu capul*.

•

Jane merse pe terenul de joacă, fiind cuprinsă de un calm ciudat. Poate trebuia să îi urmeze exemplul lui Madeline. Nu avea să mai evite confruntările. Înfruntă-ți criticii și spune-le verde în față ce crezi.

O fetiță din clasa întâi mergea în paralel cu ea.

— Azi pot să-mi comand prânzul.

— Ce norocoasă ești, spuse Jane.

De aceea îi plăcea cel mai mult să se plimbe pe terenul de joacă, întrucât cei mici pălăvrăgeau așa de sincer și atacau orice subiect îi preocupa în momentul acela.

— În mod normal, n-ar fi trebuit să mi-l comand, pentru că nu e vineri, dar azi-dimineață pe frățiorul meu mai mic l-a mușcat o albină și țipa, și sora mea a spart un pahar și mama a zis: „Eu înnebunesc!”

Fetița își puse mâinile pe cap, demonstrativ.

— Și apoi mama a zis că pot să-mi comand prânzul, pentru bună purtare, fără suc, dar pot să cer un omuleț de turtă dulce, dar nu din ăla cu ciocolată, albinele mor după ce te mușcă, știai?

— Da, spuse Jane. E ultimul lucru pe care îl mai fac.

— Jane!

Domnișoara Barnes se apropie, cu un coș de rufe plin cu costume de bal mascat.

— Îți mulțumesc că ai venit!

— Aă. Cu plăcere...?, spuse Jane.

Făcea acest lucru în fiecare luni dimineață, de la începutul anului.

— Vreau să spun, date fiind împrejurările.

Domnișoara Barnes avu o tresărire și-și mută coșul de rufe pe șold. Se apropie mai mult de Jane și coborî glasul:

— N-am mai auzit nimic de petiție. Doamna Lipmann le-a spus părinților implicați să înceteze. În plus, mi-a desemnat un ajutor, un profesor care doar să-i supravegheze pe copii, și în special pe Amabella și pe Ziggy.

— E minunat, spuse Jane. Dar sunt aproape sigură că petiția circulă încă.

Simțea priviri asupra ei și a domnișoarei Barnes din toate colțurile terenului de joacă. Era de parcă fiecare părinte îi iscodea discuția cu domnișoara Barnes. Probabil că la fel te simțeau când erai celebru.

Domnișoara Barnes oftă.

— Am observat că l-ai oprit acasă pe Ziggy vineri. Sper că nu te lași intimidată de aceste tactici.

— Unii părinți le spun copiilor lor că nu au voie să se joace cu Ziggy, spuse Jane.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Da, așa că am creat și eu o petiție, spuse Jane. Toți copiii care nu vor să se joace cu Ziggy să fie exmatriculați.

O clipă, domnișoara Barnes păru îngrozită. Apoi dădu capul pe spate și râse.

•

Harper: E foarte bine că școala spune că ia situația în serios, dar apoi le vezi pe Jane și pe domnișoara Barnes pe terenul de joacă râzând în hohote! Sincer, m-am înfuriat. Era în dimineața agresiunii, da, chiar o să folosesc cuvântul „agresiune”.

Samantha: *Agresiune* pe dracu'. Să fim serioși.

Capitolul 50

Părinții îi ascultau pe copii la citire pe terenul de joacă. Astăzi, Jane era în Colțul Țestoasei, botezată după țeastoasa uriașă din ciment din mijlocul terenului de joacă acoperit cu nisip. Era destul loc ca un adult și un copil să stea comod pe gâtul țeastoasei, iar domnișoara Barnes le oferise două pernițe și o pătură să-și acopere genunchii.

Lui Jane îi plăcea să-i asculte pe copii citind, să-i vadă cum se încruntă când pronunță un cuvânt, expresia lor triumfătoare când deslușeau silabele, izbucnirile de râs la întâmplările din poveste și observațiile lor haotice și aiurite. Cum stătea pe țeastoasă, cu fața scaldată în lumina soarelui, cu nisipul la picioare și marea strălucitoare la orizont, se simțea de parcă ar fi fost în vacanță. Școala publică Pirriwee era o școală magică, de vis, aproape, și gândul de a-l retrage pe Ziggy de acolo și de a o lua de la capăt în altă parte, fără un Colț al Țestoasei sau o domnișoară Barnes, o umplea de regret și resentimente.

— Ai citit foarte frumos, Max! spuse ea, în același timp asigurându-se că Max, nu Josh, era cel care tocmai terminase de citit *Monkey's Birthday Surprise*.

Madeline îi spusese că trucul prin care îi putea diferenția pe băieții lui Celeste era să caute semnul din naștere în formă de căpșună de pe fruntea lui Max. „Eu îmi zic că este Max cel însemnat”, spusese Madeline.

— Ai avut o expresivitate nemaipomenită, Max, spuse Jane, deși nu era sigură că era așa.

Părinților li se spusese să încerce să găsească ceva anume pentru care să-l complimenteze pe fiecare copil după ce citea.

— Mda, spuse Max relaxat.

Coborî de pe gâtul țeastoasei, se așeză turcește pe nisip și începu să sape.

— Max, spuse Jane.

Max oftă teatral, sări în picioare și brusc o luă la fugă înapoi spre clasă, agitând comic din mâini și picioare, ca un personaj din desene animate care fuge turbat să se salveze. Amândoi gemenii alergau mai repede decât credea Jane că ar fi în stare niște copii de cinci ani.

Jane îi tăie numele de pe listă și ridică privirea să vadă pe cine avea să trimită domnișoara Barnes în continuare. Amabella. Max aproape că se lovi de ea, în timp ce Amabella traversa terenul de joacă spre Jane, cu capul plecat, învăluit în cârlionți, cu cartea în mână.

— Bună, Amabella! strigă Jane veselă.

Mama ta și prietenele ei fac o petiție ca Ziggy să fie exmatriculat, pentru că ele cred că Ziggy îți face rău, draga mea! Crezi că poți să-mi spui ce se întâmplă, de fapt?

Începuse să-i fie dragă Amabella de când se ocupa de citire. Era o fetiță tăcută, cu o fețișoară serioasă și angelică, și era imposibil să n-o plăci. Ea și Jane avuseseră discuții interesante despre cărțile pe care le citeau împreună.

Sigur că nu avea să-i sufle o vorbă Amabellei despre ceea ce se întâmpla cu Ziggy. Ar fi fost nepotrivit. Ar fi fost o greșeală.

Sigur că n-o să facă așa ceva.

•

Samantha: Nu mă înțelegeți greșit, îmi place mult domnișoara Barnes; oricine îi strunește toată ziua pe copiii de cinci ani merită o medalie, dar mie chiar mi s-a părut că nu a fost cel mai înțelept lucru din lume să o lase pe Amabella să exerseze la citire cu Jane în ziua aia.

Domnișoara Barnes: A fost o greșeală. Sunt și eu om. Mai greșesc și eu. Se numește „eroare umană”. Părinții ăștia par să-și închipuie că sunt robot și că-și pot cere banii înapoi ori de câte ori un profesor greșește. Și nu vreau să spun nimic rău despre Jane, dar și în ziua aia a greșit.

•

Amabella îi citea lui Jane dintr-o carte despre sistemul solar. Era cartea de nivelul cel mai avansat pentru copiii de grădiniță și, ca de obicei, Amabella citea fluent, cu o expresivitate impecabilă. Singurul mod în care Jane credea că o poate ajuta pe Amabella era s-o întrerupă și s-o întrebe despre chestiunile ridicate de carte, dar astăzi lui Jane îi era greu să arate vreo fărâmă de interes față de sistemul solar. Ea nu-și putea lua gândul de la Ziggy.

— Cum crezi că ar fi să trăiești pe Marte? întrebă ea într-un târziu.

Amabella ridică privirea.

— Ar fi imposibil, fiindcă atmosfera de acolo este irespirabilă, e prea mult dioxid de carbon și e prea frig.

— Îhî, făcu Jane, deși trebuia să caute pe Google să fie sigură.

Era posibil ca Amabella să fie deja mai deșteaptă decât ea.

— În același timp, ai fi singur, spuse Amabella după o clipă.

De ce o fetiță așa de deșteaptă ca Amabella nu spunea adevărul? Dacă era Ziggy, de ce nu spunea pur și simplu? De ce nu-l pâra? Era atât de ciudat. De obicei copiii erau gură-spartă.

— Draga mea, știi că sunt mama lui Ziggy, nu? întrebă ea.

Amabella dădu din cap în semn de „normal!”

— Ți-a făcut rău Ziggy? Pentru că, dacă e așa, vreau să știu, și promit că o să am grijă să nu mai facă niciodată.

Pe Amabella o podidiră imediat lacrimile. Buza de jos îi tremura și lăsă capul în piept.

— Amabella, spuse Jane. Ziggy a fost?

Amabella spuse ceva, dar Jane n-o auzi.

— Poftim? întrebă ea.

— N-a fost..., dădu să spună Amabella, dar apoi fața i se boți și începu să plângă de mama focului.

— *N-a fost* Ziggy? întrebă Jane, cuprinsă de o speranță disperată.

Îi venea s-o scuture pe Amabella, s-o facă să spună adevărul.

— Asta ai zis, că n-a fost el?

— Amabella, Amabella, *dragă!*

Harper stătea la marginea gropii cu nisip, cu o cutie de portocale pentru cantină. Avea o eșarfă albă așa de strâns legată în jurul gâtului, încât părea spânzurată, efect accentuat de faptul că fața ei lungă și lăsată acum se învinețea de furie.

— Ce s-a întâmplat?

Lăsă cutia la picioare și merse pe nisip spre ele.

— Amabella! spuse ea. Ce se întâmplă?

Era de parcă Jane n-ar fi fost acolo sau de parcă ar fi fost și ea copil.

— Nu se întâmplă nimic, Harper, spuse Jane cu răceală.

O cuprinse pe Amabella cu brațul și arătă undeva, în spatele lui Harper.

— Ți s-au împrăștiat portocalele.

Colțul Țestoasei era în vârful unei mici pante, iar cutia lui Harper se înclinase într-o parte. O cascadă de portocale coborau pe terenul de joacă, spre locul în care Stu îl asculta pe un alt copil de grădiniță citind în apropierea Zidului Stelei de Mare.

Harper își menținu privirea fixă asupra Amabellei, ignorând-o pe Jane într-un mod așa de evident și de deliberat, încât era aproape caraghios, doar că era incredibil de nepoliticos.

— Vino cu mine, Amabella, spuse Harper, întinzând mâna.

Amabella își trase nasul, mucii îi curgeau în gură, cum le curgeau copiilor de cinci ani, în felul acela indolent și dezgustător.

— Harper, sunt și eu aici! spuse Jane în timp ce scotea un pachet de șervețele din buzunarul jachetei.

Era enervant. Dacă ar mai fi avut câteva minute la dispoziție, poate ar fi reușit să scoată ceva informații de la Amabella. Ținu șervețelul la nasul fetei.

— Suflă, Amabella.

Fetița suflă, supusă. În sfârșit, Harper o privi pe Jane.

— E evident că ai supărat-o! Ce i-ai spus?

— Nimic! spuse Jane furioasă, iar sentimentul de vină pe care îl încerca pentru că voise s-o scuture pe Amabella o înfurie și mai tare. Nu mai bine te duci tu să mai strângi niște semnături pentru petiția aia a ta nenorocită?

— Ah, da, bună idee, și să te las pe tine să chinui în continuare o fetiță fără apărare! striga deja Harper. Așchia nu sare departe de trunchi!

Jane se ridică de pe țeastoasă și lovi în nisip cu cizma, abținându-se cu greu să nu i-l arunce în față lui Harper.

— Să nu îndrăznești să vorbești despre fiul meu!

— Tu să nu *mă lovești* pe mine cu piciorul! strigă Harper.

— Nu te-am lovit cu piciorul! strigă și Jane, surprinsă și ea de intensitatea vocii ei.

— Ce Dumnezeului...?

Era Stu, îmbrăcat în salopeta albastră de instalator, cu mâinile pline de portocalele pe care le recuperase de pe terenul de joacă. Băiețelul care citise stătea lângă el, cu câte o portocală în fiecare mână, privind cu ochii cât cepele spectacolul celor două mame care strigau.

În momentul acela, se auzi un țipăt ascuțit, când Carol Quigley, care se întorcea în grabă de la sala de muzică cu sticla de produs de curățare, alunecă pe o portocală

răzleață și căzu, ca în filmele de comedie, direct în fund.

•

Carol: Să știți că mi-am învinețit foarte rău noada.

Capitolul 51

Gabrielle: Și m-am trezit că Harper o acuză pe Jane că a agresat-o în Colțul Țestoasei, lucru care părea puțin probabil.

Stu: Harper făcea ditamai tărăboiul. Nu părea să fi fost agresată. Nu știu. Eu tocmai primisem un telefon că plesnise o conductă principală. Nu aveam timp să stau după două mame care se certau la groapa de nisip.

Thea: Și atunci unii dintre părinți au decis să se adreseze Departamentului Educației.

Jonathan: Ceea ce, evident, a înspăimântat-o pe biata doamnă Lipmann. Cred că mai era și ziua ei de naștere. Biata femeie.

Doamna Lipmann: Atât spun: nu era posibil să-l exmatriculăm pe Ziggy Chapman. O singură dată fusese acuzat de intimidare la orientarea școlară, când nici măcar nu era elevul școlii. După aceea, nu au fost decât speculații din partea părinților. Habar n-am dacă era ziua mea. Nu are nicio relevanță.

Domnișoara Barnes: Părinții ăia erau nebuni. Cum era posibil să-l exmatriculăm pe Ziggy? Era un elev-model. Nu avea probleme cu purtarea. Nu a trebuit să-l pun niciodată pe Scaunul neastâmpăratului. De fapt, nici măcar nu țin minte să-i fi dat măcar o bulină roșie! Și cu siguranță nu a primit *niciodată* un cartonaș galben, darămite unul alb.

CU O NOAPTE ÎNAINTE DE CONCURSUL ȘCOLAR DE CULTURĂ GENERALĂ

Madeline lucra vinerea, ceea ce însemna că, în general, rata reuniunile școlare de vineri dimineața. În mod obișnuit participa Ed, dacă vreunul dintre copii avea un număr artistic sau primea vreun premiu. Însă astăzi Chloe o implorase pe Madeline să vină, deoarece grupa ei de la grădiniță recita *Dentistul și crocodilul* și Chloe avea o replică numai a ei.

De asemenea, clasa lui Fred cânta pentru prima oară la flaut. Urmau să-i cânte „La mulți ani” doamnei Lipmann, o experiență chinuitoare pentru toți cei implicați. (Lumea din școală avea impresia că era posibil ca doamna Lipmann să împlinească șaiszeci de ani, dar nimeni nu putea nici să confirme, nici să infirme.)

Madeline hotărâse să meargă la reuniune și apoi să lucreze până târziu următoarea luni după-amiază, lucru care mai demult nu era posibil, deoarece o ducea pe Abigail la antrenament la baschet, în timp ce Ed îi ducea pe cei mici la lecția de înot.

— Probabil că Abigail nu mai trebuie să se ducă la antrenament la baschet, îi spuse lui Ed, în timp ce ieșeau din mașină cu cafeaua la pachet.

După ce îi lășaseră pe copii, dăduseră fuga la Blue Blues, unde Tom făcea vânzare în

stil mare datorită tuturor părinților copiilor de la Școala publică Pirriwee, care simțeau nevoia de cafeină ca să poată face față unui număr de flaut la reuniune.

— Poate că acum o antrenează Nathan.

Ed chicoti precaut, îngrijorat probabil că Madeline avea să se lanseze într-o altă diatribă la adresa anulării meditațiilor la matematică. Soțul ei era un om răbdător, dar ea îi remarcase aerul absent în timp ce vorbea, e drept destul de mult, despre problemele lui Abigail cu algebra și faptul că Nathan nu fusese niciodată prezent ca să o ajute la tema la matematică, prin urmare nu știa cât de îngrozitor de slabă era la matematică, și da, e drept că Nathan fusese mereu bun la matematică, dar asta nu însemna că știa să *predea* și așa mai departe.

— Joy mi-a trimis un e-mail azi-dimineață, spuse Ed, în timp ce încuia mașina.

Joy era redactor la ziarul local.

— Vrea să scriu un articol despre ceea ce se întâmplă la școală.

— Despre ce? Concursul de cultură generală? întrebă Madeline dezinteresată.

Ed scria deseori pentru ziarul local scurte articole despre evenimentele școlare de strângere de fonduri. Îi vedea pe Perry și pe Celeste traversând strada ca să intre în școală. Se țineau de mână, ca un cuplu îndrăgostit și superb, Perry mergea puțin mai înainte, de parcă ar fi protejat-o pe Celeste de trafic.

— Nu, spuse Ed precaut. Despre intimidare, petiție... Joy spune că intimidarea este genul ăla de subiect fierbinte.

— Nu poți să scrii despre asta!

Madeline se opri brusc în mijlocul drumului.

— Dă-te din drum, idioato!

Ed o apucă de cot când o mașină veni în viteză dinspre plajă.

— Într-o zi, o să scriu un articol despre o tragedie de pe șoseaua asta.

— Nu scrie, Ed, spuse Madeline. E rău pentru reputația școlii.

— Totuși, sunt ziarist, știi? spuse Ed.

De trei ani, Ed renunțase la o slujbă mai stresantă, mai bine cotată, cu un program mai lung și un salariu mult mai bun la *The Australian*, pentru ca Madeline să se reîntoarcă la serviciu și amândoi să-și poată îndeplini, în mod egal, îndatoririle de părinți și nu se plânsese nici măcar o dată de natura esențialmente adormitoare a muncii la un ziar local, mergând cu bucurie la concursuri de surfing, serbări și zilele de naștere ale unor centenari de la azilul local. (Aerul mării părea să le prelungească viața rezidenților.) Aceasta era prima oară când sugera că era posibil să nu fie pe deplin mulțumit.

— E un subiect justificat, spuse Ed.

— Nu e un subiect justificat! spuse Madeline. *Știi* foarte bine că nu e un subiect justificat!

— Ce nu e un subiect justificat? Salve, Ed! Madeline, mă bucur să te văd!

Îi ajunseseră din urmă pe Perry și Celeste. Perry purta un costum cu o croială frumoasă și cravată; era făcut la comandă, italianesc și mai scump decât toată garderoba lui Ed, presupuse Madeline, cu tot cu dulap. Reuși să mângâie materialul mățos al mânecii cu vârful degetelor, când Perry se aplecă să o sărute, și ea îi

inspiră mirosul after shave-ului.

Se întrebă cum ar fi să fie căsătorită cu un bărbat care se îmbrăca așa de bine: dacă ar fi fost ea, s-ar fi bucurat așa de tare de toate acele texturi și culori minunate, de materialul moale al cravatei, de cămașa impecabilă. Desigur, Celeste, care nu era foarte interesată de haine, probabil nici nu vedea diferența dintre Perry și sifonatul și nebărbieritul de Ed, cu flanela oliv veche cu miros stătut pe care o purta peste tricou. Însă, privindu-i pe Ed și pe Perry stând de vorbă, simți un val de afecțiune bruscă față de Ed, deși adineauri se supăraseră pe el. Motivul era felul deschis și atent în care îl asculta pe Perry și barba lui crescută și grizonantă, în contrast cu bărbia lucios de netedă a lui Perry.

Da. Prefera să-l sărute pe Ed. Așa că avea noroc.

— Am întârziat? I-am lăsat mai întâi pe băieți în fața porții, pentru că nu era loc de parcare, spuse Celeste în stilul ei agitat și îngrijorat. Băieții sunt așa de bucuroși că a venit Perry să asiste la recitalul de poezie.

— N-am întârziat, spuse Madeline.

Se întrebă dacă Celeste îi spusese deja ceva lui Perry despre posibilitatea ca vărul lui să fie tatăl lui Ziggy. Ea i-ar fi spus lui Ed până acum.

— Ai văzut-o pe Jane? întrebă Celeste, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Perry și Ed o luaseră înainte.

— I-ai spus...? Madeline coborî glasul și dădu din cap spre Perry.

— Nu! șuieră Celeste.

Părea aproape îngrozită.

— În orice caz, Jane nu este aici, spuse Madeline. Are chestia aia... cu treaba aia.

Celeste o privi pierdută. Madeline coborî glasul.

— Știi tu. Programarea.

Jane le pusese să jure că nu spun nimănui despre programarea pe care i-o făcuse lui Ziggy la psiholog. „Dacă aude lumea că îl duc la psiholog, o să creadă că asta e dovada că face ceva rău.”

— Da, așa e.

Celeste se bătu cu degetul pe frunte.

— Am uitat.

Perry încetini pasul ca să-i prindă din urmă Madeline și Celeste.

— Ed tocmai mi-a spus despre disputa cu intimidarea, spuse Perry. E fiica Renatei Klein? Ea e fetița care are probleme? Am cunoscut-o oarecum pe Renata prin intermediul serviciului, i se adresă el lui Madeline.

— Serios? întrebă Madeline, deși deja știa de la Celeste; întotdeauna părea mai sigur să nu le spună soților cât de multe informații le împărtășeau soțiile lor.

— Așa că să semnez petiția dacă mă întreabă Renata? se interesă Perry.

Madeline scoase pieptul înainte, gata să se lupte pentru Jane, dar Celeste vorbi prima.

— Perry, spuse ea. Dacă semnezi petiția, te părăsesc.

Madeline râse stânjenită și surprinsă. Evident, fusese o glumă, dar felul în care vorbise Celeste era ciudat. Părea foarte serioasă.

— Ți-a zis-o, amice! spuse Ed.

— Chiar așa, spuse Perry, o cuprinse cu brațul pe Celeste și o sărută pe cap. Șefa a hotărât.

Dar Celeste tot nu zâmbea.

Către: TOȚI PĂRINȚII

De la: COMITETUL SOCIAL

Multi-așteptatul CONCURS ȘCOLAR AUDREY ȘI ELVIS începe mâine-seară în sala de întruniri a școlii, la ora 19! Puneți-vă mintea la contribuție și pregătiți-vă pentru o seară de distracție și veselie! ÎI MULȚUMIM lui Brett Larson, tătuc de la clasa a II-a, care va fi maestru de ceremonii în seara aceasta. Brett ne-a pregătit întrebări foarte grele care să ne țină în priză!

Să ținem pumnii strânși ca prognoza meteo să fie greșită (90% e posibil să plouă, dar ce știi meteorologii?) și să ne putem bucura de cocteiluri și gustări pe frumoasa noastră terasă până să înceapă seara.

LE MULȚUMIM și generoșilor noștri sponsori locali! Printre premiile de la tombolă se află o FANTASTICĂ TAVĂ CU CARNE donată cu amabilitate de prietenii noștri de la minunatul Pirriwee Perfect Meats, un delicios MIC DEJUN PENTRU DOUĂ PERSOANE la BLUE BLUES (te iubim, Tom!) și UN SPĂLAT ȘI UN USCAT la HAIRWAY TO HEAVEN! UAU!

Nu uitați: cu toți banii strânși vom cumpăra table interactive pentru educația micuților noștri!

**Îmbrățișări!* de la simpaticul vostru Comitet social,*

Fiona, Grace, Edwina, Rowena, Harper, Holly și Helen!

Pupici

PS. Doamna Lipmann ne amintește să avem grijă la vecinii noștri și să reducem zgomotele la minimum când plecăm.

Capitolul 52

Samantha: Mă uitam la copiii de grădiniță cum recitau o poezie la reuniunea școlară cu o zi înainte de concursul de cultură generală și am remarcat că toți susținătorii Renatei erau de o parte și toți susținătorii lui Madeline de partea cealaltă, exact ca la o nuntă. Am râs pe înfundate.

Întotdeauna dura prea mult până să înceapă și să se termine reuniunile școlare de la Școala publică Pirriwee, dar lucrul de care nu te puteai plânge era amplasarea. Sala de reuniuni școlare era la etajul unu al clădirii și avea o terasă uriașă care se întindea pe toată laterala, cu uși mari glisante din sticlă care ofereau o minunată priveliște a mării. Astăzi toate ușile de sticlă erau deschise și astfel putea intra aerul răcoros al toamnei. (E drept că sala se încingea puțin când toate ușile erau închise, de la copiii care trăgeau vânturi și de la Boburile blonde și soții lor parfumați din belșug.)

Madeline se uită la priveliștea de afară și încercă să se gândească la lucruri plăcute. Era puțin irascibilă, ceea ce însemna că a doua zi sindromul ei premenstrual avea să atingă intensitatea maximă. Lumea ar face bine să n-o supere la concursul școlar.

— Bună, Madeline! spuse Bonnie. Bună, Ed!

Se așază pe scaunul gol dinspre culoar, lângă Madeline, aducând cu sine un miros de paciuli care îi gădila nările.

Madeline simți mâna lui Ed așezându-se și odihnindu-se discret și consolator pe genunchiul ei.

— Bună, Bonnie! spuse Madeline obosită, privind peste umăr.

Oare acesta chiar era singurul loc gol de aici?

— Ce faci?

— Foarte bine, spuse Bonnie.

Își trase coada împletită pe umărul alb, ca de hipiotă, presărat cu alunițe închise la culoare. Până și *umărul* lui Bonnie i se părea lui Madeline de pe altă planetă.

— Nu ți-e *frig*? se cutremură Madeline.

Bonnie purta o bluză fără mâneci și pantaloni de yoga.

— Tocmai am predat un curs de Bikram Yoga.

— Asta e aia la care transpiri mult, nu? întrebă Madeline. Tu nu pari transpirată.

— Am făcut un duș, spuse Bonnie. Dar am temperatura interioară încă destul de mare.

— O să ți se facă frig, spuse Madeline.

— Nu, spuse Bonnie.

— Ba da, insistă Madeline.

Îl simțea pe Ed în stânga ei, se abținea să nu râdă.

Schimbă subiectul cât încă avea ultimul cuvânt.

— Nathan n-a venit?

— A trebuit să mergă la serviciu. I-am spus că probabil n-o să rateze mare lucru. Skye e așa de îngrozită la gândul de a interpreta în public, încât probabil că o să se

ascundă în spatele celorlalți copii.

Îi zâmbi lui Madeline.

— Ea nu e precum Chloe a ta.

— Nu e precum Chloe a mea, îi dădu Madeline dreptate.

Cel puțin pe Chloe nu mi-o vei putea lua niciodată așa cum mi-ai luat-o pe Abigail.

Lui Madeline i se părea revoltător că această *străină* știa ce mâncase fiica ei la micul dejun în dimineața aceea, iar ea nu. Deși o cunoștea pe Bonnie de ani de zile deja, deși purtaseră o sută de conversații civilizate, încă nu i se părea un om în carne și oase. Lui Madeline îi dădea senzația că este o caricatură. Îi era imposibil să și-o închipuie făcând ceva normal. Oare era vreodată morocănoasă? Țipa? Se prăpădea vreodată de râs? Mânca prea mult? Bea prea mult? Striga să-i aducă cineva hârtie igienică? Își pierdea cheile de la mașină? Era vreodată doar un om? Înceta vreodată să vorbească pe tonul ăla înfiorător, târăgănat, de instructoare de yoga?

— Îmi pare rău că Nathan nu ți-a zis că a anulat meditațiile la matematică, spuse Bonnie.

Nu aici, idioato! Hai să nu vorbim despre treburi de familie în prezența atâtor mame cu urechile ciulite.

— I-am spus lui Nathan că trebuie să mai lucrăm la abilitățile de comunicare, continuă Bonnie. Este un întreg proces.

— Mda, spuse Madeline.

Ed crescuse puțin presiunea mâinii pe a ei. Madeline se uită la el și la Perry și Celeste, care stăteau pe partea cealaltă, ca să vadă dacă poate să intre în vorbă cu altcineva în mod firesc, dar Perry și Celeste se uitau la ceva de pe telefonul lui Celeste și râdeau, cu capetele apropiate, ca niște adolescenți îndrăgostiți. Evident, momentul ciudat dintre ei cauzat de semnarea petiției fusese o bagatelă.

Se uită iar spre sală, unde încă era agitație: copiilor li se cerea cu frumosul să se așeze, profesorii umblau la echipamentul audio, Boburile blonde se vânzoleau pe acolo, aparent foarte implicate și importante, cum făceau în fiecare vineri dimineață.

— Abigail chiar începe să-și dezvolte o conștiință socială, spuse Bonnie. E o plăcere s-o privești. Știai că lucrează în secret la un fel de proiect caritabil?

— Cât timp conștiința socială nu-i afectează notele de la școală, spuse Madeline pe un ton tăios, impunându-se cu fermitate drept părintele îngrozitor și mizantrop. Vrea să studieze fizioterapia. Am discutat cu Samantha despre asta. Mama lui Lily. Samantha spune că lui Abigail îi trebuie matematică.

— De fapt, nu cred că mai vrea să studieze fizioterapia, spuse Bonnie. Se pare că devine interesată de asistența socială. Cred că ar fi o asistentă socială minunată.

— Ba ar fi o asistentă socială îngrozitoare! izbucni Madeline. Nu e destul de tare. Ar muri încercând să-i ajute pe oameni și s-ar implica prea tare în viața lor și, Dumnezeu, ar fi o meserie așa de *nepotrivită* pentru Abigail.

— Crezi? spuse Bonnie visătoare. Mă rog, nu trebuie luată o decizie așa de repede, nu? Probabil că o să se mai răzgândească de zeci de ori până atunci.

Madeline era conștientă că pufnea de parcă ar fi fost în travaliu. Bonnie încerca s-o transforme pe Abigail în ceva ce nu era, ce nu putea fi. Nu avea să mai rămână nimic

din adevărata Abigail. Fiica ei avea să ajungă o străină pentru ea.

Doamna Lipmann păși grațioasă pe scenă și stătu în fața microfonului, în tăcere, cu mâinile împreunate, zâmbea blând și aștepta ca prezența ei princiară să fie observată. Un Bob blond se repezi pe scenă și-i făcu ceva esențial microfonului, după care se repezi iar în afara scenei. Între timp, o profesoară de la clasa a VI-a începu să bată din palme cu o cadență molipsitoare, ritmată, care avu o putere magică, hipnotică asupra copiilor, făcându-i imediat să se oprească din vorbit, să privească în față și să înceapă să aplaude în același ritm. (Acasă nu dădea roade. Madeline încercase.)

— Ah! făcu Bonnie când aplauzele crescură în intensitate și doamna Lipmann ridică mâinile să ceară liniște.

Se aplecă să-i vorbească lui Madeline la ureche, iar răsuflarea ei era dulce și mentolată.

— Era să uit. Ne-ar plăcea foarte tare să vă invităm pe tine, pe Ed și pe copii marțea viitoare ca să sărbătorim ziua de naștere a lui Abigail! Știu că lui Abigail i-ar plăcea să aibă toată familia alături. Crezi că ar fi prea stânjenitor?

Stânjenitor? Glumești, Bonnie? Ar fi minunat, splendid! Madeline avea să fie *musafir* la ziua de naștere a fiicei ei. Nu gazdă. Musafir. Nathan îi va oferi de băut. Când vor pleca, Abigail nu va veni cu ei în mașină. Va sta acolo. Abigail va rămâne acolo, pentru că aceea era casa ei.

— Minunat! Ce să aduc și eu? șopti la rândul ei, în timp ce puneă o mână pe brațul lui Ed și strângea tare.

O discuție cu Bonnie se dovedea a fi ca un travaliu: durerea putea deveni mult, mult mai mare.

Capitolul 53

— Ziggy este un băiețel adorabil, spuse psihologa. Se exprimă cu ușurință, e încrezător și bun.

Îi zâmbi lui Jane.

— S-a arătat preocupat de sănătatea mea. E primul client de săptămâna asta care a observat măcar că sunt răcită.

Psihologa își suflă zgomotos nasul, parcă pentru a demonstra că într-adevăr era răcită. Jane o privi nerăbdătoare. Ea nu era la fel de drăguță ca Ziggy. Nu-i păsa absolut deloc de răceala psihologeii.

— Și credeți că, de fapt, e un bătaș psihotic? întrebă Jane cu un râs slab, ca să arate că glumea oarecum, doar că, de fapt, nu era așa.

De aceea veniseră. De aceea plătea onorariul acela uriaș.

Îl priviră amândouă pe Ziggy, care se juca într-o încăpere cu pereți din sticlă din vecinătatea cabinetului psihologului, unde se presupune că nu le auzea. În timp ce îl priveau, Ziggy luă o păpușă din cârpă; era o jucărie pentru un copil mult mai mic. *Imaginează-ți că Ziggy ia brusc păpușa la pumni*, gândi Jane. Ar fi destul de concludent. Copilul se preface că-i pasă de răceala psihologului, iar apoi ia jucăriile la bătaie. Dar Ziggy se uită doar la păpușă, apoi o lăsă la loc, fără să observe că nu nimerise colțul mesei și că aceasta alunecase pe podea, ceea ce dovedea că era un dezordonat patologic.

— Nu, spuse psihologa.

Tăcu preț de o clipă.

— O să-mi spuneți ce a zis, nu? întrebă Jane. Nu trebuie să păstrați confidențialitatea pacienților, nu-i așa?

— Hapciuuu! strănută psihologa zgomotos.

— Sănătate! spuse Jane nerăbdătoare.

— Confidențialitatea începe să se aplice la pacienții de peste paisprezece ani, spuse psihologa trăgându-și nasul, când îți spun tot felul de lucruri pe care chiar ai vrea să li le împărtășești părinților, înțelegi? Fac sex, iau droguri și așa mai departe!

Da, da, copiii mici au probleme mici.

— Jane, nu cred că Ziggy e un bătaș, spuse psihologa.

Își suprapuse vârfurile degetelor și și le puse pe nările înroșite.

— Am pomenit despre incidentul de la orientarea școlară pe care l-ai menționat și a spus foarte clar că nu a fost el. M-aș mira foarte tare să mintă. Dacă minte, atunci e cel mai priceput mincinos pe care l-am văzut vreodată. Și sincer, Ziggy nu prezintă niciuna dintre laturile tipice ale personalității bătașului. Nu e narcisist și, cu siguranță, dovedește empatie și sensibilitate.

Lacrimile de ușurare o făcură pe Jane să se înfunde pe nas.

— Asta dacă nu e psihopat, desigur, spuse psihologa veselă.

Ce mama dracu'?

— În acest caz, ar simula empatia. Deseori, psihopații sunt foarte fermecători. Dar...

zise psihologa.

Strănută din nou.

— Of, Doamne! spuse ea, ștergându-și nasul. Credeam că mi-e mai bine.

— Dar... o îndemnă Jane, conștientă că nu arăta niciun fel de empatie.

— Dar nu cred, spuse psihologa. Nu cred că e psihopat. Aș vrea neapărat să mai vină o dată. Curând. Cred că suferă de anxietate. Cred că sunt multe lucruri pe care nu mi le-a împărtășit astăzi. Nu m-ar mira să aflu că și Ziggy a fost intimidat la școală.

— Ziggy? spuse Jane. A fost intimidat?

O cuprinse o căldură bruscă, de parcă ar fi avut febră. Energia îi făcea corpul să vibreze.

— Se poate să mă înșel, spuse psihologa trăgându-și nasul. Dar nu m-ar mira. Presupun că e vorba despre intimidare verbală. Poate un copil deștept care i-a găsit punctul slab.

Luă o batistuță din cutia de pe biroul ei. Era ultima. Scoase un „ciu”.

— De asemenea, am discutat cu Ziggy despre tatăl lui.

— Despre tatăl lui? spuse Jane cuprinsă de amețeață. Dar ce...

— E foarte neliniștit din cauza tatălui lui, spuse psihologa. Crede că se poate să fie soldat din Imperiul Galactic sau poate Jabba the Hutt, sau în cel mai rău caz... spuse psihologa fără să-și poată reține un zâmbet larg, Darth Vader.

— Nu se poate! spuse Jane.

Era puțin rușinată. Fred al lui Madeline îi trezise interesul față de *Războiul stelelor*. Nu se poate să vorbească serios.

— Deseori, copiii sunt prinși undeva între realitate și fantezie, spuse psihologa. Are numai cinci ani. Orice e posibil în lumea unui copil de cinci ani. Încă mai crede în Moș Crăciun și în Zâna Măseluță. De ce nu ar fi Darth Vader tatăl lui? Dar cred că mai degrabă a rămas cu impresia că tatăl lui e un om... înspăimântător și misterios.

— Credeam că m-am descurcat mai bine, spuse Jane.

— L-am întrebat dacă ți-a vorbit mult despre tatăl lui și a spus că da, dar știe că te deranjează. A fost foarte ferm cu mine. Nu voia să te supăr.

Își privi notițele și apoi ridică iar ochii.

— A spus: „Dacă vorbiți cu mami despre tăticul meu, aveți grijă, pentru că face o față ciudată”.

Jane își apăsă pieptul cu palma.

— Te simți bine? întrebă psihologa.

— Fac o față ciudată? întrebă Jane.

— Un pic, spuse psihologa.

Se aplecă în față și o privi pe Jane înțelegătoare, ca de la femeie la femeie, de parcă ar fi pălăvrăgit într-un bar.

— Presupun că tatăl lui Ziggy nu era tocmai un om bun?

— Nu tocmai, confirmă Jane.

Capitolul 54

Perry o conduse pe Celeste acasă după reuniune.

— Ai timp să oprim să bem o cafea? întrebă Celeste.

— Mai bine nu, spuse Perry. Am o zi plină!

Îi privi profilul. Părea totul în regulă. Gândurile lui se îndreptau spre ziua care îl aștepta. Știa că îi plăcuse prima reuniune școlară la care participase, că fusese și el un tată de la școală, că purtase uniforma corporatistă într-o lume necorporatistă. Îi plăcea rolul de tătic, chiar se delecta cu el; stătuse de vorbă cu Ed în stilul acela ușor ironic, patern, amuzat.

Râseseră cu toții de băieți când alergaseră pe scenă cu costumul acela mare și verde de crocodil. Max avea capul și Josh coada; în anumite momente, crocodilul riscase să fie sfâșiat când băieții porneau în direcții opuse. Înainte să plece de la școală, Perry le făcuse o fotografie băieților în costum pe terasa din afara sălii, cu oceanul pe fundal. Apoi îi ceruse lui Ed să le facă o fotografie tuturor patru, în timp ce băieții priveau cu ochii mișiți de sub costum și Perry și Celeste stăteau ghemuiți lângă ei. Probabil că deja era pe Facebook. Celeste îl văzuse umblând la telefon în timp ce mergeau înapoi spre mașină. Ce ar scrie? *S-au născut două stele! Băieții ne-au dat pe spate în rolul de crocodil înspăimântător!* Ceva de felul acesta.

— Ne vedem la concurs! strigaseră cu toții când plecaseră în ziua aceea.

Da, era într-o dispoziție bună. Totul ar trebui să fie în regulă. Nu existase nicio tensiune de când se întorsese din ultima călătorie.

Dar văzuse străfulgerarea de furie când ea spusese că îl părăsește dacă semnează petiția de exmatriculare a lui Ziggy. Voise să pară o glumă, dar știa că nu păruse așa și asta îl făcuse de rușine în fața lui Madeline și a lui Ed, pe care îi plăcea și îi admira.

Ce o apucase? Probabil de vină era apartamentul. Acum era aproape complet mobilat, prin urmare posibilitatea de a-l părăsi era mereu prezentă și se punea mereu întrebarea: o fac sau n-o fac? Sigur că am s-o fac, trebuie. Sigur că n-am s-o fac. Ieri de dimineață când fusese acolo, pusese chiar lenjerie proaspătă și această sarcină îi oferise o plăcere stranie, liniștitoare, când le prindea sub saltea, cu grijă, făcând fiecare pat să pară ademenitor, sporind șansele de a deveni realitate. Dar apoi, cu o noapte în urmă, se trezise în toiul nopții în patul ei, brațul lui Perry i se odihnea greu pe talie, ventilatorul de pe tavan se învârtea leneș, cum îi plăcea lui Perry, deodată se gândise la paturile făcute și fusese îngrozită, de parcă și-ar fi amintit de o infracțiune. Cum își trădase soțul! Închiriase și mobilase un alt apartament. Ce lucru *nebunesc*, ascuns, rău și exagerat făcuse!

Poate îl amenințase pe Perry că îl va părăsi, pentru că voia să-și mărturisească fapta; nu putea suporta povara secretului.

În plus, gândul că Perry sau oricine altcineva, dar *mai ales* Perry ar semna petiția o umplea de furie. Avea o datorie față de Jane. O datorie de familie, din cauza a ceea ce făcuse vărul lui. (Ce se poate să fi făcut, își tot amintea sieși. Nu știa sigur. Dacă Jane îi auzise greșit numele? Putea fi *Stephen* Banks, nu *Saxon* Banks.)

Ziggy ar putea fi copilul vărului lui Perry. Îi datora cel puțin loialitatea lui.

Jane era prietena lui Celeste și, chiar dacă n-ar fi fost, niciun copil de cinci ani nu merita ca o comunitate să pornească o vânătoare de vrăjitoare împotriva lui.

Perry nu duse mașina în garaj, ci trase în afara casei, pe alee.

Celeste presupuse că nu intra.

— Ne vedem astă-seară, spuse ea, aplecându-se să-l sărute.

— De fapt, trebuie să intru să-mi iau ceva de pe birou, spuse Perry.

Deschise portiera.

Atunci simți. Era ca un miros sau o modificare a încărcăturii electrice din atmosferă. Avea legătură cu felul în care își ținea umerii, cu privirea lui neutră și ochii strălucitori, cu uscăciunea gâtului ei.

Îi deschise ușa și o lăsă pe ea să intre prima, cu un gest curtenitor.

— Perry, spuse ea repede când se întoarse și el închise ușa în urma ei, dar atunci o apucă de păr, răsucindu-i-l la spate și trăgând așa de tare, așa de uimitor de tare, încât durerea i se răspândi pe toată pielea capului și imediat ochii i se umplură de lacrimi involuntare.

— Dacă mă mai faci vreodată de rușine în felul ăsta, te omor, te omor, în pizda mă-sii!

Strânse mai tare.

— Cum îndrăznești? Cum *îndrăznești*?

Îi dădu drumul.

— Îmi pare rău, spuse ea. Îmi pare așa de rău!

Dar probabil că nu spusese cum trebuie, pentru că el păși ușor înainte și îi cuprinse fața cu mâinile, așa cum făcea când se pregătea s-o sărute tandru.

— Nu m-ai convins, spuse el și o izbi cu capul de perete.

Răceala și calmul cu care o făcuse erau la fel de șocante și de ireale ca prima oară când o lovise. Simțea durerea ca pe un lucru extrem de intim, de parcă i-ar fi frânt inima.

Lumea în jurul ei se legănă, de parcă ar fi fost beată.

Alunecă la podea.

Icni, o dată, de două ori, dar nu-i era greață. Doar icnea, întotdeauna. Niciodată nu-i era greață.

Îi auzi pașii îndepărtându-se pe hol și se ghemui pe podea, cu genunchii la piept, cu mâinile întrepătrunse pe ceafă, deoarece capul îi zvâcnea cumplit. Se gândi la băieți când se loveau, cum plângeau: *Mă doare, mămico, mă doare așa de tare.*

— Ridică-te în fund, spuse Perry. Draga mea. Ridică-te în fund.

Se ghemui lângă ea, o așeză în capul oaselor și-i puse cu blândețe pe ceafă o pungă cu gheață învelită într-o cârpă de vase.

În timp ce binecuvântata răceală începea să se strecoare peste tot, Celeste întoarse capul și-i studie fața cu privirea încețoșată. Era de un alb bolnăvicios, cu semiluni vineții sub ochi. Avea trăsăturile lăsate, de parcă ar fi fost răvășit de o boală cumplită. Scoase un hohot. Era un zgomot grotesc, deznădăjduit, ca acela al unui animal prins într-o capcană.

Celeste se lăsă să cadă înainte, pe umărul lui și se legănară pe podeaua neagră și lucioasă de nuc, sub tavanele înalte, boltite.

Capitolul 55

Madeline spusese adesea că locuind și muncind în Pirriwee se simțea de parcă ar fi locuit și ar fi muncit într-un sat. În general, îi plăcea sentimentul comunității unite, exceptând, desigur, acele zile în care sindromul premenstrual o înșfăca imediat cu ghearele ucigașe și ei i-ar fi plăcut să meargă prin zona comercială fără ca lumea să-i zâmbească, să-i facă cu mâna și să fie așa de al naibii de amabilă. Toată lumea avea legătură cu toată lumea în Pirriwee, deseori în mai multe feluri, prin intermediul școlii, al clubului de surfing, prin echipele sportive ale copiilor, sala de sport, coafor și așa mai departe.

Acest lucru însemna că, atunci când stătea la masă în biroul ei minuscul și înghesuit din Teatrul Pirriwee și dădea un telefon rapid la ziarul local din Pirriwee ca să vadă dacă poate pune un anunț de ultimă oră de un sfert de pagină în ziarul de săptămâna următoare (aveau nevoie urgentă de mai multe numere pentru cursul de teatru al preșcolarilor, ca să le aducă niște bani), nu o suna doar pe Lorraine, responsabilă ziarului cu publicitatea. O suna pe acea *Lorraine* care avea o fiică, Petra, în același an cu Abigail, și un fiu în clasa a IV-a la Școala publică Pirriwee, era căsătorită cu Alex, care deținea magazinul local de alcool și juca fotbal cu Ed la clubul celor de peste patruzeci de ani.

Nu avea să fie o convorbire rapidă, pentru că ea și Lorraine nu mai vorbiseră de ceva vreme. Realiză acest lucru în timp ce suna telefonul și fu pe cale să închidă și, în schimb, să trimită un e-mail, căci avea multe de făcut astăzi și deja era în întârziere, pentru că fusese la reuniune, dar ar fi fost plăcut să stea puțin de vorbă cu Lorraine și chiar voia să știe ce auzise ea despre petiție și așa mai departe, dar, pe de altă parte, Lorraine se cam lua cu vorba și...

— Lorraine Edgely!

Prea târziu.

— Bună, Lorraine! spuse Madeline. Sunt Madeline.

— *Draga mea!*

Lorraine ar trebui să lucreze la teatru, nu la ziarul local. Stăpânea la perfecție modul acela teatral, emfatic de a vorbi.

— Ce faci?

— Dumnezeuule, ar trebui să ieșim la o cafea! Trebuie să ieșim la o cafea! Avem atâtea de vorbit, spuse Lorraine.

Își coborî așa de mult glasul, încât îi deveni înăbușit. Lorraine lucra într-un birou aglomerat în plan deschis.

— Am bârfe proaspete. Sfârâie de proaspete ce sunt.

— S-auzim repede, spuse Madeline veselă, lăsându-se pe spate și odihnindu-și picioarele. Imediat.

— Bun, îți dau un indiciu, spuse Lorraine. *Parlez-vous anglais?*

— Da, vorbesc engleză, spuse Madeline.

— E tot ce știi să zic în franceză, spuse Lorraine. Deci e o chestiune franțuzească.

— O chestiune franțuzească, spuse Madeline nedumerită.

— Da și, ăăă, are de-a face cu prietena noastră comună, Renata.

— Are legătură cu petiția? întrebă Madeline. Pentru că eu sper că n-ai semnat-o, Lorraine. Amabella nici măcar n-a spus că Ziggy i-a făcut rău, iar acum școala supraveghează clasa în fiecare zi.

— Da, ideea unei petiții mi s-a părut un pic exagerată, deși am auzit că mama copilului a făcut-o pe Amabella să plângă și apoi a lovit-o pe Harper cu piciorul la groapa de nisip, așa că presupun că povestea asta are două versiuni, dar nu, nu are nimic de-a face cu petiția, Madeline, vorbesc despre o chestiune *franțuzească*.

— Bona, spuse Madeline cuprinsă brusc de inspirație. La asta te referi? La Juliette? Ce e cu ea? Se pare că fetița era intimidată de o grămadă de vreme, iar Juliette asta nici măcar n-a...

— Da, da, la ea mă refer, dar las-o încolo de petiție! Ăă, cum să spun eu? Are legătură cu soțul prietenei noastre comune.

— Și cu bona, spuse Madeline.

— Exact, spuse Lorraine.

— Nu înțe... *nu!*

Madeline își așează din nou picioarele pe podea și se îndreaptă. Nu se poate!

— *Geoff și bona?*

Era imposibil ca șocul senzaționalist al veștii să nu te umple de plăcere. Geoff cel supus, onest, amator de păsărele și burtos, și tânăra bonă franțuzoaică. Era un stereotip teribil de delicios.

— Au o aventură?

— Îhî. Exact ca Romeo și Julieta, doar că în varianta asta sunt Geoff și Juliette, spuse Lorraine, care se pare că renunțase la ideea de a încerca să ascundă de colegii ei detaliile discuției.

Madeline simți o greață ușoară, de parcă ar fi înfulecat ceva vomitiv de dulce și nesănătos.

— Îngrozitor. Oribil.

Îi dorea Renatei răul, dar nu așa. Singura femeie care merita un soț infidel era o soție infidelă.

— Renata știe?

— Se pare că nu, spuse Lorraine. Dar e confirmată. Geoff i-a spus lui Andrew Faraday la o partidă de squash, iar Andrew i-a spus lui Shane, care i-a spus lui Alex. Bărbații sunt niște bârfitori incredibili.

— Cineva trebuie să-i spună, zise Madeline.

— Nu eu, spuse Lorraine. Știi cum se spune: împușcă-l pe mesager.

— *Eu* nu pot să-i spun, zise Madeline. Sunt ultimul om de la care ar vrea să audă.

— Dar să nu spui nimănui, zise Lorraine. I-am promis lui Alex că n-am să suflu o vorbă.

— Mda, spuse Madeline.

Nu exista îndoială că această bârfă succulentă ricoșa ca o minge de pinball prin toată peninsula, ajungând de la un prieten la altul, de la soț la soție și, destul de curând, avea

s-o lovească pe biata Renata direct în față, exact când sărmana femeie credea că lucrul cel mai stresant din viața ei era că faptul că fiica ei avea de-a face cu un bătaș la școală.

— Se pare că micuța Juliette vrea să-l ducă să-i cunoască părrinții în Frranța, spuse Lorraine cu accent franțuzesc. Oh, la, la!

— Gata, Lorraine! spuse Madeline tăios. Nu e nimic de râs. Nu vreau să mai aud povestea asta.

Nu era deloc drept, pentru că la început se delectase cu bârfa.

— Scuze, dragă, spuse Lorraine netulburată. Mă rog, cu ce-ți pot fi de folos?

Madeline făcu rezervarea, iar Lorraine o gestionă cu eficiența obișnuită, iar Madeline își dori să-i fi trimis un e-mail.

— Atunci ne vedem sâmbătă seara, spuse Lorraine.

— Sâmbătă seara? Ah, sigur, concursul de cultură generală.

Madeline îi vorbi cu căldură ca să compenseze asprimea de mai devreme.

— Abia aștept. Am o rochie nouă.

— Pun pariu, spuse Lorraine. Eu mă costumez în Elvis. Nu e nicio regulă care să spună că femeile trebuie să se costumeze în Audrey și bărbații în Elvis.

Madeline râse, căci simțea din nou afecțiune față de Lorraine, al cărei râs puternic și aspru avea să dea tonul unei seri pe cinste.

— Ne vedem atunci, spuse Lorraine. Auzi? Ce e povestea aia cu acțiunea caritabilă de care se ocupă Abigail?

— Nu știu exact, spuse Madeline. Face ceva ca să strângă bani pentru Amnesty International. Poate o tombolă. De fapt, ar trebui să-i spun că are nevoie de aprobare ca să organizeze o tombolă.

— Mmm, făcu Lorraine.

— Ce e? întrebă Madeline.

— Mmm.

— Ce e?

Madeline își răsuci scaunul și lovi cu cotul un dosar din hârtie Manila de pe colțul biroului. Îl prinse la timp.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu, spuse Lorraine. Petra a zis ceva despre proiectul ăsta al lui Abigail și am avut sentimentul, nu știu, că ceva nu e în regulă. Petra chicotea, era enervantă și prostuță și sugera că unele dintre fete nu sunt de acord cu ce face Abigail, dar că *Petra* e de acord, ceea ce nu ajută prea mult. Scuze, nu mă exprim prea clar. Dar instinctele mele materne au scos un nino, nino spuse ea, imitând alarma unei mașini.

Madeline își aminti acum de comentariul acela ciudat pe care îl făcuse cineva pe pagina de Facebook a lui Abigail. Uitase complet de el, deoarece fusese distrasă de furia pe care i-o stârnise anularea meditațiilor la matematică.

— O să aflu, spuse ea. Mersi că m-ai anunțat.

— Probabil nu e mare lucru. *Au revoir*, dragă!

Lorraine închise.

Madeline luă telefonul și îi trimise lui Abigail un SMS: *Sună-mă imediat ce-l primești.*

Mama. Pupici.

Acum probabil era la clasă, iar copiii nu aveau voie să-și verifice telefoanele până nu se terminau orele.

Răbdare, își spuse, în timp ce se întorcea la tastatură. Bun. Și acum? Posterele pentru promovarea *Regelui Lear* de luna viitoare. Nimeni din Pirriwee nu voia să-l vadă pe regele Lear bălăbănindu-se ca un nebun pe scenă. Oamenii voiau comedie contemporană. Aveau destulă dramă shakespeariană în viața lor, pe terenul de joacă de la școală și pe cel de fotbal. Dar șefa lui Madeline insista. Vânzarea de bilete avea să fie slabă și, discret, avea să dea vina pe campania de marketing a lui Madeline. Așa se întâmpla în fiecare an.

Se uită iar la telefon. Probabil că Abigail avea s-o facă să aștepte până seara ca s-o sune. „Să simtă și ea dintele de șarpe al nerecunoștinței pruncilor”^[12], *Abigail*, spuse ea în telefonul amuțit. (Putea cita fragmente ample din *Regele Lear*, căci îi ascultase așa de des pe actori recitându-l.)

Telefonul sună, făcând-o să tresară. Era Nathan.

— Nu te supăra, spuse el.

Capitolul 56

Relațiile violente tind să devină și mai violente cu timpul.

Oare citise aceste cuvinte în dosarul cu hârtoage sau i le spusese Susi pe tonul acela neutru, al omului care nu te judecă?

Celeste stătea întinsă pe o parte în pat, strângea perna în brațe și se uita pe fereastră, pentru că Perry îi trăsese perdeaua ca să vadă marea.

„Vom putea să stăm întinși în pat și să privim oceanul!” jubilase el când vizitaseră prima oară casa aceasta, iar agentul imobiliar le spusese cu viclenie: „Vă las să priviți singuri”, căci, desigur, casa vorbea de la sine. Perry fusese ca un copil în ziua aceea, un copil entuziasmat care alerga printr-o casă nouă, nu un bărbat care se pregătea să cheltuiască milioane pe o „proprietate de prestigiu cu vedere spre ocean”. Entuziasmul lui aproape că o speriasse; era prea brut și optimist. Superstiția ei fusese justificată. Se îndreptau, fără îndoială, spre prăpastie. Ea era însărcinată în paisprezece săptămâni la vremea aceea, avea grețuri și era umflată, avea un permanent gust metalic în gură și refuza să creadă în această sarcină, dar Perry era plin de speranță, de parcă noua casă le-ar fi garantat că sarcina avea să se desfășoare normal, pentru că: „Ce viață! Ce viață vor avea copiii, așa de aproape de plajă!” Era înainte ca măcar să ridice tonul la ea, când gândul că ar putea-o lovi era imposibil, de neconceput, rizibil.

Încă era atât de șocată.

Era foarte, foarte... surprinzător.

Încercase așa de mult să-și exprime față de Susi intensitatea șocului, dar ceva îi spunea că toate clientelele lui Susi simțeau la fel. („Nu, în cazul *nostru* chiar este surprinzător!” voia să spună.)

— Mai vrei ceai?

Perry stătea în ușa dormitorului. Încă era cu hainele de la serviciu, dar își scosese sacoul și cravata și-și suflecuse mânecile cămășii deasupra coatelor. „Trebuie să merg la birou în după-amiaza asta, dar de dimineață lucrez de acasă, să mă asigur că te simți bine”, spusese el, după ce o ajutase să se ridice de pe podeaua holului, de parcă ar fi alunecat și s-ar fi lovit sau ar fi cuprins-o brusc amețea. O sunase pe Madeline, fără să se consulte cu Celeste, și o întrebase dacă ar deranja-o să-i ia ea pe băieți de la școală astăzi. „Celeste e bolnavă”, îl auzise spunând, iar grija și compasiunea din glasul lui erau așa de reale, așa de autentice, de parcă el chiar ar fi crezut că fusese lovită brusc de o boală misterioasă. Poate chiar credea acest lucru.

— Nu, mersi, spuse ea.

Îi privi fața frumoasă, afectuoasă, clipi și i-o văzu de aproape, zeflemitoare: „Nu m-ai convins”, înainte s-o dea cu capul de perete.

Așa de surprinzător.

Dr. Jekyll și Mr. Hyde.

Care dintre ei era cel rău? Nu știa. Închise ochii. Punga cu gheață o ajutase, dar durerea rămăsese la un anumit nivel și se menținuse acolo, de parcă n-ar fi avut de gând să treacă, asemenea unui cerc dureros, zvâcnitor. Când puse vârful degetelor pe el,

se aștepta să fie ca o roșie moale.

— Bun. Strigă dacă ai nevoie de ceva.

Lui Celeste îi veni să râdă.

— Bine, spuse ea.

Perry plecă și ea închise ochii. Îl făcuse de rușine. S-ar fi simțit rușinat dacă îl părăsea cu adevărat? S-ar fi simțit umilit dacă lumea ar fi aflat că postările lui de pe Facebook nu prezentau imaginea de ansamblu?

„Trebuie să-ți iei măsuri de precauție. Perioada cea mai periculoasă pentru o femeie abuzată este după încetarea relației”, îi spusese Susi lui Celeste, de mai multe ori, la ultima lor întrevvedere, de parcă ar fi căutat un răspuns pe care Celeste nu i-l dădea.

Celeste nu o luase niciodată în serios. După ea, totul se rezuma la decizia de a-l părăsi, dacă să stea sau să plece, de parcă plecând ar fi pus capăt poveștii.

Se înșela. Era o nesăbuită.

Dacă astăzi ar fi fost puțin mai furios, atunci ar mai fi lovit-o încă o dată cu capul de perete. Ar fi lovit-o mai tare. Putea s-o omoare, și apoi s-ar fi lăsat în genunchi și i-ar fi îmbrățișat trupul, ar fi plâns și ar fi urlat, ar fi fost foarte supărat și i-ar fi fost milă de el însuși, dar ce conta? Ea ar fi moartă. Nu s-ar mai putea revanșa niciodată față de ea. Băieții nu ar mai avea mamă, iar Perry era un tată minunat, dar el nu le dădea destule fructe și uita mereu să-i spele pe dinți, iar ea voia să-i vadă crescând.

Dacă ar pleca, probabil ar ucide-o.

Dacă rămânea și se mențineau amândoi pe această traiectorie, probabil că, până la urmă, găsea un motiv să se înfurie îndeajuns încât s-o ucidă.

Nu exista cale de scăpare. Un apartament cu paturile frumos aranjate nu era un plan de salvare. Era o glumă.

Era așa de surprinzător că acel bărbat arătos, îngrijorat, care tocmai îi oferise o ceașcă de ceai, care acum lucra la computer la capătul holului, care ar fi venit în fugă dacă îl striga și o iubea din toată inima lui bizară, avea, cel mai probabil, s-o ucidă într-o zi.

Capitolul 57

— Abigail a creat un site, spuse Nathan.

— Bun, spuse Madeline.

Se ridicase de la birou, de parcă ar fi trebuit să plece imediat. La școală? La spital? La închisoare? Ce putea fi așa de grav la un site?

— Scopul este să strângă fonduri pentru Amnesty International, spuse Nathan. Este foarte profesionist realizat. Am ajutat-o eu la cursul de web design de la școală, dar evident, nu am... ăăă, da, mă rog, nu am anticipat asta.

— Nu înțeleg. Care e problema? întrebă Madeline tăios.

Nu era genul lui Nathan să vadă o problemă acolo unde nu era niciuna. Cel mai probabil, el ignora o problemă care-l privea direct.

Nathan își dresе glasul. Părea sugrumat.

— Nu e sfârșitul lumii, dar, cu siguranță, nu este situația ideală.

— *Nathan!* spuse Madeline și bătu din picior enervată.

— Bine, spuse Nathan, apoi vorbi repede: Abigail își scoate la licitație virginitatea și i-o va acorda celui care oferă mai mult, ca să atragă atenția asupra problemei căsătoriei la minori și a sclaviei sexuale. Zice că, ăă: „Dacă lumea stă cu mâinile în sân în timp ce un copil de șapte ani este vândut pentru sex, atunci n-ar trebui să sufle o vorbă dacă o fată albă, privilegiată, de paisprezece ani se vinde pentru sex”. Toți banii strânși vor fi donați la Amnesty International. Nici măcar nu știe cum se scrie „privilegiată”.

Madeline se lăsă iar pe scaun. Of, tunete și fulgere!

— Dă-mi adresa, spuse Madeline. Site-ul e activ? Vrei să spui că site-ul este activ chiar acum?

— Da, spuse Nathan. Cred că e activ de ieri-dimineață. Nu naviga pe el. Te rog, nu naviga pe el. Problema e că nu l-a programat în așa fel încât să poată modera comentarii și, normal, trolii internetului sunt hămesiți.

— Dă-mi adresa imediat.

— Nu.

— *Nathan, dă-mi imediat adresa!*

Bătu din picior, cu ochii aproape în lacrimi de furie.

— www.buymyvirginitytostopchildmarriageandsexslavery.com

— Super, spuse Madeline, în timp ce introducea adresa cu mâini tremurânde. Asta o să atragă o categorie minunată de oameni generoși. Fiica noastră e o idioată. Am crescut o idioată. Stai, n-ai crescut-o tu. *Eu* am crescut-o. *Eu* am crescut o idioată.

Făcu o pauză.

— Oh, Doamne!

— Te uiți pe site? întrebă Nathan.

— Da, spuse Madeline.

Era un site cu un aspect profesionist, ceea ce era și mai rău dintr-un motiv sau altul, căci părea mai real, mai oficial, de parcă dreptul de a cumpăra virginitatea lui Abigail fusese acordat oficial. Pe pagina de start apărea fotografia lui Abigail în poziția aceea

de yoga, pe care Madeline o văzuse pe pagina ei de Facebook. Văzută în contextul „cumpărării virginității”, fotografia căpăta o senzualitate sinistră; părul care îi cădea pe umăr, picioarele lungi și slabe, sânii mici și perfecți. Bărbații priveau fotografia fiicei ei pe monitorul computerelor lor și se gândeau să facă sex cu ea.

— Cred că mă ia greața, spuse Madeline.

— Te înțeleg, spuse Nathan.

Madeline inspiră și caută pe site cu ochiul profesionistului în marketing și PR. Alături de fotografia lui Abigail erau și imagini de pe site-ul Amnesty International despre căsătoria minorilor și sclavia sexuală; se presupune că Abigail le luase cu de la sine putere, fără să ceară permisiunea. Copia era bună. Directă. Convingătoare. Emoționantă, dar fără exagerări. Exceptând greșeala de ortografie a cuvântului „privilegiată” și faptul că premisa era teribil de greșită, era extrem de impresionant pentru un copil de paisprezece ani.

— E legal măcar? spuse ea după o clipă. Probabil că e ilegal ca un minor să-și vândă virginitatea.

— E ilegal s-o cumpere cineva, spuse Nathan.

Își dădea seama că vorbea printre dinți.

Pentru o clipă, Madeline se simți dezorientată când realizează că vorbea cu *Nathan*. Inconștient, trebuie să fi crezut că avea de-a face cu Ed, pentru că, până atunci, nu mai trebuise să discute chestiuni complicate de educare a copiilor cu Nathan. Ea stabilea regulile și Nathan le urma. Nu erau o echipă.

Dar realizează în același timp că, dacă ar fi fost Ed, nu ar fi fost la fel. Ed ar fi fost îngrozit la gândul că un bărbat ar putea cumpăra virginitatea lui Abigail, sigur că da, dar nu ar fi simțit durerea viscerală pe care o încerca Nathan. Dacă ar fi fost Chloe, da. Dar exista o ușoară răceală în relația lui Ed cu Abigail, răceală pe care Madeline o negase întotdeauna și totuși Abigail o simțise mereu.

Intră în secțiunea „licitații și donații”. Abigail o programase astfel încât lumea să poată lăsa comentarii și să-și înregistreze „ofertele”.

Cuvintele îi plutiră prin fața ochilor:

Cât ieși pentru un sex în grup?

Poți să-mi sugi mădularu' pentru 20 de dolari! Tu alegi când și unde vrei.

Păpușică drăguță, ție ți-o trag în pizda aia mică și strâmtă gratis.

Madeline se îndepărtă de birou, cu un gust de fiere în gură.

— Cum facem să închidem imediat site-ul ăsta? Știi cum să-l închizi?

Era încântată să constate că nu-și pierduse stăpânirea de sine, vorbea de parcă ar fi întâmpinat o criză la serviciu: o broșură care trebuia reimprimată, o greșeală pe site-ul teatrului. Nathan se pricepea la tehnică. El trebuia să știe ce era de făcut. Dar, când ieși de pe pagina cu comentarii și văzu din nou fotografia lui Abigail, inocenta, ridicola și greșit îndrumată ei fiică – bărbați mârșavi gândeau și spuneau lucruri mârșave despre *fetița* ei – furia îi explodează ca un vulcan din capul pieptului și-i izbucni pe gură.

— Cum naiba s-a întâmplat una ca asta? De ce nu ați verificat tu și Bonnie ce face? Tu s-o repari. S-o repari imediat!

Harper: V-a spus cineva de mica dramă a fiicei lui Madeline? Nu-mi place că trebuie s-o spun, dar, după cum i-am zis și Renatei la vremea aia, cred că era la mine la cină, i-am spus: „Asta nu s-ar întâmpla la o școală privată”. Nu spun că ar fi ceva *greșit* în esență cu școlile publice, dar copiii au mai multe șanse să interacționeze, mă rog, cu un soi mai ales de oameni.

Samantha: Harper aia e așa de plină de sine. Sigur că se putea întâmpla și la o școală privată. Iar intențiile lui Abigail erau așa de nobile! Problema e că puștoaicele de paisprezece ani sunt proaste. Biata Madeline. A dat vina pe Nathan și pe Bonnie, deși nu știu dacă e cinstit.

Bonnie: Da, Madeline a dat vina pe noi. Îmi asum lucrul ăsta. Abigail era în grija mea la vremea aia. Dar n-a avut nicio legătură cu... cu tragedia. Nicio legătură.

Capitolul 58

După vizita lor la psiholog, Jane merse cu Ziggy pe plajă să bea ceaiul de dimineață la Blue Blues, înainte să-l ducă înapoi la școală.

— Specialitatea zilei sunt clătitele cu mere și unt cu lămâie, spuse Tom. Cred că ar trebui să încerci. Din partea casei.

— Din partea casei? se încruntă Ziggy.

— Gratis, explică Jane.

Îl privi pe Tom.

— Eu cred că ar trebui să plătim.

Tom îi dădea întotdeauna mâncare gratis. Începea să fie jenant. Se întrebă dacă, într-un fel, avea impresia că e săracă.

— Ne ocupăm de asta mai târziu, spuse Tom cu o ușoară fluturare din mână, ceea ce însemna că nu va accepta niciun ban de la ea, indiferent cât ar insista Jane.

Tom dispăru în bucătărie.

Ea și Ziggy întoarseră fețele să privească oceanul. Adia o briză vioaie, iar marea părea jucăușă, cu vălurile albe ce dănțuiau la orizont. Jane inspiră aromele minunate de la Blue Blues și o cuprinse o nostalgie copleșitoare, de parcă decizia fusese deja luată, iar ea și Ziggy aveau să se mute cu siguranță.

Putea prelungi contractul de închiriere al apartamentului peste două săptămâni. Se puteau muta într-un loc în care nu mai fuseseră niciodată, putea să-l dea la o școală nouă, să o ia de la zero, cu reputația nepătată. Dacă psihologa avea dreptate și Ziggy chiar era el intimidat, era imposibil ca Jane să convingă școala să ia în calcul această posibilitate. Ar fi fost ca o mișcare strategică, de parcă ar fi amenințat și ea cu acționarea în instanță. În orice caz, cum putea rămâne la o școală în care părinții semnau o petiție ca ei să plece? Acum totul devenise prea complicat. Lumea credea probabil că o agresase pe Harper la groapa de nisip și o intimidase pe Amabella. *Chiar* o făcuse pe Amabella să plângă și se simțea îngrozitor din cauza asta. Singura soluție era să plece. Așa era corect. Era corect pentru amândoi.

Poate că era inevitabil ca șederea ei în Pirriwee să se sfârșească așa de dezastruos. Motivele adevărate și nerecunoscute pentru care venise aici erau așa de neobișnuite, de greșite și de-a dreptul ciudate, încât nici măcar nu-și putea îngădui să le rostească așa cum se cuvine.

Dar poate că venirea aici chiar fusese un pas ciudat și necesar într-un proces necunoscut, deoarece ceva se vindecase în ultimele câteva luni. Chiar și în timp ce era nedumerită și îngrijorată din cauza lui Ziggy și a celorlalte mame, sentimentele ei față de Saxon Banks suferiseră o ușoară schimbare. Simțea că acum îl putea privi limpede. Saxon Banks nu era un monstru. Era doar un om. Era golanul tipic. Genul extrem de răspândit. Era de preferat să nu te culci cu el. Dar ea o făcuse. Și asta era. Apăruse Ziggy. Poate că numai Saxon Banks avusese o spermă suficient de golănească să treacă peste problemele ei de fertilitate. Poate că, de fapt, era singurul bărbat din lume care îi putea oferi un copil și poate că acum reușea să găsească o cale corectă, echilibrată să

discute despre el, pentru ca Ziggy să nu mai creadă că tatăl lui era un personaj sinistru și malefic.

— Ziggy, spuse ea. Ai vrea să ne mutăm la o altă școală, unde să-ți faci prieteni noi?

— Nt, făcu Ziggy.

Părea obraznic și capricios în acest moment. Nu era deloc neliniștit. Oare psihologa aceea chiar știa ce vorbește?

Ce spunea Madeline mereu? „Copiii sunt așa de ciudați și de haotici.”

— Hm, făcu Jane. De ce? Zilele trecute erai foarte supărat când copiii aceia au spus că nu... știi tu, că nu au voie să se joace cu tine.

— Da, zise Ziggy vesel. Dar mai am o mulțime de alți prieteni care au voie să se joace cu mine, de exemplu Chloe și Fred, deși Fred e în clasa a II-a, tot e prietenul meu, pentru că ne place la amândoi *Războiul stelelor*. Și mai am și alți prieteni. De exemplu Harrison, Amabella, Henry.

— Ai zis *Amabella*? întrebă Jane.

De fapt, nu mai spusese niciodată că se jucase cu Amabella și, în parte, de aceea i se părea așa de greu de crezut că o intimidase. Credea că frecventau cercuri diferite, într-un fel.

— Și Amabellei îi place *Războiul stelelor*, spuse Ziggy. Știe toate chestiile astea, fiindcă e tare de tot la citire. Așa că, de fapt, nu ne *jucăm*, dar uneori, dacă am obosit de atâta alergat, stăm amândoi sub Copacul dragonului de mare și discutăm despre *Războiul stelelor*.

— Amabella Klein? Amabella de la grădiniță? întrebă Jane ca să se asigure.

— Da, Amabella! Dar educatoarele nu ne mai lasă să stăm de vorbă, oftă Ziggy.

— Din cauză că părinții Amabellei cred că i-ai făcut rău, spuse Jane, ușor exasperată.

— Nu eu i-am făcut rău, spuse Ziggy, pe jumătate atârnat pe scaun, în stilul acela așa de enervant al băieților.

(Spre ușurarea ei, îl văzuse și pe Fred făcând exact același lucru.)

— Stai drept! spuse Jane tăios.

El se așeză drept și oftă.

— Mi-e foame. Crezi că mai durează mult până vin clătitele?

Întinse gâtul să se uite înapoi spre bucătărie.

Jane îl studie. Tocmai realizase ce spusese. *Nu eu i-am făcut rău.*

— Ziggy, zise ea.

Oare îl mai întrebuse? Oare îl mai întrebuse cineva? Sau doar spusese cu toții, iar și iar: „Tu ai fost, Ziggy? Tu ai fost?”

— Ce? întrebă el.

— Știi cine i-a făcut rău Amabellei?

Schimbarea fu instantanee. Deveni reținut.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise și buza de jos începu să-i tremure.

— Dar spune-mi, dragule, știi?

— Am promis, zise Ziggy ușor.

Jane se aplecă înainte.

— Ce-ai promis?

— I-am promis Amabellei că nu spun nimănui niciodată. A zis că, dacă spun cuiva, probabil că o s-o omoare.

— O s-o omoare, repetă Jane.

— *Da!* spuse Ziggy cu patimă.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Jane bătu darabana. Știa că voia să-i mărturisească.

— Dar dacă, spuse ea ușor, dacă scrii numele?

Ziggy se încruntă. Clipi și-și alungă lacrimile.

— Pentru că atunci nu-ți încalci promisiunea față de Amabella. Nu se cheamă că mi-ai spus. Iar eu îți *promit* că n-o omoară nimeni pe Amabella.

— Hmmm, medită Ziggy.

Jane scoase un carnet și un pix din geantă și le împinse spre el.

— Poți să-l scrii? Sau măcar încearcă să-l scrii.

Asta îi învăța la școală, să „încerce” să scrie.

Ziggy luă pixul, apoi se întoarse, distras de ușa cafenelei, care se deschidea. Intrară două persoane: o femeie blondă tunsă bob și un om de afaceri obișnuit. (Bărbații între două vârste, cărunți, în costum, arătau cam toți la fel, după părerea lui Jane.)

— Ea e mama lui Emily J, spuse Ziggy.

Harper. Jane simți cum se aprinde la față când își aminti de jenantul incident de la groapa cu nisip, unde Harper o acuzase de „agresiune”. În seara aceea, o sunase doamna Lipmann, tensionată, anunțând-o pe Jane că un părinte făcuse o plângere oficială împotriva ei și sugerându-i „să stai deoparte, să zic așa, până când se rezolvă dificila chestiune”.

Harper privi în direcția ei și Jane simți că inima îi bate cu putere, de parcă i-ar fi fost o frică groaznică. *Pentru numele lui Dumnezeu, nu te omoară*, gândi. Era atât de ciudat că se afla într-un conflict așa de aprig cu un om pe care abia îl cunoștea. În mare parte din viața ei de adult, Jane evitase confruntările. I se părea uluitor că lui Madeline îi plăceau și chiar le căuta. Era îngrozitor: jenant, neplăcut, tulburător.

Soțul lui Harper apăsă viguros cu un deget pe soneria de pe teighea – ding-dang! – ca să-l cheme pe Tom din bucătărie. Cafeneaua nu era aglomerată. Erau o femeie cu un bebeluș în colțul îndepărtat din dreapta și câțiva bărbați cu salopete albastre stropite de vopsea, care mâncau ouă și rulouri cu bacon.

Jane o văzu pe Harper făcându-i semn soțului ei și vorbindu-i la ureche. Bărbatul se uită la ea și la Ziggy.

Oh, Doamne! Venea spre ea.

Avea genul de burtă mare și tare de la bere și și-o purta cu mândrie, ca pe o medalie de onoare.

— Bună! îi spuse lui Jane, întinzându-i mâna. Jane, nu-i așa? Eu sunt Graeme. Tatăl lui Emily.

Jane îi întinse mâna. Bărbatul strânse destul de tare, încât să-i dea de înțeles că era decizia lui să nu strângă mai tare.

— Bună! zise ea. El este Ziggy.

— Sal'tare, amice!

Privirea lui Graeme se mută tremurătoare pe Ziggy și apoi reveni.

— Te rog, lasă, Graeme, spuse Harper, care venise lângă el.

Aceasta îi ignoră dinadins pe Jane și pe Ziggy; era ca la școală la groapa de nisip, când încercase cu orice preț să evite contactul vizual.

— Uite ce e, *Jane*, spuse Graeme. Desigur, nu vreau să spun prea multe de față cu fiul tău, dar am înțeles că ești implicată într-un soi de dispută cu școala și nu știu eu toate detaliile, și sincer nici nu mă interesează, dar vreau să-ți spun un lucru, *Jane*.

Își așează amândouă mâinile pe masă și se aplecă peste ea. Era o mișcare așa de calculată și de intimidantă, încât aproape că era comică. Jane ridică bărbia. Îi venea să înghită în sec, dar nu voia s-o vadă el emoționată. Îi vedea ridurile adânci din jurul ochilor. O aluniță micuță de lângă nas. Își scosese mandibula în afară, în stilul acela neplăcut al unui anume tip de bărbat, cu pieptul gol și tatuat, când țipa la reporteri în emisiunile tabloide.

— Am decis să nu apelăm la poliție de data asta, dar dacă mai aflu că te-ai apropiat de soția mea, o să obțin un ordin de restricție împotriva ta, cât ai zice pește, *Jane*, pentru că nu accept așa ceva. Sunt partener la o firmă de avocatură și o să ai de-a face cu legea...

— Te rog să pleci.

Era Tom, aducea un platou cu clătite. Așează platoul pe masa lui Jane și puse ușor palma căuș pe ceafa lui Ziggy.

— Ah, Tom, îmi pare rău, noi doar..., se foi Harper.

Mamele din Pirriwee erau dependente de cafeaua lui Tom și îl tratau ca pe un îndrăgit traficant de droguri.

Graeme se îndreptă și se trase o dată de cravată.

— E totul în regulă aici, amice.

— Nu, spuse Tom. Nu e. N-am să accept să-mi hărțuiești clienții. Vreau să pleci imediat.

Tom nu mai scotea mandibula în afară, dar avea fălcile încordate.

Graeme lovi cu nodurile pumnului strâns în masa lui Jane.

— Uite, amice, legal vorbind, nu cred că ai dreptul...

— Nu vreau consultanță juridică, spuse Tom. Ți-am spus să pleci.

— Tom, îmi pare rău, zise Harper. Chiar nu am vrut...

— Sunt sigur că ne vom revedea altă dată, spuse Tom. Se duse la ușă și o deschise. Dar nu astăzi.

— Bine, spuse Graeme.

Se întoarse și se apropie cu degetul la câțiva centimetri de nasul lui Jane.

— Nu uita ce am spus, domnișorică, pentru că...

— Ieși până nu te dau eu afară, spuse Tom cu un calm periculos.

Graeme se îndreptă și îl privi pe Tom.

— Tocmai ai pierdut un client, spuse el, în timp ce ieșea pe ușă în urma soției lui.

— Sper, spuse Tom.

Dădu drumul ușii, se întoarse și își privi clienții.

— Scuze.

Unul dintre bărbații în salopetă bătu din palme.

— Bravo, frate!

Femeia cu bebelușul o privi curioasă pe Jane. Ziggy se răsuci pe scaun să se uite pe fereastră după Harper și Graeme, care mergeau cu pas vioi pe alea din scânduri, apoi ridică din umeri, luă furculița și începu să mănânce cu poftă din clătite.

Tom se apropie de Jane și se ghemui lângă ea, cu brațul pe speteaza scaunului ei.

— Te simți bine?

Jane inspiră adânc și tremurător. Tom avea un miros dulce și proaspăt. Avea întotdeauna mirosul acesta aparte, a proaspăt, a curat, pentru că făcea surfing de două ori pe zi, apoi făcea un duș lung și fierbinte. (Știa acest lucru, pentru că, odată, Tom îi spusese că stătea sub apa fierbinte, rememorând cele mai tari valuri pe care tocmai le prinsese.) Jane realizează că ținea la Tom, așa cum ținea și la Madeline și la Celeste, și că i s-ar rupe inima să plece din Pirriwee, dar că era imposibil să rămână. Își făcuse prieteni adevărați aici, dar și dușmani adevărați. Nu avea niciun viitor aici.

— Sunt bine, spuse ea. Mulțumesc. Îți mulțumesc pentru ce-ai făcut.

— Scuză-mă! Ah, îmi pare rău!

Bebeluşul tocmai își vărsase babycinno-ul pe podea și plângea.

Tom puse mâna pe brațul lui Jane.

— Nu-l lăsa pe Ziggy să mănânce toate clătitele alea.

Se ridică și se duse s-o ajute pe femeie, spunând:

— Nu-i nimic, amice, o să-ți fac altul.

Jane luă furculița și luă o bucată din clătita cu mere cu mirodenii. Închise ochii.

— Mmm.

Într-o bună zi, Tom avea să-l facă foarte fericit pe un bărbat.

— Am scris, spuse Ziggy.

— Ce ai scris?

Jane mai tăie cu furculița încă o margine din clătita. Încerca să nu se mai gândească la soțul lui Harper. Cum se aplecase deasupra ei. Tacticile lui de intimidare erau absurde, dar, în același timp, dăduseră roade. Fusesse intimidată. Iar acum se simțea rușinată. Oare o meritase? Pentru că dăduse cu piciorul spre Harper la groapa de nisip? Dar, de fapt, nu o lovise pe Harper! Era sigură că, de fapt, nu o atinsese. Dar totuși. Lăsase furia s-o domine. Se purtase urât, Harper se dusesse acasă supărată, iar ea avea un soț iubitor, excesiv de protector, care se înfuriase.

— *Numele*, spuse Ziggy.

Împinse carnetul spre ea.

— Numele copilului care îi face rău Amabellei.

•

Samantha: Și se pare că soțul lui Harper n-o lasă să mai meargă la Blue Blues. I-am zis: „Harper, nu mai suntem în anii '50! Nu-ți poate interzice soțul să intri într-o cafea”, dar ea a zis că ar considera-o o trădare. Vax. Eu l-aș trăda pe Stu pentru cafeaua lui Tom. Doamne! Aș ucide pentru ea! Dar totuși nu eu sunt criminala, dacă la asta vă gândiți. Nu cred că a avut vreo legătură cafeaua.

•

Jane lăsă furculița și trase carnetul aproape de ea.

Ziggy mâzgălise patru litere pe pagină. Unele erau enorme, altele minuscule.

M. a. K. s.

— Maks, spuse Jane. Nu e niciun copil pe nume...

Se opri.

— Of, tunete și fulgere! Vrei să zici *Max*?

Ziggy dădu din cap.

— Geamănul cel rău.

Capitolul 59

— E ora două. Mă duc la întâlnire, spuse Perry. O să-i ia Madeline pe copii. Mă întorc până în patru, așa că lasă-i la televizor până mă întorc eu acasă. Cum te simți?

Celeste ridică privirea spre el.

Era o nebunie. Faptul că se putea purta în felul acesta. De parcă Celeste ar fi fost în pat pentru că avea o migrenă urâtă. De parcă el n-ar fi avut nicio vină. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât părea mai puțin îndurerat. Sentimentul de vină se risipea ușor. Corpul lui o asimila, ca pe alcool. Și ea îl susținea în nebunia lui. Consimțea la ea. Celeste se purta de parcă ar fi fost bolnavă. Îl lăsa să aibă grijă de ea.

Erau amândoi nebuni.

— Mă simt bine, spuse ea.

Tocmai îi dăduse un analgezic puternic. În mod normal, refuza analgezicele, deoarece era așa de susceptibilă la ele, dar durerea de cap devenise, în cele din urmă, mai mult decât putea ea suporta. Peste câteva minute, durerea începuse să se topească, dar în același timp se topea și restul. Își simțea mădularele grele și cuprinse de amorțeală. Pereții dormitorului păreau să se înmoaie, gândurile i se moleșeau, de parcă Celeste ar fi stat la plajă într-o zi caniculară de vară.

— Când erai mic, spuse ea.

— Da?

Perry se așeză lângă ea și o ținu de mână.

— Anul ăla, spuse ea. Anul ăla în care te băteau copiii.

El zâmbi.

— Când eram un puști gras cu ochelari.

— A fost rău, nu-i așa? spuse ea. Râzi tu, dar a fost un an foarte prost.

O strânse de mână.

— Da. A fost un an prost. Foarte prost.

Ce voia să spună? Nu putea pune totul în cuvinte. Era ceva legat de furia neputincioasă a unui copil terorizat de opt ani și de faptul că ea se întrebase întotdeauna dacă aceea era cauza. Ori de câte ori Perry se simțea disprețuit sau umilit, Celeste trebuia să îndure furia violentă și reprimată a unui băiețel gras. Însă acum băiețelul era un bărbat de un metru optzeci și doi.

— Până la urmă te-a ajutat Saxon, nu? întrebă ea.

Și cuvintele i se topeau. Auzea ea.

— Saxon i-a spart un dinte din față liderului, spuse Perry.

Chicoti.

— Nu s-a mai luat nimeni de mine niciodată.

— Mda, spuse Celeste.

Saxon Banks. Eroul lui Perry. Coșmarul lui Jane. Tatăl lui Ziggy.

Încă din seara întrunirii clubului de lectură, se tot gândea la Saxon. Ea și Jane aveau ceva în comun. Amândouă fuseseră rănite de acești bărbați. De acești veri frumoși, realizați și răi. Celeste se simțea responsabilă pentru ceea ce-i făcuse Saxon lui Jane. Era

așa de tânără și de vulnerabilă. De-ar fi fost Celeste acolo s-o protejeze. Ea avea experiență. Ea putea să lovească și să zgârie la nevoie.

Încerca să facă o legătură. Un gând pasager pe care nu-l putea înhăța, ca imaginea surprinsă pe jumătate cu coada ochiului. O frământa de ceva timp.

Saxon ce scuză avea că se purta astfel? El nu fusese intimidat în copilărie, din câte știa Celeste. Deci asta însemna că purtarea lui Perry nu avea nicio legătură cu anul acela în care fusese intimidat? Era o trăsătură comună de familie.

— Dar tu nu ești rău ca el, mormăi ea.

Nu asta era ideea? Ba da. Era esențială. Era esența tuturor lucrurilor.

— Poftim?

Perry părea uimit.

— Tu nu ai face așa ceva.

— Ce n-aș face? Întrebă Perry.

— Mi-e așa de somn, spuse Celeste.

— Știu, spuse Perry. Culcă-te acum, draga mea.

Îi trase așternuturile până sub bărbie și-i dădu părul de pe față.

— Mă întorc curând.

În timp ce Celeste ceda în fața somnului, i se păru că îl aude șoptindu-i la ureche: „Îmi pare rău”, dar poate visa deja.

Capitolul 60

— Nu pot să-l închid, în mama mă-sii! spuse Nathan. Dacă l-aș fi putut închide, crezi că n-aș fi făcut-o? Înainte să te sun? E un site public, pe un server *care nu se află în casă*. Nu pot să apăs pur și simplu pe un buton. Am nevoie de datele ei de înregistrare. Am nevoie de parolă.

— *Miss Polly had a dolly*^[13]! strigă Madeline. Asta e parola. Are aceeași parolă la toate. Hai, închide-l!

Știusese dintotdeauna parolele conturilor de pe site-urile de socializare ale lui Abigail. Asta era înțelegerea, pentru ca Madeline să poată verifica oricând, și se subînțelegea că Madeline avea voie să se strecoare în liniște în dormitorul lui Abigail în orice moment, ca un hoț, și să se uite peste umărul ei la monitorul computerului, până remarca Abigail că Madeline era acolo, ceea ce deseori dura ceva timp, pentru că Madeline știa să umble discret. O înnebunea pe Abigail și se speria de moarte de fiecare dată când remarca, în sfârșit, prezența lui Madeline, dar lui Madeline nu-i păsa, asta însemna în prezent să fii un părinte bun, să-ți spionezi copiii, și *de aceea* nu s-ar fi întâmplat niciodată asta dacă Abigail ar fi fost acasă, unde-i era locul.

— Am încercat *Miss Polly had a dolly*, spuse Nathan greoi. Nu e asta.

— Probabil nu o introduci cum trebuie. E totul cu litere mici, fără spații. *Întotdeauna* este...

— Zilele trecute i-am zis că nu e bine să aibă aceeași parolă pentru toate, spuse Nathan. Probabil mi-a urmat sfatul.

— Mda, spuse Madeline.

Mânia i se răcorise și se solidificase în ceva gigantic și glacial.

— Bravo! Bun sfat. Ești un tată extraordinar.

— Din cauza furtului de identitate...

— Mă rog! Liniște, lasă-mă să mă gândesc.

Bătu rapid darabana cu două degete pe gură.

— Ai un pix la îndemână?

— Sigur că am un pix la îndemână.

— Încearcă Huckleberry.

— De ce Huckleberry?

— A fost primul ei animal de companie. O cățelușă. Am avut-o două săptămâni. A călcat-o o mașină. Abigail a fost distrusă. Tu erai... unde erai tu? În Bali? Vanuatu? Cine știe? Nu întreba nimic. Ascultă.

Înșiră douăzeci de posibile parole în succesiuni rapide: trupe, personaje din filme, scriitori și lucruri la voia întâmplării, precum „ciocolată” și „o urăsc pe mama”.

— N-are cum să fie asta, spuse Nathan.

Madeline îl ignoră. Era o misiune imposibilă, care o umplea de disperare. Putea fi orice, orice combinație de litere și numere.

— Sigur nu se poate și altfel? întrebă ea.

— Mă gândeam că aș putea încerca să redirectionez numele domeniului, spuse

Nathan, dar tot trebuie să mă loghez în contul ei. Lumea se învâрте în jurul logării. Presupun că un geniu în IT i-ar putea ataca site-ul, e doar un cont de Google, dar ar dura ceva. O să-l închidem, până la urmă, dar, evident, cel mai rapid este să o facă ea.

— Da, spuse Madeline.

Deja își scosese cheile de la mașină din geantă.

— Mă duc să o iau de la școală mai devreme.

— Trebuie să-i spui... de fapt, trebuie să-i *spunem* să-l închidă.

Madeline auzea zgomot de taste, în timp ce Nathan încerca diferite parole.

— Suntem părinții ei. Trebuie să-i spunem că va suporta, ăă, *consecințele*, dacă nu ne ascultă.

Era amuzant să-l audă pe Nathan folosind terminologia modernă din domeniul creșterii copiilor, precum „consecințe”.

— Da, și să vezi ce simplu o să fie, spuse Madeline. Are paisprezece ani, crede că salvează lumea și e încăpățânată ca un catâr.

— O să-i spunem că e pedepsită! zise Nathan plin de entuziasm, amintindu-și, în mod evident, că asta le făceau părinții adolescenților în serialele de comedie americane.

— Ce i-ar mai plăcea. O să se considere o martiră în slujba cauzei.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, doar nu vorbește *serios*! spuse Nathan. Doar nu are de gând să meargă până la capăt. Să facă sex cu un necunoscut? Pur și simplu nu pot... nici măcar n-a avut un prieten, nu?

— Din câte știu eu, nici măcar nu s-a sărutat cu un băiat, spuse Madeline și-i veni să plângă, pentru că știa exact ce ar fi răspuns Abigail: *Nici fetițele alea nu s-au sărutat cu niciun băiat.*

Strânse cheile tare în mână.

— Trebuie să mă grăbesc. Am puțin timp până să-i iau pe cei mici.

Atunci își aminti că Perry sunase mai devreme s-o întrebe dacă poate să-i ia pe gemeni, pentru că lui Celeste îi era rău. Pleoapa stângă începu să-i zvâcnească.

— Madeline, spuse Nathan. Să nu țipi la ea, da? Pentru că...

— Glumești? Sigur că o să țip la ea! țipă Madeline. Își vinde virginitatea pe internet!

Capitolul 61

Jane îl duse pe Ziggy la școală după ceaiul de dimineață de la Blue Blues.

— O să-i spui tu lui Max să nu-i mai facă rău Amabellei? o întrebă Ziggy, în timp ce Jane parca mașina.

— O să stea de vorbă cu el un adult.

Jane răsuci cheia în contact.

— Probabil nu *eu*. Poate domnișoara Barnes.

Încerca să își dea seama cum putea gestiona mai bine această situație. Oare ar trebui să intre în biroul directoarei chiar în clipa aceasta? Ar prefera să vorbească cu domnișoara Barnes, care dădea mai multe șanse să creadă că Ziggy nu pasa vina mai departe, arătând cu degetul spre altcineva. De asemenea, domnișoara Barnes știa că Jane și Celeste erau prietene. Ea și-ar da seama că era posibil să fie o situație stânjenitoare.

Dar domnișoara Barnes era la ore acum. Nu o putea scoate din clasă. Va trebui să-i trimită un e-mail și s-o roage s-o sune.

Dar voia să-i spună cuiva *imediat*. Poate *ar trebui* să meargă direct la doamna Lipmann?

În definitiv, Amabella nu era în pericol de moarte. Se pare că ajutorul educatoarei nu-și lua o clipă ochii de la ea. Nerăbdarea lui Jane sugera pur și simplu cât de mult își dorea să trăncănească. *N-a fost fiul meu! A fost al ei!*

Și cu biata Celeste cum rămânea? Oare ar trebui să o sune pe ea mai întâi și s-o prevină? Asta ar face o bună prietenă? Poate că da. Era îngrozitor și necinstit să acționeze fără știrea ei. Nu ar fi suportat ca acest lucru să le afecteze prietenia.

— Haide, mămico, spuse Ziggy nerăbdător. De ce stai cu ochii în gol?

Jane își desfăcu centura de siguranță și se întoarse spre Ziggy.

— Ai făcut bine că mi-ai spus de Max, Ziggy.

— Nu ți-am spus!

Ziggy, care deja își desfăcuse centura de siguranță și avea mâna pe mânerul portierei, gata să sară afară, se întoarse fulgerător cu fața spre ea. Era revoltat, îngrozit.

— Scuze, scuze! spuse Jane. Nu, sigur că nu mi-ai spus. Sigur că nu.

— Pentru că i-am promis Amabellei că nu o să spun niciodată nimănui.

Ziggy se așeză între scaunul pasagerului și cel al șoferului, așa că fețișoara lui preocupată era foarte aproape de fața ei. Vedea puțin sos lipicios deasupra buzei, de la clătitele lui Tom.

— Exact. Tu ți-ai respectat promisiunea.

Jane își linse degetul și încercă să-i curețe fața cu el.

— Eu mi-am respectat promisiunea.

Ziggy se feri de degetul ei.

— *Știu* să respect promisiuni.

— Mai ții minte ziua orientării școlare?

Jane renunță să-i mai curețe fața.

— Când Amabella a spus că tu i-ai făcut rău? De ce a dat vina pe tine?

— Max i-a spus că, dacă îl pârăște, o strânge iar de gât când nu se uită oamenii mari, spuse Ziggy. Așa că Amabella m-a arătat pe mine.

Ridică enervat din umeri, de parcă acest subiect ar fi început să-l plictisească.

— Și-a cerut scuze. I-am zis că n-are nimic.

— Ești un băiat foarte drăguț, Ziggy, spuse Jane. Și nu ești un psihopat!

(Max e psihopat.)

— Îhî.

— Și te iubesc.

— Acum putem să mergem la școală?

Ziggy puse iar mâna pe mânerul portierei.

— Sigur.

În timp ce mergeau pe potecă spre școală, Ziggy o luă înainte sărind într-un picior și rucsacul i se bălăbănea pe spate, de parcă n-ar fi avut nicio grijă.

Lui Jane i se umplu inima de bucurie când îl văzu și se grăbi să țină pasul cu el. Nu fusese neliniștit pentru că îl intimidă cineva. Fusese neliniștit pentru că păstra un secret, cu curaj, prostește. Chiar și când îl luase la întrebări doamna Lipmann, bravul ei soldățel nu cedase. Fusese de neclintit, alături de Amabella. Ziggy nu era un bătăuș, era un *erou*.

De asemenea, era un prostuț, pentru că nu-l pârâse pe Max imediat și pentru că părea convins că, dacă scria un nume, nu se considera că a spus, dar avea cinci ani și era un puști care avea cu disperare nevoie de o chichiță.

Ziggy luă un băț de pe pavaj și-l flutură pe deasupra capului.

— Lasă jos bățul, Ziggy! strigă ea.

Ziggy aruncă bățul și o coti brusc spre dreapta la alea acoperită cu iarbă, care trecea pe lângă casa doamnei Ponder și intra în școală.

Jane dădu bățul cu piciorul din drum și-l urmă. Ce putea să-i fi spus Max Amabellei, încât o fetiță deșteaptă ca ea să creadă că trebuia să țină secret comportamentul lui? Oare chiar îi spusese că o „omoadă”? Și Amabella chiar crezuse că e posibil?

Se gândi la ceea ce știa despre Max. În afară de semnul din naștere al lui Max, nu făcea diferența între băieții lui Celeste. Ei i se părea că și personalitățile lor erau identice.

Pentru ea, Max și Josh erau ca niște cățeluși drăgălași și neastâmpărați. Cu energia lor fără margini și zâmbetele largi și obraznice, i se păruseră dintotdeauna niște copii atât de necomplicați, spre deosebire de Ziggy, care adesea era închis și posomorât. Băieții lui Celeste păreau genul de copii care trebuiau să fie hrăniți, îmbăiați și alergați: epuizanți fizic, dar nu și mental, așa cum putea fi un băiețel secretos ca Ziggy.

Cum va reacționa Celeste când va afla ce făcuse Max? Jane nu-și putea imagina. Știa exact cum ar reacționa Madeline (nebunește, zgomotos), dar pe Celeste nu o văzuse niciodată cu adevărat nervoasă pe băieți; sigur, se supăra și își pierdea răbdarea, dar nu țipa niciodată. Celeste părea așa de des irascibilă și preocupată, speriată de existența copiilor ei când aceștia se repezeau la ea.

— Bună dimineața! Ați dormit până mai târziu în dimineața asta?

Era doamna Ponder, striga din curtea ei din față, unde uda grădina.

— Am avut o programare, explică Jane.

— Și ia spune, draga mea, te costumezi în Audrey sau în Elvis mâine-noapte?

Doamna Ponder îi zâmbi vioi, tachinând-o.

Pentru o clipă, Jane nu-și dădu seama despre ce vorbește.

— Audrey sau Elvis?

Ah! Concursul de cultură generală. Uitase complet de el. Madeline pregătise întrebări acum mult timp, dar asta fusese înainte de toate evenimentele recente: petiția, agresiunea din groapa cu nisip...

— Nu știu dacă...

— Ah, te tachinam, draga mea! Sigur că o să te costumezi în Audrey. Ai corpul perfect pentru o astfel de costumație. De fapt, ți-ar sta foarte bine cu genul ăla de tunsoare scurtă, băiețească. Cum se numește? Pixie!

— Ah, făcu Jane și se trase de codiță. Mulțumesc.

— Apropo de păr, draga mea.

Doamna Ponder se aplecă înainte, confidențial.

— Ziggy se cam scarpină.

Doamna Ponder pronunțase „Ziggy” de parcă ar fi fost o poreclă hazlie.

Jane se uită la Ziggy. Se scărpină zdravăn în cap cu o mână, în timp ce stătea ghemuit să studieze ceva important ce văzuse în iarbă.

— Da, spuse ea politicoasă. Și ce-i cu asta?

— Te-ai uitat? întrebă doamna Ponder.

— La ce să mă uit?

Jane se întrebă dacă astăzi pricepea ea mai greu.

— Lindini, spuse doamna Ponder. Știi tu, păduchi.

— Ah!

Jane își duse mâna la gură.

— Nu! Credeți... vai! Nu... nu pot... vai de mine!

Doamna Ponder chicoti.

— N-ai avut niciodată în copilărie? Sunt printre noi de mii de ani.

— Nu! Îmi amintesc că o dată a fost epidemie la școala mea, dar eu cred că i-am ratat. Nu-mi plac chestiile care mișună.

Se cutremură.

— Vai, Doamne!

— Eu am avut destule experiențe cu creaturile astea scârboase. Toate asistentele am avut în timpul războiului. Nu are nimic de-a face cu curățenia sau cu igiena, dacă la asta te gândești. Pur și simplu sunt enervanți, nimic mai mult. Vino, Ziggy!

Ziggy se apropie cu pas lent. Doamna Ponder rupse un bețișor dintr-o tufă de trandafiri și îl trecu prin părul lui Ziggy.

— Lindini! spuse ea satisfăcută cu o voce limpede și puternică, exact când Thea trecea pe acolo în grabă, cu o cutie cu prânzul. Colcăie.

Thea: Harriette își uitase prânzul și mă duceam repede la școală să i-l las, fiindcă

aveam un milion de treburi în ziua aia, când, ce aud? Ziggy e plin de lindini! Da, a dus copilul acasă, dar dacă nu era doamna Ponder, l-ar fi dus la școală! Și de ce, mă rog frumos, îi cere unei doamne în vârstă să se uite în părul copilului ei?

Capitolul 62

— Mă rog, spuse Abigail.

— Nu. Nu spune „mă rog”. Nu e genul ăla de situație. Sunt lucruri de oameni mari, Abigail. E grav.

Madeline strângea așa de tare volanul, încât simțea o peliculă de transpirație în palme.

Era incredibil, dar încă nu țipase. Se dusesse la școală și-i spusese profesoarei de engleză că Abigail avea o „urgență în familie” și că trebuia s-o ducă acasă. Era evident că școala nu descoperise încă site-ul lui Abigail.

— Abigail se descurcă foarte bine, spusese profesoara ei, numai un zâmbet. E foarte creativă.

— Chiar așa, spusese Madeline și reușise să nu dea capul pe spate și să hohotească isteric, ca o vrăjitoare.

Fusese nevoie de un efort supraomenesc, dar nu spusese un cuvânt când intraseră în mașină. Nu țipase: „Ce-a fost în capul tău?” Așteptase să vorbească Abigail. (Părea important din punct de vedere strategic.) Când Abigail vorbi în final, defensiv, cu ochii ațintiți asupra bordului: „Care e urgența asta în familie?”, Madeline spusese, foarte calmă, la fel de calmă ca Ed:

— Abigail, oamenii scriu pe internet că vor să facă sex cu fiica mea de paisprezece ani.

Abigail tresărise și bombănise:

— Știam eu.

Madeline se gândise că tresărirea involuntară însemna că avea să fie bine; probabil că Abigail regreta deja. Se îndepărtase prea tare de zona ei de confort și căuta o cale de ieșire. *Voia* ca părinții ei s-o oblige să-l închidă.

— Draga mea, înțeleg exact ce încerci să faci, spusese ea. Faci o campanie publicitară cu o notă senzaționalistă. E minunat. E o mișcare inteligentă. Dar în cazul ăsta senzaționalismul e prea de tot. Nu obții ceea ce vrei. Lumea nu se gândește la încălcarea drepturilor omului, ci doar la fata de paisprezece ani care își scoate virginitatea la licitație.

— Nu-mi pasă, spusese Abigail. Vreau să strâng bani. Vreau să atrag atenția asupra fenomenului. Vreau să fac ceva. Nu vreau să spun: „Vai, îngrozitor” și apoi să nu mișc un deget.

— Da, dar nu strângi nici bani, nici nu atragi atenția asupra fenomenului! Atragi atenția doar asupra ta! „Abigail Mackenzie, fata de paisprezece ani care a încercat să-și scoată la licitație virginitatea.” N-o să-i mai pese nimănui și n-o să-și mai aducă aminte nici naiba că aveai un scop caritabil. Îți lași amprenta pe internet, toți viitorii tăi angajatori vor vedea ce-ai făcut.

Atunci, Abigail spusese acel ridicol: „Mă rog”.

De parcă era o chestiune de opinii.

— Și ia spune, Abigail. Ai de gând să mergi *până la capăt* cu povestea asta? Știi că

încă n-ai împlinit vârsta consimțământului, nu? Ai paisprezece ani. Ești prea mică să faci sex.

Lui Madeline îi tremură glasul.

— Și fetițele alea, mamă! spuse Abigail.

Și ei îi tremură glasul.

Avea prea multă imaginație. Prea multă empatie. Asta încercase Madeline să-i explice lui Bonnie la reuniunea din dimineața aceea. Fetițele acelea erau pe deplin reale pentru Abigail și, desigur, chiar *erau* reale; exista durere autentică în lume; chiar în această clipă, oamenii sufereau atrocități inimaginabile și nu puteai fi complet indiferent, dar nici nu puteai suferi pentru toate, pentru că altfel cum îți mai puteai trăi viața, când pur și simplu din noroc, din întâmplare, aveai șansa să trăiești în paradis? Trebuia să fii conștient de existența răului, să faci puținul pe care îl puteai face și apoi să-ți închizi mintea și să te gândești la niște pantofi noi.

— Atunci o să facem ceva în privința asta, spuse Madeline. O să lucrăm împreună la o campanie de atragere a atenției opiniei publice. O să-l implicăm și pe Ed! El cunoaște jurnaliști...

— Nu, spuse Abigail categoric. Spui tu toate astea, dar, de fapt, n-o să faci nimic. O să te ocupi de alte lucruri și o să uiți complet.

— Promit, începu Madeline.

Știa că era adevăr în spusele ei.

— Nu, spuse Abigail.

— De fapt, nu e negociabil, spuse Madeline. Ești încă un copil. Am să apelez la poliție dacă este necesar. Site-ul ăla va fi închis, Abigail.

— Ei bine, eu nu-l închid, spuse Abigail. Și nu-i dau lui tata parola nici dacă mă torturezi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu fi ridicolă! Vorbești ca un copil de cinci ani.

Madeline regretă cuvintele acelea chiar în timp ce-i ieșeau din gură.

Se apropiau de intrarea școlii primare. Madeline zări BMW-ul negru și lucios al Renatei chiar în fața ei. Geamurile erau prea negre să vadă cine conducea, dar presupunea că era ușuratică bună franțuzoaică a Renatei. Își imagină cum ar reacționa Renata dacă ar afla că fiica lui Madeline își scoate la licitație virginitatea. Ar înțelege-o. Renata nu era un om rău. Dar ar simți și o undă de satisfacție, așa cum simțise și Madeline când auzise de aventură.

Madeline se mândrea cu faptul că nu-i păsa ce gândeau alți oameni, dar îi păsa că Renata i-ar putea disprețui fiica.

— Deci ai de gând să mergi până la capăt? O să te culci cu un necunoscut? întrebă Madeline.

Înaintă puțin și încercă să-i facă cu mâna lui Chloe, care nu o văzu, pentru că vorbea cu însuflețire cu Lily, care părea ușor plictisită. Chloe avea fusta prinsă sub rucsac, așa că tot șirul de mașini îi vedea chiloții cu șoricica Minnie. În mod normal, lui Madeline i s-ar fi părut drăguț și amuzant, dar în acest moment i se părea sinistru și anormal și-și dorea ca unul dintre profesori să remarce și să pună lucrurile în ordine.

— Mai bine decât să te culci cu un tip de clasa a XII-a când sunteți amândoi beți,

spuse Abigail, cu fața spre fereastră.

Madeline îi văzu pe gemenii lui Celeste cum îi desparte un profesor. Amândoi aveau fețișoarele roșii și furioase. Își aminti cu o tresărire că ea trebuia să-i ia astăzi.

Era așa de zăpăcită, încât ar fi putut uita cu ușurință.

Șirul nu înainta, întrucât cel care era în față purta o conversație lungă cu un profesor, lucru interzis în mod expres de Politica Școlii Primare Pirriwee de Lăsare și Luare a Copiilor. Probabil era un Bob blond, pentru că, evident, regulile nu li se aplicau și lor.

— Dar, Dumnezeule, Abigail, tu te gândești că ăsta e un lucru real? Te gândești la punerea în practică? Cum o să fie, de fapt? Unde o să se întâmple? O să te întâlnești cu omul ăsta într-un hotel? O să-mi ceri mie să te duc cu mașina? „Mamă, mă duc să-mi pierd virginitatea, ar fi bine să oprești la farmacie să cumpăr niște prezervative.”

Privi profilul lui Abigail. Avea capul aplecat și-și ferea ochii cu o mână. Madeline îi vedea buza tremurând. Sigur că nu se gândise bine. Avea paisprezece ani.

— Și te-ai gândit cum o să fie să faci sex cu un necunoscut? Să te atingă un bărbat îngrozitor...

Abigail coborî mâna și întoarse capul.

— Termină, mamă! strigă ea.

— Tu nu știi pe ce lume trăiești, Abigail. Crezi că un bărbat frumos, ca George Clooney, o să te ducă în vila lui, o să te dezvirgineze cu delicatețe și apoi o să scrie un cec generos pentru Amnesty International? N-o să fie așa. O să fie dezgustător și dureros...

— E dezgustător și dureros și pentru fetițele alea! strigă Abigail, cu lacrimile șiroindu-i pe față.

— Dar eu nu sunt mama lor! strigă Madeline și se izbi direct de fundul BMW-ului Renatei.

•

Harper: Auziți, nu vreau să defăimez pe nimeni, dar Madeline s-a *izbit* dinadins de mașina Renatei cu o zi înainte de concursul de cultură generală.

Capitolul 63

— Nu spune tuturor că fac asta.

Fiica doamnei Ponder se aplecă și șopti la urechea lui Jane, la adăpostul zgomotoaselor uscătoare de păr.

— Altminteri, toate mamele snoabe or să vină aici să le despăduchez odoarele.

Mai întâi, doamna Ponder îi spusese lui Jane să se ducă la farmacie și să ia tratament pentru păduchi.

— E simplu, spusese ea. Pur și simplu piepteni părul și strângi micii vampiri...

Se opri și studie fața lui Jane.

— Uite cum facem, spusese ea. Hai să văd dacă are Lucy vreun loc liber astăzi.

Fiica doamnei Ponder, Lucy, se ocupa de Hairway to Heaven, apreciatul salon de coafură din Pirriwee, aflat între chioșcul de ziare și măcelărie. Jane nu mai fusese niciodată la salon. Se părea că Lucy și echipa ei erau responsabile de toate boburile blonde din peninsula Pirriwee.

În timp ce Lucy prindea mantaua în jurul gâtului lui Ziggy, Jane privi pe furiș împrejur după părinți cunoscuți, dar nu recunoscă pe nimeni.

— Să-l și tund, dacă tot suntem aici? întrebă Lucy.

— Sigur, mulțumesc, spusese Jane.

Lucy o privi pe Jane.

— Mama vrea să te tund și pe tine. Zice că în stil pixie.

Jane își strânse mai bine codița.

— Eu nu-i dau prea mare importanță părului.

— Ar fi bine să mă lași măcar să mă uit și-n părul tău, spusese Lucy. Se poate să ai și tu nevoie de un tratament. Păduchii nu zboară, dar sar de pe un cap pe altul, ca niște *paduchii acrobații*.

Pronunțase cu un accent mexican, iar Ziggy chicoti apreciativ.

— Oh, Doamne! făcu Jane și instantaneu începu s-o mănânce capul.

Lucy o studie cu ochii mijiiți.

— Ai văzut filmul *Dincolo de uși*? În care Gwyneth Paltrow se tunde și arată extraordinar?

— Sigur, spusese Jane. Oricărei fete îi place partea aia.

— La fel și fiecărei coafeze, spusese Lucy. E un fel de slujbă de vis.

O tot privi pe Jane timp de încă vreo câteva secunde, apoi se întoarse din nou spre Ziggy și-i puse mâinile pe umeri. Îi zâmbi imaginii lui în oglindă.

— N-o s-o mai recunoști pe mama ta după ce termin cu ea.

•

Samantha: N-am recunoscut-o pe Jane când am văzut-o prima oară la concursul de cultură generală. Avea o tunsoare nouă extraordinară, purta pantaloni trei sferturi negri, o cămașă albă cu gulerul ridicat și balerini. Oh, Doamne! Biata Jane. Părea așa de fericită la începutul serii!

Capitolul 64

Celeste chiar pare bolnavă, gândi Madeline, în timp ce gemenii intrau pe ușă. Purta un tricou albastru bărbătesc, pantaloni de pijama în carouri și era albă la față.

— Doamne, crezi că e vreun virus? Te-a luat așa repede! spuse Madeline. Azi-dimineață la reuniune păraii să te simți foarte bine!

Celeste râse ușor și ciudat și-și duse o mână la ceafă.

— Da, a venit de te-miri-unde.

— Ce-ar fi să-i iau pe băieții la mine câteva ceasuri? Poate să-i ia Perry în drum spre casă, spuse Madeline.

Se uită înapoi la mașina ei de pe alee. Farul distrus o privea plin de reproș, promițându-i s-o bage la mari cheltuieli. Când plecase, Abigail plângea pe scaunul din față, iar Fred și Chloe se ciorovăiau în spate. (de asemenea, îl observase pe Fred scărpinându-se temeinic, și-și dădu seama ce însemna probabil acest lucru, fiindcă avea experiență; ar fi minunat să trebuiască să mai facă față și unei epidemii de păduchi.)

— Nu, nu, e drăguț din partea ta, dar mă descurc, spuse Celeste. Vinerea după-amiaza îi las să se joace cât vor cu gadgeturile. Oricum, m-ar ignora ei. Mulțumesc mult că i-ai luat tu.

— Crezi că o să te faci bine până la concursul de mâine-seară? întrebă Madeline.

— Sigur o să mă simt bine, spuse Celeste. Perry abia așteaptă.

— Bine, atunci plec, spuse Madeline. Eu și Abigail țipam una la alta în șirul de mașini și m-am izbit de fundul mașinii Renatei.

— Nu se poate!

Celeste își duse mâna la față.

— Da, țipam, pentru că Abigail își scoate la mezzat virginitatea pe internet, ca să lupte împotriva căsătoriei minorilor, continuă Madeline.

Celeste era prima persoană căreia îi putuse mărturisi; simțea o nevoie disperată să discute acest subiect.

— *Poftim?*

— E pentru o cauză nobilă, spuse Madeline cu o nonșalanță ironică. Așa că, desigur, pe mine nu mă deranjează.

— Vai, Madeline. Celeste îi puse mâna pe braț, iar Madeline simți că îi vine să plângă.

— Uită-te și tu, spuse Madeline. Adresa este buymyvirginitytostop-childmarriageandsexslavery.com. Abigail refuză să-l închidă, chiar dacă oamenii scriu lucruri dezgustătoare despre ea.

Celeste se înfioră.

— Presupun că e mai bine decât să se prostitueze ca să aibă bani de droguri?

— E și asta o variantă, spuse Madeline.

— Face un gest simbolic, nu? medită Celeste.

Își duse iar o mână la ceafă.

— Ca americanca aia care a traversat înot strâmtoarea Bering între SUA și URSS în

timpul Războiului Rece.

— Ce tot zici acolo?

— În anii '80. Eu eram la școală pe vremea aia, spuse Celeste. Îmi amintesc că mi s-a părut așa de stupid și inutil să înoți în ape ca gheața, dar se pare că a avut efect.

— Deci crezi că ar trebui să o las să-și vândă virginitatea? Delirezi de la virusul ăsta?

Celeste clipi. Părea să se legene puțin pe picioare și se sprijini cu mâna de perete să se echilibreze.

— Nu. Sigur că nu.

Închise ochii pentru o clipă.

— Dar cred că ar trebui să fii mândră de ea.

— Hmm, făcu Madeline. Eu cred că ar trebui să te duci să te întinzi iar.

O sărută pe Celeste de rămas-bun pe obrazul rece.

— Sper să te simți mai bine curând și atunci poate ar fi bine să-i cauți pe copii de lindini.

Capitolul 65

CU OPT ORE ÎNAINTE DE CONCURSUL DE CULTURĂ GENERALĂ

Plouase neîntrerupt toată dimineața și, în timp ce Jane se întorcea la Pirriwee, ploaia devenise așa de puternică, încât trebuise să dea radioul mai tare și ștergătoarele pe viteză mare, disperată.

Tocmai îl lăsase pe Ziggy acasă la părinții ei, unde avea să stea ca ea să poată merge la concurs. Era un aranjament pe care îl făcuseră cu câteva luni în urmă, când fuseseră trimise invitațiile la concurs, iar Madeline se apucase cu entuziasm de planificarea costumelor și alcătuirea întrebărilor care să combine mai multe tipuri de cunoștințe.

Se pare că fostul ei soț era renumit pentru priceperea la concursurile de cultură generală din puburi („Nathan a petrecut destul timp prin puburi”) și era foarte important pentru Madeline ca întrebările lor să fie mai tari decât ale lui.

— Și, evident, ar fi bine să fie și mai tari decât ale Renatei, spusese Madeline. Sau decât ale oricui are un copil înzestrat și talentat, pentru că știu că toți gândesc, în sinea lor, că odraslele au moștenit de la ei geniul.

Madeline spusese că ea una, nu se pricepea deloc la concursuri de cultură generală, iar Ed nu știa nimic din ce se întâmplase după 1989.

— Treaba mea va fi să vă aduc băuturile și să vă masez umerii, spusese ea.

După toată tevatura din ultima săptămână, Jane le spusese părinților ei că nu se va duce. De ce să se supună la așa ceva? În plus, ar fi fost o dovadă de amabilitate din partea ei să nu se ducă. Organizatorii petiției ar vedea-o ca pe o ocazie minunată să mai strângă și alte semnături. Dacă se ducea, un amărât avea să se trezească în jenanta situație de a o întreba dacă vrea să semneze petiția pentru exmatricularea propriului ei copil.

Dar în dimineața aceasta, după un somn excelent, se trezise în zgomotul ploii cu un optimism ciudat.

Încă nu se rezolvase nimic, dar avea să se rezolve.

Domnișoara Barnes îi răspunsese la e-mail și stabiliseră când să se întâlnească, înainte de ore luni-dimineată. După ce fusese ieri la coafor, Jane îi trimisese un mesaj lui Celeste și o întrebase dacă voia să iasă la o cafea, dar Celeste îi răspunsese că era la pat, bolnavă. Jane nu se hotărâra dacă să încerce să-i spună despre Max înainte de ziua de luni. (Biata fată era bolnavă. N-avea nevoie de vești proaste.) Poate că nu era necesar. Celeste era prea drăguță să lase acest lucru să le afecteze prietenia. Avea să fie bine. Petiția avea să dispară discret. Poate că, odată ce se afla, unii părinți aveau chiar să-i ceară scuze lui Jane. (Ea avea să fie binevoitoare.) Nu era imposibil, nu-i așa? Nu voia să-i paseze titlul de mamă rea bieteii Celeste, dar lumea va reacționa altfel când va afla că bătăușul era copilul lui Celeste. Nu va crea nimeni o petiție de exmatriculare a lui *Max*. Oamenilor bogați și frumoși nu li se cerea niciodată să plece. Va fi neplăcut pentru Celeste și Perry, dar Max va primi ajutorul de care avea nevoie. Va trece totul. Va fi o furtună într-un pahar cu apă.

Putea să rămână în Pirriwee, să continue să lucreze în Blue Blues și să bea cafeaua preparată de Tom.

Știa că avea o înclinație spre accese nebune de optimism. Dacă o voce ciudată spunea: „Domnișoara Chapman?” la telefon, primul gând al lui Jane era unul ridicol și imposibil: „Poate am câștigat o mașină!” (Deși nu participa niciodată la concursuri.) Întotdeauna îi plăcuse această trăsătură a personalității ei, chiar și când optimismul ei nebun se dovedea încă o dată nefondat, cum se întâmpla, invariabil.

— Cred că până la urmă o să mă duc la concurs, îi spusese mamei ei la telefon.

— Bravo ție! răspunsese aceasta. Să ții capul sus.

(Mama lui Jane chiuse de entuziasm când auzise dezvăluirea lui Ziggy despre Max. „Eu am știut tot timpul că n-a fost Ziggy!” strigase ea, dar cu atâta exuberanță, încât era evident că, probabil, avea niște bănuieli nemărturisite.)

Mama și tatăl lui Jane aveau să petreacă după-amiaza rezolvând un alt puzzle cu *Războiul stelelor* împreună cu Ziggy, în speranța de a-i transmite și lui pasiunea lor. Dimineața următoare, Dane avea să-l ducă pe Ziggy la un centru de escaladare interioară și să-l aducă acasă duminică după-amiază.

— Ocupă-te de tine, spuse mama lui Jane. Relaxează-te. Meriți.

Jane avea de gând să se ocupe de rufe, să plătească niște facturi online și să facă un pic de curățenie în camera lui Ziggy, fără ca el să strice ce aranjase ea, dar pe măsură ce se apropia de plajă, se decise să oprească la Blue Blues. Avea să fie cald și plăcut. Tom făcuse sigur focul în micul godin. Realiză că Blue Blues o făcea să se simtă ca acasă.

Opri mașina în locul fără parcometru din apropierea aleii din scânduri. Nu erau mașini pimpatruj. Toată lumea era la adăpost. Toate activitățile sportive de sâmbătă dimineața trebuie să fi fost anulate. Jane se uită la podeaua din dreptul locului pasagerului, unde ținea în mod normal umbrela pliabilă, și realiză că era în apartament. Ploaia împrășca așa de tare parbrizul, încât ai fi zis că cineva arunca găleți cu apă. Ploaia părea foarte hotărâtă, foarte udă și rece, genul care ți-ar tăia răsuflarea.

Își duse o mână la cap, meditativ. Măcar nu avea așa de mult păr care să se ude. Acesta era celălalt lucru care o binedispunea. Noua ei tunsoare.

Trase în jos oglinda retrovizoare să-și studieze fața.

— Îmi place mult de tot, îi spusese fiicei doamnei Ponder ieri după-amiază. Îmi place la nebunie.

— Să le spui tuturor că eu te-am tuns, spusese Lucy.

Lui Jane nu-i venea să creadă cum îi transformase părul scurt fața, făcând să i se vadă pomeții și ochii să-i pară mai mari. Culoarea mai închisă se potrivea cu pielea ei.

Pentru prima oară după noaptea aceea din hotel, când acele cuvinte își făcuseră malefic cuib în mintea ei, se privea în oglindă și simțea o plăcere simplă. De fapt, nu-și putea lua ochii de la ea, zâmbind jenată și întorcând capul dintr-o parte în alta.

Era stânjenitor câtă plăcere sinceră îi făcea un lucru așa de superficial. Dar poate era de înțeles? Chiar normal? Poate era bine să se bucure de aspectul ei. Poate că nu trebuia să analizeze lucrurile mai mult de atât sau să se gândească la Saxon Banks și la obsesia societății față de frumusețe, tinerețe, suplețe, modele cu aspectul prelucrat în Photoshop, care stabileau așteptări nerealiste și la faptul că respectul de sine al unei

femei nu ar trebui să se bazeze pe înfățișare, că interiorul conta și așa mai departe... de ajuns! Astăzi avea o tunsoare nouă, i se potrivea și o făcea fericită.

(„Ah!” făcuse mama ei, când o văzuse intrând pe ușă, și-și dusese mâna la gură, gata parcă să izbucnească în lacrimi. „Nu-ți place?” spusese Jane ducându-și rușinată mâna la cap, îndoindu-se brusc de sine, iar mama ei spusese: „Jane, prostuțo, arăți *superb*”.)

Jane puse mâna pe cheile din contact. Ar fi trebuit să se ducă acasă. Era o prostie să iasă pe ploaie.

Dar tânjea atât de tare și de inexplicabil după Blue Blues și după tot ce presupunea acesta: mirosul, căldura, cafeaua. De asemenea, voia ca Tom să-i vadă noua tunsoare. Bărbații homosexuali observau o tunsoare nouă.

Inspiră adânc, deschise portiera și o rupse la fugă.

Capitolul 66

Celeste se trezi târziu în sunetul ploii și al muzicii clasice. În casă mirosea a bacon și a ouă. Asta însemna că Perry era jos, în bucătărie, iar băieții stăteau la masa gen insulă în pijamale, legănând din picioare, cu o fericire nebunească zugrăvită pe chipuri. Le plăcea grozav să gătească alături de tatăl lor.

Mai demult citise într-un articol că fiecare relație avea un „cont amoros”. Un gest amabil față de partenerul tău era ca un fel de depozit. Un comentariu negativ era ca o retragere. Important era să rămâi cu fonduri în cont. Dacă-ți loveai soția cu capul de perete, era ca și când ai fi făcut o retragere importantă. Dacă te trezeai devreme cu copiii și le pregăteai micul dejun era ca și cum ai fi făcut un mic depozit.

Se ridică și-și pipăi ceafa. Încă o durea, dar era bine. Era uluitor cât de repede reîncepea procesul vindecării și uitării. Ciclul era infinit.

Astă-seară era concursul de cultură generală. Ea și Perry aveau să se costumeze în Audrey Hepburn și Elvis Presley. Perry își comandase costumul de Elvis online, de la un important furnizor din Londra. Dacă prințul Harry voia să se costumeze în Elvis, probabil că de acolo și-ar fi luat costumul. Toți ceilalți aveau să poarte costume de poliester și recuzită de la magazinul de doi dolari.

Mâine, Perry mergea în Hawaii. Era o excursie cu firma, recunoscuse. O întrebase cu câteva luni în urmă dacă voia să meargă cu el, iar pentru o clipă ea luase în calcul această posibilitate, de parcă aceasta era soluția. O călătorie la tropice! Cocteiluri și tratamente la spa. Departate de stresul cotidian! Ce putea să meargă prost? (Lucrurile puteau merge prost. Ar fi lovit-o într-un hotel de cinci stele, pentru că îl tachinase că nu pronunțase corect cuvântul „casnic”. Nu va uita niciodată umilința și groaza de pe fața lui când realiza că pronunțase greșit un cuvânt toată viața.)

Cât era el în Hawaii, Celeste avea să se mute împreună cu băieții în apartamentul din McMahons Point. Avea să-și facă programare la un avocat specializat în dreptul familiei. Va fi simplu. Lumea avocățească nu o speria. Cunoștea multe persoane. Va fi bine. Va fi îngrozitor, desigur, dar va fi bine. Nu o va *ucide*. După ce se certau, ea era mereu așa de dramatică. Părea în special prostesc că folosea un cuvânt precum „a ucide” cât timp presupusul ei „ucigaș” era la parter, făcea ouă prăjite împreună cu copiii.

Un timp va fi groznic, dar apoi va fi bine. Băieții încă puteau să pregătească micul dejun cu tăticii când petreceau weekendul cu el.

Ziua de ieri era ultima în care o rănea.

Se terminase.

— Mămico, ți-am pregătit micul dejun!

Băieții intrară în fugă, urcând frenetic în pat lângă ea ca niște mici crabi nerăbdători.

Perry apăru în ușă cu un platou în echilibru pe degetele strânse, ca un chelner dintr-un restaurant ales.

— Mmm! făcu Celeste.

Capitolul 67

— Știi ce trebuie să fac, spuse Ed.

— Ba nu știi, spuse Madeline.

Stăteau la masa din living, ascultau ploaia și mâncau posomorâți brioușele făcute de Jane. (Era îngrozitor că îi tot *dădea* brioușe lui Madeline, de parcă avea misiunea urgentă de a o îngroșa în talie.)

Abigail era în dormitorul ei, stătea întinsă pe canapeaua extensibilă pe care o aduseseră să înlocuiască frumosul ei pat cu baldachin. Avea căștile la urechi și stătea întinsă pe o parte cu genunchii la piept.

Site-ul era încă activ. Virginitatea lui Abigail încă putea fi cumpărată oriunde în lume.

Madeline se simțea mizerabil, expusă, de parcă ochii lumii o spionau pe la geam, de parcă bărbați necunoscuți se furișau chiar acum pe holul ei s-o privească lacom și batjocoritor pe fiica ei.

Noaptea trecută venise Nathan, iar el și Madeline stătuseră cu Abigail mai bine de două ore, implorând-o, băgându-i mințile în cap, amăgind-o, țipând, plângând. Nathan fusese cel care plânsese, în cele din urmă, de furie, iar Abigail fusese vizibil șocată, dar copilul acela caraghios încă nu voia să cedeze. Nu voia să le dea parolele. Nu voia să-l închidă. Poate mergea mai departe sau nu cu licitația, dar nu asta era ideea, spunea ea, trebuia ca ei să înceteze cu „obsesia pentru partea cu sexul”. Lăsa site-ul activ ca să atragă atenția opiniei publice asupra chestiunii și pentru că „ea era singura voce pe care o aveau fetițele acelea”.

Cât de *egocentric* era copilul acesta, de parcă organizațiile umanitare internaționale stăteau cu mâinile în sân, în timp ce micuța Abigail Mackenzie din peninsula Pirriwee era singura care acționa decisiv. Abigail spunea că nu-i păsa de oribilele comentarii obscene. Oamenii aceia nu însemnau nimic pentru ea. Era complet irelevant. Oamenii scriau mereu lucruri răutăcioase pe internet.

— Nu sugera să sunăm la poliție, îi spuse Madeline lui Ed acum. Chiar nu...

— Luăm legătura cu biroul din Australia al Amnesty International, spuse Ed. Nu vrea ca numele să-i fie asociat cu ceva de genul ăsta. Dacă organizația care chiar reprezintă drepturile acestor copii îi spune să-l închidă, va asculta.

Madeline îl ținti cu degetul.

— Asta e bună. S-ar putea să meargă.

De pe hol răzbăteau pocnete și trosnete. Fred și Chloe nu reacționau bine la izolarea în casă pe o zi ploioasă.

— Dă-mi-o înapoi! țipă Chloe.

— Nici gând! strigă Fred.

Dădură buzna în cameră, ținând amândoi o foaie de hârtie recuperată.

— Vă rog, nu-mi spuneți că vă certați din cauza foii ăleia de hârtie, spuse Ed.

— Nu vrea să împartă cu mine! strigă Chloe. Dacă *împărți*, arăți că-ți *pasă!*

— Te mulțumești cu ce primești și nu te superi! strigă Fred.

În condiții normale, asta ar fi făcut-o pe Madeline să râdă.

— E avionul meu de hârtie, spuse Fred.

— Eu am desenat pasagerii!

— Ba nu!

— Acum puteți să nu vă mai stresați.

Madeline se întoarse și o văzu pe Abigail sprijinită de glaful ușii.

— Poftim? făcu ea.

Abigail spusese ceva ce Madeline nu auzea din cauza urletelor lui Fred și ale lui Chloe.

— La naiba!

Madeline smulse bucata de hârtie din mâna lui Fred și o rupse pe jumătate, dându-i fiecăruia o bucată.

— Și-acum dispăreți din ochii mei! urlă ea.

Copiii o rupseră la fugă.

— Am închis site-ul, spuse Abigail, cu un oftat plictisit.

— Da? De ce?

Madeline se abținu să nu arunce mâinile în sus și să alerge în cerc, cum făcea Fred când dădea un gol.

Abigail îi întinse un e-mail imprimat.

— Am primit ăsta.

Ed și Madeline citiră împreună.

Către: Abigail Mackenzie

De la: Larry Fitzgerald

Subiect: Licitație

Dragă domnișoară Mackenzie,

Mă numesc Larry Fitzgerald și mă bucur să vă cunosc. Probabil că nu primiți multe mesaje de la domni de 83 de ani care trăiesc în partea cealaltă a lumii, în Sioux Falls, Dakota de Sud. Eu și iubita mea soție am vizitat Australia acum mulți ani, în 1987, înainte ca dumneavoastră să vă nașteți. Am avut plăcerea de a vedea Opera din Sydney. (Sunt arhitect, de atunci m-am pensionat, și dintotdeauna a fost un vis al meu să văd Opera.) Australienii au fost așa de buni și de calzi cu noi. Din nefericire, frumoasa mea soție a murit anul trecut. Îi simt lipsa în fiecare zi. Domnișoară Mackenzie, când am găsit site-ul dumneavoastră, m-a emoționat evidenta pasiune și dorință de a atrage atenția asupra situației acestor copii. Nu vreau să vă cumpăr virginitatea, însă aș vrea să fac o ofertă. Uitați propunerea mea. Dacă închideți acum licitația, am să donez imediat 100 000 de dolari către Amnesty International. (Desigur, am să vă trimit dovada.) Lupt de mulți ani împotriva încălcării drepturilor omului și admir ceea ce încercați să realizați, dar și dumneavoastră sunteți un copil, domnișoară Mackenzie, și nu pot sta cu mâinile în sân, cu conștiința împăcată, în timp ce dumneavoastră duceți acest lucru la îndeplinire. Aștept cu nerăbdare să aflu dacă oferta mea a avut

succes,

*Cu stimă,
Larry Fitzgerald*

Madeline și Ed se uitară unul la altul și apoi la Abigail.

— Mi s-a părut că suma de 100 000 de dolari e o donație destul de mare, spuse Abigail.

Stătea cu ușa de la frigider deschisă în timp ce vorbea, scotea recipiente, capace și se uita înăuntru.

— Iar Amnesty cred că ar putea face ceva destul de ca lumea cu banii ăia.

— Sunt sigur, spuse Ed neutru.

— I-am răspuns și i-am spus că l-am închis, zise Abigail. Dacă nu trimite dovada, îl deschid iar.

— Sigur, șopti Ed. Trebuie să-și respecte cuvântul.

Madeline îi zâmbi larg lui Ed și apoi lui Abigail. Se vedea că trupul tânăr al fiicei ei era cuprins de ușurare, iar picioarele ei goale executau un dans, în timp ce stătea lângă frigider. Abigail se vârâse în bucluc, iar minunatul Larry din Dakota de Sud îi oferise o cale de ieșire.

— Astea sunt spaghetti bolognese? întrebă Abigail ridicând un vas de plastic. Mor de foame.

— Parcă erai vegană, remarcă Madeline.

— Nu și cât stau aici, spuse Abigail, ducând vasul la cuptorul cu microunde. Aici e prea greu să fii vegan.

— Și ia spune, zise Madeline. Ce parolă aveai?

— Pot s-o schimb iar, spuse Abigail.

— Știu.

— N-o să ghiciți niciodată.

— Știu asta, spuse Madeline. Eu și tatăl tău am încercat totul.

— Nu, spuse Abigail. Asta e. Asta e parola mea. Nosaghitiniciodată.

— Isteață, spuse Madeline.

— Mersi, spuse Abigail zâbind, arătându-și gropițele. Cuptorul cu microunde scoase un „ping”, Abigail deschise ușa și scoase vasul.

— Știi că toată povestea asta o să aibă urmări, spuse Madeline. Când eu și tatăl tău îți cerem să faci ceva în mod expres, nu ne poți ignora pur și simplu.

— Îhî, făcu Abigail veselă. Voi faceți-vă datoria, mamă.

Ed își dresе glasul, dar Madeline clătină din cap spre el.

— Pot să mănânc în living cât mă uit la televizor? întrebă Abigail ridicând farfuria aburindă.

— Sigur, spuse Madeline.

Abigail aproape că zbură.

Ed se lăsă pe speteaza scaunului cu mâinile împreunate la ceafă.

— Am evitat o criză.

— Toate astea mulțumită domnului Larry Fitzgerald.

Madeline luă foaia cu e-mailul.

— Ce noroc...

Se întrerupse și-și duse un deget la buze. Oare chiar a fost un noroc?

Capitolul 68

Pe ușa de la Blue Blues era un semn cu „închis”. Jane își lipi palmele de ușa de sticlă, simțindu-se abandonată. Nu-și amintea să fi văzut vreodată semnul cu „închis” la Blue Blues.

Se udase până la piele, ridicol și în stil mare, degeaba. Luă mâinile de pe ușă și trase o înjurătură. Mda. Bun. O să meargă acasă și o să facă un duș. De-ar rezista apa de acasă mai mult de două minute și douăzeci și șapte de secunde! Două minute și douăzeci și șapte de secunde nu erau de ajuns să te încălzești, ci să-ți dovedești cruzimea.

Se întoarse să se ducă înapoi la mașină.

— Jane!

Ușa se deschise.

Tom purta un tricou alb cu mânecă lungă și blugi. Părea foarte uscat, cald și delicios. (În mintea ei, Tom era întotdeauna asociat cu cafeaua și mâncarea bună, așa că avea reacția asta pavloviană, doar privind-l.)

— Ai închis, spuse Jane tristă. Tu nu închizi niciodată.

Tom puse mâna uscată pe brațul ei ud și o trase înăuntru.

— Pentru tine e deschis.

Jane își privi corpul. Avea pantofii plini de apă și scotea un lipăit când mergea. Apa i se prelingea pe față, ai fi zis că plânge.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-am avut umbrelă și m-am gândit că, dacă o iau la fugă...

— Nu-ți face griji. Se întâmplă tot timpul. Lumea ar trece prin foc și potop pentru cafeaua mea, spuse Tom. Hai în spate să-ți dau haine uscate. M-am gândit să închid și să mă uit la televizor. N-am mai avut un client de ore bune. Unde e băiatul meu, Ziggy?

— Au grijă de el mama și tata, ca să pot merge la concursul de cultură generală, spuse Jane. O noapte de dezmăț în oraș.

— Probabil că așa o să fie, spuse Tom. Părinților din Pirriwee le place să tragă la măsă. Merg și eu, știi? Madeline m-a așezat la masa ta.

Jane îl urmă prin cafenea, lăsând urme de tălpi, spre ușa pe care scria „Privat”. Știa că Tom locuiește în spatele cafenelei, dar nu trecuse niciodată de ușa cu semnul „Privat”.

— Ooh, făcu ea când Tom îi deschise ușa. Ce emoționant!

— Da, spuse Tom. Ești o fată foarte norocoasă.

Privi în jur și văzu că garsoniera lui era ca o prelungire a cafenelei, aceleași podele lustruite, pereți albi rugoși și rafturi pline cu cărți cumpărate de la mâna a doua. Singura diferență era placa de surf și chitara sprijinite de perete, teancul de CD-uri și combina.

— Nu-mi vine să cred, spuse Jane.

— Ce? întrebă Tom.

— Îți plac puzzle-urile, șopti ea, arătând spre un puzzle pe jumătate terminat de pe masă.

Privi cutia. Era unul dat dracului (cum ar fi zis fratele ei), cu două mii de piese, care

înfățișa o imagine alb-negru a Parisului în timpul războiului.

— Și noi facem puzzle-uri, spuse Jane. Familia mea. Suntem destul de obsedați.

— Îmi place să am întotdeauna unul început, spuse Tom. Mi se pare că mă ajută să meditez.

— Exact, spuse Jane.

— Uite cum facem, spuse Tom. Îți dau niște haine, bei o supă de dovleac cu mine și mă ajuți să fac puzzle-ul ăsta.

Scoase niște pantaloni de trening și un hanorac dintr-o comodă, iar Jane intră în baie și-și puse hainele ude, până la lenjerie, în chiuvetă. Hainele pe care i le dăduse miroseau a Tom și a Blue Blues.

— Mă simt ca Charlie Chaplin, spuse ea, cu mânecile atârinate peste încheieturi, în timp ce trăgea de betelia pantalonilor de trening.

— Stai așa, spuse Tom și-i îndoi mânecile bluzei deasupra încheieturilor.

Jane se supuse, ca un copil. Se simțea inexplicabil de fericită. Prețuită.

Se așeză la masă, iar Tom aduse boluri cu supă de dovleac cu vârtejuri din smântână și pâine cu maia acră, unsă cu unt.

— Mi se pare că mă hrănești mereu, spuse Jane.

— Cineva trebuie să te hrănească, spuse Tom. Mănâncă.

Luă o lingură de supă dulce și condimentată.

— Știu ce e schimbat la tine! spuse Tom brusc. Ți-ai tăiat tot părul! Îți stă super.

Jane râse.

— Mă gândeam în drum spre încioace că un homosexual o să remarce imediat că m-am tuns.

Luă o piesă din puzzle și-i găsi un loc. Se simțea ca acasă, mânca și făcea puzzle.

— Scuze. Știu că e un stereotip îngrozitor.

— Ăă, făcu Tom.

— Ce e? întrebă Jane.

Ridică ochii spre el.

— Aici vine. Uite. E colțul tancului. Supa asta e incredibilă. De ce nu o treci în meniu?

— Nu sunt homosexual, spuse Tom.

— Ba da, spuse Jane veselă.

Presupunea că Tom făcea o glumă proastă.

— Nu, spuse Tom. Nu sunt.

— Poftim?

— Știu că fac puzzle și o supă de dovleac bestială, dar, de fapt, sunt hetero.

— Ah! făcu Jane.

Simți cum se înroșește la față.

— Îmi pare rău... Credeam... de fapt, nu credeam, știam! De unde știam? Mi-a spus cineva. *Madeline* mi-a spus, acum o grămadă de timp. Dar îmi amintesc! Mi-a zis cum te-ai despărțit de iubitul tău și că ți-a fost foarte greu, ore în șir ai plâns și ai făcut surfing...

Tom zâmbi larg.

— Tom O'Brien, spuse el. Despre el vorbea.

— Tom O'Brien, tipul de la atelierul auto?

Tom O'Brien era mare și voinic, cu o barbă neagră și stufoasă, în genul lui Ned Kelly^[14]. Nici măcar nu realizase pe deplin faptul că cei doi Tom aveau același nume, pentru că erau așa de diferiți.

— E de înțeles, spuse Tom. Ar părea mai plauzibil ca Tom barmanul să fie homosexual, nu Tom uriașul mecanic auto. Apropo, acum e fericit, s-a îndrăgostit de altcineva.

— Hm, făcu Jane, meditând. E drept că miroseau foarte frumos chitanțele lui.

Tom pufni.

— Sper că nu te-am... jignit, spuse Jane.

Nu închisese de tot ușa la baie când se îmbrăcase. O lăsase oarecum întredeschisă, cum ar fi făcut dacă Tom ar fi fost fată, ca să poată vorbi în continuare. Nu purta lenjerie. Discutase cu el atât de *deschis*. Fusese mereu așa de deschisă cu el. Dacă ar fi știut că este heterosexual, ar fi păstrat o parte din ea pentru sine. Își permisesese să se simtă atrasă de el, pentru că era homosexual, așa că nu conta.

— Sigur că nu, spuse Tom.

Ochii li se întâlniră. Fața lui, așa de dragă și de familiară după toate aceste luni, deodată i se păru străină. Tom roșea. Amândoi roșeau. Stomacul lui Jane se prăvăli, de parcă ar fi fost în vârful unui montagne-russe. Of, *tunete și fulgere*.

— Cred că piesa asta merge în colțul de-acolo, spuse Tom.

Jane se uită la piesă și o puse la locul ei. Spera ca tremurul degetelor ei să poată trece drept neîndemânare.

— Ai dreptate, spuse ea.

•

Carol: Am văzut-o pe Jane purtând o conversație foarte să zicem *intimă* cu unul dintre tați la concursul de cultură generală. Aveau fețele așa de aproape, și sunt destul de sigură că el îi ținea mâna pe genunchi. Sincer, am fost puțin șocată.

Gabrielle: Nu era tatăl unuia dintre copii. Era *Tom!* Barmanul! Iar el e homosexual!

Capitolul 69

CU O JUMĂTATE DE ORĂ ÎNAINTE DE CONCURSUL DE CULTURĂ GENERALĂ

— Mămico, ești *atât* de frumoasă! spuse Josh.

Stătea în ușa de la dormitor și o privea pe Celeste. Ea purta o rochie neagră fără mâneci, mănuși lungi albe și colierul de perle pe care i-l cumpăraseră Perry din Elveția. Celeste își ridicase chiar părul într-un coc ca un stup, într-un stil care putea trece drept „Audrey Hepburn”, și chiar în momentul acela găsisese un pieptan *vintage* cu diamant. Arăta destul de frumos. Madeline avea să fie mulțumită de ea.

— Mersi, Joshie, spuse Celeste, mai emoționată decât își amintea să fi fost vreodată de un compliment. Dă-mi o îmbrățișare.

Alergă spre ea, iar Celeste se așeză pe capătul patului și-l lăsă să se cuibărească la pieptul ei. El nu fusese niciodată așa de drăgăstos ca Max, așa că, atunci când simțea nevoia de o îmbrățișare, ea se asigura că o face pe îndelete. Îl sărută pe cap. Luase și alte analgezice, deși nu era sigură că avea cu adevărat nevoie de ele, se simțea detașată și parcă plutea.

— Mămico, spuse Josh.

— Hmm?

— Trebuie să-ți spun un secret.

— Hmm. Ce e?

Închise ochii și îl strânse mai tare.

— Nu vreau să-ți spun, zise Josh.

— Nu trebuie să-mi spui, zise Celeste visătoare.

— Dar mă întristează, spuse Josh.

— Ce te întristează?

Celeste își iți capul și se strădui să se concentreze.

— Bun, deci Max nu-i mai face rău Amabellei? spuse Josh. Dar ieri a împins-o iar pe Skye pe scările de lângă bibliotecă, și eu i-am spus că n-ar trebui să facă așa ceva, și ne-am certat rău de tot, pentru că i-am zis că-l spun.

Max o împinsese pe Skye.

Skye. Fetița agitată și parcă de pripas a lui Bonnie și Nathan. Max o împinsese pe Skye pe scări *iar*. Gândul că fiul ei îi făcea rău aceluia copil fragil o îngrețoșă instantaneu pe Celeste.

— Dar de ce? întrebă ea. De ce ar face așa ceva?

Începuse s-o doară ceafa.

— Nu știu, spuse Josh ridicând din umeri. Pur și simplu.

— Stai puțin, spuse Celeste.

Telefonul ei mobil suna undeva, jos. Își lipi vârful degetului de frunte. Își simțea mintea încețoșată.

— Ai spus „Max nu-i mai face rău Amabellei”. Despre ce vorbești? Ce vrei să spui?

— Răspund eu! strigă Perry.

Josh era neliniștit.

— Nu, nu, mămico. *Ascultă!* Nu se mai apropie de Amabella. Ci de Skye. E rău cu Skye. Când nu se uită nimeni, în afară de mine.

— Mămico!

Max intră în fugă. Pe față i se citea încântarea.

— Cred că mi se mișcă un dinte!

Își duse mâna la gură. Era așa de drăgălaș. Atât de dulce și de inocent. Fața lui încă avea rotunjimea aceea a bebelușilor. Își dorea cu atâta disperare să piardă un dinte, pentru că era obsedat de Zâna Măseluță.

Când băieții împliniseră trei ani, Josh ceruse un excavator, iar Max o păpușică. Lui Celeste și lui Perry le făcuse plăcere să-l privească dormind cu păpușa în brațe, cântându-i ușurel cântece de leagăn, iar lui Celeste îi plăcuse faptul că pe Perry nu-l deranja deloc că fiul lor avea un comportament așa de puțin masculin. Desigur, curând renunțase la păpuși în favoarea săbiilor cu laser, dar încă era fiul ei mai drăgăstos, cel mai iubitor dintre băieți.

Iar acum le urmărea pe fetițele liniștite din clasă și le făcea rău. Fiul ei era un bătauș. „În ce fel îi afectează abuzul pe copii?” întrebuse Susi. „Nu-i afectează”, spusese ea.

— Of, *Max*, zise ea.

— Pune mâna! spuse Max. Nu inventez! Chiar se mișcă!

Se uită la tatăl lui când acesta intră în cameră.

— Arăți ciudat, tăticule! Hei, tăticule, uită-te la dintele meu! Uite, uite!

Abia îl recunoștea pe Perry cu peruca neagră strălucitoare perfect aranjată, cu ochelarii aurii de soare tip aviator și, desigur, cu celebra salopetă albă a lui Elvis cu geme scânteietoare. Ținea telefonul mobil al lui Celeste în mână.

— Uau! De data asta chiar se mișcă? întrebă el. Dă-mi să văd!

Puse telefonul pe pat lângă Celeste și Josh și se așeză în genunchi în fața lui Max, coborându-și ochelarii pe nas ca să vadă.

— Am un mesaj pentru tine, spuse el, privind-o pe Celeste.

Puse degetul pe buza de jos a lui Max.

— Dă-mi să văd, amice. De la Mindy.

— Mindy? întrebă Celeste cu gândul aiurea. Nu cunosc nicio Mindy.

Ea se gândea la Jane și la Ziggy. La petiția pe care ar fi trebuit să apară numele lui Max. Trebuia să spună la școală. S-o sune chiar acum pe domnișoara Barnes? S-o sune pe Jane?

— Administratoarea imobiliară, spuse Perry.

Stomacul lui Celeste se prăbuși. Îl lăsă pe Josh să coboare din poala ei.

— Pun pariu că dintele tău nu se mișcă! îi spuse el fratelui său.

— Poate un pic, spuse Perry.

Îi ciufuli părul lui Max și își ridică ochelarii.

— Pun o alarmă nouă contra incendiilor în apartamentul tău și vor să știe dacă pot intra luni-dimineată. Mindy se interesa dacă e bine la ora nouă.

Îi apucă pe amândoi băieții de încheieturi și-i ridică pe umeri, unde atârnavă comod ca niște maimuțe, cu bucuria întipărită pe fețe. Perry înclină capul spre Celeste.

— E bine, dragă?

Atunci se auzi soneria.

Capitolul 70

CONCURSUL ȘCOLAR

Stu: Imediat ce intrai pe ușă, primeai genul ăla de cocteil feminin, roz, spumos.

Samantha: Erau *dumnezeiești*. Singura problemă a fost că profesorii de la clasa a VI-a au greșit cantitățile, așa că fiecare băutură făcea cât vreo trei păhărele de alcool. Apropo, oamenii ăștia îi învață pe copiii noștri matematică.

Gabrielle: Eu muream de foame, pentru că mă abținusem de la calorii pentru seara aia. Am băut o jumătate de cocteil și iuhuu!

Jackie: Merg la multe evenimente corporatiste cu granguri care beau zdravăn, dar vă spun, n-am văzut niciodată un grup de oameni îmbătându-se așa de repede ca aceia de la concursul de cultură generală.

Thea: Firma de catering întârzia, așa că tuturor le era foame și beau din băuturile alea alcoolice foarte tari. Mi-am zis că dezastrul e *garantat*.

Domnișoara Barnes: Nu dă bine ca profesorii să se îmbete la evenimentele școlare, așa că eu trag mereu de o băutură, dar cocteilul ăla! Nici măcar nu mai știu ce le spuneam oamenilor.

Doamna Lipmann: În momentul de față, ne revizuim procedurile legate de consumul de alcool la evenimentele școlare.

— Cocteil?

O Audrey Hepburn blondă ținea o tavă.

Jane luă băutura roz oferită și se uită prin sala de reuniuni a școlii. Probabil că toate boburile blonde se întâlneau ca să se asigure că vor purta toate coliere identice de perle, rochițe negre și părul ridicat. Poate că fiica doamnei Ponder le oferise o reducere pentru grupuri.

— Ești nouă în școală? întrebă Bobul blond. Nu cred că te cunosc.

— Copilul meu e la grădi, răspunse Jane. Sunt aici de la începutul anului. Doamne, ce *bună* e băutura asta.

— Da, au preparat-o profesorii de la clasa a VI-a. Au botezat-o „A nu se consuma la un eveniment școlar” sau ceva de genul ăsta.

Bobul blond se uită mai bine la ea.

— Ah! Ba te cunosc! Te-ai tuns. Ești, ăă, Jane, nu?

Mda. Eu sunt. Mama bătăușului. Atât că, de fapt, nu e bătăuș.

Bobul blond o lăsă, de parcă ar fi fost o bombă cu ceas.

— O seară plăcută! spuse ea. Acolo e un plan al așezării la masă.

Făcu un gest indiferent nicăieri anume.

Jane rătăci prin mulțime, trecu pe lângă Elviși veseli și Audrey care se hlizeau, și toți dădeau peste cap cocteilurile roz. Se uită împrejur după Tom, deoarece știa că i-ar plăcea să analizeze împreună cu ea ce anume era în băutura de avea un gust așa de bun.

Tom e hetero. Gândul acesta îi dispărea mereu din minte și apoi îi revenea, ca șarpele-din-cutie. Bang! *Tom nu e homosexual!* Bang! *Tom nu e homosexual!* Bang!

Era caraghios, minunat și înspăimântător.

Dădu nas în nas cu Madeline, o vedenie în roz: rochie roz, geantă roz și o băutura roz în mână.

— Jane!

Rochia roz aprins de cocteil din mătase a lui Madeline avea strasuri verzi și o fundă uriașă roz de satin în jurul taliei. Aproape una din două femei din încăperea era în negru, dar Madeline, desigur, știa exact cum să iasă în evidență.

— Arăți superb, spuse Jane! Porți diadema lui Chloe?

Madeline puse mâna pe diadema cu pietricelele roz de plastic.

— Da. A trebuit să-i plătesc o taxă de închiriere exorbitantă. Dar tu chiar că arăți superb!

O luă pe Jane de mână și o puse să facă o piruetă lentă.

— Ce bine îți stă părul! Nu mi-ai spus că te tunzi! E perfect! Lucy Ponder te-a tuns? Și costumația! E așa de drăguță!

O întoarse pe Jane din nou cu fața și-și duse o mână la gură.

— Jane! Ți-ai dat cu *ruj* roșu! Sunt așa de, de...

Glasul îi tremură de emoție.

— *Mă bucur* așa de tare să te văd *rujată!*

— Câte băuturi din astea drăguțe și roz ai băut? întrebă Jane.

Mai luă și ea o înghițitură mare din a ei.

— E doar a doua, spuse Madeline. Mă chinuie rău sindromul premenstrual. Până se termină seara asta, am să-i fac felul cuiva. Dar! Toate-s bune! Toate-s super! Abigail a închis site-ul. Ah, stai, tu nici măcar nu știi de site, nu? S-au întâmplat atâtea! Așa de multe catastrofe! Dar stai! Cum a fost ieri? Programarea la știi tu cine.

— Ce site a închis Abigail? întrebă Jane.

Mai trase prelung din pai și se uită la lichidul roz cum dispărea. I se ducea direct la cap. Se simțea magnific, minunat de fericită.

— Programarea la psiholog a mers bine.

Coborî glasul.

— Nu Ziggy a intimidat-o pe Amabella.

— Sigur că nu, spuse Madeline.

— Cred că deja l-am terminat pe ăsta! spuse Jane.

— Crezi că măcar conțin alcool? întrebă Madeline. Mă duc cu gândul la ceva gazos și distractiv din copilărie. Au gustul după-amiezilor de vară, al primului sărut și...

— Ziggy are lindini, spuse Jane.

— Și Chloe, și Fred, spuse Madeline posomorâtă.

— Ah, și am și eu atâtea să-ți spun. Ieri, soțul lui Harper a făcut-o pe mafioul cu mine. A zis că, dacă mă mai apropii de Harper, o să am de-a face cu legea. Se pare că e partener într-un cabinet de avocatură.

— *Graeme?* spuse Madeline. Se ocupă cu transferurile de proprietăți, pentru numele lui Dumnezeu!

— Tom i-a dat afară din cafenea.

— Serios?

Madeline părea încântată.

— Cu mâinile goale.

Jane se răsuci și-l văzu pe Tom stând în fața ei, îmbrăcat cu blugi și o cămașă în carouri. Avea și el în mână omniprezentele băuturi roz.

— *Tom*, spuse Jane plină de extaz, de parcă ar fi fost un soldat întors din misiune.

Se apropie involuntar de el, apoi se dădu înapoi iute, când brațul i se atinse de al lui.

— Amândouă sunteți frumoase, spuse Tom, dar el o privea pe Jane.

— Tu nu arăți deloc ca Elvis, spuse Madeline dezaprobatore.

— Nu-mi place să mă costumez, spuse Tom.

Se trase rușinat de cămașa frumos călcată.

— Scuze.

Cămașa nu i se potrivea prea bine. Arăta mult mai bine cu tricourile negre pe care le purta la cafenea. Gândul la Tom, stând cu pieptul gol în mica lui garsonieră, călcându-și cu conștiinciozitate cămașa care nu-l avantaja deloc, o umplu pe Jane de tandrețe și dorință.

— Auzi, nu simți gust de mentă în asta? o întrebă Tom pe Jane.

— Asta era! exclamă Jane. Deci e doar piure de căpșune, șampanie...

— ... și eu aș zice că votcă, spuse Tom.

Mai sorbi o dată.

— Poate cam multă votcă.

— Crezi? întrebă Jane.

Avea ochii ațintiți asupra buzelor lui. Știusese dintotdeauna că Tom arăta bine, dar niciodată nu analizase în ce fel. Era posibil să fie de la buze. Avea buze frumoase, aproape feminine. Era o zi cu adevărat tristă pentru comunitatea gay.

— Aha! făcu Madeline. *Aha!*

— Ce e? întrebă Tom.

— Sal'tare, Tom!

Ed se apropie de Madeline și îi cuprinse talia cu brațul. Purta un costum negru cu auriu în stilul lui Elvis, cu mâneci largi și guler uriaș. Era imposibil să-l privești fără să râzi.

— Cum se face că Tom nu trebuie să se îmbrace ca un imbecil? spuse el.

Îi zâmbi larg lui Jane.

— Nu mai râde, Jane. Apropo, arăți nemaipomenit. Ți-ai făcut ceva la păr?

Madeline râdea prosteste la Jane și Tom și întorcea capul când la unul, când la altul, de parcă ar fi fost la un meci de tenis.

— Ia uite, dragă, îi spuse ea lui Ed. *Tom și Jane*.

— Da, spuse Ed. Îi văd. De fapt, tocmai am vorbit cu ei.

— E așa de *evident*! spuse Madeline, cu ochi strălucitori, cu o mână pe inimă. Nu-mi vine să cred că niciodată...

Spre marea ușurare a lui Jane, aceasta se întrerupse, uitându-se dincolo de ei.

— Ia te uită cine a venit! Regele și Regina Balului.

Capitolul 71

Perry nu vorbi în timp ce parcurgeau cu mașina scurta distanță până la școală. Mergeau totuși. Lui Celeste nu îi venea să creadă că mergeau totuși, dar pe de altă parte, *sigur* că mergeau. Ei nu anulau niciodată. Uneori trebuia să poarte altceva decât intenționase, uneori trebuia să aibă pregătită o scuză, dar spectacolul trebuia să continue.

Perry postase deja pe Facebook o fotografie cu ei în costume. Asta avea să-i facă să pară oameni joviali, distractivi, care nu se luau prea tare în serios și cărora le păsa de școală și de comunitatea locală. De asemenea, completa perfect alte postări mai captivante despre călătorii peste hotare și evenimente culturale costisitoare. Un concurs școlar de cultură generală era exact ce le trebuia ca să-și completeze imaginea.

Celeste se uită drept înaintea la ștergătoarele de parbriz care acționau rapid. Parbrizul era ca ciclurile infinite ale minții ei. Confuzie. Limpezime. Confuzie. Limpezime. Confuzie. Limpezime.

Îi privi mâinile de pe volan. Mâini pricepute. Mâini tandre. Mâini rele. Era doar un bărbat îmbrăcat într-un costum în stilul lui Elvis, care o ducea la un eveniment școlar.

Era doar un bărbat care tocmai descoperise că soția lui plănuia să-l părăsească. Un bărbat rănit. Un bărbat trădat. Un bărbat furios. Dar totuși, doar un bărbat.

Confuzie. Limpezime. Confuzie. Limpezime.

Când Gwen sosise să stea cu băieții, Perry devenise fermecător, de parcă de asta depindea un lucru vital. La început Gwen fusese rezervată cu el, dar se dovedise că Elvis era slăbiciunea ei. Se lansase într-o poveste cum că fusese una dintre „fetele de aur” când Cadillacul de Aur al lui Elvis străbătuse Australia, până când Perry o oprise delicat, ca un gentleman care răpește o femeie ca să o ia la dans.

Ploaia se domoli când intrară pe strada școlii. Strada era înțesată cu mașini, dar pe Perry îl aștepta un loc aproape de intrarea școlii, de parcă l-ar fi închiriat în avans. El primea întotdeauna un loc de parcare. Pentru el semaforul se făcea verde. Dolarul urca sau scădea supus, de dragul lui. Poate de aceea se înfuria atât de tare când lucrurile nu mergeau cum trebuie.

Opri motorul.

Niciunul dintre ei nu se mișcă și nu vorbi. Celeste o văzu pe mama unui copil de la grădiniță trecând grăbită pe lângă mașină, cu o rochie lungă care o obliga să facă pași mici. Avea o umbrelă cu picățele. *Gabrielle*, gândi Celeste. Cea care vorbea întruna despre greutatea ei.

Celeste se întoarse să-l privească pe Perry.

— Max a intimidat-o pe Amabella. Pe fetița Renatei.

Perry se uita în continuare drept înaintea.

— De unde știi?

— Mi-a zis Josh, spuse Celeste. Chiar înainte să plecăm. Ziggy a luat vina asupra lui.

Ziggy. Copilul vărului tău.

— El e cel pentru care au făcut petiție părinții să fie exmatriculat.

Închise ochii pentru scurt timp, când se gândi cum Perry o lovea cu capul de perete.

— Ar trebui să fie o petiție pentru exmatricularea lui Max. Nu a lui Ziggy.

Perry se întoarse s-o privească. Părea un străin cu peruca neagră. Culoarea neagră făcea ca ochii lui să pară albastru-strălucitor.

— O să vorbim cu educatoarele, spuse el.

— *Eu* o să vorbesc cu educatoarea lui, spuse Celeste. Tu n-o să fii aici, ai uitat?

— Așa e, spuse Perry. Eu o să vorbesc cu Max mâine, înainte să mă duc la aeroport.

— Ce o să-i spui? întrebă Celeste.

— Nu știu.

În pieptul ei se adăpostea un bloc uriaș, masiv de durere. Oare avea un atac de cord? Era furioasă? Avea inima frântă? Era oare povara responsabilității?

— O să-i spui că nu așa te porți cu o femeie? întrebă ea, și era de parcă ar fi sărit de pe o faleză.

Niciun cuvânt. Niciodată. Nu așa. Încălcase o regulă de neîncălcăt. Oare era din cauză că semăna cu Elvis și nimic din toate acestea nu era real sau era din cauză că știa de apartament și acum totul era mai real decât fusese vreodată până atunci?

Perry se schimbă la față, se deschise.

— Băieții nu au văzut niciodată...

— Ba *da!* strigă Celeste.

Se prefăcuse așa de tare, atât de mult timp. În noaptea de dinainte de petrecerea lor de anul trecut, Max s-a dat jos din pat și stătea chiar acolo, în prag...

— Da, bine, spuse Perry.

— Și a mai fost și data aceea, în bucătărie, când tu, când eu...

Perry întinse mâna.

— Bine, bine.

Celeste se opri.

După o clipă, el spuse:

— Așa că ai închiriat un apartament?

— Da, spuse Celeste.

— Când pleci?

— Săptămâna viitoare, spuse ea. Cred că săptămâna viitoare.

— Cu băieții?

Acum ar trebui să-ți fie frică, se gândi ea. Nu așa spusese Susi că ar trebui să procedeze. Scenarii. Planuri. Căi de scăpare. Nu umbla cu grijă, dar ani de zile încercase să umble cu grijă și știa că oricum nu era nicio diferență.

— Cu băieții, sigur.

Perry inspiră adânc, de parcă ar fi simțit o durere subită. Își puse fața în palme și se aplecă înainte, așa că fruntea i se lipi de partea de sus a volanului, și tot corpul îi tremura, de parcă ar fi fost cuprins de convulsii.

Celeste îl privi și, pentru o clipă, nu reuși să-și dea seama ce făcea. Oare îi era rău? Râdea? I se strânse stomacul și puse mâna pe portiera mașinii, dar apoi Perry ridică încet capul și se întoarse spre ea.

Avea fața brăzdată de lacrimi. Peruca lui era strâmbă. Părea tulburat.

— O să mă tratez, spuse el. Îți promit că o să mă tratez.

— Nu-i adevărat, spuse ea ușor.

Ploaia se domolea. Vedeau și alte Audrey și alți Elviși grăbindu-se pe stradă, înghesuți sub umbrele. Le auzea strigătele și râsetele.

— Ba da.

Ochii i se luminau.

— Anul trecut am luat de la doctorul Hunter trimitere la un psihiatru.

Când își aminti de acest lucru, în vocea lui se simți o notă de triumf.

— I-ai spus doctorului Hunter de... problema noastră?

Medicul lor de familie era un bunic amabil și curtenitor.

— I-am spus că eu cred că sufăr de anxietate, spuse Perry.

Observă mina lui Celeste.

— Doctorul Hunter ne *cunoaște*! spuse el defensiv. Dar voiam să mă duc să consult un psihiatru. Aveam de gând să-i spun. Dar niciodată n-am găsit momentul și apoi m-am tot gândit că pot să mă îndrept singur.

Nu-l putea disprețui pentru asta. Știa cum se învârtea uneori mintea în cercuri nesfârșite și fără rost.

— Cred că trimiterea e depășită deja. Mai cer una. Dar devin așa de, când mă înfurii... Nu știu ce mi se *întâmplă*. Parcă sunt nebun. E parcă de neoprit... și niciodată nu iau, de fapt, decizia de a... se *întâmplă* pur și simplu și de fiecare dată mi se pare incredibil și mă gândesc că niciodată nu o să mai fac așa ceva, dar apoi se *întâmplă* povestea de ieri. Celeste, mi-e groază de ce s-a *întâmpnat* ieri.

Ferestrele mașinii se abureau. Celeste își trecu palma pe fereastra laterală ca să facă un ochi și să poată privi afară. Perry vorbea de parcă ar fi crezut sincer că era prima oară când spunea aceste cuvinte, de parcă ar fi fost o noutate.

— Nu putem crește băieții în felul ăsta.

Se uită afară la strada ploioasă și întunecoasă, care în dimineața fiecărei zile de școală se umplea de copii cu pălăriuțe albastre care strigau și râdeau.

Realiză puțin șocată că, dacă nu-i mărturisea Josh astă-seară ce făcuse Max, probabil că *tot* n-ar fi plecat. S-ar fi convins pe sine că exagerase, că ziua de ieri nu fusese chiar așa de rea, că orice bărbat ar fi fost furios dacă ar fi fost umilit, așa cum îl umilise ea pe Perry, de față cu Madeline și Ed.

Băieții fuseseră dintotdeauna motivul pentru care rămăsese, dar acum, pentru prima oară, ei erau motivul pentru care pleca. Lăsase violența să devină o parte firească a vieții lor. În ultimii cinci ani, Celeste devenise insensibilă și îngăduitoare față de violență, ceea ce îi permitea să riposteze și uneori chiar să lovească ea prima. Zgâria, lovea cu picioarele și palma. De parcă ar fi fost normal. Nu-i plăcea, dar asta făcea. Dacă rămânea, *aceasta era moștenirea pe care le-o lăsa băieților ei*.

Își întoarse privirea spre Perry.

— S-a terminat, spuse ea. Trebuie să-ți dai seama că s-a terminat.

Gura lui Perry se strâmbă. Îl văzu cum se pregătește să lupte, să urzească strategii, să-și asigure victoria. El nu pierdea niciodată.

— Îmi anulez următoarea călătorie, spuse el. Îmi *dau demisia*. Nu mai fac nimic în

următoarele șase luni, mă ocup doar de noi, nu de noi, de *mine*. În următoarele... Futu-i!

Se trase brusc înapoi, cu ochii fixați dincolo de Celeste. Aceasta se întoarse și icni. O față, ca un gargui, era lipită de fereastră.

Perry apăsă pe un buton și fereastra lui Celeste coborî. Era Renata, zâmbea veselă, în timp ce se apleca spre mașină, cu un șal subțire în jurul umerilor prins cu mâna. Soțul ei stătea lângă ea, ferind-o de ploaie cu o umbrelă uriașă, neagră.

— Scuze! N-am vrut să vă sperii! Vreți să mergeți sub umbrela noastră? Arătați *superb!*

Capitolul 72

*Este de parcă ai asista la sosirea unor vedete de cinema, se gândi Madeline. Perry și Celeste aveau o ținută anume, de parcă ar fi pășit pe o scenă, aveau o postură prea cum trebuie, iar fețele lor păreau pregătite pentru filmare. Purtau haine asemănătoare cu ale multora dintre invitați, dar Perry și Celeste nu păreau costumați; era de parcă ar fi sosit adevărații Elvis și Audrey. Fiecare femeie care purta rochia din *Mic dejun la Tiffany* își duse o mână la colierul de perle de duzină. Fiecare bărbat cu costumul alb al lui Elvis își supse burta. Nivelul băuturii roz spumoase cobora tot mai mult.*

— Doamne, ce frumoasă e Celeste!

Madeline se întoarse și o văzu pe Bonnie lângă ea.

Se părea că, asemenea lui Tom, nici Bonnie nu se costuma. Avea părul prins în obișnuita coadă împletită, atârnată pe un umăr. Nu era machiată. Părea un om fără adăpost într-o seară specială petrecută în oraș: bluză cu mânecă lungă dintr-un material decolorat, subțire, care îi dezvelea un umăr (toate hainele ei îi dezveleau un umăr, în stilul acela enervant; Madeline își dorea s-o înșface și să-i pună totul în ordine), o fustă lungă, fără o formă anume, o curea veche din piele în talie și un morman de bijuterii ciudate cu cranii și oase, bijuterii de țigancă smintită, dacă se puteau numi bijuterii.

Dacă Abigail ar fi aici, și-ar privi mama și mama vitregă, și ar admira costumația lui Bonnie, pe Bonnie ar alege s-o imite. Dar nu era nicio problemă, pentru că nicio adolescentă nu voia să semene cu mama ei, Madeline știa asta, dar de ce nu putea Abigail să admire o celebritate drogată oarecare? De ce trebuia să fie afurisita de Bonnie?

— Ce faci, Bonnie? întrebă ea.

Îi privi pe Tom și pe Jane pierzând-se în mulțime, cineva îi cerea lui Tom un latte cu lapte de soia spre amuzamentul tuturor (bietul Tom), dar el nu părea deranjat, privirea lui se tot întorcea la Jane, cum și a lui Jane se întorcea la el. Văzând evidenta atracție dintre ei, Madeline se simțise de parcă ar fi fost martoră la un eveniment frumos, extraordinar, dar obișnuit, ca ieșitul din ou al unui puișor. Dar acum ea făcea conversație cu soția fostului ei soț și, deși alcoolul o moleșea plăcut, simțea bombăneala interioară a sindromului premenstrual.

— Cine are grijă de Skye? o întrebă pe Bonnie. Îmi pare rău! spuse lovindu-se peste frunte. Ar fi trebuit să vă propunem s-o lăsați la noi acasă! Abigail are grijă de Chloe și Fred. Ar fi putut avea grijă de toți frații ei odată.

Bonnie zâmbi reținut.

— Skye e cu mama.

— Abigail le-ar fi putut da tuturor lecții de design web, spuse Madeline în același timp.

Zâmbetul lui Bonnie dispăru.

— Madeline, auzi, în legătură cu...

— Ah, Skye e la mama ta! continuă Madeline. Ce frumos! Abigail are o „legătură specială” cu mama ta, nu-i așa?

Era o nemernică. Era un om cumplit, îngrozitor. Trebuia să găsească pe cineva care s-o lase să spună tot felul de lucruri oribile și răutăcioase fără s-o judece sau să spună mai departe. Unde era Celeste? Celeste se pricepea de minune la așa ceva. O privi pe Bonnie cum își golește paharul. Un Bob blond veni cu o tavă, pe care se mai aflau și alte băuturi roz. Madeline mai luă două pahare pentru ea și Bonnie.

— Când începem concursul de cultură generală? o întrebă pe Bobul blond. Ne îmbătăm cu toții prea tare să ne mai putem concentra.

Bobul Blond păru, în mod previzibil, stresat.

— Exact! Am depășit cu mult programul. Până acum, trebuia să fi terminat gustările, dar firma de catering e prinsă într-un blocaj cumplit pe Pirriwee Road.

Își suflă o șuviță de păr blond din ochi.

— Iar Brett Larson, maestrul de ceremonii, e și el prins în același blocaj.

— Poate să fie Ed maestru de ceremonii! spuse Madeline veselă. E un maestru de ceremonii nemaipomenit.

Îl căută pe Ed din ochi împrejur și îl văzu apropiindu-se de soțul Renatei, strângându-i frenetic mâna și bătându-l pe spate. *Bine te-ai orientat, dragule. Ești conștient că soția ta i-a lovit ieri după-amiază mașina soției lui, ceea ce a dus la o partidă publică de urlete?* Ed probabil se gândea că vorbește cu Gareth jucătorul de golf, nu cu Geoff amatorul de păsărele și acum îl întreba pe Geoff dacă fusese în ultima vreme pe teren.

— Mersi oricum, dar toate întrebările pentru concurs sunt la Brett. Lucrează la ele de luni de zile. Are pregătită o prezentare multimedia, spuse Bobul blond, apoi se afundă în mulțime. Mai ai răbdare cu noi!

— Cocteilurile astea mi se duc direct la cap, spuse Bonnie.

Madeline asculta doar pe jumătate. O privea pe Renata cum dă cu răceală din cap și se întoarce rapid să stea de vorbă cu altcineva. Își aminti brusc de „bârfa succulentă” pe care o auzise ieri despre soțul Renatei, cum că ar fi fost îndrăgostit de bona franțuzoaică. Veștile acestea îi ieșiseră complet din minte când aflase despre site-ul lui Abigail. Acum se simțea prost că țipase și ea la Renata când aceasta țipase la ea că-i lovise mașina.

Bonnie se legăna puțin.

— Nu mai beau în ultimul timp, așa că presupun că nu rezist prea bine...

— Scuză-mă, Bonnie, spuse Madeline. Trebuie să mă duc să-mi iau bărbatul. Pare să aibă o discuție foarte animată cu un bărbat adulter. Nu vreau să-i dea idei.

Bonnie întoarse capul să vadă cu cine vorbea Ed.

— Nu-ți face griji, spuse Madeline. Nu soțul *tău* e bărbatul adulter! Nathan e mereu monogam, până în momentul în care te lasă cu un copil nou-născut. Ah, dar stai așa, nu *pe tine* te-a lăsat cu un copil nou-născut. Doar pe mine!

La dracu' cu amabilitatea. I se dădea oricum prea multă importanță. A doua zi, Madeline avea să regrete fiecare cuvânt pe care îl spunea astă-seară, dar acum era încântată că scăpase de toate acele inhibiții sâcâitoare. Ce minunat este să lași cuvintele să se reverse.

— Apropo, pe unde umblă fostul meu soț minunat? întrebă Madeline. Încă nu l-am văzut în seara asta. Nu-ți închipui ce *minunat* este să vin la concursul ăsta și să știu că o

să dau de Nathan.

Bonnie se jucă cu capătul codiței împletite și o privi pe Madeline ca prin ceață.

— Nathan te-a părăsit acum cincisprezece ani, spuse ea.

Avea ceva în glas ce Madeline nu mai auzise niciodată. O asprime, o iritare. Ce interesant! Da, Bonnie, chiar te rog să-mi mai arăți și o altă latură a ta!

— A făcut un lucru îngrozitor. N-o să și-o ierte niciodată, spuse Bonnie. Dar poate e momentul ca *tu* să îl ierți pe *el*, Madeline. Beneficiile pentru sănătate ale iertării sunt extraordinare.

În interiorul ei, Madeline dădu ochii peste cap. Sau poate că și pe dinafară. Se gândise pentru o clipă că avea s-o vadă pe adevărata Bonnie, dar ea spunea, ca de obicei, aiureli și lucruri fără substanță.

Bonnie o privi cu seriozitate.

— Am avut și eu o asemenea experiență...

Deodată se auziră chiote de încântare dinspre un grup din spatele lui Bonnie. Cineva strigă: „Ce mă bucur pentru tine!” O femeie se dădu înapoi, făcând-o pe Bonnie să înainteze brusc, așa că vărsă cocteilul pe rochia roz a lui Madeline.

•

Gabrielle: A fost din greșeală. Davina a îmbrățișat-o pe Rowena. Tocmai făcuse un anunț. Cred că-și atinsese obiectivul de greutate.

Jackie: Rowena tocmai anunțase că își cumpăraseră un Thermonix. Sau un Vitamix. N-am de unde să știu. Eu chiar am o viață normală. Așa că, desigur, Davina a îmbrățișat-o. *Pentru că își cumpăraseră aparatură nouă de bucătărie. Serios, nu inventez nimic.*

Melissa: Nu, nu, vorbeam despre recenta epidemie de păduchi, iar Rowena a întrebat-o pe Davina dacă își verificase și ea părul, și atunci soțul cuiva s-a prefăcut că a văzut ceva colcăind prin părul Davinei. Biata fată a turbat și s-a lovit de Bonnie.

Harper: Poftim? Da' de unde! Bonnie *a aruncat* cu băutura în Madeline. Am văzut cu ochii mei!

Capitolul 73

Seara concursului de cultură generală se desfășura deja de peste o oră, fără mâncare și fără concurs. Jane simțea o mișcare ondulatorie delicată, de parcă s-ar fi aflat pe un vas. Era din ce în ce mai cald în încăpere. Mai devreme fusese frig și dăduseră prea tare căldura. Fețele celor prezenți deveneau rozalii. Ploaia se întetise din nou și izbea în acoperiș, așa că oamenii trebuiau să ridice glasul ca să se audă peste zgomot. Prin încăpere se răspândeau râsete. Circula un zvon că cineva comandase pizza. Femeile începură să scoată din geți gustări pentru cazurile de urgență.

Jane văzu un Elvis mare care se oferea să doneze cinci sute de dolari școlii la schimb pentru chipsurile cu sare și oțet ale Samantha.

— Sigur, spuse Samantha, dar soțul ei, Stu, îi smulse chipsurile din mână înainte să bată palma.

— Scuze, amice, dar am nevoie de ele mai mult decât au copiii nevoie de table interactive.

— De ce nu ai și tu gustări în geantă? o întrebă Ed pe Madeline. Ce fel de femeie ești tu?

— Asta e o poșetă-plic! spuse Madeline, agitându-și gentuța cu paiete. Termină, Bonnie. Nu s-a întâmplat nimic!

Flutură din mână spre Bonnie, care o urmărea de colo-colo ca să-i tamponeze rochia cu o mână de șervețele de hârtie.

Două Audrey și un Elvis discutau tare și cu patimă despre testarea standardizată.

— Nu sunt dovezi care să sugereze...

— Se concentrează cu predarea pe trecerea testului! Știu *sigur* că asta fac!

Boburile blonde alergau de colo până colo cu telefoane mobile lipite de ureche.

— Firma de catering mai întârzie cinci minute! îl certă cineva pe Stu când îl văzu mâncând chipsuri cu sare și oțet.

— Scuze, spuse Stu și întinse pachetul. Vrei unul?

— Hai, bine, spuse el luând un chips și plecând grăbit.

— Așa incompetență, mai rar, spuse Stu clătinând trist din cap.

— Șșș, șuieră Samantha.

— Concursurile astea școlare sunt mereu așa de..., spuse Tom, dar nu părea să găsească cuvântul potrivit.

— Nu știu, spuse Jane.

Tom îi zâmbi. Jane îi zâmbi și ea. În seara aceasta păreau să-și zâmbească foarte mult, de parcă ar fi existat o complicitate între ei.

Doamne, te rog, fă să nu mi se pară mie.

— Tom! Unde mi-e cappuccinoul mare cu lapte degresat? Ha, ha!

Tom căscă puțin ochii la Jane pe când era atras într-o altă conversație.

— Jane, te căutam! Ce faci?

Domnișoara Barnes își făcu apariția, mai înaltă decât de obicei de la tocurile foarte înalte, clătinându-se pe picioare. Purta o pălărie uriașă, un boa roz, și avea o umbreluță

de soare. Nu semăna câtuși de puțin cu Audrey, din câte își dădea Jane seama. Pronunța cuvintele foarte leent și cu griiiă, ca să se asigure că nu-și dă nimeni seama că e cherchelită.

— Cum te descurci? întrebă ea, de parcă Jane ar fi suferit de curând pierderea cuiva drag, iar pentru o clipă, Jane se strădui să-și amintească pe cine pierduse de curând.

Ah, petiția, desigur. Toată școala credea că băiatul ei era un bătauș. Despre asta era vorba. Mă rog. (*Tom nu e homosexual!*)

— Ne întâlnim luni-dimineață înainte de începerea orelor, nu? spuse domnișoara Barnes. Presupun că are legătură cu... problema.

Puse cuvântul „problemă” între ghilimele.

— Da, spuse Jane. Trebuie să-ți spun ceva. N-am să vorbesc despre asta acum.

O vedea permanent pe Celeste în depărtare cu soțul ei, dar încă nu apucase să-i salute.

— M-am costumat ca Audrey Hepburn în *My Fair Lady*, apropo, spuse domnișoara Barnes cu ranchiună.

Făcu un gest spre costumația ei.

— A mai făcut și alte filme în afară de *Mic dejun la Tiffany*, știi?

— Știam exact cine ești, spuse Jane.

— În orice caz, povestea asta cu intimidarea a scăpat de sub control, spuse domnișoara Barnes.

Încetă să mai pronunțe cuvintele cu grijă, apoi le lăsă să se reverse nedeslușite, la voia întâmplării.

— În fiecare zi primesc e-mailuri de la părinții îngrijorați de povestea cu intimidarea. Cred că am o listă întreagă. Permanent. „Trebuie să ne asigurăm că ne lăsăm copiii într-un mediu sigur”, iar apoi unii îmi servesc chestia asta pasiv-agresivă: „Știu că nu aveți destule resurse, domnișoară Barnes, așa că aveți nevoie de mai mult ajutor din partea părinților? Sunt disponibil miercuri după-amiază la ora unu”. Iar dacă nu răspund imediat: „Domnișoară Barnes, încă nu am primit un răspuns în legătură cu oferta mea” și sigur, cum mama dracului altfel, îi trimit o copie și doamnei Lipmann, la orice.

Domnișoara Barnes trase cu paiul din paharul gol.

— Scuze că am înjurat. Educatorii nu ar trebui să înjure. Nu înjur niciodată în fața copiilor. Asta în cazul în care te gândești să faci o plângere oficială.

— Ești în afara programului, spuse Jane. Poți să spui ce vrei.

Se dădu cu un pas mic înapoi, pentru că pălăria domnișoarei Barnes se tot lovea de capul ei în timp ce vorbea. Unde era Tom? Uite-l, era înconjurat de un grup de Audrey adoratoare.

— În afara programului? Eu nu sunt niciodată în afara programului. Anul trecut, m-am dus cu fostul meu iubit în Hawaii, am intrat pe hol și aud un glăscior drăgălaș: „Domnișoară Barnes! Domnișoară Barnes”. Și mi-a stat inima în loc. Era puștiul care îmi dăduse cele mai mari bătaii de cap în ultimul semestru, *stătea în același hotel!* Și a trebuit să mă prefac că mă bucur să-l văd! Și să mă joc cu el în rahatul ăla de piscină! Părinții stăteau pe șezlonguri și zâmbeau binevoitori, de parcă mi-ar fi făcut o mare favoare! M-am despărțit de iubitul meu în vacanța aia și eu cred că puștiul e de vină. Să nu spui

nimănui ce am zis. Sunt și părinții respectivi aici în seara asta. Dumnezeu, jură că nu spui niciodată nimănui că am zis chestia asta.

— Jur, spuse Jane. Pe viața mea!

— În orice caz, ce spuneam? Ah, da, e-mailurile. Dar asta nu e tot. Sosesc întruna!

Domnișoara Barnes lovi cu umbreluța de soare în podea.

— Părinții! În orice moment! Renata și-a luat liber de la serviciu ca să poată trece s-o vadă din când în când pe Amabella, deși avem un ajutor care nu face altceva decât s-o supravegheze pe Amabella. Adică, mi se pare corect, eu n-am văzut niciodată ce s-a întâmplat și mă simt prost din cauza asta. Dar Renata nu e singura! Am vreo activitate cu copiii, deodată ridic privirea și la ușă stă un părinte, mă *privește*. Îmi dă fiori. Parcă m-ar urmări.

— Mie mi se pare că te hărțuiesc, spuse Jane. Ups, atenție. Așa.

Își împinse delicat pălăria domnișoarei Barnes din față.

— Mai vrei ceva de băut? Din câte văd, ți-ar mai prinde bine un pahar.

— În weekend eram la farmacia Pirriwee, spuse domnișoara Barnes, pentru că am o infecție urinară îngrozitoare – am pe altcineva acum, în orice caz, scuze, îți dau prea multe informații –, și stăteam și așteptam, și, dintr-odată, lângă mine apare Thea Cunningham și sincer, nici măcar n-am auzit-o salutând, și începe să-mi povestească că Violet a fost foarte supărată după ore zilele trecute, pentru că i-a zis Chloe că nu i se potrivesc clipsurile de păr. Ei bine, chiar nu se potriveau. Pentru numele lui Dumnezeu, asta nu se cheamă că a intimidat-o! Așa sunt copiii! Dar nu, vai, Doamne, Violet a fost foarte jignită, și dacă pot eu să discut cu toată clasa, să vorbească frumos unii cu alții și... scuze, tocmai am văzut-o pe doamna Lipmann, mi-a aruncat o privire ucigătoare. Scuză-mă. Cred că mă duc să-mi arunc niște apă rece pe față.

Domnișoara Barnes se întoarse așa de repede, încât boa cel roz o atinse pe Jane pe obraz.

Jane se întoarse și se află din nou față în față cu Tom.

— Întinde mâna, spuse el. Repede.

Jane întinse mâna și Tom îi dădu un pumn de covrigei.

— Elvisul ăla mare și înspăimântător de acolo a găsit o pungă cu covrigei în bucătărie, spuse Tom.

Îi duse mâna la obraz și-i luă ceva roz din păr.

— Un fulg, spuse el.

— Mersi, zise Jane și mâncă un covrigei.

— Jane.

Simți o mână rece pe braț. Era Celeste.

— Bună! spuse Jane veselă.

Celeste era așa de frumoasă în seara aceasta; era o plăcere s-o privești pur și simplu. De ce se simțea Jane mereu așa de ciudat în prezența oamenilor frumoși? Nu aveau ce face în privința frumuseții lor și erau așa o plăcere vizuală, iar Tom tocmai îi adusese covrigei și roșise un pic când îi luase fulgul din păr, și nu era homosexual, iar cocteilurile astea roz și spumoase erau extraordinare și ei îi plăceau la nebunie concursurile de cultură generală, erau așa de amuzante și de distractive.

— Pot să discut puțin cu tine? spuse Celeste.

Capitolul 74

— Mergem pe balcon? o întrebă Celeste pe Jane. Să luăm puțin aer?

— Sigur, spuse Jane.

Jane pare așa de tânără și de lipsită de griji în seara aceasta, se gândi Celeste. Ca o adolescentă. Sala i se părea claustrofobică și supraîncălzită. Lui Celeste i se scurgeau pe spate broboane de sudoare. Unul dintre pantofi i se freca dureros de pielea de la călcâi, făcându-i o coajă însângerată și supărătoare, cum își imagina ea că ai păți dacă ai zăcea mult la pat. Seara aceasta nu avea să se sfârșească niciodată. Avea să stea aici o veșnicie, asaltată de frânturi pizmașe de discuții.

— Și i-am spus că e inacceptabil...

— Niște incompetenți, au obligația...

— Sunt niște țânci răzgâiați, nu mănâncă nimic altceva decât mâncare nesănătoasă așa că...

— I-am zis: dacă nu-ți poți stăpâni copiii, atunci...

Celeste îl lăsase pe Perry discutând cu Ed despre golf. Perry era fermecător, seducea pe toată lumea cu privirea lui atentă, care sugera că te consideră fascinant, dar bea mult mai mult decât în mod normal, iar Celeste vedea cum i se schimbă dispoziția, aproape imperceptibil, amintindu-i de virajul lent al unui transatlantic. Vedea acest lucru în crisparea fălcilor și în strălucirea ochilor lui.

Până plecau acasă, bărbatul turbat și înlăcrimat avea să dispară fără urmă. Știa exact cum gândurile lui aveau să se încolăcească precum rădăcinile unui copac străvechi. În mod normal, după o „ceartă” urâtă ca aceea de ieri, era în siguranță săptămâni întregi, dar descoperirea apartamentului era o trădare. Era o lipsă de respect. Era umilitor. Avusese secrete față de el. Până la încheierea serii, nimic altceva nu va mai conta, doar trădarea ei. Va fi de parcă doar asta ar mai fi existat, de parcă erau un cuplu fericit, iar soția făcuse un lucru inexplicabil și ciudat: ținuse un secret, urzise un plan de a-l părăsi. Și chiar *era* inexplicabil și ciudat. Merita orice avea să se întâmple.

Nu mai era nimeni altcineva pe balconul uriaș care se întindea pe lungimea sălii. Încă ploua și, deși era protejat, vântul aducea o ceață fină, făcând gresia să fie udă și alunecoasă.

— Poate că nu e chiar așa de plăcut, spuse Celeste.

— Nu, e în regulă, spuse Jane. Era așa de multă gălăgie acolo. Noroc!

Ciocni paharul cu al lui Celeste și băură amândouă.

— Cocteilurile astea sunt o nebunie! spuse Jane.

— Sunt teribile! îi dădu Celeste dreptate.

Ea era la al treilea. Toate sentimentele ei, chiar și teama uriașă, erau frumos îmbrăcate într-o vată pufoasă.

Jane inspiră adânc.

— Cred că se oprește în sfârșit ploaia. Miroase frumos. A sare și a proaspăt.

Se apropie de marginea balconului și puse mâna pe balustrada udă. Privi noaptea ploioasă de afară. Părea euforică.

Lui Celeste i se părea că miroase a umezeală și a mîl.

— Trebuie să-ți spun ceva, zise Celeste.

Jane ridică din sprâncene.

— Bine.

Își dăduse cu ruj roșu, observă Celeste. Probabil că Madeline era încântată.

— Chiar înainte să plecăm în seara asta, Josh a venit și mi-a spus că Max a intimidat-o pe Amabella, nu Ziggy. Am fost îngrozită. Îmi pare rău, așa de rău!

Ridică privirea și o văzu pe Harper ieșind pe balcon, scotocindu-și prin geantă. Harper le aruncă o privire și porni cu țacănit de tocuri spre capătul celălalt, unde nu le putea auzi, și-și aprinse o țigară.

— Știu, spuse Jane.

— Știi?

Celeste se dădu cu un pas înapoi și era gata să alunece pe gresie.

— Mi-a zis ieri Ziggy, spuse Jane. Se pare că Amabella i-a zis și i-a cerut să păstreze secretul. Nu-ți face griji în privința asta. E în regulă.

— Nu e în regulă! A trebuit să suportți petiția aia oribilă și pe oamenii ca ea... spuse Celeste, dând din cap spre Harper. Bietul Ziggy, iar părinții spuneau că n-au voie să se joace cu el. O să-i spun Renatei în seara asta, și domnișoarei Barnes, și doamnei Lipmann. O să le spun tuturor. Poate fac un anunț public: *Nu era copilul care credeți voi.*

— Nu trebuie să faci asta, spuse Jane. E în regulă. O să se rezolve totul.

— Îmi pare așa de rău! spuse Celeste din nou și glasul îi tremură.

Acum se gândea la Saxon Banks.

— Hei! spuse Jane.

Puse mâna pe brațul lui Celeste.

— Nu-i nimic. O să se rezolve totul. Nu e vina ta.

— Nu, dar într-un fel e vina mea, spuse Celeste.

— N-are cum, spuse Jane cu fermitate.

— Putem să venim și noi?

Ușa de sticlă se deschise. Erau Nathan și Bonnie. Bonnie arăta ca întotdeauna, iar Nathan era îmbrăcat cu o versiune mai puțin costisitoare a costumului lui Perry, doar că el își scosese peruca neagră și o răsucea în jurul pumnului, ca pe o păpușă.

Celeste știa că era obligația ei să nu-i placă pe Nathan și pe Bonnie de dragul lui Madeline, dar uneori era dificil. Amândoi păreau așa de inofensivi și de dornici să fie pe plac, iar Skye era o fetiță atât de dulce.

Of, Doamne!

Uitase. Josh spusese că Max o împinsese pe Skye pe scări „iar”. Trecuse la o nouă victimă. Trebuia să spună ceva. Fără să-și dea timp de gândire, se lansă direct:

— Nathan, Bonnie, mă bucur că sunteți aici, pentru că, uitați, în seara asta am aflat că fiul meu Max le-a intimidat pe câteva fetițe din clasă. Cred că se poate s-o fi împins pe fetița voastră pe scări, ăă, nu o dată.

Simțea că-i ard obrazii, Jane îi puse mâna pe braț, încurajatoare.

— Îmi pare așa de rău, eu doar...

— Nu-i nimic, spuse Bonnie calmă. Mi-a spus Skye. Am stabilit câteva strategii de urmat, dacă se mai întâmplă.

Strategii, gândi Celeste posomorâtă. Vorbea ca Susi, de parcă Skye ar fi o victimă a violenței domestice. O văzu pe Harper cum își stinge țigara pe balustrada udă a balconului și o înfășoară cu grijă într-un șervețel, după care intră grăbită înăuntru, evitând dinadins să se uite spre ei.

— De fapt, azi i-am trimis un e-mail domnișoarei Barnes despre povestea asta, spuse Nathan cinstit. Sper că nu te deranjează, dar Skye este teribil de timidă și îi este greu să se impună, așa că voiam ca domnișoara Barnes să fie atentă. Și, desigur, e treaba educatoarei să rezolve problemele astea. Cred că asta e politica școlii. Lasă-i pe profesori să se ocupe. Nu te-am fi abordat niciodată pe tine cu chestiunea asta.

— Ah! făcu Celeste. Vă mulțumesc. Repet, îmi pare așa de rău...

— Nu trebuie să-ți pară rău! Doamne! Sunt copii! spuse Nathan. Trebuie să învețe toate lucrurile astea. Să nu-și lovească prietenii. Să se apere. Cum să fie maturi.

— Cum să fie maturi, repetă Celeste cu glas tremurat.

— Desigur, și eu învăț încă! spuse Nathan.

— Ține de dezvoltarea lor emoțională și spirituală, spuse Bonnie.

— Parcă e o carte pe tema asta, nu-i așa? întrebă Jane. Ceva de genul: tot ce trebuie să știi ai învățat la grădiniță: nu fi rău, joacă-te frumos și împarte-ți jucăriile cu ceilalți.

— „Dacă împărți, arăți că-ți pasă”, cită Nathan și toți râseră la această replică familiară.

•

Sergentul criminalist Adrian Quinlan: Opt persoane, inclusiv victima, se aflau pe balcon în momentul incidentului. Știm cine erau persoanele respective. Și ele se știu unele pe altele și știu ce au văzut. Lucrul cel mai important pe care îl are de făcut un martor este să spună adevărul.

Capitolul 75

Madeline era prizonieră într-o discuție aprinsă cu părinții unui copil de la clasa a II-a despre renovarea băilor. Îi plăcea foarte mult pe părinți și știa că-l plictisise de moarte pe soț cât timp ea și soția lui discutaseră pătimaș despre rochiile petrecute care te avantajau cel mai mult, așa că îi era datoare bietului bărbat să asculte în continuare.

Problema era că, de fapt, nu avea nimic de spus despre renovarea băilor și, deși era de acord că trebuie să fi fost groaznic când li se terminase gresia și mai aveau nevoie doar *de trei plăci* ca să termine, era sigură că, probabil, totul se rezolvase în cele din urmă, și le mai și vedea pe Celeste și pe Jane pe balcon, râdeau cu Bonnie și Nathan, ceea ce era inacceptabil. Celeste și Jane erau prietenele ei.

Se uită împrejur după cineva care să-i ia locul și o înșfăcă pe Samantha. Soțul ei era instalator. Ea probabil era interesată de renovarea băilor.

— Trebuie s-o auzi pe asta! spuse ea. Ți dai seama? Au... rămas fără plăci de gresie!

— Nu se poate! Exact asta mi s-a întâmplat și mie! spuse Samantha.

La fix! Madeline o lăsă pe Samantha ascultând cu atenție și așteptând cu nerăbdare să-i vină și ei rândul să povestească despre nenorocirea cu renovarea băii ei. Dumnezeule! Era un mister pentru ea cum cineva putea considera subiectul ăsta mai interesant decât cel cu rochiile petrecute.

În timp ce-și croia drum prin mulțime, trecu pe lângă un grup de boburi blonde așa de înghesuite unele în altele, încât era evident că își împărtășeau ceva scandalos. Se opri să asculte:

— Bona franțuzoaică! Fata aia ciudată.

— Și Renata n-a dat-o afară?

— Ba da, pentru că nici n-a văzut că pe Amabella o intimida puștiul ăla, Ziggy.

— Apropo, ce se întâmplă cu petiția aia?

— I-o înmânăm doamnei Lipmann luni.

— Ați văzut-o pe maică-sa în seara asta? S-a tuns. Trece pe aici de parcă n-ar avea nicio grijă. Dacă puștiul *meu* ar fi bătauș, n-aș mai scoate capul în lume, asta v-o garantez eu. Aș sta acasă, cu copilul, acordându-i atenția de care, evident, are nevoie.

— Lui îi trebuie o bătaie bună, ascultați la mine.

— Am auzit că ieri voia să-l aducă la școală cu lindini în cap.

— Eu sunt uimită că școala a permis ca situația să dureze atât. În vremurile noastre, când există așa de multe *informații* despre intimidare...

— Bine, bine, dar ideea e că bona Renatei are o aventură cu Geoff.

— De ce o vrea să aibă o aventură cu *Geoff*?

— Știu *sigur*.

Madeline era furioasă în locul lui Jane și, în mod straniu, și al Renatei, deși se presupune că Renata aprobase petiția.

— Sunteți niște ființe îngrozitoare, spuse ea tare.

Boburile blonde ridicară privirea. Încă aveau ochii și gurile căscate de uimire.

— Sunteți niște ființe îîngrozitoare.

Plecă mai departe, fără să aștepte reacția lor. În timp ce deschidea ușa să iasă pe balcon, o descoperi pe Renata în spatele ei.

— Vreau să iau puțin aer, spuse Renata. E un aer așa de închis aici.

— Da, spuse Madeline. Și se pare că s-a oprit ploaia.

Ieșiră împreună în aerul nopții.

— Apropo, am luat legătura cu compania de asigurări, în legătură cu mașina.

Renata tresări.

— Îmi pare rău că am făcut atâta tevdură ieri.

— Și mie îmi pare rău că am intrat în tine. Aveam treabă, țipam la Abigail.

— M-am speriat, spuse Renata. Iar când mă sperii, atac. E un defect al meu.

Porniră spre grupul din apropierea balustradei.

— Serios? spuse Madeline. Groaznic! Eu sunt foarte blândă de felul meu.

Renata pufni.

— Maddie! exclamă Nathan. Încă nu te-am văzut în seara asta. Ce faci? Am auzit că soția mea a vărsat băutură pe tine.

Probabil că și el este un pic beat, gândi Madeline. În mod normal, nu s-ar referi în fața ei la Bonnie ca la „soția” lui.

— Din fericire, băutura era roz, așa că s-a potrivit cu rochia mea, spuse Madeline.

— Am sărbătorit finalul fericit al micii drame a fiicei noastre, spuse Nathan. În sănătatea lui Larry Fitzgerald din South Dakota, nu? spuse, ridicând paharul.

— Mmm, făcu Madeline, cu privirea ațintită asupra lui Celeste. Am un sentiment ciudat că acest „Larry Fitzgerald” ar putea locui, de fapt, mai aproape decât credem noi.

— Hă? făcu Nathan. Despre ce vorbești?

— Te referi la site-ul lui Abigail? întrebă Celeste. L-a închis?

Interpretarea ei este perfectă, gândi Madeline, și asta o trădează. De cele mai multe ori, Celeste părea evazivă, de parcă ar fi avut ceva de ascuns. Acum părea complet calmă, stăpână pe sine și îi susținea privirea lui Madeline. Când mințeau, majoritatea oamenilor evitau contactul vizual, dar Celeste, când mințea, îi susținea privirea.

— Tu ești Larry Fitzgerald din Dakota de Sud, nu? îi spuse Madeline lui Celeste. Știam eu! Mă rog, nu știam sigur, dar aveam un sentiment. Prea a picat la țanc.

— Habar n-am despre ce vorbești, spuse Celeste pe un ton neutru.

— Ai donat o sută de mii de dolari la Amnesty International? i se adresă Nathan lui Celeste. Să ne ajuți? Dumnezeu!

— N-ar fi trebuit, spuse Madeline. N-ar fi trebuit să faci asta. Cum te-am putea răsplăti vreodată?

— Dumnezeu! interveni Renata. Despre ce vorbiți?

— Nu știu despre ce vorbești, îi spuse Celeste lui Madeline. Dar nu uita că tu i-ai salvat viața lui Max în ziua aia, la lecțiile de înot, așa că asta e o datorie care, de fapt, nu poate fi plătită.

Din sală se auzeau discuții pe un ton ridicat.

— Oare ce se întâmplă? întrebă Nathan.

— Se poate să fi aprins eu o scânteie, spuse Renata cu un zâmbet slab, încântat. Soțul meu nu e singurul care crede că e îndrăgostit de bona noastră. Juliette și-a găsit multe

distracții în Pirriwee. Cum se numește chestia asta în franceză? *Polyamour*. Am auzit că îi plăcea un anume tip de bărbat. Sau, mai bine spus, un anume tip de cont bancar.

— Renata, spuse Celeste. Am aflat în seara asta...

— Nu, spuse Jane.

— Fiul meu Max îi făcea rău Amabellei, spuse Celeste.

— Fiul tău? Întrebă Renata. Ești sigură?

Se uită la Jane.

— Pentru că la orientarea școlară, Amabella...

— Sunt destul de sigură, o întrerupse Celeste. L-a ales pe Ziggy la întâmplare, pentru că îi era frică de Max.

— Dar...

Renata părea să nu înțeleagă.

— Ești sigură?

— Sunt destul de sigură, insistă Celeste. Și îmi pare rău.

Renata își duse mâna la gură.

— Amabella nu voia să-i invit pe gemeni la petrecerea ei pe tema A, spuse ea. A făcut mare caz, dar eu am ignorat-o. Am crezut că face pe nebuna.

O privi pe Jane. Jane o privi și ea, fără ezitare. *Arată cu adevărat minunat astă-seară*, gândi Madeline cu satisfacție și realizează că, la un moment dat în ultimele câteva săptămâni, încetase să mestece gumă întruna, fără ca ea să remarce.

— Îți datorez scuze, spuse Renata.

— Așa este, spuse Jane.

— Și lui Ziggy, spuse Renata. Vă datorez scuze ție și fiului tău. Îmi pare așa de rău! O să..., De fapt, nu știu ce o să fac.

— Se acceptă, spuse Jane.

Ridică paharul.

— Îți accept scuzele.

Ușa de sticlă se deschise din nou și intrară Ed și Perry.

— Lucrurile scapă un pic de sub control acolo, spuse Ed.

Luă niște scaune de bar care fuseseră înșirate lângă ușă și le aduse.

— Ne facem comozi? Bună, Renata! Îmi pare rău că ți-a lovit nevastă-mea mașina ieri.

Aduse și Perry niște scaune.

— Perry, spuse Renata.

Madeline observă că nu mai era chiar așa lingușitoare cu Perry acum că știa că fiul lui îi intimidase fiica. De fapt, glasul ei chiar avea o anume asprime.

— Mă bucur să te văd în țară!

— Mersi, Renata. Și eu mă bucur să te văd!

Nathan întinse mâna.

— Ești Perry, nu? Nu cred că ne-am cunoscut. Eu sunt Nathan. Am înțeles că-ți suntem îndatorați.

— Serios? spuse Perry. Cum așa?

Oh, Doamne, Nathan, gândi Madeline. Ține-ți gura. Nu știe. Pun pariu că nu știe.

— Perry, ea e Bonnie, îl întrerupse Celeste. Iar ea e Jane. E mama lui Ziggy.

Madeline întâlnește privirea lui Celeste. Știa că amândouă se gândeau la vărul lui Perry. Secretul plutea în aer ca un nor toxic și amorf.

— Mă bucur de cunoștință!

Perry le strânse mâna și, cu gesturi curtenitoare, le oferi scaune femeilor.

— Se pare că tu și soția ta ați donat o sută de mii de dolari la Amnesty International, ca s-o ajutați pe fiica noastră să iasă dintr-un bucluc, trâncăni Nathan mai departe.

Își răsuca peruca de Elvis în mână, iar aceasta căzu brusc peste balcon, în întuneric.

— Rahat!

Se uită peste balustradă.

— S-a zis cu garanția de la magazinul de închirieri.

Perry își scoase și el peruca neagră de Elvis.

— După un timp, încep să-ți dea mâncărimi, spuse el.

Își ciufuli părul cu vârfurile degetelor, căpătând un aer dezordonat de băiețel, și se așeză pe un scaun de bar, cu spatele la balcon. Părea foarte înalt cum stătea așezat pe scaun, în spatele lui cerul se însenina, iar norii erau luminați de luna plină care răsărea, ca o sferă magică de aur. Pe nesimțite, formaseră un semicerc în jurul lui Perry, de parcă ar fi fost liderul lor.

— Ce e povestea asta cu donarea a o sută de mii de dolari? întrebă el. E încă un secret al soției mele? Soția mea e o femeie surprinzător de secretoasă. Foarte secretoasă. Uite ce expresie de Mona Lisa are.

Madeline o privi pe Celeste. Stătea pe scaunul ei de bar cu picioarele lungi încrucișate, cu mâinile împreunate în poală. Era complet nemișcată. Părea o sculptură în piatră; sculptura unei femei frumoase. Se întorsese puțin, așa că nu-l privea pe Perry. Oare respira? Se simțea bine? Madeline simți cum inima începe să-i bată cu putere. Ceva începea să se lege. Piesele unui puzzle care formau o imagine. Răspunsuri la întrebări pe care nu știa că le are.

Căsnicia perfectă. Viața perfectă. Doar că Celeste era mereu neliniștită. Cam fără astâmpăr. Puțin irascibilă.

— De asemenea, pare să creadă că avem resurse financiare nelimitate, spuse Perry. Ea nu câștigă un cent, dar se pricepe foarte bine să-l cheltuiască.

— Hei, spuse Renata tăios, de parcă ar fi certat un copil.

— Cred că ne-am cunoscut deja, îi spuse Jane lui Perry.

N-o auzi nimeni în afară de Madeline. Jane rămăsese în picioare, în timp ce toată lumea stătea pe scaune de bar. Părea micuță printre ei, de parcă lui Perry i s-ar fi adresat un copil. Trebuia să dea capul pe spate și avea ochii larg deschiși.

Își drese glasul și spuse din nou:

— Cred că ne-am cunoscut deja.

Perry o privi.

— Serios? Ești sigură?

Înclină fermecător din cap.

— Îmi pare rău, nu-mi aduc aminte.

— Sunt sigură, spuse Jane. Doar că ai spus că te cheamă Saxon Banks.

Capitolul 76

La început, afișă o expresie complet neutră: prietenoasă, de o politețe indiferentă. Nu o recunoștea. *Nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase!* Hazlia expresie îi răsări lui Jane în minte complet nepotrivit. Așa s-ar fi exprimat mama ei.

Dar, când spusese „Saxon Banks”, văzuse o străfulgerare, nu pentru că ar fi recunoscut-o, încă nu avea idee cine este, nici nu se deranja să scotocească după amintirea relevantă, ci pentru că înțelegea cine trebuie să fi fost, ce reprezenta ea. Era una dintre multele.

Mițise în privința numelui. Nu-i trecuse niciodată prin cap că ar face așa ceva. De parcă numele nu putea fi inventat, deși îți puteai inventa o personalitate, îți puteai inventa o atracție.

— Mă tot gândeam că te-aș putea întâlni din întâmplare, îi spuse ea.

— Perry? spuse Celeste.

•

Perry se întoarse spre Celeste.

Avea din nou o expresie vulnerabilă, ca în mașină, de parcă ceva îi fusese smuls. De când Madeline pomenise pentru prima oară numele lui Saxon în seara clubului de lectură, ceva nu-i dădea pace lui Celeste, o amintire de dinainte de nașterea copiilor, de dinainte ca Perry s-o lovească prima oară.

Amintirea aceea căpăta sens acum. Era intactă. De parcă ar fi așteptat ca ea s-o recupereze.

Era nunta vărului lui Perry. Cea la care Saxon și Perry merseseră tocmai până la biserică să ia telefonul mobil al lui Eleni. Stăteau la o masă rotundă. Față de masă albă, scrobită. Funde imense prinse în jurul scaunelor. Lumina care se reflecta din paharele cu vin. Saxon și Perry depăneau povești. Povești din copilăria petrecută împreună în suburbii: carturi improvizate și data aceea în care Saxon îl salvase pe Perry de bătașii de la școală și faza aia când Perry furase ca un nerușinat înghețată pe băț cu banane din congelatorul de la magazinul de pește și cartofi prăjiți, iar grecul ăla mare și fioros îl apucase de ceafă cu o mână uriașă și întrebase: „Cum te cheamă?”, iar Perry spusese „Saxon Banks”.

Proprietarul magazinului de pește și cartofi prăjiți o sunase pe mama lui Saxon și spusese: „Fiul dumitale a furat de la mine”, iar mama lui Saxon spusese: „Fiul meu e aici” și îi închisese.

Ce amuzant. Ce obrăznicie. Cât mai râseseră, în timp ce-și beau șampania.

— N-a însemnat nimic, îi spuse Perry lui Celeste.

Simți un vuiet înfundat în urechi, de parcă ar fi fost pe fundul apei.

•

Jane îl privi pe Perry cum se întoarce ca să-și privească soția, ignorând-o imediat, fără măcar să se deranjeze să-și amintească sau să o ia în seamă. Ea nu existase niciodată pentru el. Nu avea nicio importanță în viața lui. Era căsătorit cu o femeie frumoasă. Jane era pentru el un fel de pornografie. Jane era ca filmul pentru adulți care

nu apărea pe factura de la hotel. Jane reprezenta pornografia de pe internet, unde fiecare fetiș putea deveni realitate. Te exciți când umilești fete grase? Introdu numărul cardului și apasă aici.

— De aceea m-am mutat în Pirriwee, spuse Jane. În caz că ești aici.

Liftul ca o bulă de sticlă. Camera de hotel cu zgomotele înăbușite și slab luminată.

Își amintea cum se uitase prin cameră, relaxată, cu încântare, ca să găsească și alte dovezi despre ce fel de bărbat era, și alte dovezi despre banii și stilul lui, și alte dovezi care să sugereze că avea să fie o aventură de-o noapte încântător de luxoasă. Nu erau prea multe de văzut. Un laptop închis. O geantă de voiaj așezată frumos în picioare într-un colț. Lângă laptop era o broșură imobiliară. DE VÂNZARE. O imagine a oceanului. CASĂ FAMILIALĂ DE LUX CU VEDERE SPRE SUPERBA PENINSULĂ PIRRIWEE.

— Cumperi casa asta? întrebuse ea.

— Probabil, răspunsese el.

Îi turna șampanie.

— Ai copii? întrebuse ea în nesăbuința și prostia ei. Pare o casă potrivită pentru copii.

Nu întrebuse de soție. Verigheta lipsea. Nu avea verighetă.

— N-am copii, spusese el. Într-o bună zi, mi-ar plăcea să am.

Văzuse ceva pe fața lui: o tristețe, o dorință disperată, iar ea crezuse, în naivitatea ei idioată, că știa exact ce însemna tristețea aceea. Tocmai se despărțise de cineva! Sigur că da. *Era exact ca ea*, încerca să se vindece de o suferință sufletească. Era disperat să găsească femeia potrivită și să-și întemeieze o familie și, poate, era chiar destul de idioată să creadă, în timp ce el îi zâmbea devastator și-i dădea paharul de șampanie, că poate ea avea să fie femeia aceea. Se văzuseră și lucruri mai ciudate!

Și apoi chiar se întâmplaseră lucruri ciudate.

În anii care urmaseră, reacționase visceral la cuvintele „peninsula Pirriwee” apărute într-o discuție sau în scris. Schimba subiectul. Dădea pagina.

Apoi într-o bună zi, fără avertisment, făcuse exact invers. Îi spusese lui Ziggy că se duc la plajă și merseseră pe superba peninsula Pirriwee, iar tot drumul până acolo încercase să pretindă că nici măcar nu-și amintea de broșura aceea imobiliară, pe câtă vreme ea și-o amintea fără încetare.

Se jucau pe plajă și Jane se uita peste umărul lui Ziggy să vadă un bărbat ieșind din apă cu un zâmbet strălucitor. Asculta să audă o soție strigând numele „Saxon”.

Ce voia?

Să se răzbune? Să fie recunoscută? Să-i arate că acum era slabă? Să-l lovească, să-l rănească, să-l reclame? Să-i spună tot ce ar fi trebuit să-i spună în loc de bovinul „pa!” Cumva, să-i dea de înțeles că nu scăpase nepedepsit, deși, desigur, scăpase?

Voia ca el să-l vadă pe Ziggy.

Voia să se minuneze de băiețelul lui frumos, serios și profund.

Era illogic. Era o dorință așa de stupidă, de ciudată și anormală, încât refuza să-i acorde atenția cuvenită și uneori o nega de-a dreptul.

Căci cum putea fi posibil acest magic moment patern? „Ah, salut! Mă mai ții minte?”

Am avut un fiu! Iată-l! Nu, nu, *sigur* că nu vreau să am o relație cu tine, dar vreau să stai o clipă și să te minunezi de fiul tău. Îi place dovleacul la nebunie. Dintotdeauna i-a plăcut dovleacul! Nu-i așa că e incredibil? Cărui puști îi place dovleacul? E timid și curajos, și are un echilibru extraordinar. Poftim. Tu ești un ticălos și un nemernic și te urăsc, dar uită-te o clipă la fiul tău, pentru că nu-i așa că e ciudat? Zece minute de depravare au dat naștere unui lucru perfect.”

Își spusese că îl dusesse pe Ziggy la Pirriwee să-și petreacă ziua acolo, văzuse un apartament de închiriat și „dintr-un capriciu” decisese să se mute aici. Se prefăcuse cu atâta fervoare, încât aproape că începuse să creadă și ea, și cu trecerea lunilor, când părea din ce în ce mai puțin posibil ca Saxon Banks să locuiască acolo, acesta devenise adevărul. Încetase să-l mai caute.

Când îi spusese lui Madeline despre noaptea petrecută la hotel cu Saxon, lui Jane nici măcar nu-i trecuse prin cap să-i spună că, în parte, el era motivul pentru care se mutase în Pirriwee. Era revoltător și rușinos. „*Voiai* să te întâlnești cu el?” ar fi spus Madeline, străduindu-se să înțeleagă. „*Voiai* să-l vezi pe bărbatul ăla?” Cum îi putea explica Jane că așa era și că nu voia să-l vadă? În orice caz, uitase complet de broșura aceea imobiliară! Se *mutase* în Pirriwee dintr-un capriciu.

Și, era evident, Saxon nu era aici.

Dar acum iată-l. Era soțul lui Celeste. Probabil că era căsătorit cu Celeste când o cunoscuse pe Jane.

„Mi-a fost foarte greu să rămân însărcinată cu băieții”, îi spusese Celeste lui Jane odată, cu prilejul uneia dintre plimbările lor. De *aceea* păruse trist când pomenise de copii.

Jane simțea că se aprinsese la față de rușine în aerul răcoros al nopții.

— N-a însemnat nimic, îi spuse Perry din nou lui Celeste.

— Pentru *ea* a însemnat, spuse Celeste.

De vină fusese faptul că ridicase din umeri. Ridicase aproape imperceptibil din umeri, vrând să spună: „Cui îi pasă de ea?” El credea că problema era *infidelitatea*. Credea că fusese prins cu banala aventură de-o noapte dintr-o călătorie de afaceri. Credea că nu are nicio legătură cu Jane.

— Credeam că ești...

Nu putea vorbi.

Credea că este bun. Credea că este un om bun, dar irascibil. Credea că violența lui era ceva intim și personal, *din cuplul lor*. Nu credea că este capabil de cruzime, întotdeauna le vorbea așa de frumos chelnerițelor, chiar și celor nepricepute. Credea că îl cunoaște.

— Hai să vorbim despre asta acasă, spuse Perry. Hai să nu ne dăm în spectacol.

— Nu te uiți la ea, șopti Celeste. Nici măcar nu te uiți la ea.

Îi aruncă direct în față jumătatea de pahar de cocteil cu șampanie.

Șampania i se împrăștie pe față.

Mâna dreaptă a lui Perry se ridică instantaneu, instinctiv și grațios. Parcă era un sportiv care prinde o minge, doar că el nu prinse nimic.

O lovi pe Celeste cu dosul mâinii.

Mâna lui trasă un arc perfect, brutal, rod al experienței, care îi dădu capul pe spate lui Celeste și o trânti pe balcon, unde căzu fără grație și violent într-o parte.

Madeline rămase instantaneu fără aer.

Ed sări în picioare așa de repede, încât scaunul de bar i se răsturnă.

— Hei! Hei!

Madeline se repezi la Celeste și se lăsă în genunchi.

— Doamne, Doamne, ești...

— Sunt bine, spuse Celeste.

Își apăsă fața cu mâna și se ridică pe jumătate în capul oaselor.

— N-am absolut nimic.

Madeline se uită înapoi la micul grup de oameni de pe balcon. Ed stătea cu brațele larg deschise, cu o mână ridicată, arătându-i parcă semnul „stop” lui Perry, iar cealaltă protector în fața lui Celeste.

Lui Jane îi alunecase paharul dintre degete și i se spărsese la picioare.

Renata își scotoci prin geantă.

— Sun la poliție, spuse ea. Sun la poliție chiar acum. Asta se numește agresiune. Tocmai am văzut cum ți-ai agresat soția.

Nathan ținea mâna pe cotul lui Bonnie. Sub privirile lui Madeline, aceasta își eliberă mâna. Radia de patimă, de parcă ar fi fost luminată din interior.

— Nu e prima oară, îi spuse ea lui Perry.

Perry o ignoră pe Bonnie. El o privea pe Renata, care avea telefonul la ureche.

— Haideți să nu ne pripim, spuse el.

— De-aia le făcea fiul tău rău fetițelor, spuse Bonnie.

Era același ton tăios pe care Madeline îl auzise mai devreme, dar acum era mult mai pronunțat. Părea așa de... ei bine părea din „partea nerecomandabilă a orașului”, după cum ar spune mama lui Madeline.

Părea genul care bea, fumează și se ia la bătaie. Părea autentică. Vocea aceea guturală și furioasă venind din partea lui Bonnie o revigora, în mod straniu.

— Pentru că a văzut ce faci. Băiețelul tău te-a văzut, nu?

Perry răsufală.

— Auzi, nu știu ce insinuezi. Copiii mei nu au „văzut” nimic.

— Ba copiii văd! țipă Bonnie.

Avea fața schimonosită de mânie.

— Vedem! *Vedem*, în pizda mă-sii!

Îl împinse cu amândouă palmele mici în piept.

Perry căzu.

Capitolul 77

Dacă Perry ar fi fost cu câțiva centimetri mai scund.

Dacă balustrada balconului ar fi fost cu câțiva centimetri mai înaltă.

Dacă scaunul de bar ar fi fost într-un unghi puțin diferit.

Dacă n-ar fi plouat.

Dacă Perry n-ar fi băut.

După aceea, Madeline nu se putea abține să nu se gândească la toate celelalte moduri în care s-ar fi putut petrece lucrurile.

Dar se întâmplase așa cum se întâmplase.

•

Celeste văzu expresia lui Perry când Bonnie țipase la el. Era aceeași expresie ușor amuzată pe care o avea când Celeste își ieșea din fire. Îi plăcea ca femeile să se înfurie pe el. Îi plăcea să vadă o reacție. I se părea drăguț.

Îi văzu mâna încercând să apuce balustrada și alunecând.

Îl văzu căzând pe spate, cu picioarele în sus, de parcă s-ar fi hârjonit în pat cu băieții.

Și apoi dispăruse fără să scoată un sunet.

Unde fusese el era un loc gol.

•

Se petrecuse totul prea repede. Mentea lui Jane era paralizată de șoc. În timp ce se străduia să înțeleagă, deveni conștientă de agitația din sală: strigăte, pocnete, bufnituri.

— Doamne atotputernic!

Ed se aplecă peste balustradă, ținându-se de margine cu amândouă mâinile, uitându-se dincolo, cu mantia aurie de Elvis întinsă înapoi, ca niște aripioare ridicole.

Bonnie se lăsase pe vine, cu corpul ghemuit, și se ținea strâns de ceafă, de parcă ar fi așteptat să explodeze o bombă.

— Nu, nu, nu, nu.

Nathan făcea pași mici și agitați, topăind în jurul soției lui, aplecându-se s-o atingă pe spate, apoi ridicându-se și apăsându-se pe tâmpile.

— Mă duc să văd dacă e..., spuse Ed răsucindu-se.

— Ed! exclamă Renata.

Își lăsase pe lângă corp mâna în care ținea telefonul mobil. Lumina din balcon i se reflecta din ochelari.

— Cheamă o ambulanță! urlă Ed.

— Da, spuse Renata. Asta fac. Așa o să fac. Dar, ăăă... n-am văzut ce s-a întâmplat. Nu l-am văzut căzând.

— *Poftim?* făcu Ed.

Madeline era încă în genunchi lângă Celeste. Jane o văzu pe Madeline uitându-se drept pe lângă Ed la fostul ei soț. Părul lui Nathan era transpirat de la perucă și i se lipise de frunte. O privea pe Madeline cu ochi înnebuniți de durere, imploratori. Madeline se uită iar la Celeste, care privea stupefiată locul în care stătuse Perry.

— Nici eu nu cred că am văzut, spuse Madeline.

— Madeline, spuse Ed.

Se trase furios de costum, de parcă ar fi vrut să-l smulgă. Îi rămânea sclipiciul pe mâini, făcându-i palmele să devină aurii.

— Nu...

— Mă uitam în partea cealaltă, spuse Madeline.

Avea glasul mai puternic. Se ridică în picioare, ținându-și poșeta-plic minusculă în față, spatele drept și bărbia ridicată, de parcă s-ar fi pregătit să intre într-o sală de bal.

— Mă uitam înăuntru. N-am văzut.

Jane își dresese glasul.

Se gândi la felul în care Saxon – Perry – spusese: „N-a însemnat nimic”. Se uită la Bonnie, care stătea ghemuită lângă un scaun de bar răsturnat. Își simți furia fierbinte, lichidă răcindu-se brusc și solidificându-se în ceva dur și neclintit.

— Și eu la fel, spuse ea. Nici eu n-am văzut nimic.

— Încetați!

Ed se uită la ea și apoi la Madeline.

— Încetați cu toții!

Celeste întinse mâna spre Madeline și se ridică grațioasă în picioare. Își îndreptă rochia și-și duse o mână la față, unde o lovise Perry. Se uită un moment la ghemul pe care îl formase Bonnie.

— N-am văzut nimic, spuse ea și avea un ton aproape conversațional.

— Celeste.

Fața lui Ed se schimonosi parcă de groază. Își apăsă tare tâmplele cu mâinile, apoi și le lăsă să cadă. Avea fruntea aurie, strălucitoare.

Celeste merse la marginea balconului și puse mâinile pe balustradă. Se uită înapoi la Renata și spuse:

— Acum cheamă ambulanța.

Apoi începu să țipe.

•

Era simplu după toți acei ani de prefăcătorie. Celeste era o actriță desăvârșită.

Dar apoi se gândi la copiii ei și nu mai trebui să se prefacă.

•

Stu: Deja se dezlănțuise iadul. Doi indivizi se băteau pe o tipă franțuzoaică și apoi un dop de un metru douăzeci se ia de mine că zisesem că nevastă-sa e de o incompetență rară și, vezi Doamne, îi pătasem onoarea. Dumnezeuule, era un fel de a spune.

Thea: E drept că discuția despre testarea standardizată se aprinsese un pic. Am patru copii, așa că eu cred că mă pricep puțin la chestiunea asta.

Harper: Thea țipa ca o mahalagioaică.

Jonathan: Eram cu niște părinți de la clasa a IV-a și ne-am luat la ceartă dacă e legal și moral să facem afurisita aia de petiție. S-a ridicat tonul, au fost poate și ceva îmbrânceli. Știți, nu sunt mândru de mine.

Jackie: Prefer de o mie de ori o preluare corporatistă dată dracului.

Gabrielle: Eu deja luam în calcul canibalismul. Carol părea delicioasă.

Carol: Eu făceam curățenie în bucătărie când am auzit un țipăt cumplit, de-ți îngheța sângele.

Samantha: Ed a luat-o la fugă spre scări și striga că a căzut Perry White de la balcon. M-am uitat și am văzut doi tați de la clasa a V-a dând buzna pe ușa deschisă.

— A avut loc un accident, spunea Renata la telefonul mobil.

Avea un deget în ureche să-l audă pe cel de la capătul firului peste țipetele lui Celeste.

— A căzut un bărbat. De la balcon.

— El era? Madeline o luă pe Jane de braț și o trase aproape.

Perry era...

Jane studie arcul roz perfect al lui Cupidon desenat de rujul lui Madeline. Două vârfuri perfecte. Crezi că a...

Nu apucă să termine niciodată propoziția, pentru că atunci cei doi Elviși încleștați, în costume de satin alb, care aveau brațele prinse strâns pe după spatele celuilalt parcă într-o îmbrățișare pasionată, se izbiră violent de Jane și Madeline, azvârlindu-le cu putere în direcții opuse.

Când Jane căzu, întinse o mână să se protejeze și simți ceva pârâind bolnăvicios lângă umăr când ateriză pe-o parte.

Plăcile de gresie de pe balcon erau ude pe obrazul lui Jane. Țipetele lui Celeste se amestecau cu zgomotele îndepărtate ale sirenelor și cu plânsetele domoale ale lui Bonnie. Jane simțea gustul sângelui în gură. Închise ochii.

Of, tunete și fulgere!

Bonnie: Bătăușii au ajuns pe balcon și atunci au fost rănite așa de grav biete de Madeline și Jane. Nu l-am văzut pe Perry White căzând... Scuză-mă o clipă, Sarah! Stai puțin, Sarah te cheamă, nu? Nu Susan. Mi s-a șters complet din minte. Scuze, Sarah. Sarah. Ce nume drăguț! înseamnă „prințesă”, parcă. Auzi, Sarah, acum trebuie să mă duc să-mi iau fiica.

Capitolul 78

Sergentul criminalist Adrian Quinlan: Căutăm orice înregistrare disponibilă a camerelor de securitate, fotografiile făcute în seara aceea și înregistrările cu telefonul mobil. Firesc, vom studia probele criminalistice când vor fi disponibile. În prezent, îi interogăm pe toți cei 132 de părinți care au participat la eveniment. Stați fără grijă, vom *afla* adevărul în legătură cu cele petrecute noaptea trecută și, la dracu', o să-i acuz pe toți dacă e cazul.

DIMINEAȚA DE DUPĂ CONCURSUL DE CULTURĂ GENERALĂ

— Nu cred că fac față, spuse Ed ușor.

Stătea pe un scaun lângă patul de spital al lui Madeline. Avea o rezervă, dar Ed se tot uita neliniștit înapoi. Arăta de parcă avea rău de mare.

— Nu-ți cer să faci nimic, spuse Madeline. Dacă vrei să spui, spune.

— *Să spun.* Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Ed dând ochii peste cap. Nu e ca și când ai pârî la profesor! Asta se numește încălcarea legii. Se numește că minți sub... te simți bine? Te doare?

Madeline închise ochii și se înfioră. Avea glezna ruptă. Se întâmplase când cei doi tați de la clasa a V-a se izbiseră de ea și de Jane. La început, crezuse că nu va cădea, dar apoi un picior îi alunecase în spatele celuilalt pe balconul ud, de parcă ar fi executat o mișcare de dans complicată. Era glezna cea sănătoasă, nu cea care îi tot cădea într-o parte.

Noaptea trecută trebuise să zacă ore întregi, după cum i se păruse ei, pe balconul ud în dureri groaznice, în timp ce Celeste țipa îngrozitor, neîncetat, Bonnie plângea, Nathan înjura, Jane zăcea într-o parte cu sânge pe față și Renata urla: „Comportați-vă ca niște adulți, pentru numele lui Dumnezeu!” la tații de la clasa a V-a care se băteau.

Madeline era programată la operație în după-amiaza aceasta. Avea să stea în ghips între patru și șase săptămâni, după care urma fizioterapia. Avea să treacă mult timp până să mai poată purta din nou tocure-cui.

Nu era singura care ajunsese la spital. Din câte înțelesese Madeline, în această dimineață, lista finală cu răniți de la concurs consemna: o gleznă ruptă (contribuția lui Madeline), o claviculă ruptă (biata Jane), un nas spart (soțul Renatei, Geoff – mai puțin decât merita), trei coaste rupte (soțul lui Harper, Graeme, care se culcase și el cu bona franțuzoaică), trei ochi învinețiți, două tăieturi urâte care necesitaseră sutură și nouăzeci și patru de dureri de cap sfâșietoare.

Și un deces.

Lui Madeline i se învârtea capul de la caruselul violent de imagini din noaptea anterioară. Jane, cu rujul ei roșu aprins, stătea în fața lui Perry și spunea: „Ai zis că te cheamă Saxon Banks”. La început, Madeline crezuse că îi confundase pe cei doi bărbați, că probabil Perry seamănă cu vărul lui, până când Perry spusese: „N-a însemnat nimic”. Aerul lui Celeste după ce o lovise Perry. Nu era surprinsă. Doar jenată.

Ce prietenă încuiată și egocentrică fusese Madeline să nu observe așa ceva? Doar pentru că Celeste nu umbla cu ochii învinețiți și buza spartă nu însemna că nu existaseră indicii, doar dacă ea se deranja să le observe. Celeste încercase oare vreodată să i se destăinuie? Probabil că Madeline îi dăduse înainte cu cremele de ochi sau ceva la fel de superficial și nu-i dăduse ocazia. Probabil o *întrerupsese!* Ed îi făcea mereu observație. „Lasă-mă să termin”, spunea ridicând mâna. Doar trei cuvintele. *Perry mă lovește.* Iar Madeline nu-i acordase niciodată prietenei ei cele trei secunde necesare să le rostească. Între timp, Celeste o ascultase pe Madeline îndrugând verzi și uscate despre orice, de la ura acerbă pe care i-o purta coordonatorului echipei de fotbal sub șapte ani și până la sentimentele față de relația lui Abigail cu tatăl ei.

— Azi ne-a adus o lasagna vegetariană, spuse Ed.

— Cine? întrebă Madeline.

Regretul îi dădea o senzație de greață.

— Bonnie! Pentru numele lui Dumnezeu, Bonnie. Femeia pe care se pare că o protejăm. A fost ciudat de normală, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. E dusă rău. Azi-dimineață a vorbit deja cu o „jurnalistă foarte drăguță pe nume Sarah”. Dumnezeu știe ce i-o fi zis.

— A fost un accident, spuse Madeline.

Își aminti de chipul desfigurat de furie al lui Bonnie când țipase la Perry. Glasul ciudat, gutural. *Vedem. Vedem, în pizda mă-sii.*

— Știi că a fost un accident, spuse Ed. Și atunci de ce nu spunem adevărul? De ce nu spunem exact la poliție ce s-a întâmplat? Nu înțeleg. Nici măcar nu o placi.

— Nu e relevant, spuse Madeline.

— Renata a început, spuse Ed. Și apoi s-au prins și toți ceilalți în horă. N-am văzut. N-am văzut. Nici măcar nu știam dacă omul e mort sau viu și deja plănuim să ascundem fapta! Dumnezeu, Renata o cunoaște măcar pe Bonnie?

Madeline credea că înțelege de ce spusese Renata ceea ce spusese. Era din cauză că Perry o înșelase pe Celeste, așa cum Geoff o înșelase pe Renata. Madeline văzuse expresia Renatei când Perry spusese: „Nu a însemnat nimic”. În clipa aceea, Renata voise să-l arunce chiar ea pe Perry de la balcon. Dar Bonnie a ajuns înaintea ei.

Dacă Renata nu ar fi spus: „Nu l-am văzut căzând”, atunci poate că lui Madeline nu i-ar fi mers mintea destul de repede încât să ia măcar în calcul consecințele pentru Bonnie, dar imediat ce Renata pronunțase cuvintele acelea, Madeline se gândise la fiica lui Bonnie. Felul în care clipea Skye, cum se ascundea mereu pe după fusta mamei ei. Dacă exista un copil care avea mai mare nevoie de mama lui, acela era Skye.

— Bonnie are o fetiță, spuse Madeline.

— Și Perry avea doi băieți, și ce-i cu asta? spuse Ed.

Privi undeva deasupra patului lui Madeline. Avea fața suptă în lumina aspră a singurului bec existent. Îl vedea pe bătrânul ce avea să devină peste ani.

— Pur și simplu, nu știu dacă pot să trăiesc cu asta, Madeline.

Ed fusese primul care ajunsese la Perry. El era cel care văzuse trupul distrus, contorsionat al unui bărbat care, cu numai câteva momente în urmă, vorbise și râsese împreună cu el despre punctele nevralgice la golf. I se cerea prea mult. Madeline știa

acest lucru.

— Perry nu era un om bun, spuse Madeline. El i-a făcut lucrurile alea lui Jane. Ai înțeles lucrul ăsta? El e tatăl lui Ziggy.

— Nu e relevant, spuse Ed.

— Depinde de tine, spuse Madeline.

Ed avea dreptate. Sigur că avea dreptate, el avea întotdeauna dreptate, dar uneori era corect să faci un lucru rău.

— Crezi că a vrut să-l omoare? întrebă ea.

— Nu, spuse Ed. Și ce? Eu nu sunt judecător și nici jurat. Nu e treaba mea să...

— Crezi că o să mai facă? Crezi că e un pericol pentru societate?

— Nu, dar repet, și ce-i cu asta?

O privi cu adevărat îndurerat.

— Nu cred că pot să mint cu bună știință într-o anchetă polițienească.

— N-ai mințit deja?

Știa că Ed schimbase câteva cuvinte cu poliția cu o noapte în urmă, înainte să vină la spital, când ea era dusă cu una dintre cele trei ambulanțe care opriseră la intrarea din fata școlii.

— Nu oficial, spuse Ed. Un polițist a scris câteva rânduri și am spus... Doamne, nu prea știu ce am spus, eram beat. N-am pomenit nimic de Bonnie, asta știu sigur, dar am fost de acord să mă duc la secția de poliție în după-amiaza asta la ora unu și să dau o declarație *oficială*. O să fie înregistrată, Madeline. Doi polițiști or să stea într-o încăpere și or să mă urmărească, în timp ce eu mint cu bună știință. Va trebui să semnez o declarație sub jurământ. Asta face din mine un complice...

— Salut!

Era Nathan, dăduse buzna în salon cu un buchet mare de flori, afișând un zâmbet generos, de vedetă, de parcă ar fi pășit pe o scenă să țină un discurs motivațional. Ed tresări.

— Iisuse Hristoase, Nathan, m-ai speriat de moarte!

— Scuze, amice, spuse Nathan. Cum te simți, Maddie?

— Mă simt bine, răspunse Madeline.

Era neliniștitor să-ți vezi soțul și fostul soț unul lângă celălalt, privindu-te în timp ce tu stăteai întinsă în pat. Era ciudat. Își dorea să plece amândoi.

— Poftim! Biata fată!

Nathan îi lăsă florile în poală.

— Am auzit că o să stai în cârje ceva timp.

— Mda, mă rog...

— Abigail a spus deja că se mută înapoi acasă să te ajute.

— Ah, făcu Madeline. Ah.

Pipăi petalele roz ale florilor.

— O să vorbesc cu ea pe tema asta. O să mă descurc. Nu trebuie să aibă grijă de mine.

— Nu, dar cred că vrea să se mute înapoi acasă, spuse Nathan. Caută un pretext.

Madeline și Ed făcură schimb de priviri. Ed ridică din umeri.

— Întotdeauna am fost de părere că noutatea o să-și piardă farmecul, spuse Nathan. Îi e dor de mama ei. Noi nu suntem adevărata ei viață.

— Mda.

— Bun, eu ar trebui să plec, spuse Ed.

— Poți să stai o clipă, amice? spuse Nathan.

Zâmbetul amplu și pozitiv dispăruse, și acum părea autorul unui accident de mașină.

— Mi-ar plăcea să discut cu amândoi puțin... despre, ăăă, despre ce s-a întâmplat seara trecută.

Ed făcu o grimasă, dar trase un scaun din apropiere și-l așeză lângă al lui, făcându-i un gest lui Nathan să ia loc.

— Ah, mersi, *mersi*, amice.

Nathan părea înduioșător de recunoscător în timp ce se așeza.

Urmă o lungă pauză.

Ed își dresе glasul.

— Tatăl lui Bonnie era violent, spuse Nathan fără nicio introducere. Foarte violent. Nu cred că știu nici jumătate din lucrurile pe care le-a făcut. Nu lui Bonnie. Mamei ei. Dar Bonnie și sora ei mai mică au văzut totul. Au avut o copilărie foarte dură.

— Nu știu dacă ar trebui..., dădu Ed să spună.

— Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl ei, continuă Nathan. A murit de un atac de cord înainte s-o cunosc eu pe Bonnie. În orice caz, Bonnie este, mă rog, un psihiatru a diagnosticat-o cu stres posttraumatic. Se simte bine în general, dar are coșmaruri groaznice și... uneori are ceva probleme.

Se uită dincolo de Madeline spre zidul din spatele capului ei, cu privirea în gol, în timp ce medita la toate secretele unei căsnicii complicate, din câte realiza Madeline acum.

— Nu trebuie să ne spui nimic din toate astea, zise Madeline.

— E un om bun, Maddie, spuse Nathan disperat.

Nu îl privea pe Ed. Avea privirea ațintită asupra lui Madeline. Făcea apel la trecutul lor. Miza pe amintirile și iubirea lor din trecut; chiar dacă o părăsise, îi cerea să uite toate acestea și să-și amintească de zilele în care erau obsedați unul de altul, în care se trezeau zâmbindu-și bleg unul altuia. Era o nebunie, dar știa că asta îi cerea Nathan. Îi cerea o favoare lui Madeline, tânăra de douăzeci și unu de ani.

— E o mamă minunată, spuse Nathan. Cea mai bună mamă. Și îți jur că nu a vrut nicio clipă să-l *arunce* pe Perry, dar cred că atunci când l-a văzut lovind-o pe Celeste așa...

— Ceva s-a declanșat, spuse Madeline.

Văzu mâna lui Perry trasând acel arc grațios, îndelung exersat. Auzi glasul gutural al lui Bonnie. Se gândi că răul exista în așa de multe concentrații în lume. Exista răul mai mic, precum cuvintele ei răutăcioase. Sau să nu inviți un copil la o petrecere. Răul mai mare, adică să-ți părăsești soția cu un copil nou-născut și să te culci cu bona copilului tău. Și mai exista răul pe care Madeline nu-l cunoștea: actele de cruzime în camerele de hotel și violența în casele din suburbii, și fetițele care erau vândute ca o marfă, frângerea unor inimi nevinovate.

— Știu că nu-mi datorezi nimic, spuse Nathan, pentru că, firesc, ce ți-am făcut când Abigail era mică a fost de neiertat și...

— Nathan, îl întrerupse Madeline.

Era o nebunie, un lucru inexplicabil, pentru că nu-l ierta, și alesese să nu-l ierte niciodată și avea s-o înfurie toată viața ei, iar într-o bună zi avea s-o conducă pe Abigail la altar, iar Madeline avea să scrâșnească din dinți tot drumul, dar totuși era din familie, locul lui era în continuare pe cartonul cu arborele ei genealogic.

Cum îi putea explica vreodată lui Ed că nu o plăcea pe Bonnie în mod deosebit, că nici nu o înțelegea, dar că era pregătită să mintă pentru ea, așa cum ar fi mințit automat pentru Ed, copiii ei sau mama ei. Deși părea ciudat și improbabil, se părea că și Bonnie făcea parte din familie.

— N-o să spunem nimic la poliție, zise Madeline. N-am văzut ce s-a întâmplat. N-am văzut absolut nimic.

Ed se ridică împingându-și brusc scaunul în spate cu un hârșâit și plecă din încăpere fără să se uite înapoi.

•

Sergentul criminalist Adrian Quinlan: Cineva nu spune adevărul în legătură cu ce s-a întâmplat pe balconul acela.

Capitolul 79

Polițistul semăna cu un tată simpatic și tânăr de la fotbal, dar ochii lui verzi și obosiți aveau o anume relaxare și înțelepciune. Stătea lângă patul de spital al lui Jane cu un pix așezat pe carnetul galben de însemnări.

— Să mă lămuresc. Stăteți pe balcon în picioare, dar vă uitați înapoi, înăuntru?

— Da, spuse Jane. Din cauza zgomotului. Oamenii aruncau cu obiecte.

— Și atunci ați auzit-o pe Celeste White țipând?

— Așa cred, spuse Jane. Totul e așa de confuz, de neclar. E de la cocteilurile alea cu șampanie.

— Da, oftă polițistul. Cocteilurile cu șampanie. Le-a mers vestea.

— Toată lumea era foarte beată, spuse Jane.

— Unde stăteți față de Perry White?

— Hm, cred că într-o parte.

Ultima asistentă îi spusese că în curând avea s-o ducă cineva să facă o radiografie. Părinții ei erau pe drum cu Ziggy. Privi ușa camerei ei și-și dori să vină cineva, oricine, s-o scape de conversația aceasta.

— Și ce relație aveți cu Perry? Erați prieteni?

Jane se gândi la momentul în care Perry își scosese peruca și devenise Saxon Banks. Nu apucase să-i spună că are un fiu pe nume Ziggy, căruia îi plăcea dovleacul. Nu primise nicio scuză. Pentru *asta* venise ea la Pirriwee? Pentru că voia să aibă parte de remușcări? Chiar credea că va avea parte de remușcări? Închise ochii.

— Noaptea trecută ne-am întâlnit prima oară. Abia îmi fusese prezentat.

— Eu cred că mințiți, spuse polițistul.

Își lăasă carnetul de însemnări. Jane tresări la brusca lui schimbare de ton. Vocea lui avea implacabilitatea, greutatea și violența unui baros repezit cu forță.

— Mințiți?

Capitolul 80

— A venit cineva să te vadă, spuse mama lui Celeste.

Celeste stătea pe canapea cu băieții de o parte și de alta, se uitau la desene animate, și ridică privirea. Nu voia să se miște din poziția aceea. Trupurile băieților lipite de al ei erau niște poveri mângâietoare și calde.

Nu știa la ce se gândeau băieții. Plânseseră când le spusese de tatăl lor, dar nu știa dacă nu cumva plâneau din cauză că Perry le promisese să-i ducă la pescuit la iazul cu pietre în dimineața aceasta și acum lucrul acesta nu avea să se mai întâmple.

— De ce n-a zburat tata? șoptise Josh. Când a căzut de la balcon? De ce n-a zburat?

— Mă gândeam eu că nu știe să zboare, spuse Max cu amărăciune. Știam că inventează.

Celeste bănuia că acum mințile lor fragede erau la fel de goale și de amorțite ca a ei, iar culorile aprinse și pâlپătoare ale personajelor din desenul animat erau singurul lucru ce părea real.

— Nu mai e vreun jurnalist, nu? întrebă ea.

— Se numește Bonnie, spuse mama ei. Zice că e o mamă de la școală și ar vrea să vorbească cu tine câteva minute. Spune că e important. A adus asta.

Mama ei ridică o caserolă.

— Zice că e o lasagna vegetariană.

Mama ei ridică o sprânceană să-și exprime opinia despre lasagna *vegetariană*.

Celeste se ridică în picioare, dându-i delicat deoparte pe băieți și lăsându-i să cadă pe o parte pe canapea. Aceștia scoaseră mici murmure de protest, dar nu-și luară ochii de la televizor.

Bonnie o aștepta în living, stătea nemișcată și privea oceanul, iar coada lungă, blondă, împletită îi cădea pe jumătatea spatelui drept, demn de o poziție de yoga. Celeste se opri în cadrul ușii și o privi o clipă. Femeia aceasta se făcea răspunzătoare de moartea soțului ei.

Bonnie se întoarse lent și zâmbi trist.

— Celeste.

Era imposibil să ți-o imaginezi pe această femeie liniștită, cu pielea luminoasă țipând: „Vedem! Vedem, în pizda mă-sii”. Nu ți-o puteai imagina înjurând.

— Mulțumesc pentru lasagna, spuse Celeste, și vorbea serios.

Știa că, în curând, casa avea să i se umple de rudele îndurerate ale lui Perry.

— Atâta lucru...

O suferință sinceră îi schimonosi pentru o clipă expresia liniștită a feței.

— Pentru ceea ce am făcut eu, scuzele sunt nepotrivite, dar trebuia să vin și să-ți spun.

— A fost un accident, spuse Celeste slab. N-ai vrut să cadă.

— Băieții tăi, spuse Bonnie. Cum se simt...?

— Deocamdată nu cred că înțeleg nimic, spuse Celeste.

— Nu, spuse Bonnie. N-ar putea înțelege.

Expiră prelung și ușor pe gură, de parcă ar fi făcut o demonstrație de respirație yoghină.

— Acum mă duc la poliție, spuse Bonnie. O să dau o declarație și o să spun exact cum s-a întâmplat. Nu trebuie să minți să mă acoperi.

— Le-am spus deja noaptea trecută că n-am văzut...

Bonnie ridică mâna.

— Or să revină să ia o declarație corespunzătoare de la martori. De data asta spune-le adevărul.

Inspiră încă o dată ușor.

— Voiam să mint. Vezi tu, am mult antrenament. Mă pricep să mint. Când eram copil, mințeam tot timpul. Poliția. Asistenții sociali. Trebuia să ascund secrete mari. Chiar am dat și un interviu unei jurnaliste în dimineața asta și a fost totul în regulă, dar apoi, nu știu. M-am dus să-mi iau fetița de la mama, iar când am ajuns la ușa de la intrare, mi-am amintit când a lovit-o tata ultima oară. Aveam douăzeci de ani. Adult. Mă dusesem acasă în vizită și atunci a început. Mama a făcut ceva, nu mai țin minte ce. Nu i-a pus destul sos de roșii pe farfurie. A râs cum nu trebuie.

Bonnie o privi direct pe Celeste.

— Tu știi.

— Știi, spuse Celeste cu un glas răgușit.

Puse mâna pe canapea unde, demult, Perry îi strivise capul.

— Și știi ce am făcut? Am fugit în dormitorul meu de pe vremuri și *m-am ascuns sub pat*.

Bonnie râse scurt, amar, nevenindu-i să creadă.

— Pentru că asta făceam mereu eu și sora mea. Nici măcar nu m-am gândit. Am fugit pur și simplu. Și am zăcut acolo pe burtă, inima îmi bubuia, mă uitam la covorul vechi, verde, cu părul lung, așteptam să se termine, și dintr-odată m-am gândit: *Dumnezeule, ce fac? Sunt o femeie în toată firea care se ascunde sub pat*. Așa că am ieșit și am sunat la poliție.

Bonnie își trase coada împletită pe un umăr și-și aranjă elasticul de la capăt.

— Nu mă mai ascund sub pat. Nu mai țin secrete și nu vreau să țină nimeni secrete pentru mine.

Își împinse coada înapoi peste umăr.

— În orice caz, adevărul va ieși la iveală. Madeline și Renata vor putea să mintă poliția. Dar Ed, categoric nu. Și nici Jane. Și probabil că nici bietul și inutilul de bărbat-meu. Probabil că Nathan va fi cel mai rău dintre toți.

— Aș fi mințit să te acopăr, spuse Celeste. Știi să mint.

— Știi.

Ochii lui Bonnie străluceau.

— Cred că, probabil, te pricepi și tu foarte bine.

Făcu un pas înainte și puse mâna pe brațul lui Celeste.

— Dar acum poți să încetezi.

Capitolul 81

Bonnie spune adevărul.

Era un mesaj de la Celeste.

Madeline mânuia telefonul cu stângăcie în timp ce forma numărul lui Ed. Deodată, viitorul căsniciei ei părea să depindă de posibilitatea de a-l găsi înainte să intre la interogatoriu.

Telefonul sună întruna. Era prea târziu.

— Ce este?

Avea vocea tăioasă.

O cuprinse ușurarea.

— Unde ești?

— Tocmai am parcat. Mă pregătesc să intru în secția de poliție.

— Bonnie o să mărturisească, spuse Madeline. Nu trebuie să minți.

Urmă un moment de liniște.

— Ed? spuse ea. M-ai auzit? Poți să spui exact ce ai văzut. Poți să spui adevărul.

Ed părea că plânge. El nu plângea niciodată.

— N-ar fi trebuit să-mi ceri asta, spuse el aspru. Mi-ai cerut prea mult. Ai făcut-o pentru *el*. Mi-ai cerut să mint pentru fostul tău bărbat, în mama mă-sii!

— Știu, spuse Madeline.

Acum plângea și ea.

— Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău.

— Aveam de gând s-o fac.

Nu, nu aveai de gând, dragul meu, se gândi ea în timp ce-și ștergea lacrimile cu dosul mâinii. Nu, nu aveai de gând.

•

Dragă Ziggy,

Nu știi dacă îți mai amintești, dar anul trecut, la Ziua Orientării Școlare, nu am fost foarte drăguță cu tine. Credeam că i-ai făcut rău fiicei mele, dar acum știu că nu era adevărat. Sper că mă vei ierta și că mama ta mă va ierta și ea. M-am purtat foarte urât cu amândoi și îmi pare rău.

Amabella dă o petrecere de rămas-bun înainte să ne mutăm la Londra și am fi onorate dacă ai vrea să ne fii invitat special. Tema petrecerii este „Războiul stelelor”. Amabella a zis să-ți aduci sabia cu laser.

Cu drag,

Renata Klein

(mama Amabellei)

Capitolul 82

LA PATRU SĂPTĂMÂNI DUPĂ CONCURSUL DE CULTURĂ GENERALĂ

— A încercat să stea de vorbă cu tine? îl întrebă Jane pe Tom. Jurnalista care le ia interviuri tuturor?

Era mijlocul dimineții unei zile frumoase, senine și răcoroase de iarnă. Stăteau împreună pe aleea din scânduri din fața de la Blue Blues. O femeie era la o masă de lângă fereastră și se încrunta în timp ce transcria notițe pe laptop de la un dictafon, din care îi pleca spre ureche o singură cască.

— Sarah? spuse Tom. Da. I-am dat doar brișe gratis și i-am spus că n-am nimic de declarat. Sper să pomenească de brișe în articol.

— Ia întruna interviuri încă din dimineața de după concurs, spuse Jane. Ed crede că încearcă să obțină un contract pentru o carte. Se pare că până și Bonnie a vorbit cu ea înainte să fie acuzată. Probabil că are o mulțime de informații.

Tom îi făcu jurnalistei cu mâna și aceasta îi răspunse, ridicând cafeaua în semn de salut.

— Hai să mergem, spuse Tom.

Mergeau spre promontoriu, cu sendvișuri, să ia prânzul mai devreme. Bandajul lui Jane pentru clavicula ruptă fusese scos ieri. Doctorul îi spusese că poate începe să facă exerciții ușoare.

— Ești sigur că Maggie poate să se descurce cu cafeneaua? întrebă Jane, referindu-se la singura angajată, cu jumătate de normă, a lui Tom.

— Sigur. Face cafea mai bună decât mine, spuse Tom.

— Nu-i adevărat, spuse Jane, loială.

Urcară treptele pe care Jane se întâlnea cu Celeste când se plimbau după ce-i lăsau pe copii la școală. Se gândi la Celeste, cum se grăbea să ajungă la întâlnirea cu ea, agitată și îngrijorată, pentru că întârziase din nou, indiferentă la bărbatul între două vârste care făcea jogging și care aproape că se izbise de un copac când încercase să îi mai arunce o a doua privire.

Abia dacă o mai văzuse pe Celeste după înmormântare.

Partea cea mai neplăcută a înmormântării fuseseră acei băieței, cu părul blond lins pe o parte, cu cămășile lor albe cele bune și pantalonașii negri, cu fețișoare serioase. Mai fuseseră și scrisoarea pe care Max i-o scrisese tatălui său și pe care o așezase pe capacul sicriului. „Tăticul” cu litere inegale, neîngrijite și un desen cu doi omuleți din bețișoare.

Școala încercase să vină în sprijinul părinților copiilor din grupa de la grădiniță, când hotărau dacă să-și trimită sau nu copiii la înmormântare. Fusese trimis un e-mail cu link-uri utile către articole ale unor psihologi: *Ar trebui să-mi las copilul la o înmormântare?*

Părinții care nu-și lăsaseră copiii să meargă sperau că acei copii care participau vor avea coșmaruri și vor fi puțin marcați toată viața, măcar atât cât să le afecteze

rezultatele la bacalaureat. Părinții care își lăsaseră copiii să meargă sperau că aceștia învățaseră o lecție importantă despre ciclul vieții, fiind alături de prieteni la nevoie și probabil vor fi mai „rezistenți”, ceea ce-i va ajuta în adolescență, reducându-le șansele să se sinucidă sau să devină dependenți de droguri.

Jane îl lăsase pe Ziggy să meargă, pentru că așa voia el și, de asemenea, pentru că era înmormântarea tatălui său, deși el nu știa asta, și o a doua șansă nu mai avea.

Oare avea să-i spună într-o zi? *Mai ții minte când erai micuț că ai mers la prima înmormântare?* Dar Ziggy avea să încerce să-i atribuie o anume semnificație. Avea să caute ceva ce Jane înțelegea, în sfârșit, că nu exista. În ultimii cinci ani, căutase în zadar semnificația unui act de infidelitate urât, comis la beție, dar acesta nu avea nicio semnificație.

Biserica fusese plină de rudele îndurerate ale lui Perry. Sora lui (mătușa lui Ziggy: își spusese Jane, în timp ce stătea în rândurile din spate ale bisericii, alături de ceilalți părinți de la școală, care nu îl cunoșteau prea bine pe Perry) alcătuiseră un filmuleț pentru a-i comemora viața lui Perry.

Era așa de bine realizat, încât părea un film adevărat, iar rezultatul fusese că viața lui Perry părușe mai energică, mai bogată și mai substanțială decât viețile tuturor celor adunați acolo. Erau fotografiile noi și luminoase care înfățișau un bebeluș blond și grăsuț, un băiețel plinuț, brusc un adolescent frumos, un mire superb care își săruta soția superbă, și mândrul și proaspătul tătic al unor gemeni, cu câte un copil pe fiecare braț. Erau videoclipuri cu el dansând rap cu gemenii, suflând în lumânări, schiind cu băieții între picioare.

Muzica era frumoasă și perfect sincronizată pentru un impact emoțional maxim, așa încât, până la final, chiar și părinții de la școală care abia dacă îl cunoșteau pe Perry plângeau zgomotos și, din greșeală, un bărbat chiar a aplaudat.

De la înmormântare, Jane își amintea neîncetat filmul acela. Părea o dovadă de necombătut că Perry era un om bun. Un soț și un tată bun. Amintirile lui Jane cu el în camera de hotel și pe balcon – violența indiferentă cu care o tratase pe Celeste – i se păreau superficiale și improbabile. Bărbatul cu doi băieței pe genunchi, care râdea cu încetinitorul spre cineva de dincolo de cameră, nu putea face acele lucruri.

Părea inutil și exagerat, aproape o răutate, să se străduiască să își amintească despre Perry lucrurile pe care le știa că sunt adevărate. Era mai cuviincios să-și amintească filmul acela agreabil.

Jane nu o văzuse pe Celeste plângând la înmormântare. Avea ochii umflați și congestionați, dar Jane nu o văzuse plângând. Părea să scrâșnească din dinți, de parcă ar fi așteptat ceva să treacă, o anume durere îngrozitoare să se disipeze. Singura dată când părușe gata să izbucnească în lacrimi fusese când Jane o văzuse în fața bisericii, alinând un bărbat înalt și frumos, care abia putea merge, așa de împovărat părea de durere.

Lui Jane i se părușe că o auzise pe Celeste spunând: „Of, *Saxon*” când îl luase de braț, dar poate îi juca mintea feste.

— Tu o să vorbești cu ea? întrebă Tom când ajunseră în capătul scării.

— Cu Celeste? întrebă Jane.

Nu vorbiseră sau cel puțin nu așa cum se cuvenea. Mama lui Celeste stătea cu ea, o ajuta să se ocupe de băieți, iar Jane știa că familia lui Perry îi ocupa și ea mult timp. Jane simțea că ea și Celeste nu aveau să vorbească niciodată despre Perry. Pe de o parte, aveau multe de vorbit, iar pe de alta, nimic. Madeline spusese că Celeste se muta într-un apartament din McMahons Point. Casa cea mare și frumoasă era scoasă la vânzare.

— Nu cu Celeste.

Tom o privi ciudat.

— Cu jurnalista aceea.

— Ah, făcu Jane. Dumnezeuule, nici gând. N-am vorbit și nici n-am s-o fac. Ed m-a sfătuit să-i spun „nu, mulțumesc” când sună, pe un ton hotărât și politicos și să închid repede, cum faci cu operatorii de telemarketing. A zis că oamenii au impresia asta ciudată că sunt obligați să vorbească cu jurnaliștii, și sigur că nu e așa. În fond, nu sunt polițiști.

Nu-și dorea câtuși de puțin să stea de vorbă cu jurnalista. Erau prea multe secrete. Numai când se gândea la polițistul care îi pusese întrebări în spital i se tăia respirația. Slavă Domnului că Bonnie se hotărâse să mărturisească.

— Te simți bine?

Tom se opri și-i puse mâna pe braț.

— Nu merg prea repede?

— N-am nimic. Doar că nu mai sunt în formă.

— O să te readucem la forma obișnuită.

Jane îl lovi ușor în piept cu vârful degetului.

— Gura.

El zâmbi. Jane nu-i vedea ochii, pentru că purta ochelari.

Ce erau acum? Prieteni foarte dragi, mai degrabă frați? Prieteni care flirtau unul cu altul și care știau că niciodată nu vor merge mai departe? Sincer, nu putea spune exact. Atracția dintre ei din seara concursului de cultură generală fusese ca o mică floare perfectă care trebuia îngrijită cu delicatețe sau măcar un prim sărut dat la beție lângă un zid în parcare școlii. Dar apoi se întâmplase toată povestea aceea. Plănuța lor fusese strivită de un bocanc mare și negru: moarte, sânge, oase fracturate, poliție și o poveste pe care încă nu i-o spusese despre tatăl lui Ziggy. Acum nu păreau să poată reintra pe acel făgaș. Pierduseră ritmul.

Săptămâna trecută ieșiseră împreună la cinema și la cină, petrecând o seară ce amintea de o întâlnire romantică. Fusese foarte frumoasă și agreabilă. Erau deja așa de buni prieteni după toate orele în care stătuseră de vorbă când ea lucra în Blue Blues. Dar nu se întâmplase nimic. Nici măcar nu se apropiaseră.

Se părea că Tom și Jane erau sortiți să fie prieteni. Era un pic dezamăgitor, dar nu devastator. Prietenia putea dura o viață. Statisticile erau mai încurajatoare decât în cazul relațiilor.

În dimineața aceasta, primise din nou un mesaj de la vărul prietenei ei, care o întreba dacă voia să iasă, în sfârșit, cu el la un păhărel. Răspunsese: *Da, te rog.*

Merseră la banca din parc cu plăcuța prin care aceasta îi era dedicată lui „Victor

Berg, căruia îi plăcea mult să se plimbe pe acest promontoriu. *Cei dragi nu pier, stau alături de noi în fiecare zi*". Jane se gândea întotdeauna la bunicul, care se născuse în același an cu Victor.

— Ce face Ziggy? întrebă Tom când se așezară și începură să-și despacheteze sendvișurile.

— E bine, spuse Jane.

Privi marea întindere albastră.

— Super!

Ziggy se împrietenise cu un băiat nou-venit în școală, care tocmai se mutase înapoi în Australia după ce locuise doi ani în Singapore. Din senin, Ziggy și Lucas erau nedespărțiți. Părinții lui Lucas, un cuplu de patruzeci de ani, îi invitaseră pe Jane și pe Ziggy la cină. Se pune la cale cuplarea lui Jane cu unchiul lui Lucas.

Deodată, Tom puse mâna pe brațul lui Jane.

— Dumnezeu!

— Ce e? întrebă Jane.

Tom privea marea, de parcă ar fi văzut ceva.

— Cred că primesc un mesaj.

Își duse un deget la tâmplă.

— Da! Da, așa-i. E de la Victor!

— Victor?

— Victor Berg, căruia îi plăcea mult să se plimbe pe acest promontoriu! spuse Tom neliniștit.

Înfipse degetul în placă.

— Vie, prietene, care e problema?

— Doamne, ce prostuț ești, spuse Jane cu afecțiune.

Tom o privi.

— Vic spune că, dacă nu mă grăbesc s-o sărut pe fata asta, sunt un mare prost.

— Ah! făcu Jane.

Stomacul i se strânse de entuziasm, de parcă ar fi câștigat un premiu. Simți cum i se face pielea de găină. Încercase să se împace pe sine cu minciunile. Dumnezeu, *sigur* că fusese dezamăgită că nu se întâmpla nimic. Fusese atât de dezamăgită! Serios? Așa...

Dar Tom o săruta deja, avea o mână pe obrazul ei, iar cu cealaltă îi lua sendvișul din poală și-l pune pe locul de lângă el, și se dovedea că plăntuța nu fusese strivită în cele din urmă, iar primul sărut nu presupunea neapărat întuneric și alcool, se putea întâmpla și în aer liber, în aerul rece și cu soarele cald pe față, înconjurat de lucruri cinstite, autentice și adevărate, și slavă Domnului că nu mesteca gumă, pentru că ar fi trebuit s-o înghită iute și ar fi ratat faptul că Tom avea exact gustul pe care îl bănuise ea dintotdeauna: scorțișoară, cafea și mare.

— Mă gândeam că ne e sortit să fim prieteni, spuse ea, când își traseră sufletul.

Tom îi dădu o șuviță de păr de pe frunte și i-o răsuci pe după ureche.

— Am destui prieteni, spuse el.

Capitolul 83

Samantha: Deci am terminat? Aveți tot ce vă trebuie? E o saga în bună regulă, nu? Acum am revenit la normalitate, dar toți părinții suntem extrem de *drăguți* unii cu ceilalți. Te bușește râsul.

Gabrielle: Au anulat Balul primăverii. Acum ne limităm la tarabe cu prăjituri. Exact ce-mi lipsea. Am luat cinci kilograme de la tot stresul ăsta.

Thea: Renata se mută la Londra. Căsnicia ei e *kaput*. Eu una m-aș fi străduit mai mult, dar asta e doar părerea mea. N-am ce face, pur și simplu trebuie să-i pun pe copii pe primul loc.

Harper: Firește, o vom vizita pe Renata la Londra anul viitor! Desigur, odată ce se instalează. Ea spune că se poate să dureze ceva timp. Da, îi dau lui Graeme o a doua șansă. Nu o să-mi distrugă mie căsnicia o târfă de bonă. Nu vă faceți griji. Va plăti. Dar nu cu coaste rupte. Diseară mergem cu toții să vedem *Regele Leu*.

Stu: Marele mister este de ce franțuzoaica aia nu mi-a făcut și mie avansuri.

Jonathan: De fapt, mie mi-a făcut avansuri, dar rămâne între noi.

Domnișoara Barnes: N-am idee ce s-a întâmplat cu petiția. Nu a mai spus nimeni nimic de ea după seara concursului. Suntem cu toții nerăbdători să începă un nou semestru și să o luăm de la capăt. M-am gândit să formăm o unitate specială menită să rezolve conflictele. Mi se pare nimerită.

Jackie: Să sperăm că acum copiii pot fi lăsați în pace să învețe să citească și să scrie.

Doamna Lipmann: Cred că poate am învățat cu toții să fim puțin mai buni cu ceilalți. Și să susținem totul cu probe. *Totul*.

Carol: Deci s-ar părea că, de fapt, clubul de lectură al lui Madeline nu avea nimic de-a face cu literatura erotică! A fost doar o glumă! Ce mironosițe! Dar partea amuzantă este că tocmai ieri o prietenă de la biserică a pomenit că face parte dintr-un club de lectură erotică creștină. Am citit deja trei capitole din prima carte și, să spun drept, e destul de simpatică și destul de, hmmm, cum se zice? *Picantă!*

Sergentul criminalist Adrian Quinlan: Să fiu sincer, eu credeam că e soția. Instinctul îmi spunea că era soția. Aș fi pus pariu. Asta demonstrează că nu întotdeauna te poți încrede în instinct. Bun, deci asta e. Deja cred că ați aflat tot ce vă interesa, nu? Închideți ăla? Pentru că mă întrebam, nu știu dacă se cade, dar mă întrebam dacă vrei

să be...

Capitolul 84

LA UN AN DUPĂ CONCURSUL DE CULTURĂ GENERALĂ

Celeste stătea la o masă lungă cu o față de masă albă, aștepta să-i fie strigat numele. Inima îi bubuia. Avea gura uscată. Luă paharul cu apă din fața ei și-și privi mâna tremurătoare. Îl lăsă repede înapoi; nu era sigură că îl putea duce în siguranță la gură fără să-l verse.

Vorbise la tribunal de câteva ori în ultima vreme, dar de data aceasta era altfel. Nu voia să plângă, deși Susi îi spusese că era în regulă și de înțeles, și chiar posibil.

— Vei vorbi despre niște experiențe extrem de personale și dureroase, spusese Susi. Îți cer un lucru serios.

Celeste privi publicul restrâns format din bărbați și femei îmbrăcați la patru ace. Aveau chipuri neutre, profesionale, iar unii dintre ei păreau puțin plictisiți.

„Întotdeauna aleg pe cineva din public”, îi spusese mai demult Perry când vorbeau despre discursurile publice. „O față prietenoasă de undeva, din mijlocul mulțimii, iar când mă ridic, mă adresez respectivului, de parcă am fi doar noi doi.”

Își amintea că fusese surprinsă să audă că Perry avea nevoie de tehnici. Părusese întotdeauna așa de profund încrezător și relaxat când vorbea în public, ca o vedetă charismatică de la Hollywood invitată la un talk-show. Dar era Perry. Privind retrospectiv, părea că, de fapt, își trăise viața într-o stare permanentă de teamă: teama de umilință, teama de a nu o pierde pe ea, teama că nu era iubit.

Pentru un moment, își dori să fi fost și el acolo s-o asculte vorbind. Nu putea să nu se gândească la faptul că ar fi mândru de ea, în ciuda subiectului discuției. Adevăratul Perry ar fi fost mândru de ea.

Oare își făcea iluzii? Probabil că da. Iluziile erau specialitatea ei în ultima vreme sau poate că fuseseră dintotdeauna.

Lucrul cel mai greu din ultimul an fusese îndoiala și neîncrederea în fiecare gând și sentiment pasager. De fiecare dată când plângea moartea lui Perry, o trăda pe Jane. Era o prostie, o nechibzuință și o *greșeală* să plângă după un om care făcuse ceea ce făcuse. Era o greșeală să deplângă lacrimile fiilor ei, când exista un alt băiețel care nici măcar nu știa că Perry era tatăl lui. Sentimentele cele mai potrivite erau ura, furia și regretul. Asta trebuia să simtă și era fericită când simțea toate acele lucruri, ceea ce se întâmpla deseori, căci erau sentimente potrivite, raționale, dar apoi se trezea că-i simte lipsa lui Perry, aștepta cu nerăbdare să se întoarcă din călătorie și se simțea din nou ca o idioată și-și amintea sieși că Perry o înșelase, probabil de nenumărate ori.

În visele ei îi striga: „Cum îndrăznești! Cum îndrăznești!” Și-l lovea iar și iar. Se trezea cu lacrimile încă proaspete pe obraji.

— Încă îl iubesc, îi spusese lui Susi, de parcă ar fi mărturisit un lucru dezgustător.

— Ai voie să-l mai iubești.

— Înnebunesc, îi spusese ea.

— Încerci să depășești momentul, îi spusese Susi și o ascultase răbdătoare cum îi

explică fiecare greșeală pentru care o pedepsise Perry, cu detalii care trebuie să fi fost agonizante – *știi că ar fi trebuit să-i pun pe băieți să-și strângă piesele Lego în ziua aceea, dar eram obosită, n-ar fi trebuit să spun ceea ce-am spus, n-ar fi trebuit să fac ce-am făcut.*

Dintr-un motiv necunoscut, trebuia să reia la nesfârșit până și amănuntele cele mai ne semnificative din ultimii cinci ani și să încerce să-și pună ordine în minte.

— Nu era drept, nu-i așa? îi repeta lui Susi, de parcă aceasta ar fi fost arbitru, de parcă Perry ar fi fost acolo și-l asculta pe acest arbitru independent.

— *Ție ți se pare că era drept?* spunea Susi, cum ar trebui să facă orice bun terapeut. *Tu crezi că meritai?*

Celeste se uită la bărbatul din dreapta ei cum își ia paharul cu apă. Mâna îi tremura și mai rău decât ei, dar acesta perseveră în încercarea lui de a și-l duce la gură, în timp ce cuburile de gheață se ciocneau și apa i se vărsă pe mână.

Era un bărbat înalt, cu un aspect plăcut, slab la față, de vreo treizeci de ani, purta cravată pe sub un pulover roșu care nu i se potrivea deloc. Probabil era și el consilier, la fel ca Susi, dar unul cu o frică patologică de discursurile publice. Lui Celeste îi venea să-i pună mâna pe braț să-l liniștească, dar nu voia să-l stânjenească, pentru că, în definitiv, el era profesionistul.

Se uită în jos și văzu că i se ridicaseră pantalonii negri. Purta șosete maro-deschise până la gleznă în pantofii negri, bine lustruiți. Era genul de gafă vestimentară care ar fi șocat-o pe Madeline. Celeste o lăsase pe Madeline s-o ajute să aleagă o bluză nouă albă de mătase pe care să o poarte astăzi, cu o fustă conică și pantofi negri de seară. „Nu porți sandale”, îi spusese Madeline când Celeste probase costumația cu sandalele alese de ea. „Sandalele nu merg la evenimentul ăsta.”

Celeste fusese de acord. În ultimul an, o lăsase pe Madeline să se ocupe de multe lucruri în locul ei.

— Ar fi trebuit să-mi dau *seama*, spunea Madeline întruna. Ar fi trebuit să-mi dau seama prin ce treci.

Indiferent de câte ori ar fi asigurat-o Celeste că era imposibil să-și dea seama, că Celeste nu i-ar fi *permis* niciodată să-și dea seama, Madeline continua să se lupte cu un sentiment sincer de vină. Tot ce putea face Celeste era să o lase să fie acum alături de ea.

Celeste căută o față prietenoasă în public și se opri la o femeie de vreo cincizeci de ani, cu o față luminoasă, ca de pasăre, care dădea încurajatoare din cap, în timp ce Susi făcea introducerea.

Lui Celeste îi amintea puțin de noua învățătoare din clasa I a băieților de la noua școală, aflată foarte aproape de apartament. Celeste aranjase o întâlnire cu ea înainte să înceapă.

— Își idolatrizau tatăl, iar de la moartea lui, au avut ceva probleme de comportament, îi spusese Celeste la prima întâlnire.

— Sigur că da, spusese doamna Hooper.

Părea că nimic nu ar putea-o surprinde.

— Haideți să ne întâlnim săptămânal ca să urmărim situația.

Celeste se abținuse să nu o cuprindă cu brațele și să plângă pe bluza ei frumoasă,

înflorată.

Gemenii nu făcuseră față prea bine în ultimul an. Erau așa de obișnuiți cu plecările pe perioade lungi ale lui Perry, încât durase mult până să înțeleagă faptul că acesta nu avea să se mai întoarcă acasă. Reacionau ca tatăl lor când lucrurile nu mergeau bine: erau furioși și violenți. În fiecare zi săreau unul la altul să se omoare și în fiecare noapte sfârșeau în același pat, cu capul pe aceeași pernă.

Durerea lor era pentru Celeste un fel de pedeapsă, dar pentru ce faptă? Pentru că stătuse cu tatăl lor? Pentru că *voise* ca el să moară?

Bonnie nu trebuise să facă închisoare. Fusese găsită vinovată de omor prin imprudență printr-o acțiune ilegală și periculoasă și condamnată la 200 de ore de muncă în folosul comunității. Când dăduse sentința, judecătorul spusese că vinovăția morală a acuzatei se situa la limita inferioară pentru acest tip de delikte. Luase în considerare faptul că Bonnie nu avea cazier, era evident că se căia și că, deși probabil era previzibil că victima avea să cadă, nu aceasta fusese intenția ei.

De asemenea, luase în considerare mărturia experților, care dovediseră că balustrada balconului era sub minimum standardelor de înălțime din codul actual al construcțiilor, că scaunele de bar nu erau adecvate pentru folosirea pe balcon și că alți factori implicați fuseseră și vremea și, în consecință, balustrada alunecoasă, precum și starea de ebrietate a acuzatei și a victimei.

Din câte spunea Madeline, Bonnie își desfășurase munca în folosul comunității cu mare plăcere, cu Abigail alături în tot acest timp.

Circulau neconținut scrisori de la companii de asigurări și avocați, dar părea un lucru care îi privea pe toți. Celeste spusese clar că nu voia bani de la școală și că avea să doneze orice sumă primită ca să achite prime de asigurare mai mari ca rezultat al accidentului.

Casa și celelalte proprietăți fuseseră vândute, iar Celeste se mutase cu băieții în micul apartament din McMahons Point și își luase din nou o slujbă trei zile pe săptămână la o firmă de avocatură de familie. Îi plăcea faptul că nu se gândea la nimic altceva câteva ore odată.

Băieții ei dispuneau de un fond fiduciar, dar lucrul acesta nu avea să-i definească și era hotărâtă ca Max și Josh să întrebe într-o zi: „Vrei cartofi prăjiți ca garnitură?”

De asemenea, îi crease și lui Ziggy un fond fiduciar cu o valoare similară.

— Nu trebuie să faci așa ceva, spusese Jane când o anunțase, la un prânz la o cafenea din apropierea apartamentului lui Celeste.

Părase îngrozită, aproape îngreșată.

— Nu vrem banii lui. Adică banii tăi.

— Sunt banii lui Ziggy. Dacă Perry ar fi știut că Ziggy este fiul lui, ar fi vrut să aibă parte de același tratament ca Max și Josh, îi spusese Celeste. Perry era...

Dar apoi nu mai putuse vorbi, căci cum îi putea spune tocmai lui *Jane* că Perry era generos din cale afară și de o cinste ireproșabilă? Soțul ei fusese întotdeauna așa de corect, mai puțin în acele dăți când era monstruos de incorect.

Dar Jane se întinsese peste masa din cafenea, o prinsese de mână și spusese: „Știu”, de parcă ar fi înțeles cu adevărat tot ce fusese și nu fusese Perry.

Susi stătea la pupitru. Arăta bine astăzi. Fusese mai cumpătată cu machiajul ochilor, slavă Domnului.

— Deseori victimele violenței domestice nu par deloc așa cum v-ați aștepta, spuse Susi. Iar poveștile lor nu par întotdeauna să fie în alb și negru cum v-ați aștepta.

Celeste căută fața prietenoasă din publicul format din medici de la urgențe, asistente de la unitatea de triere, medici de familie și consilieri.

— De aceea i-am chemat astăzi aici pe acești doi oameni încântători. Au avut generozitatea să ne acorde din timpul lor ca să vă împărtășească experiențele trăite.

Susi ridică mâna încât să-i cuprindă pe Celeste și pe bărbatul de lângă ea. Bărbatul își pusese o mână pe coapsă, să încerce să-i oprească tremurul nervos.

Dumnezeule, se gândi Celeste. Clipi să-și oprească un val neașteptat de lacrimi fierbinți. Nu e consilier. Este ca mine. A pățit-o și el.

Se întoarse să-l privească, iar acesta îi zâmbi la rândul său, iar ochii îi sclipeau ca niște peștișori.

— Celeste? spuse Susi.

Celeste se ridică. Se uită înapoi la bărbatul cu pulover, apoi la Susi, care îi făcu încurajator din cap, iar Celeste făcu cei câțiva pași, oprindu-se în spatele pupitrului de lemn.

Cercetă publicul în căutarea femeii drăguțe. Da. Iat-o, zâmbea, dădea ușor din cap.

Celeste inspiră.

Fusese de acord să vină astăzi ca să-i facă o favoare lui Susi și, desigur, pentru că voia să-și facă datoria și să se asigure că profesioniștii din domeniul sănătății știu când să pună mai multe întrebări, când să nu renunțe. Plănuse să le prezinte faptele, dar nu să-și pună sufletul pe tavă. Avea să-și păstreze demnitatea. O parte din ea avea s-o țină la adăpost.

Dar acum o cuprinsese brusc o dorință puternică de a împărtăși totul, de a spune adevărul urât și gol, de a nu ascunde nimic. La dracu' cu demnitatea!

Voia să-i dea bărbatului îngrozit cu puloverul hidos încrederea de a-și spune și el adevărul urât și gol. Voia să-i transmită că cel puțin un om prezent astăzi aici înțelegea toate greșelile pe care le comisese el pe parcurs: momentele când ripostase, momentele în care rămăsese când ar fi trebuit să plece, momentele în care îi mai dăduse o șansă, momentele în care o iritase dinadins, momentele în care își lăsase copiii să vadă lucruri pe care nu trebuiau să le vadă. Voia ca el să știe că și ea cunoștea toate minciunile perfecte pe care și le spusese în toți acei ani, pentru că își spusese și ea aceleași minciuni. Voia să-i cuprindă mâinile tremurătoare cu ale ei și să-i spună: „Înțeleg”.

Se prinse cu amândouă mâinile de marginile pupitrului și se apropie de microfon. Era ceva așa de simplu, și totuși așa de complicat, încât voia ca oamenii aceștia să înțeleagă.

— I se poate întâmpla...

Se întrerupse, se îndepărtă puțin de microfon și-și dresе glasul. O văzu pe Susi stând într-o parte, cu aerul emoționat al unui părinte al cărui copil interpretează în public pentru prima oară; avea mâinile ușor ridicate, de parcă ar fi fost gata să fugă pe scenă și s-o pună pe Celeste la adăpost.

Celeste se apropie de microfon, iar acum vocea ei era puternică și limpede.
— I se poate întâmpla oricui.

Mulțumiri

Ca întotdeauna, sunt recunoscătoare tuturor oamenilor minunați și talentați de la Pan Macmillan, cu mulțumiri speciale lui Cate Paterson, Samantha Sainsbury și lui Charlotte Ree.

Îi mulțumesc agentei mele Fiona Inglis și editoarelor mele din lumea întreagă, în special lui Amy Einhorn, Celine Kelly și Maxine Hitchcock.

Multe mulțumiri lui Cherie Penney, Marisei Vella, lui Maree Atkins, Ingrid Bown și ție, Mark Davidson, pentru că mi-ai acordat cu generozitate din timpul tău, ca să pot beneficia de expertiza ta în multe domenii.

Am un obicei îngrozitor să scormonesc prin discuții, în căutare de material. Vă mulțumesc Mary Hassall, Emily Crocker și Liz Frizell, pentru că mi-ați permis să împrumut fragmente din viața voastră în scopuri literare. Pare momentul potrivit să lămuiesc faptul că părinții de la minunata școală la care merg acum copiii mei nu seamănă *deloc* cu părinții de la Școala publică Pirriwee și că sunt dezamăgitor de cumiți la evenimentele școlare.

Vă mulțumesc, mamă, tată, Jaci, Kati, Fiona, Sean și Nicola, cu mulțumiri speciale surorii mele, strălucita scriitoare Jaclyn Moriarty, care a fost și va fi întotdeauna prima mea cititoare. Îi mulțumesc cumnatului meu Steve Menasse, pentru ajutor și toate explicațiile de natură tehnică.

Îi mulțumesc Annei Kuper pentru că mi-a ușurat viața în așa de multe privințe.

Le mulțumesc și colegelor de breaslă și prietenelor Ber Carroll și Dianne Blacklock că au făcut din turneele literare weekenduri petrecute cu fetele. (Ber reușește chiar să facă din *mersul la cumpărături* o activitate distractivă.) Ne ocupăm împreună de un buletin de informare numit Book Chat. Dacă vreți să vă abonați, vizitați site-ul meu www.lianemoriarty.com.

Le mulțumesc lui Adam, lui George și Annei, datorită cărora am o viață împlinită. Și cam zgomotoasă și nebună.

În final, romanul acesta s-a dovedit a fi o poveste despre prietenie, așa că i-l dedic prietenei mele Margaret Palisi, de care mă leagă peste treizeci și cinci de ani de amintiri.

BIBLIOGRAFIE:

Următoarele cărți mi-au fost utile în scrierea acestui roman:

Not to People Like Us: Hidden Abuse in Upscale Marriages (2000) de Susan Weitzman și *Surviving Domestic Violence* (2004) de Elaine Weiss.

Sfârșit

virtual-project.eu

- ^[1] Frază celebră atribuită Mariei Antoaneta, pe care se presupune că a rostit-o când i s-a spus că poporul nu mai are pâine, traducerea frazei din limba franceză: „Qu'ils mangent de la brioche”.
- ^[2] În original se face diferența dintre „mum”, varianta britanică, și „mom”, varianta americană. (N.t.)
- ^[3] Termen care îi desemnează pe părinții excesiv de preocupați de copiii lor.
- ^[4] Nume pe care îl adoptase David Bowie în anii '70. „Stardust” înseamnă „praf de stele”.
- ^[5] Vers dintr-un colind de Crăciun.
- ^[6] În Australia, primăvara durează din septembrie până în noiembrie.
- ^[7] Grup australian care interpretează cântece pentru copii.
- ^[8] Tip de card emis utilizatorilor cu conturi în care au depuse sume de ordinul milioanei.
- ^[9] În lb. engleză, nebun.
- ^[10] În original, „pass the parcel”, joc pentru copii, în care aceștia își dau de la unul la altul un pachet, trebuie să scoată câte un strat de ambalaj, prilej cu care găsesc un cadou.
- ^[11] Plăcintă cu spanac, specifică bucătăriei grecești.
- ^[12] Traducere de Mihnea Gheorghiu.
- ^[13] În traducere, domnișoara Polly avea o păpușică.
- ^[14] Celebru răufăcător australian din secolul al XIX-lea.